

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

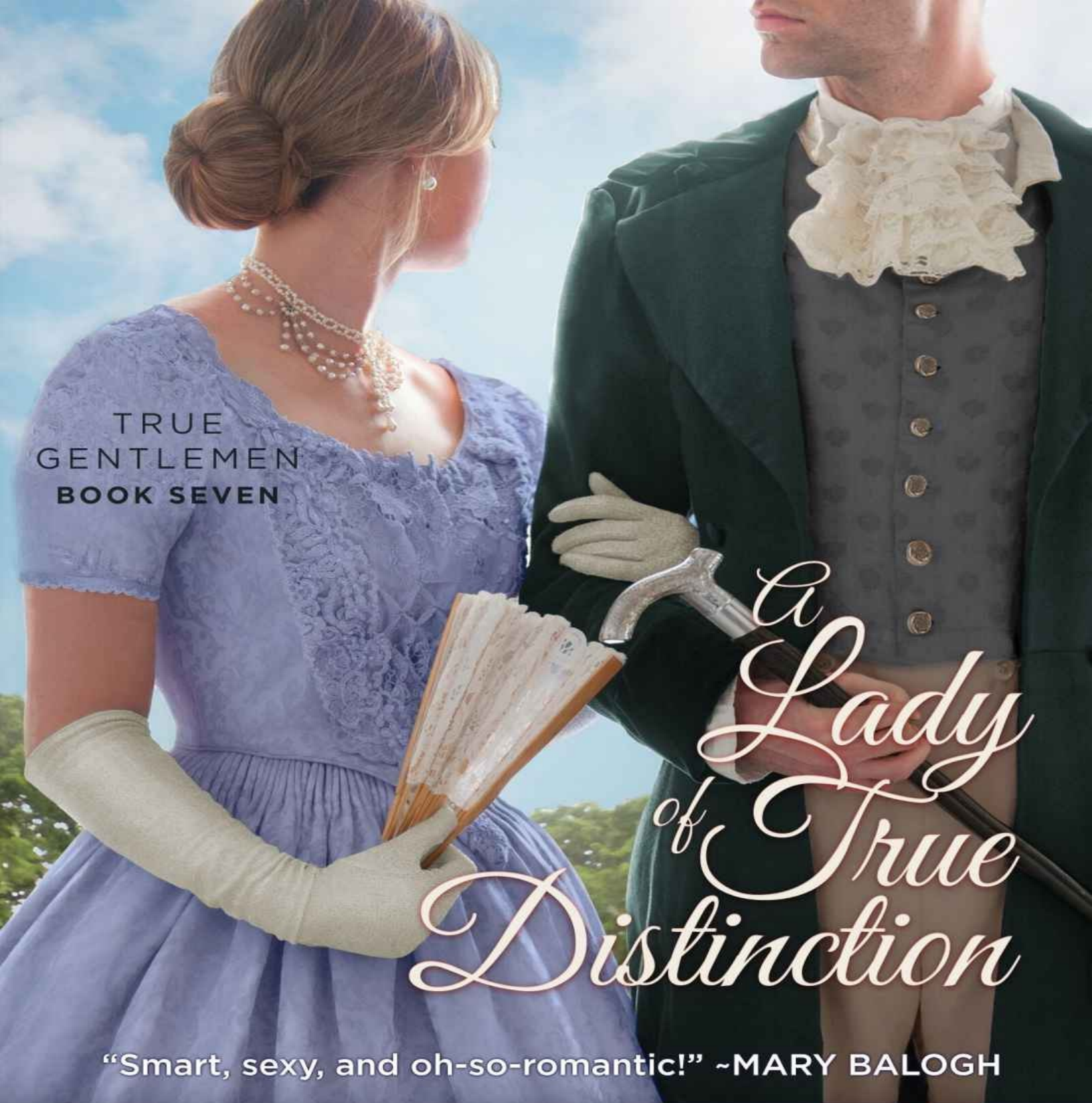
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRUE
GENTLEMEN
BOOK SEVEN

*A
Lady
of True
Distinction*

"Smart, sexy, and oh-so-romantic!" ~MARY BALOGH

New York Times
Bestselling
Author

GRACE
BURROWES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERÇEK SEÇKİN BİR HANIMEFENDİ

GRACE BURROWES

Gerçek Seçkinlikte Bir Hanımefendi

Telif Hakkı © 2019 GRACE BURROWES Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitabı bir dosya paylaşım sitesine, ücretsiz çevrimiçi topluluk paylaşım sitesine veya başka bir korsan siteye yüklediyseniz veya indirdiyseniz, bunu yazarın izni olmadan ve federal ve uluslararası yasaları ihlal ederek yapmış olursunuz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucularıma

Bir Dük Nasıl Mahvedilir'alıntı den

Sonsuza Kadar ve Bir Dük'ten alıntı

Grace Burrowes'tan Gerçek Seçkinlikte Bir Kadın

Yalnız dolaşanlara

BİRİNCİ BÖLÜM

"Hawthorne, mantıklı ol. Bayan Summerfield'dan hoşlanmadığınızı biliyorum, bu yüzden lütfen bu ziyareti sizinle birlikte yapmama izin verin."

Hawthorne Dorning, iyi niyetli bir kardeşe şiddet uygulamaktansa binaya doğru yürümeye devam etti. "Bana hiçbir zararı dokunmamış bir kadından hoşlanmamak nezaketsizlik olur. Böyle bir şeyi ima ettiğin için sana yazıklar olsun Valerian." Üstelik Valerian yanıliyordu ama Hawthorne'un onu düzeltecek zamanı yoktu.

Thorne iki santim daha uzun olmasına rağmen Valerian kolayca ayak uydurdu. "Uzak ve yanlış gençliğinizden beri, bir kez olsun yerel bir toplantıda hanımefendiyle birlikte ayağa kalktınız mı?"

"Yapmadım." Thorne yine de Margaret Summerfield'in kardeşleri ve komşularının yarısıyla birlikte ayağa kalkışını izlemişti. Ne bir koket ne de bir züppeydi ve dans pistinde kolay bir zarafetle hareket ediyordu.

"Bu pastoral çevrede sosyalleşmek adına verilen o bitmek bilmez yemeklerde hiç onun yanında oturdunuz mu?"

"Yine hayır." Ama Thorne o yemeklere davet edilmekten kaçınma konusunda çok başarılıydı.

"Bayan Summerfield ile kilise bahçesinde oyalandınız mı, bir yandan havadan sudan ve ekinlerden konuşuyormuş gibi yaparken bir yandan da gizlice flört mü ettiniz?"

Thorne birçok güzel sabah kilise bahçesinde durmuş, bir yandan sohbet ederken bir yandan da göz ucuyla onu izlemişti

Margaret yeğenlerini aceleyle bekleyen arabaya bindirdi. "Ben flört etmem, gizli ya da başka türlü."

Bir seyis Gowain'in başında duruyordu, gerçi iğdiş bütün gün bahar güneşinde uyuklayabilirdi.

Valerian homurdandı, bu da Thorne'un iğdişinin kaşlarını çatmasına neden oldu. "O zaman genç bir bayana bilerek gülümsemenize, yanına eğilmenize ve kızarıp kıkırdamasına neden olacak sırları neredeyse fısıldamanıza ne diyorsunuz?"

"Konuşma girişimlerimin seninkinden ya da Oak'inkinden daha olmasına engel olamıyorum." Thorne kolanın sıkılığını kontrol etti, çünkü Gowain eyerlenirken nefesini tutmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. At nefes verdiğinde, kolan güvenliğin gerektirdiğinden daha gevşek oluyor, bu da atılgan bir küheylana her türlü fırsatı sunuyordu.

Seyis, Gowain'in büyük kızıl burnunu okşayarak, "Onun numaralarını biliyoruz, Efendi Hawthorne," dedi. "Bizi diken üstünde tutmayı seviyor, değil mi Sör Gowain?"

"Yüzbaşı!" Thorne bağırınca köpek ayağa kalktı ve Thorne eyerine atladığı gibi koşarak yolun karşısına geçti.

"Çağrı köpeğini yanında götürüyorsun ama en çekici kardeşini götürmüyorsun, öyle mi?" Valerian sordu.

"Kaptan'ın egzersize ihtiyacı var, yoksa daha fazla terliği çiğneyip parçalayacak, oysa sen en azından benim ayakkabılarımın yanında güvenilebilirsin, çoğunlukla." Thorne dizginleri eline aldı ve atı yolun aşağısına doğru çevirdi. "Öğle yemeğini benim için bekleme."

"Yapmayacaktım. Lütfen bayana selamlarımı iletin. Onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değildir."

"Eğer ben onu tanırsam, o da beni tanımak zorunda kalacak ve Bayan Summerfield'in bu meydan okumayla ilgileneneğini hiç sanmıyorum." Bunu hiç söylememişti ama Thorne uzun zaman önce Margaret Summerfield'a duyduğu ilginin karşılıksız olduğu sonucuna varmıştı. Hayallerini gençlik aşkı kategorisine sokmuş ve arkasına bakmamıştı.

Thorne atını sürdürdü, Kaptan da Gowain'in peşine takıldı. Bu görevi mümkün olduğunca çabuk sonuçlandırmak için tarlalarını yerine yollarını kullanarak Mrs.

Summerfield'in arazisi. Dorning Hall ile Summerfield arazisi arasındaki doğu sınırı, Gowain'in en iyi gününde bile tek bir sıçrayışta geçemeyeceği bir akarsuydu. Yine de denedi, büyük bir sıçrama yarattı ve uzak kıyıya yakın bir yere indiğinde çok fazla çırpındı.

Kıyıya tırmadıklarında Thorne, "O atlayışı hiç yapmıyorsun," dedi. "Neden lanetlenmiş kabadayılıkta ısrar ediyorsun? Davranışların aptalca ve yakışksız, at ve bir gün bu histriyonik tavırlarına pişman olacaksın."

Tabii ki Gowain sağlam bir zemine ulaştığında köpek gibi titredi, sonra da sanki sadece binicinin yanlış hesaplaması sonucu arkadaşının ayaklarına çamur bulaşmış gibi yoluna devam etti. Kaptan derede oylanmayı tercih etti ve sonuçta çok ıslak bir köpek Thorne'u Summerfield'in ön merdivenlerinde takip etti.

Thorne kırbacını sallayarak, "Kokuyorsun," dedi. " git."

Kaptan sırlıklam bir kuyruk salladı ve umutla ön kapıya baktı.

"Defol git, canavar. Hiç değilsin."

Ön kapı açıldı ve gülümseyen bir uşanın ya da neşeli bir hizmetçinin durması gereken yerde Thorne, Bayan Margaret Summerfield'ı gördü.

"Bay Dorning. İyi günler." Bu selamlamanın ardından küçük bir tereddüt yaşadı ve sonra geri adım attı. "İçeri buyurun. Köpek, sen burada bekleyeceksin."

Kaptan oturdu, bakışları çökmüştü.

"Adı Kaptan. Dere yoluyla geldik ve o da yüzmeye başladı." Sanki kokuşmuş bir köpeğin kırlarda başıboş dolaşırken ne yaptığı herhangi bir kadının umurundaymış gibi.

"Hammond," dedi Bayan Summerfield bir uşak Thorne'un şapkasını, mahmuzlarını ve binicilik kırbacını alırken. "Bay Dorning'in arkadaşı için biraz su getir, Cook'un kemiği varsa o da çok makbule geçer. Bay Dorning, şu anda mavi salondayım. Yeğenlerim yeşil salonda Asya bozkırlarını keşfediyor."

Yürüdü ve topuklarının hızlı vuruşları bile arayan kişiye karşı sabırsızlığını yansıtıyordu. Margaret Summerfield'in hiçbir özelliği aptalca ya da önemsiz değildi. Yüz hatları köşeli, kaşları daha koyu renkliydi.

Sarı saçlarından ve dramatik bir şekilde salınmasından daha güzeldi. Zarafetten ziyade bir amaç uğruna hareket ediyordu ve Thorne onun saçlarını atkuyruğu yaptığından beri kendisine doğru gülümsediğini hatırlamıyordu.

O zaman bile.

Buna karşın evi, bakımlı bir evin imzası olan balmumu ve limon yağının hoş kokularını taşıyordu. Yine de burada bir şey vardı -nane mi? Sedir mi? Thorne kokunun inceliğini çözememişti- ekstra bir tazelik katıyordu.

Malikâne güneş ışığı ve neşe kokarken, evin hanımı savaştan önce yağmur bekleyen bir topçu çavuşu gibi ilerliyordu.

"Bir çay tepsisi üzerinde sohbet etmeye çalışalım mı," dedi, "yoksa işinizi belirtip yolunuza dörtlene mi gideceksiniz?" Kapıyı açarak masmavi, krem ve altının çeşitli tonlarında döşenmiş bir salona girdi. Oda aydınlık ve havadardı ve büfenin üzerindeki nergisler renk düzenini güzel bir şekilde tamamlıyordu. Yolun tamamı çiçek açmış kırmızı, beyaz ve sarı lalelerle kaplıydı ve fuayedeki büfeyi daha fazla nergis süslüyordu.

"İş için geldiğimi nereden çıkardınız Bayan Summerfield?"

Çiçekleri kokladı. "Salonuma en son, bir su çayırı oluşturmak için dereye baraj yapmayı tartışmak istediğinizde gelmiştiniz. Ondan önce de yününüzün kalitesini artırmak için koç ticareti yapma fikrini ortaya atmıştınız. Ondan önce de benim aygırımla bir kısarak çiftleştirmek . İş, Bay Dorning, ve işte yine buradasınız."

En acil için.

"Sana bir teklifim var," dedi Thorne. "Bir iş teklifi. Oturabilir miyiz?"

Onun bu isteği, sanki ev sahibi ona yer vermenin gerçekten gerekli olup olmadığını düşünmek zorundaymış gibi küçük bir tereddüt daha yarattı.

"Elbette, rahatınıza bakın."

İç duvara bir şey çarptı, ardından boğuk bir çığlık geldi. "Asya bozkırlarında savaş mı çıktı?"

"Büyük ihtimalle. Eğer uyanık olmazsam, yakında midillilerini gizlice kütüphaneye sokmaya çalışacaklar."

"Kardeşlerim ve ben süvari bineklerimizi kış bahçesinde saklamakta daha şanslıydık, ama o zaman da babam genellikle son botanik deneyiyle meşgul olurdu ve annem de her zaman sosyalleşmek için dışarı çıkardı."

Bayan Summerfield bir berjer koltuğa oturdu ama yastığa öyle bir otoriteyle yerleşti ki Thorne'un aklına tahtına kurulmuş bir kraliçe geldi. Ufak tefek bir kadın değildi, ince de değildi.

Böyle bir onuru isteyecek cesareti olsaydı, birlikte iyi dans edebilirlerdi.

Duvardan bir gümbürtü daha gelirken, kadın hiç istifini bozmadı.

"Ailenizin takip etmesi gereken çok fazla kişi varmış," diye gözlemledi. "İdare etmem gereken sadece iki yeğenim var ve onlar da çoğu zaman tüm çabalarımı boşa çıkarıyor. Sizi buraya getiren nedir Bay Dorning?"

Bir çay tepsisi için zili çalmıyordu, küçük bir merhamet.

"Dokuz çocuk çok fazla," dedi, "özellikle de yedisi erkek olduğunda. Şimdi, Dorning Hall aslında yüceltilmiş bir çiftlik olsa da, biz kardeşler hepimiz dünyada yolumuzu bulmalıyız."

"Çok yüceltilmiş. Kiracılar, ev çiftliği ve diğer mülkler arasında Dorningler binlerce dönüm araziye sahip olmalı."

Sandalyenin kolçağındaki bir dikişin izini sürdü. Döşeme, girdap gibi dönen yeşillikler arasında isyan eden lahana güllerinden oluşan bir desene sahipti; halı ise yaz gökyüzünün altındaki durgun bir göleti anımsatan pastel bir maviydi. Bu güzel odayı ışkolik Bayan Summerfield mi tasarlamıştı, yoksa bu eşyalar seleflerinden birinin zevkinin bir kalıntısı mıydı?

Thorne, "Dorningler bölgedeki en büyük arazi sahipleri," dedi. "Biz en zengin olmaktan çok uzağız."

Eli hareketsiz kaldı. "Evinizi yeniden inşa edip etmeyeceğiniz merak ediliyordu."

Kulübe, Dorset'in en muhteşem sonbahar fırtınalarından biri sırasında yıldırım çarpmıştı. Yeniden inşa edilmesi söz konusu değildi.

"Kurtarabildiğimiz kadarını kurtarıyoruz, ancak yangın kirişlerde ve iç kısımda kapsamlı iş çıkardı. Aile olarak gözümüzü başka yönlere çeviriyoruz."

Yan odadan gelen ayak sesleri, bir çift küçük kızdan ziyade altı piyade alayının savaşta olduğunu gösteriyordu.

"Bu yeni yönler sizi kapıma nasıl getirdi, Mr. Dorning?"

"Burada aşağı yukarı bir yalvarıcı, ihtiyacı olan bir komşu olarak bulunuyorum." Bu konuşmayı gecenin yarısına kadar prova etmiş, sözlerinin kulağa hoş gelmesine de eğlendirici geleceğine kendini ikna etmişti. "Dorne'lar yeni bir girişim başlatıyor, botanik zenginliklerimizi ticari ürünlere dönüştürüyorlar. Bu girişimi Lord Casriel tasarladı. Biz kardeşler de bunu yürüteceğiz. Dorning Malikânesi'nin sahip olduğu arazi kâhyasına en yakın kişi olarak, asıl tarlaların ve bitkilerin bakımı bana düşüyor."

"Bu girişimin size mutluluk getirmesini dilerim Bay Dorning. Babanız size bu çabanızı destekleyecek çok sayıda örnek miras bırakmış."

Her İngiliz malikanesinin otlar, şifalı bitkiler ve kokular için bahçeleri vardı. Daha iddialı olanların renk bahçeleri, koku bahçeleri, cam evleri, mutfak ürünleri için duvarlı bahçeleri, soğuk havalarda hassas örnekleri korumak için kış bahçeleri ve daha fazla kaşe için egzotik bitkileri vardı.

Dorning Hall'un botanik kaynakları muazzam ve çeşitliydi, bu doğru. Son otuz yıl boyunca herkese çok yararı dokunmuştu. Annem babamın bitki toplama tutkusundan umudunu kesmişti ama yine de babam tıpkı annemin bebek doğurmaya devam ettiği gibi bitki toplamaya devam etmişti.

Thorne, "Londra'daki mağazalarla rekabet etmek zor olacak," diyerek hazırladığı sözlerden uzaklaştı. "Kardeşlerim bunun ne kadar zor olduğunu kavrayamıyor."

"Sermayeye ihtiyacınız olacak."

Ayağa kalktı, ayakları üzerinde daha iyi düşünebiliyordu. "Kesinlikle ve Dorning'lerin Londra piyasalarıyla, Londra bankalarıyla ya da Londra halkıyla yakın bir tanışıklığı varmış gibi değil."

Bayan Summerfield koltuğunda sakin bir şekilde oturmaya devam etti. "Ve benim öyle olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Ara sıra Londra'ya giderdi. Dorset'in bu köşesinde hiç kimse, tüm komşuları istemeden seyahat edemezdi.

onlara güvenli bir yolculuk dilerim.

"Sanırım şimdiye kadar en güzel kokan kadın sensin."

Bu itirafıyla kendisini şaşırtmış ve utandırmıştı ama anlaşılan onu da şaşırtmıştı.

"Teşekkür ederim, sanırım bir vekilharç olarak şam güllerinden ziyade domuz ahır kokusuyla karşılaşma ihtimaliniz daha yüksek. Buraya bana tam olarak ne sormaya geldiniz Bay Dorning?"

"Etrafta dolaşıp kadınları koklamam," dedi nergislerin yanında duraklayarak. "Ama kokularınız dikkatimi çekti. Gözlerimi kapatabilirim ve parfümlerinizin gücüyle Pazar sabahı cemaatin arasında olmadığınızı anlayabilirim."

"Biz de senin uyuduğunu sanıyorduk."

Bazen uyukluyor, arkasındaki sıradaki kadının kokusuyla sakinleşiyordu. "Köy şenliğine limonlu bir şeyle gelme olasılığınız sandal ağacı kokusu sürmeniz kadar yüksek ve her ikisi de enfes olacak. Hangi parfümü seçeceğinizi tahmin edemem ama seçimleriniz aynı elle yazılmış farklı imzalar gibi. Onların size ait olduğunu nasıl bilmeden biliyorum."

Şimdi ayağa kalktı. "Gururum okşandı, Bay Dorning. Enfes kelimesi muhtemelen benimle ilgili hiçbir şey için kullanılmamıştır, ancak ben-"

Thorne ona dönerek, "Bu mülkte biri koku geliştirme konusunda bir dahi," dedi. "Birisi şimdiye kadar karşılaştığım tüm koku alma yeteneklerini gölgede bırakacak bir beceri ve sanatsal kavrayış kombinasyonuna sahip. O kişiyi işe almak istiyorum."

Bu kez tereddüt ettiğinde, o anın hangi nezaketi gerektirdiğini belirlemek için içsel bir görgü kuralına danışıyor gibi görünmüyordu, daha ziyade telaşlı görünüyordu - son derece telaşlı.

"Üzgünüm Bay Dorning. Yorumlarınız gurur verici ve size katılıyorum -kullandığım kokular eşsizdir- ancak isteğinizi yerine getirebilecek durumda değilim. Size çıkışı göstereyim."

Hayır, satmayacaksın. "Kardeşlerim, Oak'ın güzel bir etiket tasarlayabilmesi koşuluyla, herhangi bir losyon ya da merhem satılacağına inanıyor. Tüm lavantaların aynı olduğuna inanıyorlar."

"Tüm lavantalar farklıdır," diye karşılık verdi. "Aynı ana bitki, yetiştirildikleri koşullara bağlı olarak yavrularında farklı kokular üretecektir. Yağış, güneş ışığı, toprak kalitesi, ekim yoğunluğu, hatta aynı arazide en son yetiştirilen ürün bile sonuçları etkileyebilir."

"Bunu sana şifalı bitkiler uzmanınız mı öğretti?"

Yüz yüze *geldiler* ve Thorne her zamanki gibi etrafta dolaşıp kadınları koklamasa da burnuna çekti: neroli örtüsünün altında saklanan yasemin ve biraz yeşil çay, ama geri kalanı...

"Size tekrar iyi dileklerimi sunuyorum Bay Dorning, ancak size yardımcı olabilecek konumda değilim."

"Benden bu onursuzluğu istiyorsan yalvarırım." Yine prova edilmemiş bir aptallıktı ama Thorne ailesi için kendini on kez daha aptal durumuna düşürebilirdi. "Kokularınızı kim karıştırıyor ve onun uzmanlığına erişmek için ne yapmalıyım?"

Tanrım, harika kokuyordu. Dikkat dağıtıcı, çıldırtıcı bir şekilde harika, ama bakışları hiç yumuşamıyordu.

"Size yardımcı olamam. Sizinle görüşeceğim-"

Yan odadan bir bağırışla birlikte, porselenin yüksekten düştüğünü düşündüren bir gürültü geldi.

"Margaret Teyze, gel! Lütfen çabuk gel!"

Thorne, uygunsuz bir hızla onu takip eden kadının üç adım önünde kapıdan çıkmıştı.

Margaret'in zihninde *LÜTFEN ZARAR ile Çocuklar neden şimdi kargaşa yaratmak zorunda?* Bay Dorning'in yanından geçip aile salonuna girdiğinde yaktığı ağıt, *"Çoğunluklarını kazanmadan onları öldüreceğim"* e dönüştü.

"Burada neler oluyor?" diye tersledi.

"Bence" -Bay Dorning cam kapaklı porselen dolaba doğru yürüdü- "birilerinin ordusu iyi bir görüş noktası arıyordu

ilerleyen kuvvetleri pusuya düşürmek için. Orada yaptığınız şey bu mu?"

Beyaz yüzlü Greta dolabın tepesinden ona baktı. "Ben uçsuz bucaksız Asya bozkırlarının kaplanıyım."

Margaret, "Sen bu gece yemek yemeyecek bir kızsın," dedi. "O vaz o Büyükannen Summerfield'a aitti."

Güvenli olması için dolabın üstünde saklanan vaz o, ocağın üzerinde parçalara ayrılmış halde duruyordu.

"Vaz o, bir çocuğun kafatasından daha iyidir," dedi Bay Dorning, sanki çocuklar yedi ayak yüksekliğindeki mobilyalara yardım almadan tırmanırlarmış gibi. "Oraya nasıl çıktın?"

"Kapı pervazına tırmandı," dedi Adriana. "Ona destek verdim." Bay Dorning kollarını havaya kaldırarak, "Ne kadar ," dedi. "Aşağı Sen git, çocuğum."

Greta sanki gerçekten sıkıntılı vahşi bir yaratılmış gibi duvara yaslandı. "Yapamam."

"Hayatının geri kalanını mobilyaların üzerinde geçiremezsin, kızım." Zarif bir selam verdi. "Bay Hawthorne Dorning, hizmetinizdeyim. Kendimi hendekleri temizlemekle, çitleri döşemekle, saman istiflemekle, tarlaları sürmekle meşgul ediyorum ve bunun dışında el emeği ile uğraşıyorum. Bu bizim sırrımız olmalı, çünkü bir kontun oğlu olarak bir centilmen olmam gerekiyor. Sonuç olarak, sizi güvenli bir şekilde aşağı indirebilecek kadar güçlüyüm."

Margaret'in Hawthorne Dorning'den duyduğu en uzun konuşma olan bu tuhaf konuşmanın etkisi Greta'nın dikkatini çekmek oldu.

"Hawthorne komik bir isim. Ben Greta."

"Sıkışmış durumdasınız, genç bayan." Bu durum Bay Dorning'i eğlendiriyor gibiydi.

"Boynunu kırabilirdin," dedi Adriana, tam da Margaret aynı sözleri düşünürken. Adriana Margaret'in elini tuttu. "Sana o kadar yükseğe tırmanmamamı söylemiştim."

"Ah, ama kız kardeşine bir destek verdin," dedi Bay Dorning. "Belki de onu pansiyonundan indirdikten sonra ortalığı temizlemesine yardımcı olursun."

Margaret'in kalbi güm güm atıyordu, ağzı kurumuşt u ve uşakları çağırmanın eşiğine gelmişti - ama ne yapabilirdi ki?

Bay Dorning kollarını tekrar kaldırdığında.

"Aşağı , Bayan Greta. *Şimdi*. Sizi düşürmeyeceğime söz veriyorum."

Sıradan bir itaat varsayımını rahatlatıcı bir eğlence imasıyla nasıl harmanlayacağını biliyordu. Çocukları tehlikeli yüksekliklerden indirmek, hendekler, çitler ve kiracı çağrılılarıyla birlikte ilgilenilmesi gereken bir başka angarya işti. Ancak Greta'nın yabancılarla temastan kaçınmak için ne kadar çaba sarf ettiğini bilmiyordu.

Kız doğrulup oturdu, böylece çoraplı ayakları dolabın önünden aşağı sarktı ve başı neredeyse pervaza değecekti. Bay Dorning ellerini kızın beline koydu -lütfen, boyu uzundu- ve sonra Greta'yı kalçasına doğru kaldırarak parçalanmış vazodan kurtuldu.

"Bir sonraki işimiz," dedi Greta'nın burnuna nazik bir parmağıyla dokunarak, "teyzenden özür dilemek. Onu çok korkuttun."

Greta yere baktı. Adriana'ya bir bakış fırlattı. Gözlerini perdenin üst kısmına dikti. Margaret, Greta'nın ilk fırsatta kaçıp kurtulacağından eminken, Greta kurtarıcısına sarılmış halde kaldı.

"Mobilyaların üzerine tırmanmamalıydım... yine." Başını Bay Dorning'in omzuna yasladı. "Özür dilerim."

Seninle ne yapacağım ben? Margaret bu soruyu birçok kez sormuştu. Bay Dorning paramparça porselenleri karıştırırken bunu sormayacaktı.

Bay Dorning Greta'yı enkazdan uzakta ayağa kaldırırken, "İkiniz de beni okul odasında bekleyin," dedi. "Bunu daha sonra tartışacağız."

Kızlara misafirlerine medeni bir şekilde veda etmelerini hatırlatmadan kızlar kapıya doğru koşmaya başladılar.

"Hiç bu kadar canlı mıydın?" Bay Dorning, küçük ayaklar koridorda ilerlerken sordu.

"Bana büyük aptallıklar yapmam için ilham verecek bir kız kardeşim yoktu. Terbiyesizlikleri için özür dilerim Bay Dorning."

Porseleni kazıyarak bir yığın haline getirmek için çizmesinin yan tarafını kullandı. "Saçmalama. Daha okul çağına bile gelmediler. Bana ve kardeşlerime terbiye vermek yıllar aldı ve en küçüğümüz söz konusu olduğunda proje henüz tamamlanmadı. Greta kapı pervazının tepesine tırmandığına göre oldukça çevik olmalı."

"O bir terör. Adriana'yla daha iyi anlaşıyorum." Adriana'yla herkes iyi anlaşabilirdi, Greta ise... Greta sevgili, , çileden çıkarıcı bir meydan okumaydı.

"Bu değişebilir. Beni Whinlatter bölgesindeki dağlara yürüyüşe götürene kadar babamın bu diyardaki en sıkıcı adam olduğunu düşünürdüm. On iki yaşlarındaydım ve açık havada olmak için mükemmel bir yaşıydım. Boyum nedeniyle rehberler bana büyükmüşüm gibi davranıyordu. Büyük bir macera yaşadım ve o zamandan beri dışarıda dolaşıyorum."

Bu anı ona gülümseme ilhamı verdi, ama bu Margaret'in dağılmış soğukkanlılığına hiç yardımcı olmadı. Hawthorne yedi Dorning kardeşin en büyüğüydü, gerçi hepsi de iri yapılıydı. Margaret ara sıra Bay Oak Dorning'e eskiz yaparken rastlıyordu ve Bay Valerian Dorning de umutsuz bir çapkındı.

Margaret komşularının çoğundan kaçtığından daha fazla Hawthorne'dan kaçıyor ve görünüşe göre o da kendisinden kaçtığı için mutluydu. Yine de gülümsemesi şaşırtıcı derecede tatlı ve biraz da hüzünlüydü.

Mükemmel bir baba olurdu.

Saçma bir düşünce. Margaret kapıya doğru ilerleyerek, "Günün dramının seni de kapsamasına üzıldüm," dedi. "Yine de Greta'yı güvenli bir yere çıkardığın için teşekkür . Uşaklar muhtemelen bir merdiven getirecek, duvar kağıdını çizecek ve bunu yapmak bütün günlerini alacaktı."

Bay Dorning onun yanına doğru ilerledi. "Çocuklara pisliği temizletecek misiniz ya da en azından temizlemeye çalışacak mısınız?"
", değil mi?"

"Yanlış yaptığımız şeyleri düzeltmek bizi rahatlatıyor, bu da beni şu soruyu sormaya itiyor: Aramızdaki meseleleri ben mi yanlış yaptım Bayan Summerfield?"

Onu hafife almışım. Birçok insan iyi bir koku alma duyusuna sahipti, ama bunu görmezden geliyorlardı. Burunları her türlü bilgiyi toplamakla meşguldü -süt bozuktı, halıdaki leke muhtemelen bir önceki akşam dökülen konyaktı, ütü bir adamın kolalı kravatına uygulandığında çok sıcaktı- ama bu algılar göz ardı edildi.

Görünüşe göre Bay Dorning algılarını göz ardı etmemiş.

"Kendi içime kapanmayı tercih ediyorum," dedi Margaret. "Komşuluk etkileyecek herhangi bir kötü niyetin varlığından haberdar değilim." Kadın

Sesi berbat bir avukat gibiydi, sözlerinin düz anlamının tersine bir gerçeği ima ediyordu.

Onunla birlikte ön kapının yanında durdu ve mahmuzlarını büfeden aldı.

"Sizi tekrar arayabilir miyim? Belki benimle tariflerinizi paylaşamazsınız ya da bitki uzmanınızı veya hizmetçinizi işe almama izin veremezsiniz ama koku yapımı konusunda ara sıra danışmak bile faydalı olabilir."

"Merhum kontesin kendi tarifleri vardı, Bay Dorning."

Kapıcıya ayrılan sandalyeye oturdu, bir bileğini dizinin üzerine geçirdi ve bir mahmuz taktı. Hareketleri rahattı, kendi bedeninde rahat bir adam gibiydi. Charles, hastalığı ilerlemeden önce mükemmel bir dansçı sayılmasına rağmen hiçbir zaman bu tür rahat bir zarafete sahip olmamıştı.

"Hizmetçide rahmetli annemin birkaç yemek tarifi olabilir," dedi ikinci mahmuzu takarken. "Bu iyi bir düşünce. Kız kardeşlerim bile o tariflerin nerede olduğunu biliyor olabilir. Onlara sorarım."

Ayağa kalktı ve daha fazlasını söylemek istese de Margaret ona bu fırsatı veremezdi. Ona şapkasını ve kırpıntısını uzattı ve ön kapıyı açtı.

"*Dilerim* - neden şimdi telefon ediyor ki?" Bancroft Summerfield'in dört tekerlekli arabası, bahar havasında bir toz bulutu bırakarak yolda ilerliyordu.

"Ekipmanı tanıyamadım," dedi Bay Dorning. "Ofsayttaki lider topallıkla flört ediyor ama."

Margaret kapıyı çarpıp kilitlemek istedi ama bunun için artık çok geçti. "Size hiç çay ikram etmedim, Bay Dorning. Bir fincan için kalabilir misiniz?"

Arabanın önü sarsılarak durdu. İki uşak bagajdan atladı, ilki liderlerin dizginlerini tutmak için ileri atıldı, ikincisi ise arabanın kapısının önündeki basamakları hazırladı.

"Kalacağınızı söyleyin lütfen. Size içecek ikram etmeyi ihmal etmekle büyük kabalık ettim."

Bay Dorning şapkasını ve kırpıntısını tekrar büfenin üzerine koydu. "Sizde istediğim bir şey var Bayan Summerfield."

Tariflerinden vazgeçemezdi ama kayınbiraderinin karşısına da tek başına çıkamazdı. "Adını söyle."

"Bahar toplantısında vals yapmanı istiyorum."

Margaret şaşkına dönmeyecek kadar rahatlamıştı. "Önümüzdeki yarım saat boyunca zararsız ve arkadaş canlısı görünmeniz şartıyla, sizindir."

Bay Dorning kadar sağlam bir adamın surat asmaması gerekirdi, ama Bay Dorning bunu inandırıcı bir şekilde başardı.

"Bayan Summerfield, ben zararsız ve arkadaş canlısıyım."

Hah. "Bancroft Summerfield ikisi de değil. Şimdiden özür dilerim."

İKİNCİ BÖLÜM

Hawthorne'un deneyimine göre, Bay Bancroft Summerfield, amacı tüm taşırayı rahatsız etmek ve böylece herkesin, hatta başka hiçbir konuda anlaşılamayanların bile üzerinde anlaştığı bir konu sağlamak olan komşulardan biriydi. Hawthorne bazı durumlarda -kilise ayinleri, şirket yemekleri- bu strateji imkansız olsa da ondan kaçınıyordu.

Bancroft telaşla arabasından çıkarken Bayan Summerfield, "Her zaman acelesi var," diye mırıldandı.

Thorne, "Önemli adamların çok fazla zamanı vardır," diye mırıldandı.

Bayan Summerfield ona, toplantılarda dowager'larla otururken kardeşlerinin takındığı bakışın aynısını gönderdi. *Aptal mısın sen?* Yaşlılar her zaman en iyi dedikodulara ve en yaramaz şakalara sahipti. Neden onlarla oturmuyorsun?

"Bancroft, hoş geldiniz," dedi Bayan Summerfield, kayınbiraderi hızlı adımlarla ön kapıya geldiğinde reverans yaparak. "Sanırım Bay Hawthorne Dorning'i tanıyorsunuz. Arabanız yola çıkmadan beş dakika önce geldi."

Arayan kişiye elini uzatmayı reddetmişti ki bu aile üyeleri arasında tuhaf bir durumdu ve kasıtlı olarak yalan söylemişti. Margaret Summerfield için bu düpedüz tuhaftı.

Thorne nezaket gösterilerine katlanarak mavi salona döndü ve Bancroft'un ekim planlarını -ne de olsa yılın bu zamanıydı- ve kuzulamanın nasıl gittiğini sordu.

"Böyle bir soruya nasıl cevap verilir?" Bancroft, ev sahibesi onu oturmaya davet etmeden önce kanatlı bir sandalye çekerek cevap verdi. "Kuzular gelir. Ya gelişirler ya da gelişmezler ve ben ayrıntılarla ilgilenemem. Böyle bir soruşturmanın daha iyi yönlendirilebileceği bir kamarot var. Çay içiyor muyuz?"

Bancroft blöf yaparak neşeli bir hava vermeye çalıştı ama bu küçük konuşma Thorne'a yönelik bir iğnelemeydi; bir kontun oğlu hendekleri temizlemek kadar taş duvarları onarmaya da yatkındı.

"Çay iyi olurdu," dedi Thorne. "Bahar sabahları aldatıcı bir şekilde soğuk olabiliyor. Bu yeni bir koç mu, Summerfield?"

Bayan Summerfield zili çekiştirdi.

"Koçum yeni değil. Yuletide'dan beri bende. Honeywill'in işçiliği, Londra'nın en iyi arabacıları. Bu güzel günde seni sevgili Margaret'in kapısına getiren nedir, Dorning?"

Seni . Thorne asla yalan söylemezdi ama ilgili gerçekler arasından seçim yapabiliirdi. "Bayan Summerfield ve benim zaman zaman komşular gibi işlerimiz olur. Çitler, su hakları, sürüler, bu tür şeyler."

Bancroft, "Bu endişelerinizi gelecekte kâhyama iletebilirsiniz," dedi. "Margaret çocukları idare etmekle yeterince uğraşüyor. Ondan diğer sorumluluklarının yanı sıra bir de taşra ağası rolünü oynamasını beklememelisiniz."

Bancroft, Bayan Summerfield'a, işe karıştığı için kendisine teşekkür etmesi gerekiyormuş gibi gülümsedi.

"Saçmalama, Bancroft," diye cevap verdi, sol elinin dördüncü parmağındaki altın yüzüğü çevirerek. "Bir komşuyla hoş bir sohbet zor değildir. Buradaki arazi pek geniş sayılmaz ve siz de on iki mil uzakta yaşıyorsunuz."

"Yine de." Bancroft eldivenli elini kaldırdı. "Yine de, sevgili Charles'ın benden isteyeceği gibi, bu ev halkıyla içtenlikle ilgileniyorum. Eğer Bay Dorning'le uğraşmak istemiyorsan, bana bir not göndermen yeterli, hayatım."

Bu teklif tuhaftı ve kabalık derecesinde künttü. Çay tepsisi geldiğinde Bancroft çayın sıcaklığını (yeterince sıcak değil), sertliğini (çok sert) ve çay keklerinin kalitesini (çok küçük ve kuru) eleştirdi. Thorne ise

Bancroft arabacıların sahtekârlığı üzerine bir söylevin ortasında Thorne'un çizmelerine bakmak için durakladığında kendini affettirme noktasına geldi.

"Gördüklerim mahmuz mu, Dorning? Taşrada olduğumuzu biliyorum ama mahmuzlar kapalı alanlarda giyilmez."

"Çok özür dilerim," dedi Thorne. "Bir dikkatsizlik. Kız kardeşlerim benden utanırdı."

"O zaman hemen gidip onları çıkarın efendim."

Thorne bunu seve seve yerine getirecekti ama Bayan Summerfield çay fincanını çok sıkı tutuyordu. Bancroft baldızıyla biraz yalnız kalmak istiyordu ama görünüşe bakılırsa onunla yalnız kalmak istemiyordu.

"Döşemelere dikkat edeceğim," dedi Thorne, "ve eminim ikimiz de yakında yolumuza gideceğiz."

"Sizi tutmamıza izin vermeyin," diye cevap verdi Bancroft. "Lord Casriel'in tüm kiracılıklarına ve çiftliklerine bakacaksanız, eminim gidecek başka bir yeriniz vardır."

Thorne sıcak, aromatik çayından yavaşça bir yudum aldı. "Gelecek haftaya kadar ekime başlamayacağız. Bir süre daha komşumun arkadaşlığının ve bu mükemmel çay keklerinin tadını çıkarmaktan mutluyum."

Bancroft'un gülümsemesi bozuldu. "İşin aslı, burada oyalanmayı göze alamam. Londra'ya gitmeye hazırlanıyorum Margaret ve seni planlarımdan haberdar etmek istedim. Sezon beni çağırıyor ve arabamda birkaç ayarlama yapmam gerekiyor. Dorset'teki hödüklere bu kadar iyi bir araç emanet edilemez."

Oh, Tanrı aşkına. Thorne çay bardağını doldurması için uzatırken, "Gitmeden önce seyisinize liderinizin sağ ön toynağındaki taşı aldırırsanız iyi olur," dedi. "Bir taş çürüğü kolayca apse yapabilir, özellikle de bir at nalındaki taşla herhangi bir mesafeyi kat etmek zorunda kalırsa."

"Not edildi, Dorning. Bu bahar Kasabaya gidecek misiniz?"

Eğer orada olacaksan değil. "Lord Casriel ve yeni kontesi aile adına sosyal işlerle ilgileniyor ve kardeşlerim Sycamore ve Ash henüz Londra'da bekliyor. Ben Dorsetshire'da baharın tadını çıkaracağım, ilahi güçlere şükürler olsun."

Bancroft ayağa kalkarak, "Belki şehre gitmişken Kont'u da ziyaret ederim," dedi. "Londra'da insanın zamanına yönelik taleplerin sonu gelmiyor. Bir

İnsanın sağlığını korumak için taşraya çekilmesi gerekir, ama önce bulunduğu makamın yükümlölüklerini yerine getirmesi gerekir. Canım, döndüğümde seni ziyaret edeceğim ve bir şeye ihtiyacın olursa bana şehirdeki evimden yazabilirsin."

Bayan Summerfield'in yanağına bir öpücük kondurdu, Thorne'u selamladı ve çekip gitti.

Thorne'un ev sahibi sandalyesinde geriye yaslandı ve ön kapı kapandıktan sonra bile hiçbir şey söylemedi.

"Senin Charles çok iyi bir adamdı," dedi Thorne. "Bancroft da en az Charles kadar yakışıklı ama onunla aynı kökten geldiklerine inanmak zor. Bir çay keki al. Oldukça güzeller."

Bayan Summerfield çayından bir yudum aldı. "Çok kuru değil mi?"

Thorne ona limon ve zencefile tatlandırılmış bir kek uzattı. "Tabii ki hayır, çay da ne çok sıcak ne de çok sert, ama Bancroft pantolonlu bir sıkıntı. Neden yeğenlerini görmek istemedi?"

"Onları umursamıyor, eğer bir teselli varsa o da bu." Kekini çayına batırdı ve bir ısırık aldı.

Bancroft'un çağrısı Bayan Summerfield'in her zamanki çekingenliğini tüketmişe benziyordu. Thorne, "Onunla ilgilenmiyorsanız," dedi.

"Dediğiniz gibi, pek iyi bir arkadaş değil. Bazı açılardan Charles'la birbirlerine çok benziyorlardı."

Thorne onun kayınbiraderinden nefret ettiğine bahse girerdi. "En azından bir süreliğine Londra'ya gidiyor. Tüm cemaat ona Tanrı yardımcısı olsun diyecek."

Önce Bayan Summerfield'in gözlerinde, sonra da yüz hatlarının geri kalanında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Değişim dikkat çekiciydi, sert bir yüz ifadesini muzip bir hale getirmişti. Normal anlamda güzel değildi ama böyle gülümsediğinde...

Pek çekici değil ama kesinlikle ilginç.

"Ben de ona iyi yolculuklar diliyorum," dedi, "ama bütün baharı Londra'da geçiremeyecek kadar cimri biri. Yine de haftalarca burada olmayacak, haklısın. Ne güzel bir düşünce."

Çay kekini bitirdi. Thorne çayını bitirdi. "Haydut yeğenleriniz için uygun bir ceza tasarladınız mı?"

"Greta için kaplanlar üzerine bir resimli deneme , sanırım , " Mrs.

Summerfield dedi ki. "Adriana için..."

"Bir şiir," diye önerdi Thorne, "ve kafiyeli olmalı. Gençliğimde şiiri özellikle huzursuz çocuklar için tasarlanmış bir araf olarak görürdüm. Adriana şiirden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Bunu ona bakarak söyleyebilir misin?"

"Dikkatli biri ve şairler yeteneklerini iyi bir etkiye dönüştürmek istiyorlarsa anlayışlı olmalılar." Bir çay keki daha aldı çünkü korktuğu sosyal görüşme tuhaf bir şekilde eğlenceli hale gelmişti. "Sözünüzü tutacak mısınız?"

Bayan Summerfield fincanını ve tabağını bıraktı. "Söz mü?"

"Vals hakkında. Dans etmeyi seviyorum ama çok az kadın benim boyuma uyabiliyor. Sanki çoğu dans terliklerimin üzerinde dursa ve beni sallanmaya bıraksa daha kolay vakit geçirecekmiş gibi hissediyorum."

"Bu yüzden mi dowager'lar arasında bu kadar çok sette oturuyorsunuz?"

Yelpazeler ve türbanlar arasında saklandığını fark etmişti, mi?

"Kısmen. Büyüklerimin arkadaşlığını da seviyorum."

"Ve çocuklarla iyi anlaşıyorsunuz."

Görünüşe göre bu onun için iyi bir şey değildi. "Çocukları severim."

"Sözümü tutacağım, Bay Dorning. Bancroft'un kabalığı için tekrar özür dilerim. Kişisel bir şey değil."

Evet, bazıları oldukça kişiseldi. Thorne bu kaba gözlemi yapmak yerine ayağa kalktı.

"Valsimizi dört gözle bekleyeceğim ve eğer dizginli yol boyunca, dünyevi eşyalarını fularlarına sarmış bir çift küçük figür görürsem, şiirin ve edebi cezaların iki cesur küçük askerden daha iyi olduğunu bileceğim."

Bayan Summerfield ona ön kapıya kadar eşlik etti. Thorne daha önce onun gittiğinden emin olmak istediğini hissetmişken, şimdi ona neredeyse dostça eşlik ediyordu.

"Bancroft'un çağrısına benimle birlikte katlandığınız için tekrar teşekkür ederim Bay Dorning. Çok cesurca davrandınız."

Thorne hanımefendinin elinin üzerine eğildi. "Bir arabayı nasıl sabote edeceğimi biliyorum, madam, kardeşim Sycamore gibi. Bu sayede

Bancroft'un  lkeye d n    tahmin etti inden  ok daha zor olacak."

"Bildiyim iyi oldu."

Thorne  aka yapıyordu. Hanımefendi ciddiye. Evinin  n merdivenlerinde ondan ayrıldı ve Gowain'in eyerine atlayıp Dorning Hall'a do ru tırıs giderken kadın onu bekledi. İki soru onu takip etti, tıpkı Kaptan'ın Gowain'in pe inden ko tu u gibi.

Birincisi, Bayan Summerfield neden par  m tariflerini paylaşmayı tartı mıyordu ki? Thorne bu alışveri i onun i in kazançlı hale getirmeye hazırdı ama  cretten s z edecek kadar ileri gitmesine bile izin vermemi ti.

Ziyaretin di er ilgin  y n  Thorne'u ilgilendirmiyordu ama merakını uyandırmı tı. Bancroft Summerfield'ı kimse sevmezdi ama o sadece i   zarın, i   zar bir ba  belasının tekiydi ve her mahallede bunlardan birkaç tane bulunurdu.

Bayan Summerfield Bancroft'u sevmemekle kalmıyor, ondan korkuyordu da... Ger i Thorne bunun nedenini bir t rl  anlayamıyordu.

"OAK, canım, kendini a mı sın," dedi Valerian, tuvale bakmak i in daha da yakla arak. "Eski bir ta  yı ınını almı sın ve onu ay ı ı ında buluşmalar ve ate li  p c kler vaadine d n  t rm  s n."

Oak cam bir kavanoza terebentin d kt  ve fır alarını teker teker kavanozun i ine bıraktı. "Ama hanımlar bunu b yle g rececek mi?"

"Tanrı yardımcımız olsun, bu botanik giri iminde kadınların fikirlerine ba ımlıyız, de il mi?" Dorning Hall'u abartılı bir bitkisel iksir ma azasına d n  t rme planı Casriel'e aitti. Unvan sahibi olarak, z ppelikten olmasa da, ticaretle u ra maktan ho lanmıyordu.

Pastoral Dorsetshire'da tutkulu bir amat r botanik i tarafından yeti tirilen Dorning  ocukları, b y k bir kırsal arazinin yarattı ı ticaret akı ları dı ında  ok az i  uzmanlı ına sahipti. Casriel, ailesinin geni  arazisine dayanan bir giri imle ortaya  ıkmı tı.

Londra'nın muazzam kentsel pazarlarından yararlanmak için tarımsal kaynaklar.

Ya da teori buydu.

"Casriel'in planı tam da hava durumuna bağlı," diye karşılık verdi Oak fırçalarını döndürerek. "Yollara, Fransızların yeniden ayağa kalkmasının yıllar almasına, benim sanatıma, Ash'in cazibesine ve senin hepimizi organize etme yeteneğine bağlıyız."

"Ve Thorne'un sıkı çalışması üzerine." Tüm küçük kardeşler arasında sadece Thorne, önceki kontun toprak sevgisini miras almıştı. "Manastır harabelerinin bu görüntüsü biraz kasvetli mi?"

Oak fırçaları ıslanmaya bıraktı ve stüdyosunda dolaşarak tek tük kağıt parçalarını ve boya lekeli bezleri topladı. "Maliyetleri en aza indirmeye çalışırken, tek renkli baskılara uygun bir gece manzarası mantıklı."

"Ama benim romantik olarak gördüğümü hanımlar ürkütücü olarak görebilir. Ben sevgiliyle buluşulacak bir yer görürken, hanımlar haydutların gizlendiği bir yer görebilir."

Meşe, terebentin sürahisini mantarladı. Valerian'la paylaştıkları kulübenin en üst katındaki çatı katında yer alan atölyesi hem havadar hem de darmadağındı. Açık bir pencereden içeri sert bir hava giriyordu ve kapının yanındaki çöp varili neredeyse taşmak üzereydi.

"Bunu her zaman satabilirim," dedi resmini düşünerek. "Thorne'a ne düşündüğünü soralım."

"Ona sormamıza gerek yok," dedi Valerian, adam arabasıyla gelirken. "Thorne, Thorne olduğu için, talep edilmemiş fikirleriyle bizi memnun edecektir."

Oak boya kavanozları, pigment kutuları, daha fazla fırça ve tahta parçalarıyla dolu masadan bir bez parçası kaptı ve ellerini sildi. "Ve Thorne genellikle haklı çıkacaktır."

Thorne malikânenin kalıntılarından bir bitki imalathanesi inşa etmenin haftalar değil aylar alacağı konusunda haklıydı. Londra'daki eczacıların zaten aynı ürünün versiyonlarıyla dolu olan raflara bir şişe daha lavanta suyu eklemekle ilgilenmedikleri konusunda da haklıydı.

"Thorne bize neyin işe yaramayacağını söylemekte çok iyi, katılıyorum," dedi Valerian. "Keşke neyin işe yarayacağı hakkında bir fikrimiz olsaydı."

iş."

Diğer tuvaler odanın etrafında, birkaçı şövalelerin üzerinde, daha fazlası da duvarlarda sergileniyordu. Oak, Thorne'un çiftliklerine binmesi ve Willow'un köpekleriyle iletişim kurması gerektiği gibi resim yapmak zorundaydı.

"Öğle yemeğine inelim mi?" Oak sordu. "Resim yaparken yemek yemeyi unutuyorum."

"Yemek yemeyi unutmak doğal değil," dedi Valerian. "Ama sonra, boya dumanlarına ve diğer gürültülü kokulara çok düzenli olarak maruz kalıyorsunuz. Kuşkusuz, aklınız başınızdan gitmiştir."

"Hakaret depon bayatladı," dedi Oak, elindeki paçavrayı fıçıya fırlatıp ıskalayarak. "Doğuştan sahip olduğum az sayıdaki akılla ilgili kısmı unuttun. Thorne ?"

"Sosyal bir çağrıyı ödemek."

Evin içinden merdivenlerle aşağıya indiler. Complaisance Cottage'ın sekiz yatak odası ve Dorning Hall'a bakan bir tepede yer alan harika bir manzarası vardı. Thorne'un evi -kâhyanın kulübesi- tepenin diğer tarafını işgal ediyordu. Her iki konut da Hall'un ahırlarına, mutfak bahçelerine ve ev çiftliğine dayanıyordu, ancak kont ve kontesin aile koltuğu kendilerine aitti.

Kasabadan aşağı inmek için can atarlarsa. "Dikim için hazır mıyız?" Valerian sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Oak yanıtladı.

Thorne ekim yapmayı, soğuk ve nemli toprağı tohumlama için çevirmek gibi yıpratıcı bir işi, küfür ve ustalıkla her zaman tamir etmeyi başardığı kaçınılmaz makine arızalarını dört gözle bekliyordu.

"Bundan hiç sıkılmıyor musun?" Yemek odasına girdiklerinde Valerian sordu.

Oak köşedeki lavaboya gitti. "O mu?"

"Dikim, lanet sulama hendeklerinin temizlenmesi. Bahar toplantısı. Kırkma, çit döşeme, ot biçme, ot temizleme, yaz ortası montajı. Ayıklama, ayıklama, ayıklama. Kış mahsullerinin ekilmesi. Mısır hasadı. Sonbahar toplantısı. Koyunların ağıla alınması. Koyunların taşınması. Meyve bahçesi hasadı. Lanet hendekleri tekrar temizlemek. Yuletide. Kış toplantısı. Kuzulama. Koyunlar meraya. Dikim..."

Thorne kapı aralığından, "Kısaca hayat," dedi ve belli ki bu hayat onu memnun etmişti. "Bayan Summerfield ile ilerleme kaydettim."

Parmaklarını sabunda gezdirdi ve ellerini köpürterek ovdu. Thorne'un elleri tutmuştu, Oak'ın elleri ise yetenekli bir sanatçınıninkiler gibiydi.

"Bayan Summerfield'in yanındayken," diye yanıtladı Oak, "erkek cinsinin genellikle onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını hissediyorum. Yine de güzel bir kadın. Çekici olduğunu inkâr edemem."

Thorne, "Bir kase elmanın güzel olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Nasıl ilerleme kaydettiniz?" Valerian lavabonun başında sırasını beklerken sordu. "Oraya bize parfüm yapması için bitki uzmanını çalmaya gittin ve at gibi kokarak geri döndün."

Thorne büfeden bir kâse ve tabak aldı, kendine mercimek ve patates çorbası yaptı ve masanın baş tarafının soluna oturdu. Oak ayak tarafına geçerek Valerian'ı Thorne'un karşısında oturmaya bıraktı. Ash burada olsaydı, masanın başındaki yeri almak yerine kardeşlerinden birinin yanına otururdu.

Thorne masanın ortasındaki tepside jambonlu ve peynirli bir sandviç alarak, "Oraya onunla bir diyalog başlatmak için gittim," dedi. "Bancroft Summerfield ortaya işler ilginç bir hal aldı."

Oak kendine bir sandviç alarak, "Bane-croft," diye mırıldandı. "Ondan hoşlanmıyorum ve nedenini tam olarak söyleyemiyorum."

Valerian, "İnce bir hakarete ustadır," dedi. "'Çeyiz evini yeniden inşa edememeniz çok yazık, ama malzemeler çok pahalı oldu, değil mi? Bu tür şeyler."

Oak çorbasına biraz tuz atarak, "Bize Bayan Summerfield'dan bahset," dedi. "Tam olarak nasıl ilerleme kaydettiniz? Onunla ilgili hedefiniz nedir?"

Thorne sandviçinin bir köşesini çorbasına batırdı. "Ona kur yapmayı düşünüyorum."

Valerian görgüsüyle övünürdü ama sadece masadaki peçeteyi ağzına hızlıca götürmesi yemeğinin üzerine bira sıçratmasını engelleyebilmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Uzun adam ?" Adriana sordu.

"Bay Hawthorne Dorning bizim komşumuz," diye yanıtladı Margaret. "Fenny, Bayan Blevins ile bir fincan çay içmek için vaktin var."

Sabırlı ve güler yüzlü genç bir hanım olan Bayan Fenner reverans yaptı. "Teşekkür ederim, hanımefendi." Hizmetçiyle bir fincan çay eşliğinde sohbet etmek için merdivenlerden aşağı inmek yerine, yaklaşan toplantıya geç kalmış gibi kapıdan çıktı.

"Bay Dorning çok güçlüydü," diye açıkladı Adriana. "Koyu renk saçları vardı. Babamın da siyah saçları vardı."

Greta masasının başındaydı, kalemi bir kağıt parçasının üzerinde duruyordu. Kendini bir işe verdiğinde, Margaret'in öğütleri ve tehditleri de dahil olmak üzere her şeyi görmezden gelebiliyordu.

Margaret çocuk odasında odun ateşi yaktırmıştı, bu bir savurganlıktı ama çocukların bunun için daha sağlıklı olduğuna inanıyordu ve odun kömürden çok daha güzel kokuyordu. Havadaki hafif küf kokusu halının iyice yıkanması gerektiğini, kalıcı bir papatya kokusu da Bayan Fenner'in saçlarını yeni yıkadığını gösteriyordu.

"Şiirin nasıl gidiyor?" Margaret sordu.

"Bitirdim," diye yanıtladı Adriana, ocaktaki halının etrafında bir daire çizerek. "Duymak ister misin?"

"Hayır." Başını bile kaldırmamış olan Greta'dan geldi bu.

"Neden hiç iyi davranmıyorsun?" Adriana karşılık verdi. "Seni dolabın üzerine çıkardığımı söyledim. ettim. Ben de cezalandırılıyorum. Sen

güzel olmalı."

Greta, Adriana'ya hokkalara batırılmış saç örgülerini ve kaybolan favori bebeği işaret eden bir bakış attı. Bayan Fenner Margaret'e bu tür davranışların normal olduğunu söylese de, kreşteki savaş ciddi bir işti. Adriana sözlü sapanlar ve oklar konusunda daha açık sözlüydü. Greta ise daha büyük bir strateji yeteneğine sahipti.

"Amcamın saçları siyah," diye mırıldandı Greta, kağıdına daha da yaklaşarak.

"*Onun* burada ne işi vardı?" Adriana bir daire daha atlayarak sordu. Çocuk odası büyüktü, yirmi metreye yirmi metrelik bir alan kaplıyordu ama atlayan bir çocuk odayı çok küçük hale getiriyordu.

"Bancroft senin amcan. Aileden olduğu için arıyor." Şansa lanet olsun.

Adriana durdu. "Bay Dorning çok yakışıklı."

Özellikle öyle değildi. Yapısı bir saban işçisinininkine benziyordu; iri yarı ve kaslıydı. Bir aristokrat gibi değil, tarlalarda ve ormanlarda rahatça dolaşan bir adam gibi hareket ediyordu. Gözleri en dikkat çekici özelliği idi; dışarıdayken menekşe rengini, dışarıda ise koyu maviyi andırıyordu.

Uzun boylu, güçlü, mantıklı ve huysuz çocuklarla kolayca başa çıkabilen biriydi. Yaşlandıkça kaşları sertleşebilir ve yüz hatları kırışabilirdi, ancak nadiren gülümsemesi hala büyüleme gücüne sahipti.

Margaret'in çekici erkeklere ihtiyacı olduğundan değil.

Greta kâğıdına kaşlarını çatarak, "O güçlü biri," dedi. "Kırık bir vazodan korkmuyor."

Margaret, Greta'nın omzunun üzerinden baktı. "Bu yüzden mi aşağı atlamadın? Kırık porselen yüzünden mi?" Eğer öyleyse, çok şükür, çünkü bir metrelik sıçrama yaralanmayla sonuçlanabilirdi. Bancroft bu bahaneyi bir sürü azar için kullanabilirdi.

"Çok yüksekteydim," dedi Greta, sayfasının üzerinde gezinen bir kaplanın üzerine bir şerit çizerek. "Geri inmeliydim ama yapamadım."

Margaret riske girerek Greta'nın omzunu okşadı. "Aşağı atlamaya ya da tırmanmaya çalışmadığına sevindim. Bay Dorning'in yardımı zamanında ve kolayca sağlandı."

Greta hâlâ kaplanlarına odaklanmış bir halde patiyi taşıyordu. İki canavar, yemyeşil bir orman olduğu şüphesiz olan bir yerde sinsice dolaşıyordu. Ayı gibi omuzları, devasa pençeleri ve pratik kullanıma meydan okuyan dişleriyle orantıları tamamen yanılttı ama Margaret'i etkileyen şey gözleriydi.

Bunlar öfkeli kaplanlardı.

Adriana rastgele bir düzende tek ayakla zıplamaya başladı. "Dolabın üzerine tırmanmamalıydın ama beni dinlemedin."

"Bir yetişkin gibi yukarıdan görmek istedim. Büyük kaplan Grendel."

"Böyle büyük bir adam için güzel bir isim," dedi Margaret. "Peki ya diğer kaplan?"

"Cyclops."

"Tek gözü mü var?" Adriana nefes nefese kaldı. Greta bir silgi aldı. "Artık var." "Bir tepegöz dişi olabilir mi, Margaret Teyze?"

"Elbette. Eğer kadınlar iki gözlü ya da kör olabiliyorsa, kesinlikle tek gözlü de olabilirler."

Greta bu cevabı sevmişti. Gülümsemesi hafif ve kısa süreliydi ama tüm hayal gücüne rağmen mantıklı bir çocuktü.

"Amcam bana bazı haberler vermek için uğradı," dedi Margaret.

"Kötü haber mi?" Adriana sordu. "Buraya mı taşınıyor?"

Geçmişte bunu tehdit etmiş ve Margaret ile kızları Summertton'dan Summerfield ailesinin evine taşımakla tehdit etmişti. Charles'ın vasiyetindeki kesin ifadelerle yapılan bir gönderme bu tehditleri şimdilik durdurmuştu. Charles ölmeden önce kızların vasisi olmuştu ve onların refahıyla ilgili istekleri hâlâ kontrol altındaydı.

"Bancroft Amcan yakında birkaç haftalığına Londra'ya gidecek."

"Geri dönecek," dedi Greta. "O her zaman geri döner."

Margaret, Bancroft'u çocuklara olumlu bir şekilde tanıtmaya çalıştı. O onların amcasıydı. Eğer ona bir şey olursa, Tanrı korusun, onların tek vasisi olacaktı. Bu da Charles'ın vasiyetinin bir parçasıydı.

"Ona yazabilirsin," dedi Margaret. "Bir hanımefendi ailesiyle yazışmayı sürdürür."

"Bay Dorning'e yazacağım," dedi Greta. "Bana yardım ettiği için ona teşekkür edeceğim. Ona güzel gözlü bir kaplan çizebilirim."

Bu açıklama Greta'nın bugüne kadar yaptıklarından daha sosyal bir açıklamaydı, ama elbette genç bir hanımın ailesi dışındaki erkeklerle yazışmaması gerekirdi.

"Ben de ona yazacağım!" Adriana dedi ki. "Ona bir köpek çizeceğim. Onun bir köpeği var."

"Ona yazmana gerek yok," dedi Margaret. "Onu toplantıda göreceğim ve minnettarlığınızı iletebilirim."

Greta'nın yakarışını bastırmaktan nefret ediyordu ama Bay Dorning'e yazması da pek tavsiye edilmezdi.

"Bir teşekkür notu her zaman takdir edilir," dedi Greta, şüphesiz Margaret'in sözlerini tekrarlayarak. Resimli makalesini bir kenara bıraktı ve başka bir kâğıt parçası çıkardı. "Bir hanımefendi umutsuzluğunu korur."

Hem de nasıl. "Doğru, ama Bay Dorning sizinle akraba değil, bu yüzden ona yazdığım mektubun içine bir teşekkür notu eklemekle yetineceksiniz." Bazı insanlar dul bir kadına bile bu kadar müsamaha göstermezdi. Tanrı'ya şükür taşradaki görgü kuralları Londra'dakilerden daha müsamahakârdı.

"O zaman ona bir not yazmalısın," dedi Adriana masasına koşarak. "Mektubunla birlikte resmimi de gönderebilirim."

Margaret'in samimiyetle yaklaşması gereken son kişi, mümkün olan en son kişi Hawthorne Dorning'di ama yine de aynı valsi paylaşacaklardı. Ayak bileğinin ağrıdığını ya da megrim olduğunu öne sürebilirdi ama bu toplantı kendisine izin verdiği birkaç sosyal geziden biriydi. Eğer toplantıyı kaçırırsa, bu konuşmalara neden olacaktı ve ne pahasına olursa olsun konuşmalardan kaçınmalıydı.

"Amcam Londra'ya gitti." Greta'nın gözlemi hiçbir şey ifade etmiyor olmalıydı. Çok gençlerin esrarengiz sezgileriyle, bunun yerine göze çarpan bir gerçeğe ışık tutmuştu.

Margaret, "Amcama ve Bay Dorning'e yazacağız," dedi.

"Önce Bay Dorning'in mektubu." Adriana kendisine üç parça kâğıt uzattı.

Greta, "Teyze mürekkep kullanmalı ve bizde hiç yok," dedi.

"Teyze alıştırma mektubu yazabilir. Biz her zaman alıştırma mektupları yazarız." ", dedi Margaret. "Ben bir deneme mektubu yazacağım, sonra

yeşil salondaki pisliği temizleyecek. Eğer çabalarınız tatmin edici olursa, nergisleri incelemek için kulübeye doğru bir yürüyüş yapabiliriz."

Kreşin üzerine huzurlu bir endüstri havası çökmüştü, ancak Margaret'in alıştırma mektubu taslak hazırlamak için şaşırtıcı bir meydan okumaydı. Bay Dorning'e gelecek aramalardan kaçınmasını söyleyemezdi, gerçi bunu yapsa daha iyi olurdu. Ona birlikte vakit geçirmekten en çok keyif aldığı komşusunun o olduğunu söyleyemezdi, gerçi bu da doğru olurdu.

Sorunları yaygara koparmadan çözen ve zorluklara göğüs geren sessiz bir yetkinliği vardı. Charles, Hawthorne Dorning'in güçlü fiziksel varlığından yoksun olsa da böyle bir adamdı. Tek başına ele alındığında, Charles iyi huylu ve çekici bir erkeklik örneğiydi.

Bay Dorning'in yanında Charles'ın hatırası, bir binek atı ile bir yük hayvanı arasındaki farka benziyordu. Biri, sağlıklı olduğunda, evcil hayvanlar gibi kullanışlı ve yakışıklıydı. Diğeri ise kendi başına güçlüydü.

Doğuştan değil, tercihen evcil. "Hiçbir şey yazmıyorsun," dedi Greta. "Düşünüyorum."

Bay Dorning, sevgili Greta'mı tehlikeden kurtardığınız için teşekkür ederim.

Çok dramatik.

Aramanız çok makbule geçti...

Çok dostça.

Margaret elinde kalemle sert bir sandalyede birkaç dakika oturduktan sonra, *"Teşekkür ederim, Bayan Charles Summerfield"* diye hızlıca birkaç satır karaladı.

Bayan Fenner'ın masasındaki mürekkebi kullanarak notu kopyalamak bir anlık bir işti ve sonra tutsakları kreşten kurtarmanın zamanı gelmişti.

Margaret evden çıktığında her zaman hissettiği rahatlama duygusuyla çıktı, özellikle de seyahatleri sırasında

onu bahçeden geçirdi, cam evin yanından geçirdi ve arazisinin vahşi bölgelerine götürdü.

Bahçesinin ötesindeki kulübe bir zamanlar bir bekçinin ya da kâhyanın evi olabilirdi ama şimdi boş duruyordu. Margaret burayı bitkisel yaşamı ve hayatın zorluklarından uzaklaşmak için kullanıyordu.

Gün bahar kokularından oluşan bir büfeydi: Rüzgâra karşı birilerinin tarlalarına gübre serpilmiş, ağaçlar yapraklarını giderek güçlenen güneşe doğru açmıştı. Bahçede henüz hiç çiçek açmamıştı ama Hollanda soğanları, nemli, dönmüş toprak ya da ara sıra yanmaya bırakılmış çalı yığını kokusunu bastıran bir gösteri yapıyordu.

"Bay Dorning tekrar arayacak mı?" Adriana bahçeden çıktıklarında Margaret'in elini sallayarak sordu.

"Yakın zamanda değil," dedi Margaret. "Yılın bu zamanı, bir erkeğin sorumluluğu toprağa bakmak olduğunda çok yoğun geçer." Ona bir vals vermekle aptallık etmişti, gerçekten.

Greta onu diğer elinden yakaladı. "İlk nergis açmış olabilir. Güneş onlara bunu yaptırıyor ve bugün güneşli bir gün."

Güzel bir gündü ve Greta'nın Margaret'in elini tutması günü daha da . Ama sonra... Greta Bay Dorning tarafından tutulmaya itiraz etmemişti, en ufak bir itirazda bile bulunmamıştı.

"Belki de ilk nergis çiçek açmıştır," dedi Margaret. "Sırayla koklayabiliriz ama onu kardeşleriyle birlikte gelişmeye bırakmalıyız."

Margaret, Bay Dorning'e sıradan bir vals yaptırmakla yetinmek zorunda.

THORNE, Oak'ın haklı olduğunu anlayınca şaşkına döndü. Tartışmalı konularda nadiren fikir beyan etse de Oak genellikle haklıydı. Söz konusu konu -Margaret Summerfield- toplantı salonunun karşısında durmuş, kapıdan içeri giren komşularının paltolarını ve keplerini alıyordu.

Her gelene, kimi alaycı, kimi tatlı, kimi de nazik bir gülümseme dağıtıyordu. Thorne, Margaret Summerfield'in çekici olduğunu, özellikle de gülümsediğinde bunu nasıl fark etmemişti?

Ve hanımefendi, sohbetinin yüzeysel sosyalleşmenin ötesine geçmesini engelleyen sıradan, yardımcı bir görevin arkasına saklanıyordu. Bunu her toplantıda yapıyor muydu ve eğer öyleyse neden?

"Bakmak kabalıktır." Valerian, Thorne'a elma ve konyak kokan bir fincan punç uzattı.

Thorne içkisinden temkinli bir yudum alarak, "Güzel bir kız," diye cevap verdi. "Ve ben bakmıyorum, takdir ediyorum. Meyhanecimiz bir kez daha imkansızı başardı ve alçakgönüllü bir içkiyi kışkırtıcı bir demliğe dönüştürmeyi başardı."

"Bu da demek oluyor ki tüm genç dallar bir saat içinde yeşilliklerin üzerine serilecek ve hanımları mutlu etmek de sana ve bana kalacak."

Valerian dantelli manşetleri, zarif ceketi ve çekici gülümsemesiyle zararsız görünüyordu. Thorne daha iyi biliyordu.

"Sende de o bakış var," diye mırıldandı Valerian.

"Bu benim banyo yapmış halim. Siz beni toz, saman ve at kılıyla kaplı görmeye alışkınsınız."

"Bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun. Yılık merasının altında bir su çayırı oluşturmak için dereye baraj yapmaya karar verdiğinizde de aynı ifadeyi takınmıştınız. Tatiana'yı Bayan Summerfield'in damızlığıyla çiftleştirmeye karar verdiğinde de aynı ifadeyi takınmıştın."

"Her iki proje de muhteşem bir şekilde sonuçlandı. Ne demek istiyorsun?"

"Sana değer vermeyen bir kadına kur yapmak sadece çok zor bir iş değil Thorne, aynı zamanda kardeşlerini utandırıyor ve hanımefendinin canını sıkıyor."

Bir şey, veya birisi, rahatsız Margaret Summerfield. Thorne'un parası kayınbiraderindeydi.

Kalabalık bir grup gelmiş, hepsi kapının etrafında toplanmıştı. Thorne Valerian'a içkisini uzattı. "Bunu tehlikeye atarak tüketin." Odayı geçti, Bayan Summerfield'in yanındaki yerini ve bir sonraki cekete uzandı. "Bay Mortenson, iyi akşamlar. Görüyorum ki tüm aileyi getirmişsiniz."

Dört genç bayan ve anneleri gülümseyip kızardılar ve şapkalar ile paltoların üzerinden geçtiler. Sonraki birkaç dakika boyunca genel selamlaşmalar yüzünden Bayan Summerfield Thorne'u kovamadı ama yeni gelenler azalır azalmaz bunu denedi.

"Yardımanız için teşekkür ederim Bay Dorning, ama buradan sonrasını ben halledebilirim."

"Summerfield ailesinin sloganı bu mu? 'Buradan idare edebilirim.' Dorningler de çoğunlukla aynı inanca bağlılar."

"Summerfield ailesinin sloganı 'Adalet olmadan barış olmaz'dır. Pek orijinal değil ama özlü."

"Aktarınız yok," dedi Thorne. "Perşembe günü pazarda Bayan Weller' sordum ve küçük sırrınızı açıkladı."

Bayan Summerfield'ın bir bonenin kurdelelerini çözmekle meşgul olan elleri durdu, sonra görevlerine devam ettiler.

"Bayan Weller başkalarının işleri hakkında dedikodu yap."

"Kokular konusundaki yeteneğinizin dehayı aştığını ve ilahi ilhama yaklaştığını söyledi." Seksen üç yaşında olan Hannah Weller abartıya yer vermiyordu. "Romatizması için yaptığınız merhem ona 'altmış yaşındaki birinin ellerini' verdi."

"Arnica, karakafes otu, koku için birkaç başka bitki. Deriye sürtünme yoluyla etkilenen eklemlere tempolu bir ısı uygulaması. Çoğu ilaç bedenden ziyade zihin üzerinde çalışır."

"İlaç ne kadar işe yararsa yarasın, siz yeteneklerinizi gizlemeye çalışırken o size övgüler yağdırdı. Bu alçakgönüllülük mü Bayan Summerfield, yoksa başka bir şey mi?"

Boneyi bir astı ve önündeki masanın üzerinde duran birkaç boneden birini aldı. "Belki de kasabadaki her yaşlı kadının, veremeyeceğim sonuçlar için beni rahatsız etmesini istemiyordumdur."

Yeterince makul ve bu bir kur konuşması değildi. "Senden tek istediğim tek bir vals, ama eğer bu toplantı bu şekilde devam ederse, bunun için bütün gece beklemek zorunda kalacağız. Size bir bardak punç getireyim mi?"

"Lütfen."

Thorne onun tek bir hecede bile yansıttığı gerginliği umursamadı. Başlığı ondan aldı ve kurdelelerdeki düğümü çözdü.

"Tek yapmanız gereken, hanımefendi, bana yok söylemek. İki kız kardeşim ve birçok erkek kardeşim var. Ayrıca görgü kurallarını öğrenmem konusunda ilgili iki ebeveynim vardı. Ben de kendi çapımda

Uzun zamandır saygı duyduğum bir kadınla hava durumundan başka bir konuda sohbet etmek için beceriksiz bir şekilde. Arkadaşlığım hoş karşılanmıyorsa, bunu söylemeniz yeterli. , surat asmayacağım, somurtmayacağım ya da kara kara düşünmeyeceğim. Ancak vals hediyeinize saygı göstermenizi rica edeceğim." Bu gece, evlilik düşüncelerinin habercisi olduğu söylenen hafif, mutlu bir koku olan portakal çiçeği kokusu sürmüştü. Bal tonları taze tırpanlanmış çayırın ipucu ile birlikte geldi.

"Bana yarım bardak punç getirirseniz, Bay Dorning, minnettar olurum."

"mi?"

Başka bir boneye geçti. "Yeğenlerimi yetiştirmekle çok ilgileniyorum ve ondan önce yas tutuyordum. Hiçbir zaman iyi bir konuşmacı olmadım."

Thorne'un gözlemlediğine göre, daha genç bir kadıken, basmakalıp laflar etmeye ve gevezelik etmeye bir sonraki hanımefendi kadar hazırdı. Ona içkiyi -yarım bardak- ve büfeden bir tabak yiyecek getirdi.

Eğer kızmış olsaydı ona söyler miydi? Öyle umuyordu.

"Oturalım mı?" diye sordu. "Geç gelenler yavaş yavaş azaldı, artık kendi bone ve keplerini asabilirler." Bir çift kemancı ve bir akordeoncudan oluşan müzisyenler, dans başlamadan önce açık büfeden ve punç kâsesinden bolca faydalanacaktı.

"Oda şimdiden ısınmaya başladı," dedi Bayan Summerfield. "Kavga başlamadan önce biraz huzur ve sessizlik bulalım."

Onu dışarıya, kilisenin merdivenlerine doğru götürdü. Diğerleri de aynı fikri benimsemişti. Birkaç kişi yeşil alandaki bankların etrafına dizilmişti. Bazı çiftler köydeki dükkânların kapılarına tünemişti. Doğuda dolunay yükseliyordu -toplantılar her zaman ay ışığından yararlanmak için zamanlanırdı- ve gece baharın yumuşaklığına dair bir ipucu sunuyordu.

"Bay Merryweather bugün geç saate kadar demirhanede oyalandı," dedi Bayan Summerfield, sert taşların üzerine yerleşirken burnunu kırıstırarak. "Bay Havers anlaşılan barakasını temizlemiş."

Thorne akşam havasını kokladı, kokularının sadece zayıf ipuçlarını yakaladı Bayan Summerfield bakır levha metni gibi okudu.

Demirci Merryweather'dı ve onun çalışmaları esen rüzgâra hafif bir kükürt ve kül kokusu yayıyordu. Havers köyün hemen batısında büyük bir çiftlikte kiracı olarak çalışıyor ve bir düzine sağmal inek besliyordu.

"Koku alma duyunuz Meşe ve renkler gibi mi?" Thorne yanına inerek sordu. "Oak'ı gökyüzüne bakmadığı, ufku taramadığı ya da çamur birikintilerini incelemeyi bir yere götüremeyiz. Hayata dair görsel algılarıyla yaşıyor ve gördüğünüzü unuttuğunuz her ayrıntıyı ve tonu not eden sıradan bir evre tanımını ezbere söyleyebilir."

"Onun gibi bir şey. Kokuları ya da tatları görmezden gelemem ama özellikle ."

"O halde bir yeteneğiniz var," dedi Thorne. "Bir müzisyen, sanatçı ya da usta bir aşçı gibi. Yeğenleriniz de benzer şekilde zeki mi?"

Tabağı ona uzattı ve Thorne bir çeşit peynir, domates ve fesleğen karışımının etrafına sarılmış hamurla pişirilmiş bir dilim ekmek aldı. O atıştırmalığı seçtiğinde fesleğeni fark etmemişti. Ama şimdi görmezden gelemezdi.

"Greta ve Adriana'yı tanı mıyorsunuz, Bay Dorning."

"Onları pazarda gördüğüm için tanıyorum." Gerçi nadiren görüyormuş.

Bayan Summerfield tarçınlı öreğinden bir ısırık aldı. "Zor olabilirler."

"Annem erkek çocukların berbat olduğunu ama kızların daha kötü olduğunu iddia ederdi ve bu onun annelik konusundaki en neşeli söylemlerinden biriydi."

"*Dokuz* ocuk yetiştirdi, Bay Dorning." "Greta ve Adriana korkunç mu?"

Tarçınlı öreğın bir kısmı daha kayboldu. Bayan Summerfield metodik bir tempoyla her seferinde bir ısırık kopardı. Toplantı odalarından gelen gürültü giderek arttı ve ay daha da yükseldi.

"Greta ayrıntılara önem veren bir hanımefendi," dedi Bayan Summerfield. "Adını Danimarkalı büyük teyzesinden almış ve Charles onu dokunulmak istemeyen, sevmediğı bir şeyi yemek istemeyen, bazı kumaşlara karşı mantıksızca tahammülsüz olan ama ne kadar uzun zaman önce yaşanmış olursa olsun en tuhaf ayrıntıları hatırlayabilen yaşlı bir kadına benzetmiş. Ayrıca en uygunsuz zamanlarda insanlardan kelimesi kelimesine alıntı yapabiliyor."

"Bana son derece normal küçük bir kız gibi göründü, ama belki de bazı konularda teyzesine benziyordur."

Bayan Summerfield hafifçe ürperdi. Üzerinde bir pelerin ya da şal yoktu, toplantı odalarının dar sınırlarından kaçarken bu mantıklı gelmişti ama görünüşe göre şimdi üşüyordu. Thorne ceketini çıkarıp onun omuzlarına örttü.

"Huysuz yaşlı bir kadın gibi miyim, Bay Dorning?"

"Belki de Greta bazı ayrıntıları görmezden gelme konusundaki yetersizliğinizi paylaşıyordur. Yüzlerce insan o toplantı salonlarında içmeye ve akşamlarını tepinerek geçirmeye hazırlanıyor. Hiçbiri 'Merryweather bugün demirhanesinde geç saate kadar çalıştı' diye düşünerek o binaya girmedi. Ancak siz bu sonuçtan kaçınamazdınız. Kimse kaba yünün deriye temas etmesinden hoşlanmaz ama belki de Greta bunu görmezden gelemez. Belki de çoğu insanın hoşlanmadığı bir yiyecek olarak gördüğü şey, onun için yatağa girdikten çok sonra bile tadına bakacağı bir lezzet işkencesidir. Sizin gibi o da kendisine verilen hediyelere engel olamıyor."

Bayan Summerfield tabağı bir kenara koydu ama yemeğin yarısı bile bitmemişti. "Onun *benim gibi* olduğunu mu sanıyorsunuz? Ben sadece onun teyzesiyim, Bay Dorning."

Thorne önce gözleminin bir başka sohbet gafı olmasından endişelendi ama hayır. Bayan Summerfield, Thorne'a sanki içinde tüm güzel kokuların bulunduğu bir buket uzatmış gibi bakıyordu. Memnun, kararsız, *utangaç*.

"Boyum bana amcamdan miras kaldı," dedi. "Bütün Dorning erkekleri uzun boyludur, ama ben kardeşleri arasında en uzun boylu olan Thomlin Amca' canlı bir örneğiyim. Oak'ın sanatsal yeteneği de teyzesinden geliyor. Greta neden eşsiz yeteneklerinin bir kısmını senden almasın?"

"Çünkü ikizlerle kan bağım yok, Bay Dorning."

Yeterince doğru. Kızlar isim olarak Summerfield değil, ölen Summerfield kardeşlerden birinin ve onun eşinin çocuklarıydı.

"Çocukları nasıl yetiştirildikleri etkileyebilir. Oak'ın yeteneği Ida Teyze onunla ilgilendiği için gelişti. Eğer Greta ve Adriana sizin keskin bir koku alma duyusuna sahip olduğunuzu fark ederlerse, onlar da karşılaştıkları kokular konusunda daha anlayışlı olacaklardır."

". " Açıkça onu memnun eden bir nokta.

Bir keman yükselen gamlarla ısınmaya başladı ve yeşil alandaki çiftler toplantı odasının kapılarına doğru sürüklendi ama Thorne, Margaret Summerfield'ı gülümseten tek konuyu terk etmeye hazır değildi.

"Bana yeğenlerinizden biraz daha bahsedin," dedi. "Tüm farklılıklarına rağmen çok iyi arkadaş gibi görünüyorlar."

"yleler," dedi Bayan Summerfield, tabağı kaldırarak. "Bu konuda endişeleniyorum, düşman olmalarından. Ağız dalaşına ve çatışmaya giriyorlar ve on beş dakika sonra yine birbirlerine giriyorlar. Benim hiç kardeşim yok, bu yüzden tüm bunlar benim için oldukça korkutucu, ama mürebbiye on bir kişiden biri ve tam da olması gerektiği gibi idare ettiğimizi söylüyor."

Thorne onun yeğenleri hakkında gevezelik etmesine izin verdi, yeğenleri ona eğitimdeki bir çift hoydens gibi geliyordu, ancak tüm bu süre boyunca doğru an geldiğinde sorması gereken sorunun da farkındaydı.

Bayan Summerfield ona kesin bir dille hiçbir yemek tarifini veremeyeceğini söylemiş, sonra da ona bitkilerde en yaygın, mütevazı ve yararlı kokulardan biri olan lavanta suyu karışımının tarifini göndermişti. Bir bakış açısına göre bu hiç de hediye sayılmazdı -her hizmetçinin muhtemelen yarım düzine tarifi vardı- ama Thorne için bu cesaretlendirilmesi gereken bir nedendi.

Margaret Summerfield ona bir yemek tarifi göndermişti ve bu hem bir güven jesti hem de üzerine inşa edebileceği bir temeldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charles'ın hastalığı ilerlediğinde bile nazik davranmıştı ama hiçbir zaman Margaret'e sert bir bahar akşamında paltosunu ödünç vermemişti. Bu jestin verdiği haz, soğuktan verdiği rahatlığın ötesindeydi.

Bay Dorning ceketini ona teslim ettiğinde, mahremiyetinin bir parçasını da teslim etmişti. Zeki bir adamdı - ne yazık ki - ve bir giysinin, sahibi hakkında hassasiyetleri olan bir kadına ne söyleyeceğini tam olarak bilirdi.

Gardırobu muhtemelen sedirle kaplıydı ve lavanta keseleri asılıydı; canlandırıcı, erkeksi bir kombinasyon. Muhtemelen toplantıdan önce kendi botlarını cilalamıştı, çünkü botların siyahlığı, sahibi giyinirken botların gardırobun dışında durmasından daha güçlüydü.

Bay Dorning anlaşılan ağır nişasta kullanmaktan kaçınıyordu, çünkü o da ceketinin kokusunda sadece hafif bir iz bırakıyordu. Tıraş sabunu ilgi çekiciydi, hem gül hem de baharat unsurları içeriyordu, belki bir parça hindistan cevizi, ama köyün yeşilinde dolaşan onca koku arasında tam olarak tespit etmek zordu.

Margaret bütün akşamı paltosunu, yakasını, manşetlerini, ceplerini ve hatta koltuk altlarını koklayarak geçirebilirdi, ama Tanrı Bancroft'un böyle bir davranıştan haberdar olmasını yasaklamıştı. Bunun yerine, toplantı salonuna dönmeden önce Bay Dorning'e paltosunu uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Vals zamanı geldiğinde seni bulurum."

Adam eğildi ve o da yüzüne meclis gülümsemesini yerleştirdi - biraz zarif, biraz neşeli, ama ikisinden de çok fazla değil. Dul bir kadındı ve sosyal çitlerin arasında gezinmek zorundaydı. Charles ona yeniden evleneceğine dair söz verdirmişti, ama Charles aynı zamanda Summerton'un açık mülkiyetini ya da kızların tek vasiliğini ona bırakmayı da reddetmişti. Bu iki karar da yeniden evlenme konusunu karmaşıktırılıyordu.

"İşte buradasın." Valerian Dorning hâlâ Margaret'in yanında olan kardeşiyle konuşuyordu. "Senin bir bardak punçunu içmek zorunda kaldım Hawthorne. Bana borçlusun."

Margaret vardı Hayır kardeşler, Hayır akrabalar at Hepsi, ve Bu yüzden kardeşler arasındaki alttan alta geçen konuşmalar onu şaşırtıyordu ama yine de Valerian ile Hawthorne arasında söze dökülmeyen bir iletişim seziyordu. Örneğin Valerian Hawthorne'un göğsüne bakıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Hawthorne ceketinin düğmelerini iliklerken, "Bayan Summerfield," dedi,

"Görünüşe göre Valerian'ın ilk set için partneri yok. Belki de zavallı beceriksiz bir delikanlıya acır ve onunla birlikte ayağa kalkarsınız?" Zavallı beceriksiz delikanlı, bu konuda yorum yapan her refakatçi ya da anneye göre bölgedeki en iyi dansçıydı.

". "

Hawthorne ceketinin düğmelerini iliklemeyi bitirdiğinde Valerian kolunu uzattı ve içgörü ortaya çıktı: Ailenin züppesi Valerian, kardeşinin ceketinin düğmelerinin açık olduğunu fark etmişti. Gece havası toplantı salonundan çok daha serindi, yani bir erkeğin dışarıda ceketinin düğmelerini açması için hiçbir neden yoktu.

Oh. Oh, ne kadar *ilginç*. Hawthorne Dorning, Margaret'in rahatı için katı adab-ı muaşeret kurallarını çiğnemişti -ki bu onun için oldukça centilmence bir davranıştı- ve bunu kimin bildiği ya da hangi sonuçlara vardıkları umurunda değildi.

Bu bir sorun olabilir.

Gülümseyen Valerian eğilirken ve Margaret reverans yaparken, duyduğu haz bir türlü azalmıyordu. Charles sonsuz bir centilmenlik göstermişti. Birkaç hatası yerine pek çok hatası olabilirdi ve Margaret onun centilmenliğine her zaman değer verecekti.

"El ele tutuşup kollarını kaldırdıklarında Valerian, "Bu akşam son derece ışıltılı görüldüğünüzü söyleyebilir miyim, Bayan Summerfield?" diye mırıldandı.

"Neredeyse her şeyi söyleyebilirsiniz Bay Dorning. Size inanmak zorunda değilim."

Figür onları köşelerine döndürdü, eğildiler ve ilerlediler, sonra birbirleriyle yüzleştiler ve tekrar el ele tutuştular.

"Thorne sağlam ve mantıklı bir adama benziyor," dedi Valerian. "Onu sıradan, çekici bir bekâr sanma hatasına düşme."

Valerian büyüleyici bir bekârdı, ama Margaret'e göre gülümsemeleri çok iyi zamanlanmıştı, gözlerindeki bakış çok *Benim, sen büyüleyici bir yaratıksın!* Büyüleyici olan oydu ve o da bunu biliyordu.

"Hawthorne'un çekici olmadığını ya da bekar olmadığını mı ima ediyorsunuz, Bay Dorning?"

Mantık gülümsemesini orantısız hale getirerek daha çok sıırıttı. "Her ikisi de, ama aynı zamanda hassas duyguları ve büyük sadakati olan bir adam. Onu dul bir kadının oyuncağı sanırsanız mutluluğu tehlikeye girer."

Margaret'in aile hakkında öğrendiği bir özellik de ailenin her şeye burnunu sokmasıydı. Bancroft'un davranışına tanıklık edin. Kızların sahip olduğu tek akraba oydu. Her ne kadar Margaret bazen Greta'yı Adriana'dan ayırıp ayıramayacağını merak etse de, Margaret onları aynı şekilde giydirseydi -ki görünüşleri hiç de aynı değildi- Greta'yı Adriana'dan ayırabilir miydi?

Yine de onlara hiçbir zaman aynı kıyafeti giydirmede. Onlar ikizdi, bebek değil.

Margaret daha sonra Bay Dorning'in yanında şaka yaparken sesini alçalttı. "Tencere dibin kara, seninki benden kara mı, Bay Dorning?"

Bir adımı kaçırdı. "Pardon?"

"Bayan Fenner çevredeki mürebbiyeleri, refakatçileri ve ev kadınlarını iyi tanıyor, aralarında sizin de belli bir ününüz var. Belki de kardeşinizin sosyalleşmesine müdahale etmek yerine kendi davranışlarınızla ilgilenseniz daha iyi olur."

Figür çiftlere yaklaşımları için seslendiğinde, Bay Dorning ona gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışıyordu ve yine de sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

"Thorne lanet paltosunu çıkardı. Bir dahaki sefere, köydeki fahişelerin yarısının önünde sizi parmaklarıyla besleyecekti. İkinizin de konuşulduğunu görmek istemem."

Beni parmaklarıyla beslemek mi? Charles bunu da hiç yapmamıştı. "Endişeniz takdire şayan Bay Dorning, aynı zamanda yersiz. Bay Summerfield'in ölümünden bu yana geçen yıllar içinde kendime fazlasıyla çeki verdim. Kilisenin terasında küçük bir piknik yapmak itibarımı zedelemmez."

Dans adımları Margaret'i çizginin aşağısına, Valerian'ı da çizginin yukarısına taşıdı, ancak birkaç figür sonra tekrar onunla yüzleşecekti.

Bancroft kasabaya gitmemiş olsaydı, Margaret biraz daha ihtiyatlı davranabilirdi, ama gerçekten, daha ne kadar ihtiyatlı olabilirdi ki? Hawthorne Dorning bir beyefendi ve komşuydu. Toplantıda onunla birkaç atıştırmalık paylaşması ya da ara sıra ziyarete gelmesi pek de dikkat çekici değildi.

Ancak... her ikisi de dikkate değerdi ve Margaret'in onunla vals yapmayı dört gözle beklemesi daha da dikkate değerdi.

THORNE kendini sinsi biri olarak görmüyordu, ancak sekiz kardeşe büyüyen bir adamın biraz strateji öğrenmesi gerekiyordu. Margaret Summerfield'dan vals istemek de bunun bir örneğiydi. Onunla herhangi bir dans, sohbet için bir fırsat olabilirdi, sıradan bir dokunuş, hatta flört bile olabilirdi. Ancak vals, gecenin son dansıydı ve bir çifte gerçek bir tartışma fırsatı veren tek danstı.

Onun az konuştuğunu -kesinlikle öyleydi- ve hatta neredeyse her sette ayakta durduğu için yorgun olduğunu hissetti. Müzisyenler yavaş, ninni gibi bir tempo tutturdular ve pistteki nispeten az sayıdaki çift de bu düzene ayak uydurdu.

Thorne dans etmeyi severdi ve bir kontun oğlu olarak bir leydiye nasıl eşlik edeceğini erkenden ve iyi bir şekilde öğrenmişti. Margaret çoğu kadından daha uzun boyluydu ve bu yüzden onunla dans etmek görevden çok zevkti.

"Yorgun musun?" Thorne, kemanlar yakın bir uyum içinde şakırken sordu.

"Oldukça. Sen?"

"Yarınki ayine geç kalabilirim." Panç başında dikkatli davranmayan eğlence düşkünleri megrim, soğuk algınlığı ve diğer belirsiz rahatsızlıklarla evde kalacaklardı. "Sana bir şey sorabilir miyim, Margaret?"

"Mmm?"

Onun kendi adını kullanmasına itiraz etmemişti. Bu bir ilerlemeydi, her ne kadar bu aşinalığı fark etmemiş olsa da... bu bir ilerleme değildi.

"Neden bitkisel tariflerinizi benimle paylaşmayı reddettiniz ve aynı gün bana bir tane gönderdiniz?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Onunla birlikte tembel tembel dönmek geceyi sonlandırmak için çok hoş bir yolken iyi fikir.

"Seni çağırayım mı?"

Valerian'ın saatler önce onun için bağladığı kravata baktı; kravatın artık Valerian'ın onun için bağladığı modaya ince bir övgü olmadığına şüphe yoktu.

"Buraya Dinwiddie'lerle birlikte yürüdüm," dedi.

Thorne'un ortağıyla arasına uygun bir mesafe koyma -ve uygun bir mesafeden fazlasını koymama- konusundaki kaygısı yüzünden bu çıkarımı çözmesi biraz zaman aldı.

"Sizinle memnuniyetle eve kadar yürürüm," dedi. "Oak ve Valerian'ın Dorning Hall'a giden yolu bensiz de bulabileceklerine eminim."

Yıllar önce hava şartları gerektirmedikçe toplantıya araba getirmemeyi öğrenmişlerdi. Ay ışığında eve yürümek kafayı boşaltmaya ve vücudu dinlenmeye hazırlamaya yardımcı oluyordu. Ayrıca, mesafe iki milden daha azdı ve bu kadar kısa bir gezinti için arabayı bağlamak personele saçma bir dayatmaydı.

"Bu sayede Dinwiddie'ler bana araba yolumda eşlik etmek zorunda kalmayacaklar."

O yol yarım mil kadar.

Thorne dansın geri kalanının konuşmadan geçmesine izin verdi ve kendisine bedenen uyan ve gevezelik etmek ya da *Kasabadaki konttan* ne duyduğunu sormak zorunda hissetmeyen bir kadınla yakınlaşmanın tadını çıkarmaya odaklandı. Casriel özenli bir muhabirdi ama aynı zamanda yeni evliydi. Kontun küçük kardeşleri ondan çok az haber alıyordu.

Bitkisel ürün işinin bir an önce sağlam temellere oturtulmasına yönelik tavsiyelerin yanı sıra.

Müzik sona erdi. Thorne eğildi, Margaret derin bir reverans yaptı ve Thorne onu elinden tutup kaldırırken, Oak'ın onun güzelliği hakkındaki gözlemi tekrar aklına geldi. Çilek sarısıydı, pek moda bir saç rengi değildi. Mavi gözlüydü, hangi tekrar değildi. özellikledikkat çekici üzerinde İngiliz bir kadın.

Kıvrımları inceydi ama yine de... çekiciydi. Cazibesinin bir kısmı, toplantıya geldikten saatler sonra bile Thorne'u bir şekilde koklamaya teşvik eden kokusuydu. Bir kısmı da tavırlarıydı. Margaret Summerfield bir erkeğin onu fark etmesini sağlayacak dokunuşlarda bulunmazdı.

Yelpazesi, eldivenleri, şalları ya da şemsiyeleriyle hiçbir tavır takınmadı. Gıdıklamazdı,

kıkırdamak, gülmek ya da sesini yükseltmek.

Oldukça çekici bir kadındı ve onu evine kadar eşlik etmesi için davet etmişti.

İlkbaharın başlarında Dorset standartlarına göre ılık bir akşamdı ve ay hâlâ gökyüzündeydi. Eve dönüş yolu kolaylıkla görülebiliyordu, yollar kuruydu ve yolculuğun ilk bölümünde Dinwiddie'nin yavruları giderek yavaşlayan sürekli bir sohbet halindeydi.

"Size iyi geceler dileyeceğiz," dedi Bayan Dinwiddie Margaret'in arabasının dibinde. "Ralph, kolunu ver bana. Yemin ederim bu eğlenceler için çok yaşıyım."

Kızlardan biri, "Anne, bunu her toplantıda söylüyorsun," dedi.

"Ben de Bayan Dinwiddie'den birkaç yaş büyük olduğum için bu düşünceye katılıyorum," diye cevap verdi Bay Dinwiddie, karısına kolunu uzatarak. Margaret'i selamladı, Thorne'a göz kırptı ve çoluk çocuğuyla birlikte devam etti.

"Yılın bu zamanını seviyorum," dedi Margaret. "Dünya uyanıyor, geceleri bile."

Thorne, "İş, mevcut gün ışığı saatlerini aşacak şekilde genişliyor," diye karşı çıktı. "Şimdi soruma cevap verecek misiniz?"

Dinwiddie'lerin konuşmaları gece havasında kaybolurken Margaret yavaş adımlarla yola koyuldu.

"Size gönderdiğim tarif bana ait değil ama iyi ve basit bir formül. Koku yıllarca sabit kalıyor ki bu her zaman mümkün olmuyor.

dava."

"Bir koku zamanla değişebilir mi?" Bu Thorne için yeni bir şey değildi ama daha önce düşündüğü bir şey de değildi. "Kokuların gelişmek için hiç zamana ihtiyaı olur mu?"

"Bazen bir tarifi olgunlaşması için zamana ihtiyaı vardır, çünkü alkollü içkiler doğru fiılarda yıllandıka lezzet kazanır."

Bu da başka bir düşünceyi gündeme getirdi. "Karışımı saklamak için kullanılan kap da dikkate alınmalı mı?" Tanrım, bu iş giderek karmaşıklaşıyordu.

"Elbette. şaraptan viskiye ve konyağa kadar her şey saklama fiıları için seçilen ahşaptan etkileniyorsa, örneğin bir parfümün neden farklı davranmasını bekliyorsunuz?"

"Ben parfüm içmem."

"Cam veya seramik genellikle güvenli bir seçenektir."

"Bahisleri karşılayamam, Margaret. Bu botanik işi söz konusu olduğunda, ailemin bahis oynamaya gücü yetmez."

Malikâne bir sonraki dönemeçte beliriyor, yüksek akaağalar onu ayın gölgesinde bırakıyordu. Ağaçlar tamamen yapraklanmamıştı ve Thorne yeni yaprakların Margaret'in algılayabileceği bir kokusu olup olmadığını merak etti.

"Anlamıyorum, Bay Dorning. Hangi anlamda karşılayamazsınız?"

"Ailem bana Thorne ya da huysuzluk ederlerse Hawthorne der. Kardeşlerim ve ben Kont tarafından Dorning Malikanesi'nin engin botanik zenginliklerini kârlı bir işletmeye dönüştürmekle grevlendirildik. Babamın mesleği sayesinde elimizde bol miktarda hammadde var ama Grey, her büyük malikanede aynı malzemelerden çokça bulunduğunu fark edemiyor."

"Kontluk zor durumda mı?"

Ay ışığında yapılan konuşmaların günah çıkarma niteliği vardı ama Thorne bu soruyu sorarken Margaret'in yüz ifadesini görmeyi tercih ederdi. Onun sağduyusuna güveniyordu ama nasıl bir cevap bekliyordu?

"Babam iyi bir yönetici değildi ama savurgan bir müsrif de değildi. Botanik çalışmalarına odaklandı ve yüzyıllardır olduğu gibi arazi kiralalarının masraflarımızı karşılamasını bekledi. Yine de kıtadaki barış çok şeyi değiştirdi ve Casriel bu konuda çok az şey biliyor."

karmaşık ticaret. Londra'da her köşe başında rafları tamamen dolu bir eczacı dükkânı var. Sunduğumuz tek şey lavanta suyu ve papatya losyonuyken aynı raflarda yerimizi almak ne hızlı ne de kolay olacaktır."

"Kendi dükkanını açabilir misin?"

"Bu da para gerektirecek, sevk edilecek ürünleri yaratmak da, onları Londra'ya götürmek de. Umuyordum ki..."

Yol boyunca iş konuşmamayı umuyordu, bir kere.

"Denkleme bazı benzersiz ürünler, birkaç olağanüstü etkileyici koku veya sabun getirmeyi umuyordunuz."

"Evet, ama huysuz bir koyunun nasıl kırılacağı konusunda, etkileyici bir kokunun ne olduğu konusunda daha fazla şey biliyorum. Kullandığınız koku çok güzel."

Kolunu onunkinden kurtardı. "Portakal çiçeği o kadar da sıra dışı değil."

"Ama tipik portakal çiçeği kokusu sürmüyorsunuz. Kokuyla bir şekilde oynamışsınız ve sonuç daha ağır olmadan daha zengin."

"Çok güzel şeyler söylüyorsunuz Bay Dorning, ama tariflerimi kaybettim. Özür dilerim."

Üzgündü -sesindeki isteksizlik gerçektir- ama aynı zamanda dürüst davranmıyordu. Bir kadın en sevdiği tarifleri aklında tutar, en azından bazılarını.

"Size incelemeniz için bazı tarifler getirsem nasıl olur?" dedi. "Olası sonuçlar konusunda bana tavsiyede bulunabilir misiniz?"

Sessizlik derinleşirken kadın onun yanında yürüdü. Ay tepe noktasını geçmişti, eve yaklaşan ağaçlar yolu karartıyordu ama yine de Thorne ona iyi geceler dilemek için acele etmiyordu.

"Ailen bu girişimin başarılı olmasını senden bekliyor, değil mi?" diye sordu.

"Bu girişimin başarılı olmasını kendimden bekliyorum. Kardeşlerim iyi dostlar ve her biri masaya bir şeyler getiriyor. Oak güzel etiketler tasarlayabilir, Ash çok yetkin bir muhasebecidir, Valerian modayı ve modayı takip eden insanları tanır ve Grey de kont olarak bize belli bir saygınlık kazandırır."

"Cachet popüler bir ürün yaratmıyor. En küçük kardeşin Sycamore'dan ne haber?"

"Elleri süslü bir kulüple dolu, ancak geri kalanımızın yaptığı herhangi bir öneride her şeyi yanlış bulabilir." *Süslü kulüp*, üst sınıf bir oyun cehennemi için kullanılan bir örtmece.

Margaret onu evin hemen önündeki akçaağaçlardan birinin altında bulunan bir banka götürdü. "İlk olarak," dedi otururken, "ben olsam kadın kokuları yerine erkek kokularına odaklanırdım. Kadın ürünleri piyasası süslü Fransız saçmalıklarıyla dolu ve kadınlar nadiren paralarını erkekler kadar özgürce kullanabiliyorlar. Ayrıca, bir erkek ürününün kadın ürününden daha pahalı olması beklenir."

Thorne da oturdu, akşam güzel olduğu ve kur yapmayı düşündüğü bir kadınla birlikte olduğu için değil, bu temel gerçekler aklına gelmediği ve Grey'in parlak teklifiyle aylardır boğuştuğu için.

"*Erkek* ürünlerine mi odaklanalım?"

"Siz Dorning *kardeşlersiniz*, değil mi? Neden erkekler için ürün yapmayasınız ki? Siz erkeksiniz ve kokular, sabunlar, pomatlar, kolonyalar ve benzerlerini kullanıyorsunuz. Kadın ürünleri hakkında bildikleriniz muhtemelen bir çay kaşığına doldurur. Ayrıca, babanız muhtemelen bitki örneklerini anneniz ve kız kardeşleriniz için değil, erkek bakış açısıyla seçmiştir."

"Bir erkek bakış açısıyla nasıl bitki toplanır?"

"Saçları seyrelmiş yaşlı bir adam olduğunu söyle." Margaret bonesini çözdü ve bankta yanına koydu. "Lavanta yağı, sedir, kekik ve biberiyeyi kullanarak kelliği tedavi edecek bir merhem ya da bir erkeğin gardırobu için keseler yapacaksınız. Eğer kızarmış ya da asabi bir tene sahip bir bayansanız, o zaman lavantayı bir cilt toniğinde kullanmanız daha iyi olacaktır. Babanız muhtemelen kadın hastalıklarından çok kellele ilgileniyordu ve bitkileri de bunu yansıtacaktır."

Thorne elini saçlarında gezdirmemek için direndi. "*Kellik* için bir tedavi var mı?"

"Bir tedavi değil, bir tedavi ve tüm tedavilerde olduğu gibi sonuçlar değişkenlik gösterecektir."

Tanrım, kellik için bir tedavi. "Dürüst olmak gerekirse, parfüm pazarının eczacı pazarından daha geniş olduğunu düşünüyordum."

"Yani insanlar güzel görünmek ve güzel kokmak için sağlıklı olmaktan daha fazla para harcayacaklar. Muhtemelen haklısınız, özellikle de Londra'da. Tanrım, yoruldum."

Thorne ayağa kalkarak, "Bu, saat geç olduğunda seni dışarıda tutacağıma dair kibar bir hatırlatma," dedi. "Sizi kapınıza kadar geçireyim."

"Lütfen biraz oturun, Bay Dorning."

Hawthorne. Lütfen bana Hawthorne de. Oturdu.

"İlaçların ne yapacağı belli olmaz," dedi Margaret. "Onları eczacılara ve şarlatanlara bırakmanızı öneririm. Tecrübelerime göre, çok az patentli ilaç beş para eder. Eğer erkek sabunları, pomatları ya da kolonyaları için tasarlanmış bazı kokuları incelememi isterseniz, bunu yapmaya hazırım. Bu tür tarifler içeren bitki kitapları önerebilirim ve tariflerin nasıl uygulanacağını açıklayabilirim."

"Bu cömert teklifi kabul ediyorum ve ailem adına size teşekkür ediyorum."

"Bir isteğim var."

"Adını söyle."

"Girişiminle beni hiçbir şekilde ilişkilendirmeyeceksin. Ailene bile söyleme. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim, ama sadece gayri resmi olarak. Anlaştık mı?"

Gizlilik Thorne'un hoşuna gitmiyordu ama Margaret'le daha fazla zaman geçirmek için geçerli bir neden olması planlarına uygundu.

"Anlaştık. İsterseniz herkesin görebileceği bir yoldan gelmektense tarlaların arasından geçerek sizi çağırayım."

"Bana yolun tozu tarlaların kokusunu getirsen hoşuma giderdi."

Yine de bankta onun yanında kaldı.

"Margaret, seni burada bırakayım mı?" Karanlıkta tek başına otururken çekip gitmek de ona iyi gelmiyordu.

"Cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

Thorne'un zaten kadının ses tonuna, kokusuna, duruşuna ve sözlerine uyum sağlamış olan duyuları daha da keskinleşti. "Affedersiniz?"

"Oh, beni duydun. Kendi kendime yanağına konduracağım bir veda öpücüğünün fazla bir şey ifade etmesine gerek olmadığını, hoş bir vals ve biraz sohbetin

Çiçekler hakkında çok büyük bir şey değil, ama benim için... Size teşekkür etmek için sizi öpmek istiyorum Bay Dorning. Ya da başka bir şey. Sanırım yapardım. Uzun zamandır kimseyi öpmedim ama hatırladığım kadarıyla bu hoş, ilginç ve-"

Thorne, kızın gafil avlanmaması için bankın üzerinde bir o yana bir bu yana kaydı. Ona fikrini değiştirmesi, feragat etmesi ya da şarkı söylemesi için üç sessiz kalp atışı kadar süre tanıdı ama o sadece bankta oturup ay ışığında sessizce onu izledi.

O da onu öptü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Terpsichore'un ilkbahar cazibesinden vazgeçtiniz mi, Bay Hartley?" Bancroft sordu.

Kâhya malikâne masasından kalktı, tavrında telaşlı bir bilginin sevindirici bir ipucu vardı.

"Pazartesi günü sizinle Londra'ya bir rapor göndermek istedim efendim. Arabada okuyabileceğinizi düşündüm." Mürekkebin kapağını kapattı ve sehpanın üzerine koydu. "Başka toplantılar da olacak."

Taşra meclisleri ölüm kadar öngörülebilir ve vergiler can sıkıcıydı. Bancroft kapıyı kapattı ve masaya yaklaştı. Hartley sorulmadan kenara çekildi.

"Otobüslerde okumak midemi bulandırıyor." Bancroft oturdu ve Hartley'i odada dolaşması için yalnız bıraktı.

"Ne kadar süreliğine gideceğinizi biliyor musunuz efendim?"

"Hayır, ama gecenin geri kalanını hesaplarımla geçirmeye niyetliyim. Şimdi giderseniz, yerel güzellerle son valsi yakalayabilirsiniz."

Hartley'in gezintileri onu, aylık raporların her zaman neşeli olmasa da düzenli bir sıra halinde ilerlediği kitap raflarına götürdü.

"O zaman Şabat günü raporunuz üzerinde çalışmak zorunda kalacağım, Bay

Summerfield, ve ben bunu yapmak istemiyorum."

"Hartley, dans etmiyorsun, toplantılardan kaçırıyorsun, müzikten uzak duruyorsun, Şabat günü bir rapor bile yazmıyorsun. Bir Muhelif mi işe aldım?"

"Hayır, efendim. Sadece işine değer veren vicdanlı bir ikinci evlat."

Bancroft ikinci evlattı ve bu da şimdiye kadar tasarlanmış en şeytani araflardan biri olmalıydı. "Dikim sizi tatmin edecek şekilde ilerledi mi?"

"Gidecek sadece Biltmore çiftliğimiz var efendim ve onu da en sona saklıyoruz çünkü arazi alçakta kalıyor ve baharda ısınıp kuruması daha uzun sürüyor."

"Büyüleyici. O mülkte gözün var, değil mi?" Jeremy Hartley hırslıydı, ki bu da ölçülü olunduğunda iyi bir özellikti. Bancroft ona, Summerfield Evi'ni beş yıl içinde kârlı hale getirebilirse kiracı çiftliklerden birinde ömür boyu mülk sözü vermişti. Birinci yıldan üçüncü yıla kadar bu hedefe ulaşamamıştı ve dördüncü yıl da gidişatı tersine çevirecek gibi görünmüyordu.

"Tüm mülklerinize göz kulak oluyorum efendim. Bana bunun için para ödüyorsunuz."

Summerfield tüm çalışanlar, hizmetliler ve emekliler arasında sadece Hartley cömert bir maaşa sahipti, ancak bunu kendisi kazanmıştı.

"Çalışkanlığına değer veriyorum," dedi Bancroft, evin maaş defterini açarak, "ama sende çalışkanlığından daha çok hangi özelliğe saygı duyduğumu biliyor musun?"

Hartley kendini toparlayarak, "Umarım işime birçok yararlı özellik katarım," dedi. Her yönüyle dikkat çekici bir adamdı. Orta boylu, orta kahverengi saçlı, orta zekâlı.

Bancroft, "Sadakatin senin en değerli varlığın," dedi. "Summerfield House'a, kiracılara ve bana. Mülkümü senin yetenekli ellerine bırakıyorum Hartley, döndüğümde her şeyin gideceğinden eminim. Bana şu abaküsü getirir misin?"

Kiracılar Hartley'e karşı pek sıcak değillerdi ama ona saygı duyuyorlardı ve onarımlar, iyileştirmeler ve diğer sıkıntılar konusunda Bancroft'u doğrudan rahatsız ederek yetkisini aşmıyorlardı. Bancroft, Boxing Day'de salonu açmaya ve yaz ve sonbahar pikniklerine başkanlık etmeye çağrıldı. Charles daha itibarlı bir köy ağasıydı, ama kırsal görevlerini yerine getirirken daha az gayretli olsaydı, daha uzun yaşayabilirdi.

Charles ayrıca kiracılara, komşulara ve kadınlara karşı çok açık sözlü davranmış, Bancroft'a çözmesi gereken olağanüstü bir karmaşa miras bırakmıştı. Yine de şeytanın hakkını vermek gerekirse, Charles çok seviliyordu.

Hartley abaküsü kitaplığın tepesinden indirmek için uzanırken, "Summerton iyi bir arazi," dedi. "Summerfield House'un büyük kısmı da öyle. Kötü şans olur, ama zamanla iyi topraklar her zaman ona bakmak için harcanan çabaya değecektir. Babam her zaman kömür yiyemeyeceğimizi söylerdi."

"Baban gerçek bir kâhin. Ben yokken mülk için endişelenmeyeceğim, ancak Londra'ya tamamen bir şekilde de gitmeyeceğim. Ben sizden küçük bir görev daha üstlenmenizi istesem çok mu zorlamış olurum?"

"Elbette hayır, efendim." Hartley abaküsü masanın köşesine koydu. "Adını söyle." Hartley'nin bir kuyruğu olsaydı, sallanıyor olurdu.

"En yakın akrabalarım, yani Bayan Summerfield ve yeğenlerim on iki mil uzakta değiller ve ben onların durumuyla gerektiği kadar ."

Dikkatli, evet, ama özenli, tam olarak değil. Eğer sayısız Dorning bekârından biri Margaret'in eteklerini kokluyorsa, bu ihmali düzeltmenin zamanı gelmişti.

Hartley şöminenin üzerindeki saati kurarak, "Bayan Summerfield bana sağduyulu bir kadın gibi geldi," dedi. "Mülkü refah içinde görünüyor."

"Aslında mülk onun değil. Summerton yeğenlerime ait."

Hartley saati kapattı ve anahtarı altına sıkıştırdı. "O zaman merhum Bay Summerfield ne yaptığını biliyordu. O arazi ailenizin sahip olduğu toprakların en iyisi. Şüphesiz iyi bir kâr getiriyor ve daha da fazla kazanabilir."

Bancroft da Charles'ın ölümünden önce aynı sonuca varmıştı. Kardeşinden bu mülkü kendisine devretmesini istemiş, Charles da gülerek mülkün konuşulduğunu söylemişti.

Kahkahalarla güldü. "Nasıl daha fazla kazanabilir ki? Ve oturun."

Hartley masanın önündeki sandalyeye kıvrıldı ve bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi. Ona toprakla ilgili bir şey sorduğunuzda dalkavukluktan ziyade bir bilge gibi davranmaya başlıyordu.

Hartley, "Bayan Summerfield'in malikanesinde muhtemelen ilk fark edeceğiniz şey güzel olduğudur," dedi. "Çitler hanımelleriyle çiçek açıyor. Bahçeler renk cümbüşü. Hiç kurumayan bir deresi ve çan çiçeği ormanı var. Arazisi erozyona uğramadan iyi drene olacak kadar eğimli."

Sadede gel. "Sıradan bir gözlemci için hepsi apaçık ortada." Bancroft bu detayların hiçbirini not etmemişti.

"O çiftlik çok daha fazlası olabilirdi," diyor Hartley. "O yamaçlarda şaraplık üzümler, yumuşak meyveler, meyve bahçeleri, başka bir mısır tarlasından başka her şey yetiştirebilirdi. Ormanı aşırı büyümüş, çitlerinin yerini duvarlar almalı ve Dornings'in dereye baraj yapmasına neden izin verdiğini anlamıyorum."

Yine Dornings. İncil'deki on birinci veba. "Bu ne zaman oldu?"

"Sizin için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra. Hawthorne Dorning bir su çayırı oluşturmak istedi ve iki mülk arasındaki dereye baraj yaparak bunu nasıl buldu. Dere hala akıyor ama onun da su çayırı var."

"Su çayırları eski moda." Bancroft'un bu konudaki bilgisi bu kadardı.

"Bütün kış boyunca bir tarlanın üzerinden su akıtabilirseniz, ilkbaharda çok daha erken ot çıkarabilir, elde ettiğiniz otu iyileştirebilir ve daha büyük bir saman mahsulü yaratabilirsiniz. Buradaki arazimizde hiç su çayırımız yok ve bunu yaratmanın bir yolunu da göremiyorum. Bir su çayırı sel kontrolü ya da sulama planlarına da yardımcı olabilir, Bayan Summerfield'in bu iki sorunu da yok."

"Peki Margaret Bay Dorning'in bunu yapmasına izin verdi mi?"

"Başka bir seçeneği yoktu efendim. Su ortak bir sıkıntı olarak kabul edilir ve her toprak sahibinin -genel olarak- onu elinden geldiğince iyi yönetme hakkı vardır. Dorning su çayırını onun izni olmadan da inşa edebilirdi ama Dorningler komşularıyla bu şekilde anlaşmazlar."

Ve böylece konuşma Bancroft'un gündeminin en can alıcı noktasına geldi. "Dorning'leri iyi tanımıyorum. Bir kontun oğulları ile sıradan bir silahtar aynı çevrelerde dolaşmazlar. Farklı pazar kasabalarımız, farklı kiliselerimiz var ve Dorning Hall hiçbir zaman komşuluk eğlenceleriyle tanınmadı. Bay Hawthorne Dorning hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bancroft'un mülkü sıradan bir toprak ağasının çiftliğinden çok daha etkileyiciydi ve Dorning'lerin büyük olasılıkla beş kuruşları bile yoktu. Yine de Bancroft dürüst konuşmamıştı: Margaret'in işgal ettiği mülkte ömür boyu bir mülkü vardı ve geri kalanı çocuklara gidiyordu. Şimdilik mülk aşağı yukarı Margaret'indi ve kesinlikle Bancroft'un değildi.

Hartley, "Dorningler bir aile olarak büyük saygı görüyorlar," dedi. "İyi komşular, çalışkanlar ve topraklarına karşı sorumluluk sahibiler."

Bancroft'un duymak istediği şey bu değildi. "Peki ya Bay Hawthorne Dorning?"

"Ellerini kirletmekten korkmaz. Tüm Dorning kardeşler elini taşın altına koyar, efendim. Bununla tanınırlar. İster saman istiflemek, ister çit döşemek ya da hendek temizlemek olsun, kiracılarla yan yana çalışırlar ve en çok da Bay Hawthorne Dorning."

"O büyük bir vahşi." Kardeşleri gibi onun da gözleri tuhaf bir renkteydi. Dorning kabilesinin geri kalanından daha Sakson mavis, ama doğal olmayan bir şekilde canlı.

Hartley, "O da ne yapacağını biliyor," dedi. "Kiracılar ona saygı duyuyor ve onunla bira içerken ara sıra varsayımsal konuları tartıştığım biliniyor."

Tarımı tartışmak. Ne kadar muhteşem bir İngiliz -ve sıkıcı. "Bunların hepsi oldukça ilginç Hartley, ama Hawthorne Dorning'in gerekçelerine güvenmiyorum."

Hartley doğrulup oturdu. "Ne anlamda efendim?"

"Margaret'e veda ziyaretinde bulunduğumda, Dorning onun fuayesinde kasıla kasıla dolaşıyor ve kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Korkarım aklında başka bir su çayırından daha fazlası var. İngiliz hukukunda yer alan adaletsizlikler silsilesindeki en büyük adaletsizlik

Sevgili Margaret'e kutsal evlilik mabedini sunamamamdır."
Bancroft'un bir an bile aklından geçmemiştir.

"Dul bir aile üyesi için endişelenmekle iyi ediyorsunuz, Bay.
Summerfield."

"Onun için endişeleniyorum. Bugün bir su çayırı, yarın kim bilir Dorning Margaret'in burnunun dibinden neleri çekip çıkaracak? Kimseyle evlenmek için bir eğilim göstermedi, ama o sadece bir kadın. Dorning kuzularının yarısını alıp götürebilir ve muhtemelen bunun farkında olmaz."

Hartley düşünme yeteneğiyle kutsanmıştı. Bir sorunu her yönüyle ele alır, bir kenara koyar, sonra tekrar düşünürdü. Böyle bir özelliğin güzelliği, hızlı kavrayış sıçramaları yapmaması ve böylece yönlendirilebilmesiydi.

Hartley yavaşça, "Yetkin çiftçileri var," dedi.

"Muhtemelen doğru, ama Dorning bir kontun oğlu ve senyörlerin ne kadar pragmatik olabileceğini biliyorsun. Dorning onlara iyilik yapabilecek bir konumda. Kendiniz de söylediniz, Dorning kardeşler yardım ediyor. Eğer Bayan Summerfield'in kiracılarından biri olarak, geçimini fazlasıyla sağlayan bir dulun davasını savunmakla, bir kontun oğlunun kurduğu bir plana göz kırpmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydınız, hangisini yapardınız?"

"Dul kadınla konuşmak istiyorum, efendim."

"Onurlu bir davranış ama Bayan Summerfield'i pek tanıımıyorsunuz. İnatçı bağımsızlığını yüksek bir sanata dönüştürdü ve dürüst olmak gerekirse onun iyiliği için endişelenmiyorum. Charles dul eşine iyi baktı ama onun Dorning arazisine giren her kuzusu aslında yeğenlerimden çalınmış oluyor ve beni en çok endişelendiren de onların refahı."

Kulağa ne kadar yardımsever, ne kadar inandırıcı bir şekilde sevecen geliyordu. Bancroft yeğenlerinin iyiliğini asla göz ardı etmezdi ama onlar çift can sıkıcı küçük dişiydi. İhtiyaçları olan tek şey biraz çeyiz ve hoş sohbet olma yeteneğiydi ve ikisine de on yıldan fazla ihtiyaç duymayacaklardı -ki Greta'nın durumunda bu gerçekten de büyük bir şanstı.

Zamanı geldiğinde Bancroft onlar için yeterince iyi olacaktı.

"Peki, bana tam olarak ne soruyorsunuz, efendim?"

"Yokluğumda Bayan Summerfield'in durumuna göz kulak olun, tıpkı başkente yıllık ziyaretimi yapmıyor olsaydım yapacağım gibi."

Giderek artan bir şekilde, bu hac yolculuğu çok pahalı sosyal koşuşturmanın tadını çıkarmaktan çok, büyük servet ve mütevazı zekâyâ sahip bir mirasçı aramak içindi. Ailede zeki bir kadın fazlasıyla yeterliydi.

"Bayan Summerfield'ı çağırayım mı?" Hartley sordu.

"Onu kesinlikle arayabilirsin. Ona ekimin nasıl gittiğini, kuzulamanın nasıl gittiğini ya da buna benzer bir şey sorabilirsin. Sevimli olun."

Hartley'nin kahverengi gözlerinde bir kurnazlık ifadesi belirdi. "Büyüleyici mi, efendim?"

"O bir dul, iki küçük çocuğuyla yalnız yaşıyor ve tek ailesi uzakta olacak. Biraz zararsız flört, arazilerine bakma teklifi, kendine ait bir su çayırıyla ilgili bir öneri... Elbette kötü bir şey yok."

"Elbette hayır, efendim. Asla."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Bancroft kurutma kağıdındaki sayfaları karıştırarak bir yığın haline getirdi ve uzattı. "Bu raporu kütüphanede bitirebilirsin, Hartley." Gecenin bu saatinde bir mezarlık, ne yazık ki.

"Pazartesi günü yola çıktığınızda sizin için hazırlamış olurum."

Hartley ayağa kalktı ve Bancroft neredeyse kapıya gelene kadar bekledi, işvereni için bir başka görevi yerine getirmek üzere aceleyle uzaklaştı.

"Bir şey daha var, Hartley?"

"Efendim?"

"Şu Dorningler. Herkes tarafından sevildiklerinin, unvanlı bir aile ve diğerlerinin farkındayım ama züppelerin nasıl olabileceğini de biliyorum. En iyi mısır tarlanızda tazılarını koştururken gülümserler ve sizi açık eve davet ederler. Hawthorne Dorning'e göz kulak olmamız iyi olur, de öyle değil mi?"

"Evet, efendim. Aynen öyle düşünüyorum."

"İyi adam. Sizi raporunuzla baş başa bırakayım."

HAWTHORNE DORNING, baharın toprağı alması gibi öptü. Parmakları Margaret'in ensesindeki saçlarına kaydı, kolay bir dokunuştı ama yine de samimiydi. Sıcak elleri vardı ve sanki sonsuzlukları varmış gibi hareket ederek başının arkasını kavradı ve gözlerinin içine baktı.

Zamanlamaya lanet olsun. Karanlık mahremiyet sağlıyordu ama Margaret, Hawthorne gevezelik eden dul kadına iyi geceler öpücüğü vermeye karar verdiğiinde Dorning'in o muhteşem gözlerini görmek istiyordu.

Yine de karanlık uygundu. Karanlıkta kokular da artıyordu, sesler de. Ahır rüzgâra karşı olduğundan hem atların keskin kokusunu hem de saman çiğneyen hayvanların sesini getiriyordu. Hawthorne Dorning'in kokusu Margaret'i erkeksi kokularla sararken, büyüme mevsimine uyanan tarım arazilerinin yeşillenen aroması her şeyin altında yatıyordu.

Adamın ağızı kadınıninkine değdi ve kadın onu saçlarından yakalayıp uzaklaşmasını engellemek için kendini zor tuttu.

Ah, ama o geri geldi, dudak dudağı daha uzun süren bir okşama. Margaret'in karnındaki gerginlik azaldı -Hawthorne çok iyi püşüyordu- ve onun pücüklerine karşılık vermek için kendini bıraktı. O anın ve onun içinde rahatladı.

Hawthorne Dorning bir kadına nasıl sarılacağını biliyordu, böylece kendini rahat, sıcak ve el üstünde hissediyordu ve bu yüzden erkek gücünün ve kısıtlamasının da bolca farkındaydı. Margaret onun paltosunun altını araştırdı ve bol miktarda sıcaklık ve kas buldu.

Charles'a karşı her zaman çok dikkatli, onun zayıflıklarına karşı çok dikkatli davranmıştı, her ne kadar sağlıklı görünse de.

Hawthorne alnını Margaret'inkine yaslayacak kadar uzaklaştı. "Bu-" "Hiçbir şeye dönüşemez," diye fısıldadı, adamın belirtmek üzere olduğu centilmence çekinceleri engellemeyi umarak.

Yine de daha fazlasını istiyordu. Bakmakla yükümlü olduğu kişilerin refahını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaması gereken, mütevazı imkânlarla sahip, köylü bir dulun bile daha fazlasını istemesine izin vardı. Margaret özlemini öpücüğüne kattı ve Hawthorne yavaş yavaş onun özlemine cevap verdi.

Kadın adamın tadına baktı, adam Margaret'in ağzına gülümsedi, sonra o da aynı şeyi yaptı. Tadı tatlı ve tarçınlıydı, tıpkı bir elma cirosu gibi ve erotikti, Margaret'in bir eş olarak deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Arzunun aniden çiçek açması onu şaşırtmıştı, Ocak ayının sonlarında ılıman bir gün, kara, çorak ağaçlara, güneşin sadece kısa bir süre görünmesine rağmen baharın geleceğinde ısrar ediyordu.

O ürkütücü erteleme günlerinde güneş ışığı gözleri acıtacak kadar parlaktı, ama ah, kalp ısındı.

"Durmalıyız," diye fısıldadı Hawthorne. "Duracağız ve sen eve gireceksin. Sonra eve yürüyeceğim, derede uzun uzun yüzmek için duraklayacağım."

Çok hoş bir adamdı. Margaret onu öpmeye devam etti ve ona uyum sağlarken, onun kararını verdiğini de hissedebiliyordu ve iradesinin korkunç siperi indirildiğinde, ay ışığında öpücükler bile buna karşı koyamazdı.

Margaret ağzını onunkinden ayırdı ve ona yaslandı. Adamın kucaklaması başka zevk veriyordu, çünkü onu kendine yakın tutuyor, yanağını şakağına dayıyordu.

"Unutmuşum," dedi. "Baharda uyanık olmanın keyfini unutmuştum." Çünkü artık ormanda ve çitlerde bitki aramak için dolaşmıyor, uzun, güneşli öğleden sonralarını otunun içinde geçirmiyordu.

"Birkaç dakikalığına adımları unuttum. Ciddi bir ilişki mi arıyorsun, Margaret?"

Çayının yanında şeker tercih edip etmediğini soruyor olabilirdi ama soru anlamlıydı. "Bilerek sormadım, gerçi birkaç yıldır dulum ve yirmi altı pek de eski sayılmaz. İşte buradasın, öpülmek istiyorsun. Ben buradayım, soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

"Önce ben seni öptüm."

Sevimli adam. "Öyle yaptın, hem de çok iyi yaptın."

Margaret'in şaşırdığı ve memnun olduğu bir anı paylaştılar. Hawthorne soğuk bir akarsuyun cazibesine kapılmaktansa ona sarılmaktan memnun görünüyordu ama ne düşünüyordu ki?

"Seni çağırayım mı?" diye sordu. "Tarlalardan mı?"

"Kabul edeceksin." *Ve Bancroft Londra'da kaldığı sürece seni kabul edeceğim.*

Sonra ne olacak?

Margaret'in sevincinin bir kısmı yerini hüzne bıraktı. O zaman büyük olasılıkla Bay Dorning'e sevgiyle veda edecek ve onun hiç görmediği komşusu olmaya geri dönecekti. Gelecekteki bir toplantıda, kızaran genç bir hanımla nişanlandığı duyurulacak ve Margaret çifte mutluluklar dileyecekti.

Bay Dorning ayağa kalktı ve Margaret'i ayağa kaldırarak, "Seninle eve geliyorum," dedi. "Dorning Hall'da şifalı bitkiler arayacağım ve ne bulursam sana getireceğim."

Bu da onu araması için bir neden sağladı ve tariflerini incelemeyi teklif etmişti, değil mi?

Onunla birlikte malikânenin ön merdivenlerinin dibine kadar yürüdü, yoldaki çakıllar ayaklarının altında gürültüyle çıtırdıyordu. Valerian Dorning'in Hawthorne'un dul bir kadının oyuncağı olamayacağına dair uyarısı gecenin ışıltısını daha da azalttı.

Bu onları nerede bıraktı? Margaret bunun onları nereye götürmesini istiyordu? "Bu güzel akşam için teşekkür ederim, Bay Dorning."

"Hawthorne," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim, Margaret."

Bir açıklama yapıyordu, akşamla ilgili değil. Margaret son bir kez hızlıca kucaklaştı ve sonra merdivenleri atlayarak evin içine girdi. Pencereden dışarı baktığında Hawthorne'un hâlâ merdivenlerin dibinde beklediğini gördü.

Bunu da unutmuştu, bir beyefendinin hanımefendinin güvende olduğundan emin olmak için beklediğini. Aplikteki taşıma mumunu yaktı, ön kapının sürgüsünü fırlattı ve yatağına doğru ilerledi. Yatak odasına vardığında yine pencereden dışarı baktı ve çayırdaki uzun boylu, erkeksi bir formun Summerton ile Dorning Hall'u ayıran dereye doğru düz bir yol çizerek ilerlediğini gördü.

ALTINCI BÖLÜM

Casriel Kontu Grey Birch Dorning, baharda bile Londra'dan pek hoşlanmazdı. Kontesi Beatitude'un arkadaşlığından çok hoşlanıyordu ve kontes, çift olarak ilk sezonlarını Şehir'de uygun bir gösteri yaparak geçirmeye karar vermişti.

Ne de olsa intikam almaya hakkı vardı. Yıllarca rakamları uydurmak, dedikoduları duymamış gibi yapmak, sarhoşların tekliflerini görmezden gelmek, arkadaşça davranmak ama fazla arkadaşça davranmamak, görgü kurallarına uymak ama fazla görgü kurallarına uymamak bir kadına zarar veriyordu.

Grey'in Londra'da kalmaları için tek şartı, Beatitude ile ara sıra akşamları evde kalmalarıydı. Akşam yemeği, kart partisi, müzikal ya da suare olmayacak, sadece ikisi canları ne isterse onu yapacaktı. Bu akşam, her ikisi de yazışmalarını tamamlamak üzere emlak ofisinde vakit geçirmekten memnun oldular.

Beatitude mektubu yan çevirerek, "Jacaranda, Worth'un Cumbria'da kardeşinin arazisinde bir misafirhane kurmayı düşündüğünü söylüyor," dedi. "Bizi orayı ziyaret etmeye davet ediyor."

Grey gözlüklerini çıkararak, "Kız kardeşim bizi kocasının henüz sahip olmadığı bir arazi üzerine inşa etmediği bir evi ziyaret etmeye davet ediyor," dedi. "Evlilik, zorlu bir kadını hayalperest yaptı."

Ayrıca . Jacaranda ve Worth ışıltı ışıltı mutluydu. Willow ve Susannah ışıltı ışıltı mutluydu.

Oyun cehennemindeki Sycamore mutluydu, ancak onun neşesi daha kavgacı bir çeşitlilikteydi. Sesli harfleri toplamaktan zevk .

ve diğerk ölümlülerin yaptığı gibi onur borçları için endişelenmelerini izlemek.

Beatitude koltuktan kalktı ve Grey'in gözlüklerini taktı. "Endişelisin," dedi onu inceleyerek. "Seni rahatsız eden bir şey var."

Bir eşe sahip olmak alışılması zor bir durumdu. Grey kendisini kardeşlerinin sürekli incelemesinden korumayı öğrenmişti ama Beatitude, Grey'in onu korumaya çalıştığı her şeyi görüyor ve yine de onu seviyordu.

"Dikim iyi gitti," dedi Grey, Thorne'un raporunu bir kenara bırakarak. "Su baskınları yok, geç donlar yok, toprak tam dönmeye hazırken öküzler topallamıyor. Thorne mutlu görünüyor."

Thorne için.

Beatitude onun kucağına çöktü. "Ama?"

"Ama geçen yıl kardeşlerime Dorning Hall'un botanik zenginliklerini yağmalamalarını ve kendilerine iş kurmalarını söyledim. Onlardan araziyi, kış bahçesini, cam evleri ya da bahçeleri kullanmaları için ücret talep etmiyorum."

Kollarını onun boynuna doladı. "Kardeşlerinin beklediği gibi sen de kârdan pay almak için bekliyorsun."

"Ama beklemekten başka ne yapıyorlar?" Grey karısının boynuna sokularak sordu. Güzel kokuyordu, gardenyalar ve erken yatma zamanları.

"Çeyiz evinin sökülmesi gerekiyordu Grey. Bu oldukça büyük bir projeydi."

"Doğru."

"Dorning Hall arazisi üzerinde bir tür bitki örtüsü inşa edilmelidir. Bu başka bir proje."

Beatitude'un saçlarını karıştıran parmakları hem rahatlatıcı hem de kafa karıştırıcıydı. " başladılar, ama sadece başladılar. Aklımın bir köşesinde Dorset'e gitmek var-"

Beatitude onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Önümüzdeki hafta gezip dolaşacağın tek yer gece benimle yatağa girmek ve ertesi sabah kahvaltıya inmek olacak. Önümüzdeki Çarşamba günü bir balo düzenliyoruz, unutmayasın."

O top şaşırtıcı derecede pahalı olacaktı, Grey'in kendine sakladığı bir şeydi bu. Beatitude'un cesur bir açıklama yapma hakkı vardı.

yeniden evlenmesi ve çeyiz evinden kurtarılan ve taşlar -yıllardır ilk kez- Grey'i mali açıdan biraz ileriye taşımıştı.

Ama sadece biraz. Tek bir kötü hasattan sonra yine her bir groat için çabalamaya başlayacaktı.

"Grey, Kasabaya geleli bir aydan az oldu. Buradan gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Şu anda Kasaba benim en sevdiğim yer. Aslında, bu odadaki bu sandalye, bu kontesin kucağıını doldurması koşuluyla, en güzel hayallerimi gerçekleştiriyor." Onu dudaklarından öptü. Onun dudaklarını nasıl da seviyordu.

"Kardeşlerin için endişeleniyorsun."

Grey arkasına yaslandı. O da kardeşlerini seviyordu ve Beatitude haksız sayılmazdı. "Onlara söyledim: İşte size krallığın en büyük botanik çiftliğini özgürce kullanabilmeniz için açık çek. İstedığınızı alın ama biraz gelir elde edin ve evimden defolun. Bir sonraki tepeye kadar gittiler ve başka bir şey yapmadılar."

Beatitude Grey'in kucağıına oturacak şekilde kaydı. Çoktan bir sabahlık giymişti ve bu yüzden Grey ile onun en çılgın hayalleri arasına pek bir şey girmemişti.

"Kendilerini nasıl geçindiriyorlar?"

"Ash burada, Kasaba'da Sycamore için çalışıyor. Valerian bir dans ustası ya da davranış öğretmeni gibi davranıyor. Oak birkaç resim satıyor ve Thorne da kâhyam olarak mütevazı bir maaş alıyor. Oak, Valerian ve Thorne'un parasal ihtiyaçları pek yok çünkü aşağı yukarı hala Dorning Hall'da yaşıyorlar."

"Demek ki kardeşlerinizle ilgili önemli ilerlemeler kaydetmişsiniz. Ash tamamen senin çatının altından çıktı, Sycamore da öyle. Thorne her yerde bulabileceğiniz en iyi kâhya ve Dorning Hall'daki yükten payına düşeni alıyor. Meşe ve Valerian biraz oyalanıyor ama onlar da bir yıl öncesine göre daha iyi durumdalar."

Grey'in kravatını çözdü ve ensesine masaj yaptı. "Bunu yaptığınızda düşünemiyorum, madam."

"Endişelenme. Yarın alışverişe gidiyoruz." "Şimdi endişelendim. Ne için alışveriş yapacağız?"

"Bir kuruş bile harcamayacağım ama kardeşlerinize gül suyundaki son moda, en popüler sinir toniği gibi bazı gerçek bilgiler gönderebilirsek, bitkisel ürünlerinde ilerleme kaydetmeleri için onlara ilham verebiliriz."

"Sinir toniği kulağa uygun geliyor. Bu baloya kaç kişi davet ettik?"

"Kibarlık gereği Kasaba'daki herkesi davet ettik. Alternatif planın nedir Grey? Eğer kardeşlerin bu botanik işinde başarılı olamazlarsa, senin stratejin ne olacak?"

"En az üç kardeşimi Peru'ya gönderin."

Onun gözlerinin içine baktı ve gözlüklerini taktığı için bu etki ilginçti. "Endişelisiniz ve endişelendiğinizde bu konuda bir şeyler yaparsınız."

Grey asla ama asla karısını aldatmayı düşünmezdi. "Bazı arazileri satmayı düşünüyorum."

"Bu senin kalbini kırar."

"Kardeşlerimle arama düşmanlık sokmak uzun vadede muhtemelen aptalca bir karar olacak ama toprak eskisi kadar kârlı değil ve bunu değiştiremem." Beatitude'un kulaklarındaki gözlükleri nazikçe çıkardı. "Tek bir dönüm bile satmak zorunda kalırsam Thorne bunu kişisel bir başarısızlık olarak değerlendirecektir. Yüzyıllardır hiçbir Casriel Kontu Dorning Hall arazisinin bir metrekaresinden bile vazgeçmedi."

"Uyar onu," dedi Beatitude, Grey'in kucağından inerek. "Thorne'un yayına bir el ateş et, eğer o, Oak ve Valerian oyalanıyorsa, belki o zaman meydan okumalarına daha özenle sarılırlar. Size bir meydan okumam var lordum."

Beatitude'un da iyi tavsiyeleri vardı. Thorne'a açık bir mektup yazacaktı ama bu gece değil.

"Her zaman hizmetinizdeyim
leydim." "Merdivenleri çıkarken
benimle yarış."

Odadan fırladı ve Grey onu kovaladı, neredeyse yatak odasının kapısına gelene kadar onu yakalamadığından emin oldu.

MARGARET Pazar günü ayinde yoktu, ancak Thorne onu Cumartesi gecesi sağlıklı bir şekilde bıraktığından emindi. Şabat gününün geri kalanını Dorning Hall'un tavan aralarını ve kütüphanesini araştırarak geçirdi ve öğleden sonra geç saatlere kadar hala aradığı şeyi bulamamıştı.

"Grey'in çalışma odasına bakmalısın," dedi Valerian, kütüphanenin yarısı boş rafları arasında dolaşırken.

"Hayır, yapmamalıyım. Kardeşimin mahremiyetine saygı duyuyorum. Neden kimse tozunu almıyor?"

"Hizmetçiler arasındayız."

Thorne, ciltler dolusu şiir arasından Dr. Johnson'ın biyografisini çıkardı. "Yine mi?"

"Sonuncusu içti. Grey, o ve Beatitude kasabadan inene kadar tasarruf etmeyi düşündü."

"Tasarruf etmek istiyorsa, evi düzgün bir şekilde kapatmalı, personelin çoğuna izin vermeli ve - bu kütüphanenin neden düzen duygusu yok?"

Valerian, Dr. Johnson'ı ondan aldı. "Çünkü bu kütüphane, bahçecilikle ilgili her şey hariç, merhum Casriel Kontu için pek önemli değildi. Şimdiki kontun ilgilenmesi gereken başka meseleler var. Eğer tisanes ve simples için tarifler arıyorsanız, neden babamın notlarına bakmıyorsunuz? Grey onları atmazdı ve-"

"Babamın notlarını bulamıyorum ve babamın kokularla bu kadar ilgilendiğini hiç bilmiyordum. Botanikle erkeksi bir bakış açısıyla ilgilenirdi." Thorne ciltlerden birine rastladı; hayal meyal hatırladığı, harika bir şekilde resimlendirilmiş, ciltli bir hazine.

Valerian, Dr. Johnson'ın hayat hikâyesini karıştırırken, kütüphanenin genel havasızlığıyla yankılanan küflü, tozlu bir koku yaydı.

"Thorne, babamın notlarını aramak için en mantıklı yer Grey'in çalışma odası. Grey orada babamın hatırası için bir tür tapınak bulunduruyor, ancak onu görmek için yakından bakmanız gerekiyor."

Thorne bir sonraki raf sırasına geçti. "Ve başkalarının eşyalarına yakından mı baktınız? Bunun için bir kelime yok mu?"

Valerian rafların diğer tarafına geçti, böylece Thorne ile kardeşi arasında iki sıra kitap duruyordu.

"Ben bir casus değilim. Ben sadece küçük bir kardeşinizim. Ash ve Sycamore bu statünün sınırlarını bilirler ve kardeşimin işleriyle ilgilendiğim için beni yargılamazlar."

"Senin işlerine de aynı ilgiyi gsterseydim, burnumu kanatmaya kalkışırdın, başarılı olacağından değil." Lanet kitaplar hangi cehennemde olabilir?

"*Recettes du Jardin*," dedi Valerian, ince bir cildin tozunu üfleyerek. "Madam Celestine Verlaine'den."

"Ver şunu bana."

Valerian kitabı rafların arasında gezdirdi. "Bunun nasıl göründüğünü düşündün m Thorne?"

Kitap kf kokuyordu ve eğer babamın botanik incelemelerinden uzaklaşmasına izin verildiyse, muhtemelen çok az değeri vardı. "Ne nasıl görünüyor?"

"Bayan Summerfield'a kur mu yapıyorsunuz, yoksa onun arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranırken yeteneklerini ondan çalmaya mı çalışıyorsunuz? Zihninizi bir hedefe sabitlediğinizde, hedefinize ulaşmak için kullandığınız araçlar konusunda şövalye gibi davranırsınız."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara mı kardeşim?" Thorne, Madam'ın bitkisini kol uzunluğunda tutup hafifçe sallayarak sordu. "izmelerinin tamir edilmesini istiyorsun, Olivia Smithers'in gözleri için bir kaside yazıyorsun. Birkaç tane daha monogramlı mendile ihtiyacın var ve birdenbire seni Caroline Isaacs ile kiliseden eve yarı yolda yürürken görüyorum."

Valerian Thorne'un sorusundan orantısız bir şekilde rahatsız olmuş görünüyordu. "Tencere ve çaydanlığın hiçbir şeyle ilgisi yok. Kendini aptal durumuna düşürdüğünü görmek istemiyorum."

Thorne, Amerikan siyasi broşürleri arasında saklanan avına rastladı. "İlginize şüpheyle bakıyorsam beni bağışlayın."

Valerian sıranın sonuna doğru geldi, böylece Thorne iki yanındaki kitap rafları, arkasındaki duvar ve Valerian'ın çatık kaşları tarafından sıkıştırılmış oldu.

"Eğer Bayan Summerfield'a kur yapacaksanız, ona kur yapın. Ona nergis ve şiir götürün, onunla manastır harabelerine gidin ve dere kenarında piknik yapın. Eğer tarifler ve kokular içeren bir iş anlaşmasıyla ilgileniyorsanız, o zaman ona ne

onun uzmanlığı için ödemeye hazır olduğunuz ve paranız için ne beklediğiniz."

Valerian mantıklı konuşuyordu ama Thorne ders alacak havada değildi. "O kadar çok paramız yok."

"Bir eşe ve çocuklara bakacak paranız var mı? Çünkü benim yok ve olana kadar da ne bir hanımefendiyi ay ışığında evine bırakırım ne de onunla sadece kur yapan çiftlere yakışır bir şekilde vals yaparım."

Yoksulluk ve onurun Valerian'ı bir eşe kur yapmaktan alıkoyduğu Thorne'un aklına gelmemişti ama gelmeliydi.

Thorne, "Bayan Summerfield koku hazırlama konusunda çok yeteneklidir," dedi. "Bir kontun oğlu olarak centilmence bir mesleğim var, ona adreslerimi vermek için uygun bir mevkideyim. Ona kâhyanın kulübesinde rahat bir ev sunabilirim, yeğenlerine düşkün bir üvey amca olmaktan mutluluk duyarım ve inanıyorum ki leydi benim takım elbiseme iyi bakabilir. Henüz tam anlamıyla bir kura dönüşmemiş, hatta kabul edilmiş bir olasılık bile olmayan karşılıklı avantajlı bir eşleşmeyi neden tartışıyorsunuz?"

"Çünkü bir kadın yemek tarifleri için kendisine kur yapılmasını istemez ve bir erkek de gül kokulu bir banyo suyu için özgürlüğünden vazgeçmemelidir. Ona seninle uğraşmamasını söyledim. Görüyorum ki vaazım yanlış tarafa iletilmiş."

Thorne kardeşinin üzerine yürüdü ama Valerian tek bir adım bile atmadı. "Ona ne söyledin?"

"Seni hafife almayacağım. Daha önce de hafife alındın ve sonu iyi bitmedi."

"O yıllar önceydi."

"Oxford'daki ikinci döneminin çoğunda sarhoş kaldın ve dul olduğunu düşündüğün bir kadın yüzünden. Kolunun iyileşmesi bir yıl sürdü. Grey, Sycamore'a örnek olacağın konusunda endişeliydi."

"Gençliğindeki bir çılgınlığı abartıyorsun." Thorne'a hâlâ kâbuslar gördüren bir şey.

Valerian, Thorne'un göğsünü dürterek, "Saf Dorning inadı," diye karşılık verdi. "Bayan Plumley'nin bir kocası olabileceğini düşünmedin, üniversiteli erkeklerle oynamayı en sevdiği eğlence olarak görüp görmediğini merak etmedin, bir an bile endişelenmedin

Yazdığınız mektuplar için sizden para koparabilir ya da ödeyemediğinizde kocasını üzerinize salabilirdi."

"Ödeme yapmam." Thorne, Comely Bayan Plumley'nin bir kurum olduğunu, hem de kötü şöhretli bir kurum olduğunu çok geç öğrenmişti.

"İnatçılık ve gurur," diye düşündü Valerian. "Bu iki özellik bir kontun yoksul oğlunda bir araya geldiğinde ne yanlış gidebilir ki? Kardeşim dul bir kadının parfüm tariflerini çalarken ve Shire'in yarısının önünde ona koyun gözüyle bakarken ben bu muammayı düşünmek zorundayım." Valerian öpücük sesleri çıkararak şömineye doğru yürüdü; eski küllerden bir yatak ve tozlu bir demir seti bulunan kavernöz bir ocaktı bu.

Aşık koyun gözleri mi? "Ara sıra komşularıma gülümserim," dedi Thorne, onu takip ederek. "Bay Koyun Gözlü unvanını hak eden biri varsa, o da sizsiniz."

"Grey altı ay önce satacak ürünlerimiz olmasını bekliyordu, Thorne. Daha ne kadar sabırlı olabilir ki?"

Valerian'ın bir sataşmayı görmezden gelmesi ne kadar tuhaf. "Grey çok sabırlı ve aynı zamanda -bazen- bir aptal. Bir yaz içinde bütün evi yıktırıp satmamızı ve göndermemizi bekliyordu. Aile kanadının da birkaç ay içinde sökülmesini istiyor. Ticari bir işletme kurmanın ne kadar zaman alacağı hakkında hiçbir fikri yok ve tuğla ve taş satmakla çok meşgul olduğumuz için doğru dürüst bir bitki örtüsü bile inşa edemedik."

Düzenli bir kârla, ilahi korolara teşekkür edin.

Valerian bir dirseğini şöminenin üzerine dayadı ve rahmetli babalarını anımsatan bir duruşla parmaklarını alnına götürdü.

"Biz de ürün geliştirmeye başlamadık bile, Thorne. Elimizde sadece Oak'ın yaptığı birkaç güzel resim var, Ash ise kartını birkaç Londra eczacısına bıraktı. Hall'da hiçbir şey yapmadık ve önümüzdeki altı ayı sahte bahanelerle dul bir kadına kur geçirirseniz, Grey'in bizi mülkten sürgün etmekten başka çaresi kalmayacak."

Valerian *endişeliydi*. Ne burnunu sokuyor, ne casusluk yapıyor, ne de bir kardeşi kızdırmaktan zevk aldığı için ders veriyordu. Thorne bir toprak parçasına bakma sorumluluğuyla büyümüştü. Meşe'nin sanatı

fark edildi ve hatta ara sıra satış bile yaptı. Ash, Sycamore ile Londra'da dolaşıyordu ve Will, Kral George gibi önemli bir şahsiyet için köpek eğitiyordu.

Jacaranda ve Daisy eşlerinden ve çocuklarından memnunken, Valerian...

Göstermek istediğinde cazibesi vardı.

"Seni Londra'ya göndermeliydik," dedi Thorne. "Ash büyük ihtimalle sezonun yorgunluğunu atıyor ya da hiçbir zaman verimli bir girişim olmamış olan Sycamore için günlerini boşa harcıyor. Sen de bana kur yapma protokolü hakkında söylüyorsun çünkü bu girişimin tarımsal yönünü batırırsam elinde hiçbir şey kalmaz."

"Kur yapma işini berbat edersen, daha iyi bilmesi gereken bir kardeşle ve beklentileri boşa çıkan diğer kardeşlerle baş başa kalırım. Grey yeterince sabretti."

Rencide olmuş bir asalet bu söze renk kattı ama aynı zamanda bir itiraftı: Valerian, bu tartışmadan önce teorik bir yük olan Thorne'a bel bağlıyordu. Tamir edilmiş çizmeler ve işlenmiş mendillerle flört etmek zorunda kalan Valerian için kârlı bir işe duyulan ihtiyaç, Thorne'un inşaat taşı yüklerini pazarladığı ve sonbahar hasadını denetlediği sırada teorik alandan çıkmıştı.

"Seni yüzüstü bırakmayacağım," dedi Thorne, "ama sevimli ve ikiyüzlü Bayan Plumley'den bir daha söz edersen, seni arabada dümdüz eder ve Gowain'i cesedinin üzerinde dörtnala koştururum." Bayan Plumley söz konusu olduğunda Thorne'un patavatsızlığının boyutunu yalnızca Valerian biliyordu ve eğer Valerian Thorne'u yakından izlemeseydi -drama ortaya çıkarken onu gözetlemeseydi- Bay Plumley, Valerian olay yerine gelmeden önce Thorne'un kollarından birini kırmaktan çok daha kötüsünü yapabilirdi.

Valerian soğuk ocaktan onu selamladı. "Babamın elinde, şu çayı ya da şu toniği yapmak için talimatlarla dolu olduğu anlaşılan yarım düzine defter buldum. Fuayedeki büfenin üzerindeler, bu da beni bir sonraki soruma getiriyor."

"Merakınızı gidermek için yaşıyorum."

"Bu kütüphanede botanikle ilgili o kadar da ilginç bir şey saklanmıyordu, öyleyse neden bir yer mantarı gibi etrafta dolaşıp duruyorsun-

Yaban domuzu avladınız ve ne buldunuz?"

Thorne rahat adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Sadece biraz kitap okuyacağım. Bayan Summerfield'ı ziyarete gidiyorum. Belki de bitkisel ürünümüz için bize mimari bir plan çizebilirsiniz?"

Valerian şömineden uzaklaştı ve kapıya doğru telaşsız bir adım attı. "Bir bitki örtüsünün nasıl inşa edileceği hakkında çok az şey biliyorum. İmbiklere, havalandırmaya, bir iki büyük ocağa, iyi bir aydınlatmaya ve çalışma masalarına ihtiyacımız olacağından eminim ama ideal bir bitki için gerekli olan tam oranlar ya da konfigürasyonlar hakkında hiçbir fikrim yok-"

Thorne bir saniye kadar yavaştı. Thorne kapının mandalına uzanırken Valerian iki küçük kitabı eline almıştı bile.

"Onları geri ver, Valerian."

Thorne ailedeki en iyi boksördü, bunun nedeni kısmen cüssesi ve kas gücüydü, ama aynı zamanda kararlılığı arttığında hiçbir fiziksel darbe onu caydıramazdı. Acı, bir hedefin peşinde koşmanın tesadüfi bir bedeli haline geldi ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ona bu dersi verdiği için Bay Plumley'e teşekkür etmeliydi ve o zamandan beri kimse ona anlamlı bir darbe indirmemişti.

"*Çocuk kitapları mı*, Thorne?" Valerian'ın şaşkınlığı iğnelemesinden daha rahatsız ediciydi.

Thorne, "Bayan Summerfield'ın yeğenleri Greta ve Adriana'nın eğlenmeye var," dedi. "İkimiz de iyi bir masalın gücünü biliyoruz ve bunlar benim favorilerim arasındaydı."

Valerian kitapları geri verdi, yüz ifadesi neredeyse kasvetliydi. "Dikkatli ol, Thorne. Onlar küçük kızlar ve senin ticari girişimlerin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Teyzelerini hafife alırsan seni dövmek zorunda kalırım, gerçi Bancroft seni önce bir ara sokakta yakalatabilir. Hedeflerinize ulaşmak için o çocukları kullanırsanız, Plumley'in dayağını okul bahçesindeki bir itiş kakış gibi gösteririm."

Valerian Thorne'un kravatını kabarttı, yakasındaki kırıksıklıkları düzeltti ve kapıdan geçerken onu selamladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Adriana, Margaret'in ev kedilerinin en büyüğü olan Cicero'yu severken, "Bir kaplan almalıyız," dedi. Turuncu, uzun tüylü ve arkadaş canlısıydı... bir noktaya kadar. Margaret onun kızlardan saldırdığını hiç görmemişti ama ara sıra uşaklara tıslıyordu.

"Bir kaplanla ne yapardık?" Greta çizdiği taslağı düşünerek sordu.

"Onunla birlikte ormanda dolaşın," diye verdi Adriana. "Bir kaplan bizi güvende tutar, tıpkı tapınaklarda yaşayan kaplanlar gibi. Bize zarar vermeye gelen herkesi yedi."

"Adriana hayalperest biri." Greta'nın yüz ifadesi ifadesini bir soruya dönüştürdü.

"Adriana'nın güçlü bir hayal gücü var," dedi Margaret, çocuk odasının penceresinin yanında duraklayarak. "Dünyanın sorunlarıyla uğraşmak isteyen bir insanda gereken iyi bir özellik." Günün muhteşem olacağını anlamak için koku duyusuna gerek yoktu. Evin ormanının gölgesi yeni yapraklarla ısıtıldı. Bahçedeki nergisler, güzel bir bahar gününün gelişinin sarı habercileri olarak parlıyordu.

Adriana, Greta'nın omzunun üzerinden bakarak, "Ormanda dolaşmak istiyorum," dedi. "Çizim konusunda gittikçe daha iyi oluyorsun. Bu hiç adil değil."

"Pratik yapıyorum. Tek ayak üzerinde benden çok daha iyi ."

Bu da tabii ki zıplama konusunda ilham verdi.

"Bugün yine kuru bir gün olursa yarın ormanda yürüyebiliriz," dedi Margaret. "Buketlerimizi tazeleyebilir ve

anieklerinin zerinde." Orman ve çitler son günlerde Margaret'i her zamankinden daha yüksek sesle aırıyordu. Kışın amansız kasvetinden sonra, bahar eğlenmek, kırların sırlarını keşfetmek ve öğrenmek içindi, giderek daha bunaltıcı hissettiren bir evde dolaşmak için değil.

"Mavi iekleri seviyorum!" Adriana bğrd.

Greta, "aniekleri için çok erken," diye cevap verdi. "Margaret Teyze yle söyledi."

"O zaman neden bahçede iek açıyorlar?" Adriana ayak değiştirdi, bu da onun daha yüksek sesle zıplamasını sağladı.

"nk," diye yanıtladı Margaret, "bahçe hava koşullarına karşı koruma sağlıyor, güneş ışığı için rekabet eden ağaçlar yok ve gün boyunca güneşin ısısını emmek için bluebell'lerin yanında taş duvarlar olduğu için daha sıcak olacak."

Adriana zıplayarak pencereye gitti. "Kim o?"

Süslü bir kestaneye binmiş bir adam yola ıktı. Margaret'in aklına ilk gelen, Hawthorne Dorning'in sonunda ziyarete geldiğiydi. Pazartesi ve Salı günleri ondan hiçbir iz yoktu ve Margaret'in sabırsızlığı gün geçtikçe artıyordu.

Ki bu aptalcaydı. Ondan birkaç tarif incelemesini istemişti, daha fazlasını değil. Tek bir pckten ne kadar zevk aldıysa, *daha fazlasını* beklememeliydi. Gerekirse bunu ona açıklayabilirdi.

Yine de eğer gelen Hawthorne Dorning'se, Margaret onun neden yoldan geldiğini merak ediyordu. Ondan yoldan gelmemesini rica etmişti ve bu ricasında ciddiydi, her ne kadar ihtiyatlı davranması gerektiğine ierlese de.

Greta da pencerenin önünde onlara katıldı. "Bu Bay Hartley'in atı. Adı Benjamin, Benjamin Franklin'den geliyor çünkü fırtınalara aldırıyor."

Greta muhtemelen Dr. Franklin'in kim olduğunu ya da fırtınalarla olan bağlantısını bilmiyordu ama bu at biyografisi parçasını bir yerlerde duymuştu ve bunu asla unutmayacaktı.

"Bay Hartley, Bancroft Amca'nın kâhyası," dedi Adriana, iki ayağını da halının üzerine koyarak. "Amcam Londra'ya gitti, peki kâhyası neden burada?"

Rutindeki herhangi bir değişiklik her iki kızda ve Margaret'te endişe yaratıyordu. Charles'ın ölümünü hatırlayacak kadar büyümüşlerdi ve

büyük bir kargaşaya yol açmıştı. Anne ve babalarını gripten kaybettiklerini, kelimelerle ifade edemeyeceği bir şekilde hatırladıklarından emindi.

"Bay Hartley'nin neden uğradığını bilmiyorum," dedi Margaret, "ama ziyaretçiler her zaman hoş karşılanır. Adriana, yapman gereken hesaplar var ve Greta, taslağın henüz tamamlanmadı. Bugün iyi çalış, yarın ormanda uzun bir gezintiye çıkacağız." Güneş bu kadar güzel parlarken, bu çok uzak bir zaman gibi görünüyordu.

Bayan Fenner hafifçe kızarmış bir halde kapıdan içeri daldı. "Bayan Summerfield, bir ziyaretçiniz var. Şu yakışıklı Bay Hartley ben konuşurken merdivenlerdeydi ve toplantıya katılmamıştı ama onu Pazar günü kilisede görmüştüm."

Yakışıklı Bay Hartley mi? "Çocuklar görevlerine yerleştikten sonra salonda Bay Hartley ve bana katılabilirsiniz. Ambers sizin yokluğunuzda kızlarla oturabilir."

Fenny bir eliyle Adriana'nın saç örgülerini karıştırdı. "Gerçekten, size katılmamı mı istiyorsunuz, hanımefendi?"

Margaret, "Belki de Bay Hartley buraya tam da bu umutla gelmiştir," dedi. "Beni ziyaret etmekte kişisel bir çıkarı olamayacağını biliyoruz."

Fenny ellerini hızlı hızlı çırpı. "Çocuklar, korkuluklara! Öğrenmemiz gereken dersler ve cehaletin güçleriyle yapmamız gereken savaşlar var."

Kızlar masalarına doğru ilerledi ve Margaret benzer bir heveslilikle misafir salonuna doğru ilerledi.

"BAY HARTLEY, İYİ GÜNLER," dedi Margaret, reverans yaparak.

Jeremy Hartley yakışıklıydı, eğer bir hanımefendi düzgün yüz hatlarına, kumral saçlara ve hoş bir gülümsemeye sahipse -ki Margaret öyle değildi. Yarım çizmelerle Bay Hartley ile aynı boyda olurdu, ancak binici çizmeleri ona ev terliklerine göre hafif bir avantaj sağlıyordu.

Düzgün bir şekilde eğildi. "Bayan Summerfield, iyi günler. Umarım uygun bir zamanda aramışımdır?"

Tabii ki hayır. Margaret bir günlüğüne eve kapanacaksa, en azından pencerelerin önünde rahatsız edilmeden oyalanmak istiyordu.

"Dostça bir telefon her zaman iyi bir zamanlamadır. Summerfield ailesinin koltuğu nasıl gidiyor?" Ona başka bir şey soramazdı, çünkü bu mülk onun tüm işiydi ve ailesi bu bölgede yaşamıyordu.

"Ekimin neredeyse bittiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum -her zaman biraz daha fazla zaman gerektiren bir iki tarla vardır, değil mi?- ve tam programa göre kırkıma hazırlanıyoruz. Yün fiyatları istikrarlı seyrediyor, ancak Bay Summerfield'in da sık sık belirttiği gibi, pazara ilk giren her zaman avantajlıdır."

Charles'ın ölümünün üzerinden üç yıldan fazla bir süre geçmiş olmasına rağmen Margaret hâlâ Bay Summerfield'a yapılan atıfları küçük kardeşiyle değil, merhum kocasıyla ilişkilendiriyordu. Bu zihinsel uyum -Ah, *Bancroft* Summerfield- Bay Hartley'in Bay Summerfield'dan neşeyle söz ettiği zamanlarda özellikle can sıkıcıydı.

"Oturabilir miyiz, Bay Hartley? Fazla vaktinizi almak istemem ama bir fincan çay ve bir bisküvi çok uzun sürmez."

Charles'ın tercih ettiği sandalyeye oturdu, kanepeye bakacak ve pencereden iyi bir ışık alacak şekilde aç yaptı.

"Summertown'da işler nasıl gidiyor?" Hartley gülümseyerek garip bir şekilde endişeli bir ifadeyle sordu. "Büyük bir mülk olmadığını biliyorum ama birkaç yıldır dizginler sizin elinizde. Binalar siz farkına bile varmadan bakımsız kalabiliyor, kiracılar sürekli bakımdan şikayet ediyor ve çitler en bakımlı tarlaları bile istila edebiliyor."

"Geniş çitleri severim, Bay Hartley."

Bileğini dizinin üzerine koydu; bu, bir beyefendinin bir hanımefendinin önünde, birbirleriyle çok samimi olmadıkları sürece takınmadığı bir duruştu. "Atış yapmaktan hoşlandığınızı bilmiyordum hanımefendi."

"Yabani tavşanların, sülünlerin, keklüklerin ve ötücü kuşların barınaklarının olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Arazim, hayvanlara evlerini çok görmemi gerektirmeyecek kadar yeterli."

"Ah, ama bu cömert duygu tilkilerin, porsukların, geyiklerin ve diğer zararlıların da barınacak daha fazla yeri olduğu anlamına geliyor." Elini salladı

parmağını ona doğru uzattı. "Bunu , değil mi?"

Hareketi şaka amaçlıydı ama Margaret üzerindeki etkisi merak uyandırıcıydı. Huzurlu ve güzel bir arazide çok güzel bir hayatı vardı. Yeğenleri, Summerton evinin sahip olduğu göreceli yalnızlık gibi, herkesin bildiğinden daha büyük bir nimetti. Kızları gibi onun da sağlığı çok iyiydi ve ev halkı herkesin imreneceği maddi rahatlığa sahipti.

Yine de Bay Hartley'nin, küçümsemesine rağmen neşeli bir tavırla verdiği öğütler onu çığlık çığlığa bağırıp gitmeye hazır hale getirmişti. Adam Bancroft'un elçisiydi ve bu yüzden niyetleri şüpheliydi.

"Eğer sizin gibi çitlerimi kesecek olsaydım," dedi, "ya da pek çok kişinin yaptığı gibi mülklerimin etrafını çevirecek olsaydım, o zaman pek çok kişiye rahatlık ve huzur veren şifalı bitkilerin çoğunu ortadan kaldırırdım. Yeterince koyunum var Bay Hartley, ama sadece rahmetli kocamın kendi ithal ettiği tohumlardan benim için çoğalttığı sağlıklı bir kış çiçeği yaması var. Başka bir öküze yer açmak için onu köklerinden keser misiniz?"

Sanki Greta'nın bariz mantıksızlıklarından biriyle ortaya çıkmış gibi kaşları çatıldı. "Kesinlikle hayır, hanımefendi. Eğer çiçeklerin manevi bir değeri varsa, o zaman elbette durmalılar."

Kış çiçeği bir çiçek değildi, ancak Eylül'den Aralık'a kadar hoş bir renk gösterisi sağladı.

Şükürler olsun ki bir uşak çay tepsisini getirdi, yoksa Margaret kapalı ortak kullanım alanıyla ilgili bir methiyeye katlanmak zorunda kalabilirdi. Bancroft, Charles'ın ortak kullanımda kalmasına izin verdiği aile konağındaki tarlaları çitle çevirerek önemli ölçüde borçlanmıştı. Sonuç şüphesiz Bancroft için daha fazla kârdı, ancak inekler, koyunlar ve domuzlar için ücretsiz otlakların olmaması köye altı aileye mal olmuştu ve diğerleri de göç etmeyi düşünüyordu.

"Mülklerinizde bir inceleme turu yaptığımı bilmek sizi memnun edecektir," dedi Hartley, Margaret ona çini sade ve kek ikram ettiğinde.

Çay bardağını çok hızlı bir şekilde yere bıraktı ve sıcak sıvı parmaklarına bulaştı. "Affedersiniz?"

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi botuna gülümseyerek. "Bay Summerfield sizi burada bu kadar zor durumda bıraktığı için kendini kötü hissediyor."

aile mülkünün küçük bir yardımı. Ne yazık ki son yıllarda Summerfield'da yapacak çok işimiz oldu. Yine de Bay Summerfield'ın ihmalini düzeltmekle görevliyim, bu nedenle kiracılıklar veya arazinin yönetimi hakkında herhangi bir sorunuz olursa bana başvurmalısınız."

Arazimden uzak dur. Margaret acıyan elini masa peçetesiyle sildi. Parmakları pembeleşmiş olsa da yanık ciddi değildi.

"Bay Hartley, Summerton'a gösterdiğiniz ilgiyi takdir etmekle birlikte, sizi temin ederim ki gayet iyi idare ediyoruz. Mülkümün daha fazla incelenmesine gerek yok. Kafanızı karıştıracığınızı söyleyebilirim. -Çiftçilerim ve kiracılarımın topraklarına habersizce gelmeye cüret ederek."

"*Onların* toprakları değil, Bayan Summerfield, *sizin* topraklarıdır. Kiracılar bu ayrımı ne kadar çabuk kavarsa, sizin için o kadar iyi olur. Benimle birkaç açık sözlü tartışma yaparlarsa, dul bir kadından yararlanmanın-"

"Bay Hartley, kocam bana ve kızlara bu mülkü tam da sahip olduğu en iyi yönetilen gayrimenkul olduğu için bıraktı ve nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda beni iyice eğitti. Eğer kiracılarıma müdahale eder ya da otoritemi sabote ederseniz, Charles'ın anısına saygısızlık etmiş olursunuz."

Rahmetli kocasını çağırmak zorunda kalması onu çileden çıkarmıştı ama sorun Hartley değildi.

Bancroft öyleydi. Charles, Margaret'in kayınbiraderine duyduğu güvensizliği hoşgörülle karşılamıştı ama bu sadece sınırlı bir şekilde olmuştu.

Hartley daha fazla çay için fincanını uzattı. Margaret dikkatlice doldurdu.

"Bay Summerfield bana karşı oldukça açıktı, hanımefendi. Kiracılarınızın yönetim yükünü üstlenmek amacıyla kendimi sizin için hazır hale . Bu geçişi daha önce gerçekleştiremediği için pişmanlık duyuyor ve ben de ona katılıyorum. Bir kadının büyük bir tarımsal işletmenin ayrıntılarıyla görevlendirilmesi pek de ideal değil. İdare etmeniz gereken bir eviniz ve yetiştirmeniz gereken yeğenleriniz var ve Bay Summerfield sadece size karşı görevini yapmaya çalışıyor."

Olivia Smithers köyün ayakkabıcısıydı. Oğlu olmayan demirci Bay Merryweather, en büyük kızını yanına çırak vermişti. Hannah Weller köyün şifalı bitkiler uzmanı ve ebesiydi, kızı ise shire'daki en yetkin terziydi. Kadınlar Bay Hartley'in etrafındaki tüm işletmeleri yönetiyordu ama onun gözüne görünmüyorlardı.

Margaret'in olmak istediğı gibi.

"Anlıyorum Bay Hartley, işvereninize karşı görevinizi yerine getirmeye çalışıyorsunuz ama sizin Bancroft'a olan sadakatiniz ile benim kocamın açık isteklerine olan sadakatim çatışıyor. Kocamın isteklerine saygı göstereceğim ve siz de arazime izinsiz girmekten kaçınacaksınız."

İzinsiz girme kelimesi onu dikleştirdi. "Bay Summerfield yeğenlerine iyi durumda bir mülk miras bırakmak istiyor, hanımefendi. Bunun için onu suçlayamazsınız."

Bancroft bu hamleyi, Summerton'ın tüm gelirinin ve dolayısıyla kızların tüm seçeneklerinin ve Margaret'in geleceğinin de onun kontrolüne geçmesiyle sonuçlanacak bir savaşın açılış hamlesi olarak yapıyordu.

"Bay Charles Summerfield da aynı sonu arzuluyordu. Ölümünden bu yana, Summerton karlı bir şekilde yönetilmeye devam ederken, aile koltuğı muazzam bir borca battı. Bancroft'un işe karışma çabalarını reddedersem beni bağışlayın, Bay Hartley. Sizin de şüphesiz bildiğiniz gibi iyi niyetli olabilir ama iyi niyet genç bir kadına servet kazandırmaz."

Ya da dul bir kadını korumak için. Bu durumda değil.

"Sizi tekrar arayabilir miyim?" Hartley sordu. "Bay Summerfield birkaç hafta, belki de aylarca burada olmayacak ve yokluğunda buradaki işlere göz kulak olmamı içtenlikle rica etti."

Hartley, işvereni hakkındaki muhakeme eksikliğini sadakatiyle telafi etmişti.

"Elbette bizi ziyaret edebilirsiniz, ancak sizi ilgilendirmeyen konularda anlamsız incelemeler yapmak yerine diğer ziyaretçiler gibi yoldan yukarı çıkın. Acil bir ihtiyacım olduğunda, her zaman olduğu gibi komşularımın yardımına güvenebilirim."

Hartley çayını bitirdi ve boş bardağı tepsiye bıraktıktan sonra ayağa kalktı. "bakmayın ama o komşular aileden değil hanımefendi.

Dorning'ler kendi ayırklarını doldurmak için dereyi kullanmayı kabul ettirdiler ama bu sizin aynı iyileştirmeyi yapamayacağınız anlamına geliyor." "Arazim bir su ayırı için uygun değil, Bay Hartley."

Yardımsaver bir beyefendinin güler yüzlü, küçümseyici gülümsemesiyle değil, daha ziyade karmaşık girişimlere ve zor kararlara aşına bir adamın kurnaz bakışlarıyla onu szd.

"Ormanınız llerle dolu ve bu keresteler oldukça iyi bir fiyata satılabilir."

Bu ormanda barınan narin ve değerli şifalı bitkiler ise dikkatsiz hızcırlar tarafından iğnenecektir.

"Odunları Summerton'daki ocaklarım için kullanıyorum Bay Hartley ve yaşlı ailelerimize de bağışlıyorum. Kuşkusuz bildiğiniz gibi, şiddetli rüzgarlar ve aşırı yağmurlarla boğuştuğumuz yıllarda l ağaçlar yığılır, o zaman tek bir ağaç bile kaybetmeden daha uzun yıllar geçiririz. Charles bana bunu ve daha pek çok şeyi açıkladı. Dışarıda görüşürüz."

Hartley'nin direnişle karşılaşmayı beklemediği açıktı. Muhtemelen minnettarlık ya da en azından emirlerine itaat beklemekteydi. Görünürde kızgın değildi -Bancroft muhtemelen onu birçok yanlış bilgilendirilmiş göreve göndermişti- ama yenilmiş de değildi.

"Bay Summerfield'a vereceğim rapora özel bir şey eklememi ister misiniz, hanımefendi?"

Bancroft'a ispiyonlamanın yoğun programının bir sonraki maddesi olduğunu itiraf etmesi ne kadar da sportmence.

"İşvereninize doğruyu söyleyin elbette. Summerton'un mükemmel yönetilen bir arazi parçası olduğunu gzlemlediğinizi ve burada olup bitenlere daha fazla müdahil olmaya gerek görmediğinizi söyleyin."

Margaret misafirini n kapıya kadar götürdü, Bancroft'a bunun dışında her şeyi söyleyeceğinden emindi.

"Bu güvenceyi Bay Summerfield'a iletebilirim hanımefendi, yine de iyileştirilmesi gereken birkaç alan görüyorum. Yine de düzenli olarak gelip gelişmeleri izlemem konusunda ısrarcı olacaktır."

Bancroft hangi yetkiye dayanarak benim srlerimi ve tarlalarımı denetliyor? "Ben mlkmle ilgili ne uygun görürsem onu yaparım Bay Hartley, siz de sorumluluklarınızla ilgili ne uygun görürseniz onu yapmalısınız."

Bayan Fenner o anı seçerek, sanki Noel Baba ev halkına erken bir bahar ziyareti yapıyormuş gibi gülümseyerek merdivenlerden indi.

"Bay Hartley! Toplantıda sizi özledik. Bu kadar çabuk gitmiyorsunuz, değil mi?"

"Gerçekten de yoldayım, Bayan Fenner. Sizi görmek bir zevk elbette."

"Eğer Hollanda soğanlarımıza hayran kalacak vaktiniz varsa," dedi Margaret, "Bayan Fenner'ın kreşe dönmeden önce temiz hava almak isteyeceğine eminim."

Bu, Bay Hartley'de Margaret'in daha önce görmediği bir gülümsemeye neden oldu. Pratık ve kibar değil, gerçekten dostça. Böyle gülümsediğinde, Bay Hartley'nin belli bir yakışıklılığı vardı.

Fenny, "Lütfen benimle gezintiye çıkacağınızı söyleyin," diye ekledi. "Temiz hava ve güneş ışığı kadar hiçbir şeyden hoşlanmıyorum, ama çocuklar gezintilerini hak etmeli ve bugün bu yöndeki ilerleme sınırlı oldu."

İkiyüzlülük yapıyordu. Çocuklar çok huzurlu bir sabah geçirmişlerdi, Margaret ise sanki yüreğinde büyük bir bahar fırtınası kopuyormuş gibi hissediyordu.

"Bahçenin tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım," dedi. "Bay Hartley, lütfen tekrar ararsanız kiracılarımı rahat bırakma isteğime saygı gösterin."

Bancroft'un entrikaları bir yana, Bay Hartley'nin Fenny'ye bakışı Margaret'in geleceğinde daha fazla telefon görüşmesi olduğunu doğruluyordu. Bu onu o kadar öfkелendirdi ki, Bay Hartley'le vedalaşır vedalaşmaz pelerinini askısından kaptığı gibi koridora çıktı ve yan kapıdan ormana doğru kaçmaya başladı.

ÇAN ÇİÇEĞİ ORMANI sadece görsel güzelliğiyle değil, çiçeklerin yaydığı kokuyla da büyümlü bir yerdı. Thorne çocukken sık sık Summerton bluebell ormanına girmişti ama çiçekler henüz açmamışken bile oranın ne kadar güzel bir yer olduğunu unutmuştu.

çiçek açmaya başlamıştı. Açıklığın ortasında birkaç cesur çiçek açmıştı, koyu deniz mavisi renkleri çimenlerin yeni yeşiliyle hoş bir kontrast oluşturuyordu.

Malikâne yönünden patikaya doğru bir figür fırladı, pelerini savruluyor, adımları sert toprak zemine çarpıyordu.

"Bayan Summerfield." Thorne üzerine tünediği kütükten kalktı. "İyi günler."

"Bay Dorning." Reveransından rahatsız olduğu anlaşılıyordu. "Günaydın. Yolu kullanmaktan kaçındınız, bunun için size teşekkür etmeliyim, ancak genellikle ormanımda ziyaretçi kabul etmem."

Thorne ona yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadan, "Zaten bir arayıcınız var," dedi. "Jeremy Hartley'nin atı sizin bağlı."

Öfkesinin bir kısmı duruşundan süzüldü. "Bu yüzden mi ormanımda gizleniyorsun? Bay Hartley'den kaçmaya çalıştığınız için mi?"

"Girişimlerimiz hakkında gizlilik istemiştiniz ama Summerton'un ne kadar yoğun bir yer olduğunu fark etmemiştim."

Sanki etrafta pusuda bekleyen bir peri ya da elf olmadığından emin olmak istercesine ormana baktı. "Ne anlamda meşgul?"

"Pazartesi günü papaz sizi ziyaret ederek şeref verdi ve bir saatten fazla kaldı. Dün Bayan Weller geldi. Onu sokağınızda yürürken gördüm ve ne kadar dost canlısı bir kadın olduğunu bildiğim için oyalanmadım. Hartley'nin programının sadece nazik bir izin vereceğini umuyordum."

Yolun bir bölümü ağaçların arasından, hafif bir yamaçtan aşağı ve bir otlak boyunca görülebiliyordu. Thorne devrilmiş ağacın üzerine oturup babasının notlarını ve Fransız bitki kitabını okumuştı ama bunlar ona pek bir anlam ifade etmemişti.

"Hartley, Bancroft için casusluk yapmaya geldi. Bunu söylememeliydim. Sizi eve davet ederdim ama Londra'ya yaptığınız ziyareti ekspresle ve ben yarın akşam yemeğine oturmadan Bancroft uşaklarımı hizmetçilerimin salonuna yerleştirecek."

Bu varsayım onu açıkça kızdırmıştı. Fazlasıyla. "Bancroft personelinizi nasıl yönetebilir?"

Bayan Summerfield açan birkaç çiçeğin yanında diz çöktü ve kokladı. "Yeğenlerim rahmetli baldızımın kızları. Charles onların koruyucusuydu." Çiçekleri koparmadı ama

Bunun yerine onları arkadaşlarıyla birlikte çiçek açmaları için bıraktı. "Kızların vesayetini bana verdi, Summerton'da yetiştirilmelerini emretti ve daha sonra Bancroft'u, onların refahını etkileyen önemli kararlarda danışılmak üzere ortak vasi olarak atadı, ancak reşit olmadıkları süre boyunca onların velayet yetkisi bende olacak."

Bu düzenleme olağandışıydı, ancak bir adamın vasiyeti dikkatle hazırlandığında duyulmamış bir şey değildi. Dul Kent Düşesi, kızı Victoria'nın yasal velayetine sahipti ve bu sevgili çocuk taht için sıradaydı.

Thorne, "Demek Charles Bancroft'un odasını karışmak için terk etti," dedi. "Oturabilir miyiz?"

Kütüğe doğru ilerledi ve oturdu. "Bancroft karışmak için yaşıyor. Fırsat buldukça bana kızlarla kan bağımlı olmadığını hatırlatıyor. Onları görmeyi hiç istemez, ama kanın ölmekte olan bir adamın tuhaf hayallerinden daha kalın olduğunu ve ikizlerin her zaman zor olduğunu düşünür. Bencil bir bekarın çocuk yetiştirmek, hele de ikiz kız yetiştirmek hakkında ne bilebileceğini aklım almıyor."

Dorset koyunları ikiz doğurma sıklıklarıyla ünlüydü ve Thorne'a göre kızlar ne ikiz gibi görünüyor ne de öyle *hissediyordu* - küçük kızlar koyun olduğundan değil.

Ve aile kavgalarından söz etmek Thorne'un gezisinin amacını iletmiyordu. "Hartley tam olarak ne istiyordu?"

"Cesur ve yardımsever olduğunu iddia ederken Summerton'un sahibi olarak otoritemi sarsmak. Bancroft'un talimatıyla Bay Hartley arazilerimi gezerek, çiftliklerimi inceleyerek ve muhtemelen kiracılarımı sorgulayarak bana büyük bir iyilik yaptı. Kendisine teşekkür etmeme gerek olmadığını söyledi." Bir çizmesini çimlere sürttü. "Bay Dorning, çaydanlığı kafasından aşağı atmak istedim."

Bana Hawthorne de. "Neden şimdi?" Thorne apaçık ortada olan soruyu sordu. "Charles gideli neredeyse dört yıl oldu. Neden şimdi otoritene tecavüz ediyorsun?"

Açıklığın üzerinden eve doğru baktı. "Charles, Bancroft'a iyi durumda bir mülk bıraktı. Bancroft, malikânenin bitişiğindeki ortak alanı çitle çevirmeyi düşündü. Kilometrelerce uzunluğunda sağlam çitler inşa etmek son derece pahalıdır. Charles'ın babası ortak arazinin bir kısmını çitle çevirmişti ve malikane ancak

yaşlı Bay Summerfield öldüğünde iyileşti. Charles yeterince kapalı arazimiz olduğunu ve köylülerin kalan açık araziye ihtiyacı olduğunu söyledi. Haklıydı da."

Thorne'un babası köyün bitişiğindeki herhangi bir araziye çitle çevirmeyi reddetmişti ve Casriel de Thorne gibi bu karara katılıyordu.

"Yani Bancroft nakit mı çekiyor?"

"Tahminimce yoksul. Buna karşın Summerton, düzenli bir kârla çalışıyor."

Yüzünü, hafif bir sıcaklıkla ısıldayan güneşe çevirdi. Ilımlı bir esinti günü tempolu hale getirebilirdi ama burada, çan çiçeği ormanında, hava koşulları nazikti.

Thorne, "Bu kâr size ait," dedi.

"Ve inanın bana, fonlarımı yönetmek için kendi ailemin tuttuğu avukatları kullanıyorum. Aynı şeyi kızların miras payları için yapamazdım ama düzenli raporlar alıyorum ve bunları avukatlarıma iletiyorum. Charles parayı cent-per-cents'e koydu ve Bancroft yeğenlerinden çalmanın bir yolunu bulana kadar orada kalacak."

Bu okuma Thorne'un kardeşlerini handa bir bira içmeye davet etmesine neden oldu. Dorningler birbirleriyle tartışır, dalga geçer, ağız dalaşına girer ve zaman zaman yumruk yumruğa kavga ederlerdi ama bu sinsi ve kötü niyetli çekişmeye eğilimli değillerdi.

Thorne, "Güvenebilmeniz gereken tek adamın bir hain tarafından kuşatılmış olmasına üzüldüm," dedi. "Yine de kanun sizin tarafınızda ve kızlar sizin gözetiminizde geliyor."

"Öyle," dedi. "Aile sırlarını bu şekilde ifşa etmemeliydim. Özür dilerim. Bancroft'un amacı beni rahatsız etmek ve ben de onu bu zevkten mahrum bırakmalıyım. Kitap getirmiştiniz."

Thorne ona çiçek götürmeyi düşünmüştü. Dorning Hall konservatuarında her zaman çiçek açmış birkaç örnek bulunurdu, ama çiçekler bir varsayım olurdu.

"Tarifler getirdim." Babasının defterlerini ve Fransız bitki kitabını uzattı.

Önce Fransızca cildi karıştırdı, sonra bir kenara koydu. "Kayda değer bir şey yok. Lavanta ağırlıklı ama Fransız lavantası iyi kalitededir."

Babamın günlüklerini okurken daha fazla zaman ayırıyor, hatta ayağa kalkıp adımlarını hızlandırıyor, sonra da güneş ışığının eğik bir huzmesinde duruyordu. Çilek sarısı saçları, başı eğik, parmakları bir sayfada gezinirken bakır ve altın tonlarına dönüşüyordu.

Buraya, yeşillenen bu ormana, gölgelikte uçuşan kuşlara, eteklerine takılan birkaç çan çiçeğine aitti. Thorne buranın kokusunu tek kelimeyle tanımlayabilseydi -nemli toprak, yeni çimen, biraz sedir ve çiçek-yenilenme kelimesini kullanırdı. Açıklık umut, direnç ve henüz çiçek açmamış güzellikler kokuyordu.

"Bu notların hepsi çok ilginç," dedi birkaç dakika sonra. "Onları daha uzun uzadıya incelemek isterdim ama gördüklerimden hiçbiri hakkında bilgi sahibi olarak yorum yapabileceğim bir tarif çıkarmadı Bay Dorning. Üzgünüm."

Thorne, kız altı defterin tamamını karıştırırken beklemişti. "*Hiçbir şeyin* değeri yok mu? Babam dünyanın en bilgili ve hevesli amatör botanikçilerinden biriydi. Bu notlar arasında yararlı bir yöne işaret eden bir şeyler olmalı."

Olmak zorundaydı.

"," dedi Margaret ağaca doğru adımlayarak. "Ama bu notlar hakkında yorum yapamam. Hepsi tıbbi tonikler, losyonlar ve yara bantlarıyla ilgili. Eğer girişiminizi bu yönde ilerletmek istiyorsanız Hannah Weller size yardımcı olabilir."

Thorne, devrilen ağacı tekmeleme dürtüsüne direnerek ayağa kalktı. "İşletmemizi önümüzdeki doksan gün içinde elde edebileceğim her türlü kârlı yöne götürmeye çalışıyorum. Eğer Dorning Hall Londra'ya tonik ve yara bandı tedarik etmeyecekse, o zaman kolayca üretebileceğimiz ürünlerin yarısından vazgeçmiş oluruz."

Onunla burun buruna durdu ve açıklığın koku buketine portakal ve karanfil kokusu ekledi.

"İlaçlarla ilgili olduğunu iddia eden hiçbir girişimde yer almayacağım Bay Dorning. Kokuları bilirim, onlardan hoşlanırım. İlaçlar benim ilgi alanımın dışında. Çok fazla insan doğru bilgiye sahip olmadan tıp ilmiyle uğraşıyor ve bunun sonucunda çok fazla zarar görüyor." Dergileri ona doğru itti. "Bunlar nedir?"

İki çocuk kitabı Thorne'un onları bıraktığı yerde, sağlam bir kayın ağacının gölgesinde bir kayanın üzerinde duruyordu.

"Bunlar kızlar için." Hanımefendinin Thorne'a tıbbi ürünler konusunda yardımcı olmayı reddettiği göz önüne alındığında, çocuk hikayeleri garip bir teklif haline geldi. Londra'nın sayısız eczacısı, Dorning kardeşler için ne yazık ki patentli ilaçlar, tisanlar ve karaciğer haplarında patlama yapan bir iş yapıyordu.

"Kızlar için kitap getirdin mi?" En iyi resimlere sahip olanı eline aldı. "Neden?"

"Çünkü yağmurlu günler kitap gerektirir ve İngiltere yağmurlu günlerden nasibini fazlasıyla alır." Merhum Kont da böyle demişti ve yüce gönüllü bir ruh halindeyken, kasvetli öğleden sonraları çocuklarına kitap okurdu.

Bayan Summerfield ağacın gövdesine çöktü. "Bu çizimler muhteşem."

Ormanda yapılan bu toplantı ise tam bir zaman kaybıydı. Her kırsal kesim evi birkaç ilaç hazırlardı - söğüt kabuğu çayı, hardal sıvaları, karakafes merhemi, papatya çayı, nergis tentürleri. Thorne'un bu karışımların *nasıl* bir araya getirildiği hakkında çok az fikri vardı, hangilerinin ucuza yapılabildiği ve hangilerinin yapımının daha zor olduğu hakkında da.

Bayan Summerfield maceralar kitabını kapatırken, "Hayal kırıklığına uğramışsınız," dedi.

"*Endişeliyim*," dedi Thorne, onun yanındaki yerini alarak. "Casriel güzel bir fikre kapıldı - Dorning Hall'daki bitkisel kaynakları geliştirmek -Ama ayrıntıları vermekten kaçındı. Aradan aylar geçti ve ben hâlâ ayrıntılar konusunda kararsızım. Hayatım boyunca Dorning Hall'da yaşadım. Her biberiye bordürünün ya da nane parçasının nerede dikili olduğunu biliyorum ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Elini onun koluna koydu. Thorne, malikânenin hanımefendisinin bahar güneşi altında şemsiye, bone ya da eldiven olmadan dışarı çıkmasının alışılmadık bir şey olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Hartley'nin ziyareti onu Thorne'un görmesine izin verdiğinden daha fazla üzmüştü.

"Dikkatli olmalıyım," dedi kitabı göğsüne bastırarak. "Bancroft her şeye burnunu sokmaya hazır ve eğer benim

bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktır."

Bancroft'un, Margaret Summerfield gibi kendine sahip, pratik ve güvenli görünen bir kadın üzerinde nasıl bir etkisi olabilirdi?

"Çocuklara müdahale mi edecek?"

"Tek yapması gereken mahkemede dava açmak, masraflar ve skandal beni mahveder. Summerton'da ömür boyu mülküm var ama satamıyorum çünkü kalanı kızlara kalıyor. İhtiyaçlarımı karşılayacak kadar param ve biraz da birikmişim var, ama uzun sürecek bir davanın gerektireceklerine kıyasla dul bir kadın kadar param var. Ayrıca,"- sanki açıklık aniden soğumuş gibi kendi içine doğru kamburlaştı

-"Bancroft kazanırdı. Jüri onun lehine karar verir ve ben de kızları haftada bir kez kilise avlusunun karşısından görebildiğim için şanslı olurum."

Summerton'daki durum karmaşıktı ve Thorne karmaşıklıklardan hoşlanmazdı. Bancroft Summerfield'in Margaret'in hayatını zorlaştırması fikrinden daha da az hoşlanıyordu.

"Ya yeniden evlenirsen?" Thorne sordu. "Dorning Hall'dan Bayan Hawthorne Dorning olursan Bancroft'un elinde ne koz kalır?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uzun, çok uzun zaman önce, kafası hayallerle dolu bir kız öğrenciyken, Margaret yastığına *Bayan Hawthorne Dorning*'in sözlerini fısıldayarak uykuya dalmıştı. Karanlık bir odada, ısıltı ısıltı gülümseyen iri yarı bir gencin hayalini kurarken, bu kelimeler cüretkâr, tatlı ve aptalcaydı.

Bu güneşli açıklıkta sözler hâlâ cüretkâr ve tatlıydı ama Margaret artık o hayalperest kız değildi. Belki de sözler aptalca da değildi.

"Affedersiniz, efendim?"

Bay Dorning ayağa kalkarak, "Özür dilerim," dedi. "Bu hiç de öyle... hiç de öyle bir şey değildi." Açıklığı geçti ve neredeyse çiçek açmış birkaç çan çiçeğine basıyordu. "Bugün sizinle bu tartışmayı yapmayı beklemiyordum."

"Başka biriyle birlikte olmayı mı bekliyordun?" Hiç evlenmemişti, Margaret'in bildiği hiçbir kadına kur yapmamıştı ama yine de çok seviliyor ve saygı görüyordu. Hawthorne, tüm Dorning'ler arasında zor bir toplumsal göreve ilk el atan, kaza ya da hastalık geçiren bir komşusuna ilk yardım eden kişiydi.

"Uzun bir süre kimseyle kutsal evlilik konusunu açmayı beklemiyordum," dedi, "ama sonra Willow güzel bir eş aldı, Casriel kontesini buldu, Ash uzaktan bir hanıma hayranlık duyuyor ve insan düşünmeye başlıyor."

"*Benim hakkımda mı?*" Bu düşünce o kadar sevimliydi ki -ve o kadar ironikti ki- Margaret gülümsemeden edemedi.

"Tabii ki senin hakkında," dedi Hawthorne, adımlarını geri geri atarak. "Evlilik hakkında, parfümler ve tisanlar hakkında ve," -başını kaldırıp tepesinde dolanan dişbudak ve kayın dallarına baktı- "Asya steplerinde yürüyen ordular hakkında."

Kızlar için kitap getirmişti, şimdi de bu.

"Onlar iyi kızlar, Hawthorne Dorning. En iyileri ve eğer üvey amca olma ihtimalini cazip bulmuyorsanız..."

Sanki tekrar İngilizceye dönmesini bekliyormuş gibi başını eğdi. "Çocukları severim. Onları çok severim. Yeğenim süslü okulu için Dorning Hall'dan ayrıldığında üç ay boyunca üzülmüştüm. Tek tesellim Casriel'in benden daha çok üzülmesi ve arada bir kafasına vurularak neşelendirilmesi idi."

"Çocukları seviyorsun." Hawthorne'un omuzlarında şu ya da bu kiracının oğluyla, tırmıklanmış saman yığınları arasında yürürken ya da çit örerken yanında olduğu anılar aklına geldi. Çocukları severdi. Sabırlıydı ve çocukların kendilerini ayak bağı ve rahatsız edici değil, dahil edilmiş ve yararlı hissetmelerini sağlama becerisine sahipti.

Charles bile böyle bir yeteneğe sahip değildi. "Parfüm tariflerimi istiyorsun."

"Biliyorum. Bunu hiç gizlemedim. Ne istiyorsun, Margaret?"

Başka bir kadın onun dürüstlüğünden vazgeçmiş olabilir.

Margaret bunun için ona değer veriyordu - daha fazla ironi.

"Charles'ın bu kadar genç ölmemesini istiyorum. Bancroft'un bir mirasçının gözüne girmesini istiyorum, böylece beni ve kızları rahat bırakacak. İstiyorum ki..."

Ne istiyordu? Hawthorne bir kontun oğluydu ve bu yüzden inkar edilemez bir şekilde uygun biriydi. Margaret'in bildiği hiçbir kötü alışkanlığı yoktu ve topraklara çok önem veriyordu. Çocukları severdi. Charles öldüğünde bir kenara bıraktığı parfüm konusundaki uzmanlığına değer veriyordu.

Bancroft'un ayaklarına bir kayıp daha. Başka bir komplikasyon.

"Yeniden evlenmeyi hiç düşünmedim," dedi. "Summerton'daki hayatımdan memnunum. Kendimi kızları büyütürken, her yıl biraz para ayırırken, kendi asma ve incir ağacıma bakarken hayal ettim."

"Hiç kendi çocuğunuz olmadı mı?"

Bu soru onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla canını yakmıştı ama Margaret içinde bulunduğu durumla ilgili pek çok şeyi gizli tutmuştu. Sadece Charles tüm gerçeklere sahipti ve o da bu sırları mezara kadar yanında götüreceğini umuyordu.

"İkizleri büyüttüğüm için mutluyum." Genç bir çiftin öldüğüne ve çocuklarının büyüdüğünü asla göremeyeceklerine hayıflanırken bile çok mutluydu.

"Tek istediğin bu mu? Bancroft'un casuslar gönderip seni aramasını, piyon olarak kullanmadığı sürece yeğenlerini görmezden gelmesini, koku uydurma yeteneğinin -Hannah Weller ne diyordu buna- ilahi bir ilham olmadığını iddia ederek günlerini geçirmek mi?"

Bancroft'un bir sorun olduğu doğrudu. Mayfair balo salonları arasında bir varis aramak pahalı bir işti ve başarılı olsa bile, gelinin yerleşimine bir katkıda bulunması gerekecekti. Summerfield'ı yönetmeye kötü bir başlangıç yapmıştı ve büyük mülkler kolay kolay tersine dönmezdi.

"Peki ya sen?" Margaret ayağa kalkarak sordu. "Ne istiyorsun?" Bakışlarının Bay Margaret'e kaymasına izin vererek hata yaptı. Dorning'in ağzı. O şefkatli, becerikli, gülümseyen, zeki, öpülesi erkek ağzı.

"Çiftleşmekten hoşlanıyorum," dedi, "eğer sorduğun buysa. Hem de çok. Sadece bir iş ortağı aramıyorum Margaret, ama tüm rolü yemek masamın en ucunda oturmak olan birini de aramıyorum. Bir eş almayı düşünüyorum ve seninle birçok açıdan çok iyi anlaşabileceğimizi düşündüm."

Uygun olabilirlerdi. İkisi de pratik insanlardı ve Margaret'in bir tür iş ortağı *olabileceği* fikri... Gerçi kur teklifleri hakkında net düşünmeye çalışırken bir adamın öpücüklerini hatırlamak ne kadar pratikti?

Bancroft'a fırsat verilse evliliğe şiddetle karşı çıkardı.

"Bunu düşünmeliyim," dedi Margaret. "Seninle evlenme fikrini iyice düşünmeliyim ve bir yanıt vermem için başımın etini yememelisin. Sana hiçbir söz veremem Hawthorne, seçeneklerimi düşüneceğimden başka."

Ve çiftleşmeyi çok seven bir adamla evliliğin anlamına gelebilir.

"Aferin sana," dedi. "Bu karar üzerinde dikkatle düşünülmesi gerekiyor ve eğer davama olumlu bakarsanız, evliliğin hangi şartlar altında gerçekleşeceğini müzakere etmeliyiz. Unvanlı kardeşim, çekici kardeşim, sayılarla arası iyi olan kardeşim ya da Londra'daki bir kulübü ele geçirip kârlı bir girişime dönüştürecek adam olmadığının farkındayım. Ben-"

Margaret parmaklarını onun dudaklarının üzerine koydu. "Sen çok çalışan, asla şikâyet etmeyen, her koşulda iyi davranan, sevdiklerine sadık olan ve bir kadını nasıl öpeceğini bilen, böylece onun keyifli rüyalar görmesini ve pencereden dışarı bakıp seni tepenin üzerinden at sürerken görmeyi umut etmesini sağlayan kişisin."

"Gerçekten öyle miyim?"

Yüzü kızarmıyordu ama açıklığın karşısındaki çançiçeklerine bakmaya başlamıştı. Gözleri küçük çiçeklerin rengindeydi.

"Sen bunların hepsisin ve şu anda öpmek istediğim adam sensin." *Cesaretimi kaybetmeden önce.*

Onu kollarının arasına aldı ve yarı oturur, yarı devrilmiş ağaca yaslanır şekilde döndü. "Aslına bakarsan, öptüğün adam olmaya fazlasıyla istekliyim."

Margaret'i açılmış bacaklarının arasına sıkıştırdı ve yanağını okşadı. "Sıra sizde Bayan Summerfield, ben de sizi çok güzel hayal ediyordum."

Kontun evliliği konusu ne zaman Thorne'un kulağına gelse, kasabadaki her dedikoducunun belirtmek zorunda hissettiği gibi, CASRIEL BİR AŞK EŞLEŞMESİ YAPMIŞTI. Willow da Thorne'un iki kız kardeşi gibi bir aşk evliliği yapmıştı. Leydi Della Haddonfield, Ash'i bir gün kendine getirebilirse, birliktelikleri tam anlamıyla romantizm dolu olacaktı.

Thorne kollarını Margaret'e sararken, yarım bir aşk maçının hiç aşk maçı olmamasından daha iyi olup olmadığını merak etti.

Margaret Summerfield'a yıllarca saygılı bir mesafeden hayranlık duymuştu, yaşlı teyzesinin yanında sessizce yaşayan Bayan Margaret Mallory olduğu zamanlarda bile. Margaret'te vahşilikten değil, *yabanilikten* gelen bir kıvılcım vardı. Güneş ışığı onu seviyordu, gülümsemesi mavi gökyüzünden bahsediyordu ve hareket tarzı yürüyüş yapılacak tarlalar ve dolaşılacak ormanlık patikalar istiyordu.

Thorne'un gençliğinde ona verebileceği hiçbir şey yoktu, sonra üniversiteye gitmişti. Yaz tatillerinde, toplantılarda diğer bekârlarla dans ederken onu izlemişti. Dorset'e dönüp kalmaya başladığında kız Charles Summerfield ile evlenmişti ve Thorne ikisine de mutluluklar dilemişti. Mutlu çift uzun bir düğün yolculuğuna çıkmıştı; bu rahatlatıcıydı.

Dorning Hall'un bir kâhyaya ve kardeşlerin sunabileceği kadar ücretsiz emeğe ihtiyacı vardı. Hayat, mevsim mevsim devam ediyordu.

Ve şimdi Thorne bir zamanlar özlemine çektiği kadını tekrar öpecek ya da onun tarafından öpülecekti. Margaret yavaş yavaş ağırlığını ona bıraktı. Hiç de zarif değildi, bu da ona çok yakışıyordu, çünkü o ailenin saban atıydı. Kollarını beline, ceketinin içine doladı ve yanağını onun göğsüne yasladı.

"Unutmuştum," dedi. "O kadar çok şey unuttum ki, sanki anılarımı bulanıklaştırmak için bir iksir hazırlamışım gibi."

"Neyi unuttun, Margaret?" Thorne tahmin edebiliyordu ama kelimeleri onun ağzından duymak ve saçlarını yolmak istiyordu. Arzu kıpırdanırken ve bir esinti kır çiçekleriyle oynasırken onun sırtını okşamakla yetindi.

"Sağlam bir kucaklaşmanın katıksız zevkini unutmuşum," dedi. "Bir erkeğin bedeninin sıcaklığını. Yakınlık hissi ve"-duraklayıp onu kokladı-"samimiyetle birlikte gelen güven. Bir tutam nane ile lavanta sabunu kullanıyorsun. Naneyi abartmak kolaydır."

Thorne onun bu düşüncüyü sürdürmesine izin vermek yerine onu dudaklarından öptü. "Umarım öpücüklerim neşeyle tatlanır. Araştırmak ister misin?"

Thorne'un ağzını yağmalarken *-tadı tatlıydı*, Thorne'un farkına vardığı kadardı- yavaş bir adım atarak araştırdı ve dokundukları her yere yakınlaştı. Thorne

tahrik olmasına izin verdi, çünkü Margaret kesinlikle coşkuluydu. Avuçlarını adamın göğsünde gezdirdi, sonra beline ve kalçalarına dolanarak onu poposundan kavradı.

Neden battaniye getirmedim ki? Margaret uzaklaşırken bu düşünce Thorne'un zihninde şekillendi ve kucaklaşmayı düşlerini okşayarak bitirdi.

"Hatıralarını mı tazeliyorsun?" Thorne sordu.

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Margaret'in gülümsemesi bozuldu ve bir adım geri çekildi. "Özür dilerim. Charles'ı birçok açıdan özleyorum ama birlikteliğimiz... Bu çok garip."

Thorne ona dokunmaya cesaret edemiyordu, çünkü söyleyecekleri önemliydi ve o an bir daha gelmeyebilirdi.

"Margaret, evliliğinizin mutlu geçmesine sevindim. Charles'ın sana karşı düzgün ve sevecen bir koca olmasına sevindim. Sen bunu hak ettin ve eminim ona harika bir eş oldun. Ondan gibi bahset, onu özle, ölmemiş olmasını dile. Senden etkilendim ve sana saygı duyuyorum ama Charles'ı sevmen ve onun anısına değer vermen asla aramıza girmemeli."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Tabii ki." Özellikle de ondan etkilenmek ve ona saygı duymakla ilgili kısmı.

Kütüğün üzerinde Thorne'un yanındaki yerini aldı. "Charles ve ben arkadaştık, iyi arkadaştık. Yine de evliliğimizin herkes için hoş, samimi bir başka bir şey olacağını beklemiyordum. Belki kendi çocuğumuz olurdu -Charles bir çocuk istiyordu- ama bu kısmet değilmiş. Onunla bu kadar yakınlaşacağımızı hiç . Onun da bunu beklediğini sanmıyorum."

"Yani Charles öldüğünde sadece kocanızı değil, en iyi arkadaşınızı da kaybettiniz." Thorne'un en iyi arkadaşları kardeşleriydi ve hayat onları birer birer alıp götürüyordu. Onları ölümle kaybetmektense yaşamla kaybetmek çok daha iyiydi.

"Evet, aynen öyle ve kızların bizimle yaşamaya geleceğini tahmin etmemiştik. Charles çok düşkün ve sadık bir amcaydı ama sonra grip kızları yetim bıraktı ve o da onların vasisi oldu."

"Ve sen de bir tür anne oldun." Margaret görünüşe göre rolünü doğal olarak, doğru aşağı hafif eksikliği

Birçok sevgi dolu ebeveyni rahatsız eden bir güven.

"O kelime..." Pelerininin en üstteki üç düğmesini açtı. "Bancroft dirseğimin dibinde, saldırmak için bekliyor. Miraslarını yağmalamasına göz yumarsam kızları huzur içinde büyütmemeye izin verebilir. Göz kırpmayı reddediyorum. Dünyada sahip olacakları tek para bu ve bir hanımefendi evliliğin tüm hayatı boyunca güvence sağlayacağına güvenemez."

"Ben zengin değilim, Margaret." Bunun da söylenmesi gerekiyordu. "Biraz birikimim var. Bir geçim kaynağım var. Senin mal varlığından tek kuruş almadan seni ve kızları mütevazı bir şekilde geçindirebilirim. Casriel para kaybeden çiftliklerden birini bana devredebilir ama bunun için söz veremem. Dorning Hall'daki kâhya evinin sekiz yatak odası var ve Summerton'u kiraya vermek istersen bahçe için bir miktar araziyle birlikte geliyor."

Bu tartışma romantik hayallerden çok uzaktı ama Thorne, Margaret'le açık açık konuşabildikleri gerçeğine değer veriyordu. Mülk sahibiydi. Toprağa bakmanın gereklerini anlıyordu. Kırsal bir yaşam tarzının ekonomisini kavramıştı.

Ve egzotik bir İspanyol bahçesi gibi kokuyordu, sulu portakallar ve sıcak baharatlar. Thorne onun saçlarından bir nefes alıp bir kolunu beline dolamasına izin verdi.

Sanki onlar da iyi arkadaşmış gibi başını onun omzuna yasladı. "Ben de varlıklı değilim ama Dorning Hall'un bitki ve botanik tarlalarında dolaşmayı çok istemişimdir. Babanı omzunda bir numune çuvalıyla dolaşırken gördüğümü hatırlıyorum. Hannah Weller ile ateşli tartışmalar yaparlardı ama Hannah onunla aynı fikirde olmadığında da onu dinlerdi. Özellikle Hannah'nın torunu Lucas'la çok iyi anlaşırды ve Lucas da Kont'a hayrandı."

Thorne bunu bilmiyordu. Sadece babasının günlerce kırlarda kaybolduğunu ve bazen Britanya'nın başka yerlerinde yürüyüş gezilerine çıktığını biliyordu. Dünyanın dört bir yanına tohumlar ve bitkiler göndermiş ve bunları yabancı yerlerden de almıştı.

"Yani Dorning Hall'un bitki depolarına ve konservatuarına erişimin yerleşim yerlerine yazılmasını mı istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var, Hawthorne. Her şeyden önce kızları düşünmeliyim. Bencilce eğilimlere kapılmamalıyım."

Margaret'in söylemediği şeyde Bancroft'a bir gönderme vardı ama cesaretlendirmek için bir neden de vardı. Görünüşe göre bencil eğilimleri Thorne'a doğru yönelmişti.

Hafif bir toynak sesi Thorne'un gözünü arabaya çevirdi. Jeremy Hartley, kibarlık olarak kabul edilen on beş dakikayı çoktan aşmış olmasına rağmen binadan ayrılıyordu.

Thorne, "Ziyaretçiniz kendini dışarı attı," dedi. "Babamın defterlerini size bırakayım mı?"

"Lütfen. Onlara iyi bakacağım, söz veriyorum ve çocuk kitaplarını ödünç verdiğiniz için de teşekkür ederim."

Onları hediye olarak vermek istemişti. "Charles ile evliliğinizde en çok neyi özölüyorsunuz?"

Margaret doğrulup oturdu. "Ah, her şey. O oradaydı, tüm sıkıntılara karşı bir siperdi ve ben de onun için öyle olmaya çalıştım. Kiracılarla pazarlık yapamazdım ya da Summerfield House'u atış sezonu için kime kiralayacağıma karar veremezdim ama onu rahat ettirebilirdim. Ona dinlenmesini ve hastalığını ciddiye almasını hatırlatabilirdim. Hatta çoğu zaman beni dinledi bile."

Bunu yapabilirim - en azından zamanın yarısında seni dinleyebilirim. "Annemle babamın arası pek iyi değildi," dedi Thorne, "ama annem öldüğünde babam onun dırdırını bile özlediğini söyledi. Ayak seslerinden kızgın mı, mutlu mu, meşgul mü yoksa memnun mu olduğunu anlayabiliyordu ve bunu da özlemişti."

"Evlilik tuhaf bir girişimdir. yaradığında ise harikadır."

Charles ve Margaret arasında hiç işe yaramamış mıydı? "Birliğimizin başarılı olması için elimden geleni yapacağıma söz verebilirim Margaret. Sıkı çalışmaktan korkmuyorum."

Kütükten kalktı ve çeşitli kitap defterleri topladı. "Senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da çalışkan olduğundur. Bana bir hafta ver."

Kaderine karar vermek için yedi gün. Thorne, öpücükleri ve mütevazı tavırlarının yanı sıra onu evet demeye ikna edebilecek bir yem arıyordu.

Gelir. Her bekârın paylaşacak bolca öpücüğü vardı, ancak Dorning Hall bitkileri de görünüşe göre onun için çekiciydi.

Thorne ayağa kalkıp arkasının tozunu alırken, "Seni gelecek hafta arayacağım," dedi. "O zamana kadar belki bir bitki imalathanesinin nasıl tasarlanması gerektiği konusunda biraz düşünebilirsiniz."

Eteklerini fırçaladı. "Pardon?"

"Dorning Hall ticari olarak bitki özleri satma işine girecekse, bu ürünleri üretmek için bir tesise ihtiyacımız olacak, değil mi? Salondaki bitki örtüsü, Casriel'in yıkmayı düşündüğü aile kanadının altında yer alıyor. Kulübenin yıkımından kurtardığımız taş ve biraz kerestemiz var ve bunları koku ve benzeri şeyler üretirken ne inşa ediyorsak onu inşa etmek için kullanabiliriz."

"Neyse ne." Margaret eğildi ve tek bir çan çiçeği kopardı. "Henüz tasarlamadığınız tarifler kullanarak, *her ne yöntemle olursa olsun* damıttığınız bilmem *ne* ile Londra pazarlarını kasıp kavurmayı düşünüyorsunuz."

Eğleniyordu. "Sadece düşünmekle kalmıyorum, Casriel ve kardeşlerim de bunu bekliyor."

Yanağından öptü ve çiçeği ona uzattı. "Gelecek haftaya kadar, Bay Dorning."

Ve Thorne'u kokulu küçük bir çiçek ve bir buket umutla baş başa bırakarak ormanlık patikadan aşağı indi.

"BU SABAH UYANDIĞIMDA Bay Dorning'den bir evlilik teklifi alacağımı tahmin etmemiştim," dedi Margaret. "Yine de Hawthorne'un konuyu dikkatle değerlendirdiğini ve samimi ve iyi niyetli bir teklifte bulunduğunu hissettim."

Hannah Weller mavi porselen çaydanlığın etrafına sardığı havluyu düzeltti. "Geçen haftaki toplantıda seni onunla dans ederken gördüm, canım. O da bir şeyler düşünüyordu, sen de öyle."

Seksen üç yaşındaki Hannah ne düşünüyorsa tam olarak onu söylüyordu. Margaret yaşlı kadının dürüstlüğüne her zaman güvenmişti,

Bu bazen acı olsa da.

"Bancroft kasabaya gitti," dedi Margaret. "Şüphesiz bir mirasçının peşinde. Bay Hartley toplantıya katılmadı ve ben de biraz eğlenebileceğimi düşündüm. Bay Dorning akşamın sonunda benimle arabaya kadar yürüdü."

Hannah'nın kulübesi köyün hemen dışındaki Summerton arazisinin kenarında yer alıyordu. Evin kokusu muhteşemdi. Dorsetshire'da toplanan her tür bitki ve çiçek, sayısız baharat ve egzotik koku gibi kokuya katkıda bulunuyordu.

Hannah çaydanlığın kapağını kaldırarak, "Seninle arabaya kadar yürüdü," dedi. "Sonra da kibarca selam verip iyi geceler diledi, öyle mi?"

"Bir öpücük paylaştık, sonra ben evin içinde güvende olana kadar merdivenlerin dibinde bekledi."

"Leydi Jacaranda kardeşlerine terbiye verdi, şüphesiz nankör bir görev. Akıllı başında ve vücudu daha da sağlam bir bekârın sizi öpmesine izin verdiğinizde ne olacağını sanıyordunuz?"

"Eve gidip yattığını ve ertesi sabah kalkıp ayine katıldığını. Bilmiyorum, Hannah. Kızları büyütmeye, kiracılarımla ilgilenmeye ve Bancroft'un dikkatinden kaçmaya o kadar dalmışım ki Bay Dorning'in tekliflerinin bir anlamı olduğunu düşünmedim."

Bunu düşünmesine izin vermemişti.

Hannah iki fincan çay doldurdu, porselen değil. "Bir zamanlar Hawthorne Dorning için yanıp tutuşuyordun."

Margaret'in fincanından papatya ve limon kokusu yükseldi. Hannah her zaman ne servis edeceğini bilirdi ve bu kombinasyon hem rahatlatıcı hem de canlandırıcıydı.

"Bölgedeki her kız özlem duyacağı bir Dorning seçerdi," dedi Margaret. "Hawthorne'u sevdim çünkü utangaç olmadan sessizdi. Konuşan değil, yapan biriydi ve bir kez bile Uzun Meg olduğum için benimle alay etmedi. Buna biraz tarçın dokunabilir."

"Katılıyorum, ya da muhtemelen kızıl."

"Çok kaliteli bir zencefil kullanmadığınız sürece zencefil çok keskin. Ne yapmalıyım, Hannah? Bancroft bu evliliğe karşı çıkacaktır ve kızları benden almak için bunu kullanmaya çalışabilir. O çocukları kaybedemem, Bancroft Summerfield'a değil."

Hannah eski ellerini kupasının etrafına sardı. "Eğer çocuk olmasaydı, Hawthorne ile evlenir miydin?"

"Evet."

"On yıl içinde kızlar evlenme çağına gelmiş olacak, en fazla on iki. O zaman sen ne olacaksın? Henüz kırk yaşında değilsiniz. Kızlar koca bulduktan sonra size bir kırk yıl daha kalabileceğini düşünün. Hawthorne Dorning'in teklifini şimdi reddederseniz, kızlarla geçireceğiniz on yılı onunla geçireceğiniz elli yıla değişmiş olacaksınız. İsteddiğiniz bu mu?"

"Sahip oldukları tek şey benim, Hannah. Benim ne istediğim önemli değil."

"Bir bisküvi al. Bay Dorning'in Bancroft'u doğru olanı yapması ve kızları size bırakması için korkutup korkutamayacağını merak ediyorsunuz."

"Bu da işin bir parçası." Margaret tatlı, soluk bir bisküviden bir ısırık aldı. "Tereyağı yerine domuz yağı kullanmışsın."

"Domuz yağı daha hafif bir doku verir."

Çayda bulunmayan baharatlar bisküvide mevcuttu - tarçın ve biraz zencefil - ama yine de Margaret için bu kombinasyon işe yaramadı. Domuz yağı tereyağıyla aynı tadı vermiyordu, yine de daha hafif bir doku sağlıyordu.

"Bancroft'a bir daha asla şifalı bitkilerle uğraşmayacağıma söz verdim."

"Sen boş durmadın. Bildiğim her şeyi öğrendin, bulabildiğin her şeyi okudun ve her bitkiyle deneyler yaptın. Yaşlı kont senin bir dahi olduğunu söyledi."

Yaşlı kont ölmüştü ve anlaşılan Margaret'in yeteneklerinden oğullarına hiç bahsetmemişti. "Lord Hazretleri ayrıca Lucas'ın Edinburgh'da tıp okuması gerektiğini söyledi."

"Çayını iç, Margaret. En iyisi sıcak tüketmek."

Margaret çayı masada bırakarak ayağa kalktı. "Hawthorne'a Charles'tan bahsetmek zorundayım, Hannah. Bancroft sessiz kalmayacaktır ve benimle evlenmeyi planlayan bir adama bu kadar dürüstlük borçluyum."

En azından bu kadar dürüstlük.

"Bancroft bir aptal ve esnaf ona daha fazla kredi vermeyi reddedene kadar Londra'da bekleyecek bir aptal. Bay Dorning'le evlenmek için vaktiniz var ve eğer bir açıklama yapmak gerekirse

İlk evliliğinizle ilgili birkaç ayrıntı, yeminler edildikten sonra bunun için zaman ve yer seçebilirsiniz."

"Bir evlilik güven üzerine inşa edilmelidir. Charles bana güvendi, ben de ona güvendim."

Hannah çayına bir bisküvi batırdı. "Sonra sevgili Charles döndü ve Bancroft'a çocuk odasının anahtarlarını verdi."

Bu ölümden sonra hoş karşılanmayan bir sürpriz olmuştu ama avukatların da belirttiği gibi Charles genç yaşta ölmüştü ve kızların ebeveynleri de genç yaşta ölmüştü. Margaret ölürse, Adriana ve Greta'nın mahkemenin atadığı vasilerin merhametine bırakılmaktansa bir amcanın himayesine girmeleri daha iyiydi - mahkemelerin ilk etapta Bancroft'u atamadığını varsayarsak.

Margaret odada dolaşırken Lucas Weller'ın bir taslağının önünde durdu. Benzerlik iyiydi, Lucas'ın neşeli ve nazik doğasını yakalamıştı. Margaret bu çizimi daha önce birçok kez görmüştü ama şimdi Lucas'ın kibar ifadesi ona kendisiyle dertleştirdiği hissini veriyordu.

Çok genç yaşta bir ölüm daha. "Çok sevimliydi. Bunu kimin çizdiğini hiç sormadım."

"Oak Dorning. Sanırım bunu hafızasından çizdi. Lucas öldükten yaklaşık bir ay sonra bu çerçeveye getirmişti."

Çerçeve rustik ahşaptan yapılmıştı ve Lucas'ın açık yüz hatlarıyla siyah saçlarına çok yakışıyordu.

"Hannah, Hawthorne Dorning'le evlenmek istiyorum." Lucas da Charles da bu mutluluğu ona çok görmezdi. "Bancroft'la sürekli bir savaş halindeyim, parlak yönetimi Summerfield Evi'ni yerle bir ediyor. Hartley'i çitlerimi koklaması ve tarlalarımı teftiş etmesi için gönderdi ve bu ailevi bir endişe egzersizi değildi."

"Hartley işinin ehli." Toprağın idaresini İncil'e uygun bir meslek olarak gören Hannah'dan önemli bir iltifat.

"Hartley, Bancroft'un ihtiyacı olan pound banknotları yetiştiremez. Londra'da bir mirasçıya kur yapmaya çalışıyor, yoksa onun işgüzarlığından kurtulamazdım."

Hannah bisküvisinin ikinci yarısını da çayına batırdı. "Hawthorne Dorning bir kontun oğlu, seçkin bir çiftçi ve

Beyefendi. Bancroft, kızların Hawthorne'un üvey amcası olmasıyla, sizin tek başınıza bakmanızdan daha kötü durumda olduklarını nasıl iddia edebilir?"

Bu soru ikilemin köküne iniyordu: Bancroft duruşunu koruyacak ve ahkâm kesecekti ama Hawthorne'la evlilik Margaret'in kızlar üzerindeki etkisini azaltmak yerine güçlendirebilirdi.

"Sanki bariz bir engeli gözden geçiriyormuşum gibi hissediyorum," dedi Margaret, parmaklarını Lucas'ın yanağına dokundurarak. "Hayatım neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olan bir dizi tökezlemeden ibaretti. Charles olmasaydı..."

Ama Charles gelmişti, evlilik mutlu olmuştu ve kızlar Margaret'in gözetimindeydi.

"Değerli bir adamla evlenmek için benim iznime ihtiyacın yok Margaret, ama benim onayımı aldın. Dorning'ler iyi insanlar ve Hawthorne da gözleri zorlamıyor."

Ve çiftleşmekten *hoşlanıyordu*. Bu itirafı ve bunu yaparkenki açık sözlü mizahını hatırlamak bile Margaret'in kızarmasına neden oldu.

"Bu konuyu biraz daha düşüneceğim," dedi ve masadaki yerine geri döndü. "Mavi çiçekler açmaya başladı. Fark ettiniz mi?"

"Yarın onları kontrol etmeyi düşündüm, eğer gün uygun olursa. Kızları onları görmeye götürecek misin?"

"Son zamanlarda neredeyse her gün ormandayız. Charles'ın ölümünden bu yana kendime çitlerde dolaşma ya da en sıradan örnekler dışında bir şey toplama izni vermiyorum. Kokularla deneyler yapıyorum ama seninle eskiden yaptığımız gibi yiyecek ararken kendimi kaybetmiyorum. Yılın bu zamanında dışarıda olmak, her günün bir bölümünde evden uzaklaşmak bana iyi geliyor. Bunu gözden kaçırmışım."

"Belki de aradığınız şey Bay Dorning'de vardır."

Ne istiyorsun, Margaret? Tam olarak bu soruyu ona yöneltmiş ve böylece cevabının en azından bir kısmını oluşturmaya yardımcı olmuştu: Kendi mutluluğuna değer veren ve onun da kendi mutluluğunun bir parçası olmasına izin veren bir erkek istiyordu. Hayatının geri kalanında saygı duyacağı bir eş, bir arkadaş ve bir sevgili istiyordu.

Yine de tereddüt etti. "Birkaç gün içinde beni çağıracak. Bir cevap bekleyecek."

"Bu ona bir tane vermeniz gerektiği anlamına gelmiyor. Bancroft Londra'ya daha yeni geldi. Zamanın var Margaret. Bir kez olsun, zaman lüksüne sahipsin."

Margaret konuşmayı geniş ve uzak Weller ailesine çevirdi ve yarım saat sonra ayrıldı. Eve doğru yol alırken Hawthorne Dorning'in sorusu zihninde dönüp duruyordu: Ne istiyordu?

Onu istiyordu. Diğer faktörler -bir müttefik, bir yoldaş, bir ortak, bir arkadaş- hepsi önemliydi ama Margaret'in de *onu* istediği inkâr edilemezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Charles Summerfield'in hasta ya da ağır yaralı olduğunu biliyor muydunuz?" Thorne sordu.

Valerian tasnif ettiği yığından bir mektubu ona uzattı. "Hepimiz zaman zaman midillilerimizden ineriz. Bu Grey'den. Eğer Dorning Hall'a dönecekse, lütfen bizi uyar."

"Tipik bir çocukluk talihsizliğini kastetmiyorum." Thorne mektuba baktı, açmaya pek de değildi. "Onu yetişkinliğe kadar takip eden bir hastalık ya da sakatlıktan bahsediyorum."

"Kızıl hastalığı vardı," dedi Oak, kütüphanenin kitap rafları arasında gezinirken. "Annemin sepetler dolusu portakal, elma sirkesi, limon ve bal gönderdiğini hatırlıyorum. Bir baharın büyük bölümünde Summerton'da oynamamıza izin verilmedi."

"Kardeş Oak her şeyi görüyor," diye mırıldandı Thorne. "Ver şu mektubu bana." Thorne masanın öbür ucundan tanıdık bir el yazısının karalandığını fark etti.

"Charles'ın St. Vitus dansı yaptığını sanıyordum." Valerian mektubu pencerenin ışığına tuttu ve yönüne baktı. "Bebek Sycamore'un hâlâ hayatta olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Belki Charles'ta ikisi de vardı," dedi Oak, Sycamore'un mektubunu Valerian'dan alıp Thorne'a uzatırken. "Böyle şeyler olabilir. Önce kızıl olur, sonra geçti sanırsın, sonra bir bakmışsın daha fazla ateş ve ağrı. Bir süredir Jacaranda'dan mektup almadık."

Thorne, Sycamore'un mektubunu bir kenara koyarak, "O ve Worth kuzeye ziyarete gittiler," dedi. Sycamore, Dorning Hall'da hiçbir yazışmanın uzun süre gizli kalmayacağını biliyordu ama yine de son derece açık sözlüydü. Eğer bir eczane açmak için gerekli mülk bulunamıyorsa, Thorne bunu Valerian'dan önce öğrenmek istiyordu.

"Son duyduğuma göre," dedi Valerian, "kralın postası Cumbria'ya bile ulaşmış. Ash'ten de haber alamadık."

Oak, incelemek için yirmi yıldan fazla zamanı olduğu raflarda dolaşmaya devam etti. "Cumbria'nın çok güzel olduğu söylendi. Işık bizim buradakinden farklı, daha çok Alçak Ülkeler'e benziyor ama arazi dramatik. Bunu görmek isterdim."

"Biz ise," dedi Valerian, "iç bölgelerde gezinirken nezleyle yakalandın diye üzölmektense, senin güvende, sıcak ve mutlu kalmanı isteriz - bu senin için."

Oak masaya geri döndü ve mektuba bakmadan aldı. "Grey'in bize söyleyecek neyi var, Thorne?"

"Mektubu okuduğumda size haber veririm. Sycamore bize ürünlerimizi dağıtmak için iyi bir konumda ticari bir mülk bulmaya çalışıyor. Belki biraz başarılı olmuştur. Hatırladığınız kadarıyla Charles Summerfield ateşten kurtulmuştu, değil mi?"

Thorne Summerfield'a pek dikkat etmemişti. Charles güler yüzlü, sevilen bir genç adamdı ama gençliğinin büyük bölümünde Summerfield ailesinin oturduğu yere yakın bir kiliseye gitmişti. Ayrıca Thorne ya Margaret Mallory'yi bir an olsun görmeye çalışmakla ya da olamayacak bir şeyi arzulamaktan vazgeçmesini söylemekle meşguldü.

"Charles'ın sağlığını Hannah Weller'a sorsanız iyi olur," dedi Oak. "Kendisi yerel hastalık ve sakatlık tarihçisidir ve bisküviler bitip çay soğuyana kadar size hastalık hikâyeleri anlatacaktır. Umarım onun yaşına geldiğimde ben de onun yarısı kadar zeki olurum."

Valerian, Grey'e hitaben yazılmış üç mektubu bir kenara ayırmıştı. "Mektubunda ne var Oak? Bize kibarca anlatabilirsin ya da biz seni döveriz."

Boş bir tehdit. Oak yumruklarıyla ya da yaya olarak rüzgâr kadar hızlıydı ve Oak'ın mahremiyeti kaybedilirse, sırada Thorne'un ki olacaktır.

Oak mektubu inceliyormuş gibi yaptı. "Mektup Hampshire'dan."

Valerian sabırlı bir müdür gibi parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Talimat bana bunu söyledi."

Valerian bir casus olmalıydı. Bu fikir Thorne'un aklına bir anda düşmüş ve o kadar mantıklı gelmişti ki neredeyse ağzından kaçıracaktı. Valerian'ın kendine hakimiyeti, her ortamda rahat tavırları, keskin gözlem gücü, bulmacaları bir araya getirme yeteneği vardı.

Ne yazık ki Dorset'te casuslara yoktu. Hem de hiç.

Oak arka bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü. Annesinin yeniden inşa edilen doğa çılgınlığından korunması için ısrar ettiği düzenli, resmi bir alan. Babam da muhtemelen tüm manzarayı resimlere benzetmek çok pahalıya mal olduğu için onu hoşgörülle karşılamıştı.

"Worth'tan benim için etrafı araştırmasını istedim," dedi Oak. "Eski tabloları restore etmekte iyiyimdir ve iyi bir portreciyimdir. Worth zaman zaman bir komşusundan bahsediyor, Trysting'den çok uzak olmayan bir yerde yaşayan bir bayan. Üzerinde çalışılması gereken önemli bir koleksiyonu var. Onu restore edebilecek yeteneğe sahibim. Görevi aldığımı ya da hizmetlerimi reddettiğini bildirmek için yazıyor."

Vay canına. Tatlı, sessiz, çalışkan Oak hepsinin önüne geçmişti. "Botanik işi için etiketlerimiz ve reklamlarımız ne olacak?" Thorne sordu.

Oak, gıcırdayan ve inleyen pencereyi açmaya çalıştı ve sonunda tam on beş santim açıldı.

Oak, "Bu amaçla sayısız eskiz ve resim yaptım," dedi. "Bu çabayı Hampshire'dan desteklemeye devam edebilirim."

"Hampshire?" Valerian masadan kalktı. "Lanet olası Hampshire'a mı gidiyorsun?"

Thorne, Grey'in mektubunu kesip açarak, "Bloody Hampshire çoğunlukla bizden bir günlük zorlu bir yolculuk ya da pek de zorlu olmayan bir koçluk mesafesinde," dedi. "Teklifi kabul etmeden önce, Oak, lütfen Grey'e bir pozisyon düşündüğünü bildirme nezaketini göster. O hâlâ bu ailenin ve Londra'dayken başka görevler de duyabilir. Londra dedikodularına erişimi sayesinde müstakbel patroniçeniz hakkında sizi bilgilendirmesi gereken bir şeyler de biliyor olabilir."

"Kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor," dedi Oak, sırtını pencere pervazına dayayarak. "Worth bile, ki kendisi efsanevi bir şekilde

söz konusu şampiyonu olmayan kadınlar olduğunda, onun hakkında pek bir şey bilmiyor."

Valerian elindeki üç mektubu kaptı. "Ve bu seni büyülüyor mu? Bu kadın komşularını dışlamış, doğru dürüst bir çevresi yok ve sen her şeyi bırakıp bizi terk etmeye ve tavan arasında onun sanatçısı olmaya hazır mısın?"

"Henüz hiçbir şeyi kabul etmedi Valerian," diye araya girdi Thorne. "Kıskanç bir öfke nöbeti gibi görünen, kulağa hoş gelen ve öyle hissettiren endişe gösteriniz yersiz."

Ortaya çıkan sessizliğin tanıdık, rahatsız edici bir havası vardı. Willow gelin aldığından beri Dorning kardeşler huzursuzluk içindeydi. Thorne kız kardeşlerinin evlenmesini bekliyordu -Daisy, en küçük kardeşlerden biri olmasına rağmen, büyüklerinden önce evlenmişti. Jacaranda kendi evini geçindiremeyecek kadar idareciydi ve bu amaçla kâhya olarak hizmete girmişti.

Worth Kettering'le birlikte Jacaranda'nın da idare etmesi gereken bir kocası olmuştu.

"Her şey değişiyor," dedi Thorne. "Sycamore Londra'da başarılı oluyor, Grey bir kontes aldı, Willow hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Hepsine en iyisini diliyoruz ve eğer Oak, Hampshire'lı bir münzevinin tavan arasına Tanrı'nın bir armağanı olacaksa, öyle olsun. Onu özleyeceğim ama iyi talihine sevineceğim."

Valerian bir nefesle diğeri arasında kendini toparladı. Yüz ifadesi çatık kaşlıdan güler yüzlüye dönüştü. Duruşu, haklı olarak bir çatışmaya giren bir adaminkinden, aristokrat bir süs eşyasının durgun yürüyüşüne dönüştü.

"Çok haklısınız," dedi, "iğrenç bir sıklıkta yaptığınız gibi. Azarlanıyorum ve Oak'a en içten özürlerimi sunuyorum. İyi şanslar, sevgili oğlum. Tüm tavan araların paha biçilmez çıplaklarla dolu olsun."

Oak, "Canın cehenneme," diye mırıldanarak kapıya yöneldi. "Güzel bir gün. Ben biraz eskiz yapmaya gidiyorum."

Oak'ın ayak sesleri koridorda kaybolurken Valerian, "Bu yüzden her genç adam çizim yapmayı öğrenmeli," dedi. "Böylece herhangi bir topluluktan kibarca ayrılabilir ve doğanın güzelliğinin siren şarkısının onu kapıların dışında aramaya zorladığını iddia edebilir. Biraz balık tutacak,

Manastır harabelerinde güzel bir uyku çeker, pigmentleri ve portreleri hayal ederim."

"Neyin var senin?" Thorne sordu.

"Henüz açılmamış mektupları okuma yeteneğimi geliştirdim," dedi Valerian, pencerenin önündeki yerini alarak. "Grey'in mektubu Londra'ya gönderecek ürünümüz olmadığı için hepimizi azarlıyor. Elbette ürünlerimiz var, lavanta demetleri, nane balyaları, ama bunlar toptan mallar. Ve bunları dükkan sahiplerine ya da pazarcılara teslim ettiğimiz ölçüde, kendimiz için saklayabileceğimiz önemli miktarda parayı elden çıkarmış oluyoruz. Grey, kontesine bir gün bile sevgiyle bakmayı bıraksa bunu anlayacaktır."

Grey kontesine fazlasıyla düşküncü. Sevgili Beatitude'uyla evlenmek için sağduyunun, mali zorunlulukların ve ataerkil görevlerin ağırlığına meydan okumuştur.

"Belki de Grey bize yaklaşan özgürlüksüzlüğü haber veriyordur." Thorne mührü kırdı ve içindekileri taradı.

"Yapacak," dedi Valerian karanlık bir sesle. "O bir Dorning. Birleşmenin verimli olması sadece bir zaman meselesi."

"Peki posta sana ne haberler getirdi?" Thorne tüm Kasaba dedikodularını atlayarak konuştu. "Üç mektubunuz var, hiçbirisi yerel değil. Hiçbiri tanıdığım bir elden çıkmamış. Oak'ın Hampshire'da bir pozisyon aramasıyla ilgili büyük bir gürültü koparıırken, Salon'dan ayrılmak için sessizce kendi kampanyayı sürdürüyorsun."

"Salondan çoktan ayrıldık."

Thorne bakışlarını kütüphanede gezdirdi. "Yine de her gün çatısı altına geri dönüyoruz. Personele danışıyor, postaları topluyor, başka bir yerde uyurken ruhen burada yaşıyoruz."

Okumaya geri döndü, çünkü bu tartışmanın ortasında Valerian'a ters ters bakmak anlamsızdı. Valerian'ın bir planı vardı ama ayrıntıları ancak canı istediğinde anlatacaktı.

Valerian, "Hampshire'daki dul kadın iki aydır Oak ile mektuplaşıyor," dedi. "İmkânlarının kısıtlı olduğundan şüpheleniyorum."

"Bu bizi ilgilendirmez..." Thorne sayfanın altındaki cümleyi tekrar okudu, Grey'in ne demek istediğini yanlış anladığından emindi ama hayır. "Kardeşimi öldürmeliyim."

"Öldürölme sırası bende değil. Eğer Sycamore'u öldürürseniz, onun oyun cehennemi bize miras kalabilir ve Ash'in muhtemelen orayı nasıl yöneteceğine dair bir fikri vardır. Grey'i öldürürsen Willow, krallığın köpekleri insanlara tercih eden ilk kontu olur. Tanrıya şükür Leydi Susannah Willow'u neredeyse Thorne'a tercih ediyor, *ne oldu?*"

"Grey çıldırmış," dedi Thorne mektubun üzerinden geçerken. "Summerton sınırındaki mera ve tarlaları satmayı düşünüyor. Ayrıca Bancroft Summerfield'in uygun bir şekilde Kasabaya geldiğini ve Grey'in araziyi satmak için ona bir teklifle yaklaşmayı düşündüğünü belirtiyor."

"Bancroft'komşunuz olması uygun değil sanırım?"

"Dorning Hall'un o su çayırına ihtiyacı var Valerian. Orası bizim en iyi samanımız, tek erken ot garantimiz ve kısrakların tarlasının altındaki otlağı kurutmamı sağlayan araç. Bancroft kısrakların tarlasını sular altında bırakabilir, çiftliğin az da olsa kazancını yok edebilir... Bu Grey'in satması gereken son arazi."

"Ama kapısını çalan istekli bir alıcı bulması muhtemel olan tek alıcı."

Zorluk da burada yatıyordu. "Üç gün içinde Margaret Summerfield'ı ziyaret edeceğim. Lanet olası Londra'ya gidemem. Bir ekspres gönderebilirim ama Grey, Beatitude onu harekete geçirene kadar bunu okumayı erteleyecektir. zaman da benim gerekçelerimi gelenek uğruna her dönüm araziye yapışan eski kafalılar olarak görüp reddedecektir ki kesinlikle öyle değilim. O su çayırı olmadan... Kan ağlayan cehennem, bir an önce lanet olası Londra'ya gitmeliyim."

Önce Thorne'un Margaret'e yalvarırcasına bir not yazması gerekecekti ki bunu düzgün bir şekilde yapmak sadece günün geri kalanını alacaktı. Bancroft'un derenin karşısındaki araziye elinde tuttuğunu görünce çok mutsuz olacak ve buna izin verdiği için Thorne'u suçlayacaktı.

Olması gerektiği gibi.

"Valerian sonuna kadar açarak, "Başkente hacca gitme zamanımın geldiğini düşünüyorum," dedi. Erkeksi mizacı egzersiz yapmak istiyor ki burada, Dorset'in ihtişamı arasında yapmak mümkün değil. Gardırobunun yenilenmeye ihtiyacı var. Ash ve Sycamore'a bir göz atmalı, eski günlerin hatırına kafalarını tokuşturmalıyım."

"Çaba harcadığınız için duygulanacaklar." *Duygulandım.* Valerian'ın yeni bir gardıroba parası yetmezdi ve yerel dullardan herhangi biriyle erkekçe espriler yapabilirdi ve muhtemelen yapmıştı da. "Ayrıca bir iş yerine de ihtiyacımız var, yoksa Grey'in parlak planı doğmadan ölür."

"Bu kolay," dedi Valerian, manşetlerini çekip kravatını kabartarak. "Eğer erkeklere yönelik ürünler satıyorsak, Bond Caddesi'nde olmamız gerekir."

"Elbette var, ancak Bond Street tüm Londra'daki en pahalı kiralık mülklerden bazıları."

"Detaylar, detaylar. İlk işim su çayırınızı Bane-croft'un pençesinden kurtarmak olacak. Her şeyi benim becerikli ellerime bırakın ve Bayan Summerfield ile randevunuza sadık kalın."

Thorne teşekkür ederek ikisini de utandıramadan kapıdan çıkıp gitti.

MARGARET, Hawthorne Dorning'in teklifini kabul edecekmiş gibi davranmak için kendine üç gün izin vermişti ama Bancroft'tan gelen bir mektup onun bu saçmalığına son verdi. Londra'ya geleli iki haftadan az olmuştu ve *çok başarılı* bir kumaş zengininin iyi durumdaki tek çocuğu olarak tanımladığı Bayan Emily Pepper ile tanışmıştı bile.

"Bancroft adına sevinmeliyim," diye mırıldandı Margaret, iskambil destesini masanın diğer tarafına geçirirken.

"Bay Summerfield'ı hiçbir zaman o kadar da sakıncalı bulmadım," diye cevap verdi Bayan Fenner, desteyi maharetli elleriyle karıştırırken. "Bazı konularda biraz kalın kafalı, ya da Bay Hartley öyle ima ediyor - Bay Hartley'in bir işverene sadakatsizlik edeceğinden değil - ama hepimiz zaman zaman kalın kafalıyız, değil mi?"

Bay Hartley'nin adı bugünlerde Fenny ile yapılan konuşmaların çoğunda yer alıyordu. "Bay Hartley işvereni hakkında ne diyor?"

"Oh, her zamanki gibi. Bay Hartley, Bay Summerfield'ın durumunu anlıyor ve bence bu onun için büyük bir nezaket."

Kartları tekrar karıştırdı, kağıtların çıkardığı ses Margaret'in sinirlerini bozuyordu. Hawthorne Dorning bugün onu ziyaret edecekti. En sevdiği günlük elbisesini giymiş, çocukları bahçeye sürmüş, sakinleştirici bir demlik papatya çayıyla kendini güçlendirmiş ve zaman geçirmek için kâğıt oynamaya başlamıştı.

Bitkimde çalışıyor olmayı tercih ederdim, ancak Charles'ın ölümünden beri kendine bu keyfi yaşatmamıştı. Dükkânlarının tozunu almış, yeniden düzenlemiş ve güncellemişti ama *çalışmamıştı*.

"Bay Hartley. Hartley yokgörünüyor için olmak a çok mantıklı Beyefendi," dedi Margaret, "ama Bancroft'un konumunu tam olarak ne olarak görüyor?" Fenny kartları biraz fazla güç kullanarak dağıttı. Kartlardan biri - sinek sekizli - masanın üzerinden doğruca

Margaret'in kucağında.

"Özür dilerim hanımefendi."

Bu konuşma, Fenny'nin hiç de sarsılmaz olmayan sadakatinin, Bay Hartley'nin sadece iki telefonundan sonra çözülmeye başladığını gösteriyordu.

Margaret, kızlara öğrettiği gibi kartlarını en yüksekten en düşüğe doğru sıraladı. "Bancroft'un pozisyonu hakkında?"

"Neden, o küçük oğul, hanımefendi. Kimse ondan miras beklemediği için patateslerin nereye ekileceği ve mısırların nereye konulacağı gibi konular onun dikkatinden kaçmış. Bay Hartley biraz sabır gerektiğini söylüyor, hepsi bu ve Summerfield Evi yakında mükemmel bir hale gelecek."

Charles hastalığı konusunda utangaçtı ama öz kardeşi ergenlik çağından beri gerçeği biliyordu. Eğer Bancroft hangi ürünün hangi tarlaya gittiğini bilmiyorsa, bunun nedeni tamamen tembellikti. Toprak kendi kendini ekmiyordu ve en iyi kâhya hâlâ tarla sahibinden talimat alan bir çalışandı.

"Bay Hartley Summerfield Evi hakkında başka ne diyor? O mülk de kızlara miras kalabilir ve insan bilgilendirilmekten hoşlanıyor."

Bancroft yeğenlerinin aile koltuğunu devralmasına izin verene kadar cehennem gül suyu ile dolardı. Anneleri tarafından sessizce büyütülen iki yan çocuğu vardı bile. Margaret, çocuklara yeterince bakıldığından emin olmayı kendine iş edinmişti.

Gerekirse ek fon sağlama isteğini annelerine yazdı.

Charles da aynı şeyi, hatta daha fazlasını yapardı.

"Dürüst olmak gerekirse, hanımefendi," dedi Fenny, "Bay Hartley ile Summerfield'daki görevleri dışında konuşacak başka konular da buluyoruz."

"Şiir mi?" Fenny gizli bir şairdi ve iyi bir şairdi. Byron'ın sinsi mizahına, muazzam bir kelime dağarcığına ve nükte ile alaycılık arasındaki çizgiyi tutturma yeteneğine sahipti.

"Bay Hartley şiir konusunda umutsuz ama öğrenmeye istekli. Hiç yediliniz var mı?"

"Yazık sana, hiç yedi görünmüyor." Yediler iyi şanslı, ama bir kadın çok cazip bir evlilik teklifini reddetmeye niyetliyse iyi şansın bir önemi yoktu.

Bahçeden gelen çığlıklar Fenny'nin elindeki kâğıtları yere bırakmasına neden oldu. "Bay Dorning burada olmalı. Gönderdiğiniz gözcüler alarm veriyor."

Pencerenin altındaki patikada, Greta Bay Dorning'in bir yanında, Adriana da diğer yanında duruyordu. Kuru çeşmenin yanında diz çöktü ve küçük bir paketi Greta'ya uzattı.

Adriana, iyi kalpliliği sayesinde, kız kardeşine verilen bir paketin adaletsizliğine dayanarak savaş başlatmak yerine olayın geçip gitmesine izin verdi.

"Nasıl görünüyorum?" Margaret iskele camında kendini incelemek için ayağa kalkarak sordu.

Fenny kartları toplarken, "Endişeli görünüyorsun," diye cevap verdi. "Bay Dorning'in muhtemelen sizden daha gergin olduğunu unutmayın."

Gergin olmak onun doğasında yoktu, Margaret'in onu gençken fark etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Diğer çocuklar şamatacı, utangaç, kibirli, öz-bilinçli ve duygularını her şekilde belli eden tiplerdi. Hawthorne Dorning'in ergenlik çağında bile kendini belli eden bir soğukkanlılığı vardı. Etkileyici arkadaş canlısıydı. Çalışkandı ama püriten değildi. Fiziksel olarak sağlandı ama kaba değildi -asla kaba değildi- ama aman Tanrım, öpüşmeyi çok iyi biliyordu.

"Misafirimi karşılayalım, olur mu?"

"Hanımefendi, aшаğı inmeden önce bilmeniz gereken bir şey var."

"Eğer bugün haber verirsen, parçalanmış bedenini gömdükten sonra sana parlak bir karakter yazacağım. En azından beni biraz uyar, Fenny."

"Elbette hanımefendi, ama Bay Hartley'nin buraya benim girmek için gelmediğini biliyorum. Muhtemelen kurnazlık yaptığını sanıyor, onunla birlikte dereye yürümemi istiyor, çiftçilerinizin neden üç yerine dört ürün ektiğini yüksek sesle merak ediyor, oysa üç ürün yüzyıllardır Dorset'e iyi hizmet ediyor ve gibi şeyler."

Görünüşe göre Bancroft şalgam yetiştiremeyecek kadar gururluydu, bu da Summerfield House'un kışlık yemden yoksun olduğu anlamına geliyordu. Charles'ın babası mütevazı bir şalgam ekim alanı kurmuştu ve Charles bunu genişletmeyi planlıyordu.

Margaret odadan çıkarken, "Siz," dedi, "sadece boş kafalı bir mürebbiye olarak, çiftçilerin neden böyle yaptıklarına dair çok az bilgiye sahipsiniz."

"Kesinlikle, hanımefendi, ama Bay Hartley aptal değil. Aslında çok zekidir ve eminim gördüğü her şeyi Bay Summerfield'a rapor ediyordur."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama senin iyiliğin için hayal kırıklığına uğradım. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Fenny arka terasa çıkana kadar sessiz kaldı. "Kızlarınızı seviyorum, Bayan Summerfield, onları seviyorum, ama çocuklar ve sonra benim için başka bir görev var, muhtemelen Summertown kadar rahat olmayan bir görev. Mürebbiyelerin genç ve güzel olması gerekir, ama çok güzel değil. Çok güzel olmama kısmını yeterince iyi idare ediyorum ama sonunda gençlik elimden kaçacak. O zaman bana ne olacak?"

Duyarlı kadının ezeli sorusu, eğer çocuğu olursa kendi soyunu da sürdürecektir olan bir soru: Kızlarıma ne olacak?

"Bay Hartley'nin ilgisi hoşuna gitmiyorsa onu kabul etmek zorunda değilsin, Fenny."

Çeşmenin yanında, kendinden geçmiş bir halde duran Greta, Bay Dorning'in getirdiği paketi açtı. Bay Dorning leğenin kenarına tünerken Adriana da ona yaklaştı.

"Bay Hartley casusluk yapıyor hanımefendi, bu kadar basit. Beni karısına götürmekle Adriana'nın Latince öğrenmesinden daha fazla ilgilenmiyor."

Adriana, yüzbaşılar, savaş arabaları, lejyonlar ve fetihlerle ilgili her terimi öğrenmesi koşuluyla Latince'de ilerleme kaydetmeye başlamıştı.

"Hiçbir şey Bay Hartley'nin odak noktasının genişleyemeyeceğini söyleyemez, Fenny. Sen sevimli, sevgili, çalışkan, korkunç derecede iyi eğitilmiş, sonsuz sabırlı bir kadınsın. Hartley muhtemelen seni küçümsüyor ama bu senin de kendini küçümsemen gerektiği anlamına gelmez."

Özellikle Greta Fenny'yi özleyecekti ama Fenny'nin mürebbiye soyundan iki küçük kız kardeşi vardı ve Margaret muhtemelen onlardan birini işe alabilirdi.

"Bay Hartley de çok çalışkan," dedi Fenny. "Ve hiç de fena görünmüyor."

"Senden tek istediğim, malikâne işlerim konusunda son derece cahil kalman, Fenny. Summerton söz konusu olduğunda Bancroft'un açgözlülük yapmasını istemiyorum ama otoritemi gasp etmekte haklı olduğunu düşünecek kadar kötü yönettiğimizi düşünmesini de istemiyorum."

Fenny teras merdivenlerinin başında durakladı. "Bunu yapar mı? Summerton'ı senden alır mı?"

"Bancroft kızları benden alacaktı, onları güvende ve mutlu tutmak için Summerton'dan, sağ kolumdan ya da göğsümdeki kalpten vazgeçeceğini biliyordu."

Şimdi bir mirasçıyla flört ediyordu ve bu da kızların velayetini tek başına almasını kolaylaştırabilirdi. Güvenilir, nazik, çalışkan ve onurlu olmasına çok az serveti olan bir kocayla işleri zorlaştırmanın zamanı değildi.

Ve çok iyi öpüşür.

ONUNCU BÖLÜM

Müzik kutusu başarılı oldu ama Thorne iki tane getirmediği için zihinsel olarak kendini tekmeledi.

Ya da üç. Üç tane olsa harika olurdu ama Dorning Hall'un çocuk odasında sadece bir örnek vardı, geçmiş yıllardan kalma bir kalıntı olan ve hâlâ *Twinkle, Twinkle, Little Star* çalan.

"Bu şarkıyı biliyorum," dedi Adriana, müzik kutusuna doğru bir hamle yaparak. "Fenny öğretmişti bize." Ellerini iki yanına koydu ve üçüncü perde aryasına başlayan bir soprano gibi derin bir nefes aldı. "*Parla, parla, küçük yıldız, ne olduğunu nasıl da merak ediyorum.*"

Çocuğun olağanüstü bir sesi vardı.

Greta müzik kutusunu kulağına götürdü. "Sus, Dree. İçini duymak istiyorum."

"*Dünyanın çok yukarısında, gökyüzünde bir elmas gibi! Bu yanan güneş gittiğinde, üzerinde hiçbir şey parlamadığında! Margaret Teyze! Bay Dorning bize bir müzik kutusu getirmiş! O zaman küçük ışığını göster, parılda, gece boyunca parılda!*"

Üç kıta daha kaldı. Thorne da katıldı, çocuk baştan başlamasın diye. "*Sonra karanlıktaki gezgin sana minicik kıvılcımın için teşekkür eder. Sen böyle parıldamasaydın, nereye gideceğini göremezdi.*"

Greta müzik kutusunu kulağına dayayarak, "SUS," diye bağırdı. Adriana gülümsedi Thorne'a kocaman. "Ben unuttum o kısmı. Teyze

Margaret, Bay Dorning şarkı söyleyebilir."

Margaret de Thorne'a gülümsüyordu, bu da bahçede tekerleme söyleme aptallığını değer kılıyordu. Ama onun

Evet, seninle evleneceğim gülümsemesi mi, yoksa bana büyük bir onur verdin gülümsemesi mi? Cevap Thorne'un kabul edebileceğinden çok daha önemliydi.

"Bayan Summerfield." Hanımefendinin elinin üzerine eğildi. "Bayan Fenner. İkinize de iyi günler."

Sivri çenesi ve ince yeşil gözleriyle ufak tefek bir yaratık olan mürebbiye aceleyle reverans yaptı. "Korkarım Greta yastığının altında o müzik kutusuyla uyuyacak."

"Bir müzik kutusu daha kötü bir kaderle karşılaşabilir," dedi Margaret. "Bay Dorning, yürüyüş için güzel bir gün. Fenny, seni melek korosuyla baş başa bırakıyoruz. İyi şanslar."

Kadınlar birbirlerine kısmen esprili, kısmen de acı dolu bir bakış attılar. Kariyer sahibi askerler muhtemelen bu bakışı bilirdi, tıpkı yorgun topraklardan ekmek parası çıkarmaya çalışan köylüler gibi. *İyi şanslar, ihtiyacınız olacak.*

"Hadi çançiçeklerinin tadını çıkaralım," dedi Thorne. "Henüz zirveye ulaşmadılar, ama çiçekler hız kazanıyor." Margaret onun koluna girdi ve bahçeden çıkan patikada yürümeye başladılar. Thorne sessizliğin uzamasına izin verdi ve evlenmeye değer bir adamın sabırlı güvenini yaymaya çalıştı.

"Bay Hartley Fenny'yi iki aradı," dedi Margaret. "Bancroft için casusluk yapıyor ve Fenny bunu biliyor."

"Hartley casusluk mu yapıyor, yoksa erkeklik gururunu korumak için casusluk yapıyormuş gibi mi davranıyor?"

"Belki ikisi de. Kırkım için hazır mısınız?"

Margaret Summerfield herhangi bir bahis oyununda çok iyi olabilirdi. "Kırkımın bitmesine hazırım," dedi Thorne. "Her yıl kendime kırkım makinesini kendim kullanmamam gerektiğini söylüyorum ama boyum bana daha huysuz hayvanlar karşısında avantaj sağlıyor ve tembelliğe tahammül edemiyorum."

"Ve her yıl, ağrıyan bir sırt, ağrıyan kollar ve omuzlar, birkaç çentik ve çürük ve ot biçme zamanında azalmayan büyük bir yorgunluk ile sonuçlanırsınız. Karakafes merhemi sürüyor musunuz?"

"Kırkma işleminden sonra genellikle sabun ve su dışında bir şey uygulayamayacak kadar yorgun oluyorum. Bazı ölülerinizi kesmişsiniz."

Orman, güneş ışığının orman tabanına ulaşmasına ve patikaların gölgeli dalların altından kıvrılmasına izin veren eski bir meşcerenin açık hissine sahipti. İki hafta sonra gölgelik tam ihtişamına ulaşacak ve çiçekler solacaktı.

"Hannah Weller'a bir yük odun gönderdim," dedi Margaret. "Teyzemin en yakın arkadaşıydı ve Charles'la evlenmeden önce benim için büyük bir teselli kaynağıydı. Onu sonsuza dek tanıyacağım."

Thorne, pazar günündeki tek karşılaşmalarından sonra Bayan Weller'ı aramaya zaman bulamamıştı. Kırkım için hazırlanmakla ve şatafatlı konuşmalar bestelemekle çok meşguldü.

"Eğer bugün koku süründüyseniz," dedi, "bunu fark edemiyorum." Margaret çıplak elini uzattı. "Bileğimin yakınına dene."

Ormanın bir kokusu vardı -tabii ki odunsu, nemli, yeşil- ve patika, havaya hafif bir koku veren çançiçeklerinin rüzgârı altındaydı.

Thorne, Margaret'in bileğini burnunun altında tutarak, "Güller," dedi. "Ve başka bir şey, ahududuya meyilli bir şey?"

Bileğini kokladı. "Belki de öyledir. Bu benim günlük sabunum ve çok güçlü bir kokusu olmasını istemiyorum, çünkü o zaman sürdüğüm herhangi bir parfümle çatışıyor. Gül, lavanta ya da narenciye kokusundan daha hızlı kayboluyor ve bu, temiz olmak ama çok da aromatik olmamak isteyen biri için bir avantaj olabilir. Gevezelik ediyorum."

"Gergin olma, Margaret. Sana sunacak çok az şeyim var, bunu biliyorum ama iyi niyetle teklif ediyorum ve senin mutluluğunu gerçekten istiyorum. Eğer benimle evlenmek sana uymazsa, o zaman sana iyi dileklerde bulunacağım ve kendimi kırkım kulübesine geri götüreceğim."

Bu konuşma Thorne'un prova ettiği gösterişli konuşmalar arasında değildi ama belki de olmalıydı. Margaret'e yıllardır iyi dileklerde bulunuyordu - önce ona, sonra ona ve Charles'a, sonra da ona, Charles'a ve kızlara.

"Benim durumum biraz karışık," dedi Thorne'un elinden tutup onu çan çiçeğine giden yoldan farklı bir yola çekerek. "Sanırım sen ve ben harika bir uyum sağlayabiliriz."

Bir *ama* geliyordu. *Cehennem ve lanet*. "Ben de öyle."

"İkimiz de pratik insanlarız, dramaya yer vermiyoruz, faydalı olmaktan mutluyuz. İkimiz de açgözlü ya da kibirli değiliz ve ikimiz de sevdiklerimize sadığız. Benim değerlerim ve sizinkiler uyumlu."

"Bu konuda epey düşünmüşsünüz." Cesaretlenmek için bir neden, belki?

"Ailenizin botanik kaynaklarını kârlı hale getirmek için bir çaba içerisindesiniz ve bu proje sizin için çok önemli. Ben de benzer şekilde yeğenlerimi yetiştirmeye kendimi adadım."

Bahçenin yönünden birkaç kez *Twinkle, Twinkle, Little Star*'ın ilk mısrası ve ne olduğu belirsiz bir bağırış duyuldu. Margaret'le evlilik böyle bir şeydi işte; ev içi gerçekler, güzellik ve arkadaşlık ile yan yana.

Thorne'un evlilik mutluluğu versiyonu, başka bir deyişle. "Yeğenlerin senin gözetiminde gelişiyor gibi görünüyor."

Margaret ona patika boyunca bir banka kadar eşlik etti, ağaçların arasından arka bahçeleri gören sade bir tahta koltuktan bu. Yolun ilerisinde çançiçekleri açmış, esinti kokularını dağıtıyordu.

"Adriana makul miktarda nezaket ve sağduyu bulduğu her yerde başarılı olur," dedi Margaret, bankta yanındaki yeri okşayarak. "Onu sevmemek mümkün değil. Greta ise daha karmaşık bir küçük insan."

Dürüst olmak gerekirse Greta biraz tuhaf, küçük bir insandı. Thorne sınırlı tanışıklıklarına dayanarak ondan hoşlanmıştı, çünkü onun tuhaflığı dürüst ve ciddi bir türdendi, belki de kendisinininki gibiydi.

"Kardeşim Valerian ailemizdeki en karmaşık kişidir," dedi Thorne, kadınla dip dibe otururken. "Gizli derinlikleri vardır ve sığ ve zararsız görünmeyi hayatının işi haline getirmiştir. Yine de ona karşı gelmek tehlikelidir."

"Greta'nın durumu da aynen böyle. Şiddetli rüzgarlardan rahatsız olmuyormuş gibi görünebilir ama yulaf lapası balla tatlandırılmamışsa, çocuk odası sabahın geri kalanında meydan savaşına sahne olur."

Margaret konuşmayı Thorne'un evlilik teklifiyle ilgili bir sonuca doğru yönlendiriyordu, ama Margaret'in

hayatının stratejisini ilahileştirir.

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Kendi çocuğun olsun ister misin Margaret?" Adam son kez sorduğunda soruyu geçiştirmişti.

"Kendime bu düşünmeyi yasakladım. Artık sadakatim yeğenlerime olmalı. Bildiğiniz gibi Charles'ın vasiyetine göre Summerton'da onların vasisi ben olacağım ama Bancroft'un da ortak vasisi var. Charles, Bancroft hakkında Bancroft'un hak ettiğinden iyi düşüncelere sahipti ama Charles'ın cömert ve bağışlayıcı bir yapısı vardı."

Diğer bir deyişle Margaret'in zaten çocukları vardı. Yeğenleri, kızları değil, ama yine de çocukları. "Karım olursan yeğenlerine verecek daha az şeyin olacağından mı endişeleniyorsun?" Thorne'un ya da kardeşlerinin aklına Margaret'le evlenmenin Dorning Hall'a ya da herhangi bir girişimine verecek daha az şeyi olduğu anlamına geleceği asla gelmezdi.

"Onun gibi bir şey," dedi. "Şu anda çocuklar burada mutlu. Koşullarımda herhangi bir değişiklik, hatta daha iyiye doğru bir değişiklik olursa, Bancroft'a bana karşı kullanabileceği bir silah vermiş olurum. Seninle evlenmek benim açımdan bencilce bir seçim olur. Gençliğimde sana karşı bir eğilim beslediğimi biliyorsun."

Thorne'un teklifini reddediyordu ama yine de onun bu itirafı Thorne'un hoşuna gitmişti. "Ben de aynı şekilde seninle meşguldüm. Diğer kızlar gürültücü, telaşlı ve aptaldı. Sen gizemli ve sessizdin. Onlar pazar meydanında aylaklık ederlerdi. Sen ise sağlam bir arabaya atladın ve tarlalara doğru yola çıktın."

Ben de seni takip ettim. Thorne'un saygınlığı bunu şimdilik kendine saklamasını gerektiriyordu. Genç Margaret sıcak yaz günlerinde ara sıra denize girerdi ve onun ayak bilekleriyle baldırlarının görüntüsü ergenlik hayallerini süslerdi.

"Bir keresinde seni yüzerken görmüştüm, biliyor musun?" dedi. "Alacakaranlıkta değirmen havuzunda. Diğer çocuklar evlerine gitmişti ve sen orada kalmıştın, Adonis gibi çırılçıplaktın, yıldızlar ortaya çıkarken sırt üstü yüzüyordun."

"Margaret Summerfield, şok oldum." Thorne aynı zamanda -ki bu da gündeminde yoktu- aşık oluyordu. Sessiz, gezgin kıza sadece vurulmakla kalmamış, yavaş yavaş aşık olmuştu,

Yanındaki mantıklı, sakın kadına karşı sevgi ve şefkatin tatlı yükselişi.

Kalbin özlemlerine yenik düşmek için ne kadar uygunsuz bir zamandı. Gençlik özleminin unsurları duygularını renklendiriyordu, ama Margaret'in dönüştüğü kadınla kalan yıllarını paylaşma arzusu da öyle.

"Hawthorne, benimle evlenmen ailene sırtını dönmen anlamına gelseydi, bunu yapabilir miydin?"

İlk tepkisi olumsuz oldu -hiçbir erkek ailesine sırtını dönmemeliydi- ama tıpkı kadın gibi soru karmaşıktı. "Ailem Dorning Hall için başka bir kâhya bulabilir, Margaret."

"Mesele bu değil, değil mi? Sen ve ben uyabiliriz, botanik kokular konusunda biraz deneyimim var ve topraklarımız yürüyor. Birliktelik pratik olur ve bir eş ve aile edinirken kardeşlerine yardım etmeni sağlar. Ama bir seçim yapmak zorunda kalsaydın, Dorning ailesi ve öncelikleri mi yoksa ben ve kızlar mı, benimle evlenir miydin?"

Thorne'un kardeşleri ona evlenmesini ve mutlu olmasını söylüyorlardı ama kardeşlerinin, hatta Grey'in bile Dorning Malikânesi'nde kâhyalık yapmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ailemi terk edemem," dedi Thorne, "ama eğer sen ve ben evlenirsek, sen, Greta ve Adriana da benim ailem olursunuz ve kardeşlerim de bize sırtlarını dönmezler. Grey bir kont. Willow bir kontun kızıyla evlendi. Jacaranda küçük bir unvana sahip bir asilzade ile evlendi ve onun kardeşi de bir kont. İstersen benimle evlen ve çocuklarımız -ve yeğenlerin- saraya takdim edilsin. Bağlantılarımın sizin için önemli olduğunu düşünmemiştim."

Tabii ki öyle olacaktı ve olmalıydı da. Thorne Margaret'in tariflerini, koku ve tisaneler hakkındaki bilgisini istiyordu. Eğer bu uzmanlığa sahip olmasaydı, ayak bilekleri ne kadar çekici olursa olsun, muhtemelen ona kur yapmaya kalkışmazdı. Kırkım kulübesinde, saman yığınlarının üzerinde ve hasat zamanı, Margaret'e iyi dileklerde bulunarak ve uzaktan lanet olası bir aptal gibi davranarak yorgunluktan terlerdi.

"Ben de sizin bağlantılarınızı düşünmemiştim," dedi yavaşça. "Ben züppe değilim."

Thorne onun zihninde oluşması muhtemel söylenmemiş sözcükleri duydu: *Ama Bancroft Summerfield bir züppe*. Gerçekten de çok büyük bir züppe, çünkü adamın karlı bir şekilde yönetebileceğinden daha fazla toprağı olan bir taşra ağasından başka bir şey olmadığı düşünülürse.

Buna karşın Margaret bir taşra kadınıydı. Hem ailesinden miras kalan hem de evliliğinin bir fonksiyonu olarak bazı imkânlarla sahipti, ancak sarayda sunum yapmak onun aklından bir kız hayali olmaktan öteye geçemezdi.

Yeğenleri için daha yükseğı hedefleyebilirdi - tabii *Thorne*'la evlenirse. Thorne günün birinde kraliyet töreninde sahneye çıkacağından emin bir şekilde yetiştirilmişti ve bu kaderden onurlu hiçbir şekilde kaçamazdı.

"Uyum sağlarız Margaret ve eğer Bancroft'un çocukları savaşmadan almasına izin vereceğimden korkuyorsan, korkularını bir kenara bırak. Benimle evlendiğinde, savaşların benim olacak ve çocukların da benim olacak."

Thorne sanki evlilik vaatlerinin ağırlığını bile aşan bir yemin etmiş gibi ciddiyetle bakıyordu ama evlilik, kaynakların ve sadakatlerin birleştirilmesi değilse neydi?

"Bancroft kararlı ve kurnaz biri," dedi Margaret. "Geçmişte onu hafife almıştım, ne yazık ki. Charles'ın onu kızların durumuna dahil edeceğini hiç düşünmemiştim ama vasiyet açık. Eğer seninle evlenirsem, Bancroft mutluluğumuz ve evimiz için sürekli bir tehdit olacaktır. Bunu bilmeni istiyorum, çünkü bu kararı sadece kendi isteklerim doğrultusunda vermiş , o zaman tereddüt etmezdim-"

Thorne, Margaret'in paylaşması gereken korku ve endişelerini duymak istiyordu ama onun hayır cevabı, "*seninle evlenirsem*" şekline dönüşmüştü. Bu öpüşmeye değerdı.

Ayrıca kadını kollarına almaya da değerdı. Margaret bu teklifi kabul ederek Thorne'un kucağına atladı ve kollarını boynuna doladı. Thorne mutlu bir zevk sunmak istemişti ama Margaret daha önemli bir şey istiyordu.

Görünüşe göre öpüşmeyi seviyordu ya da onu öpmekten hoşlanıyordu ve Thorne onun cesaretinden hoşlanıyordu. Onun tadına baktı, diliyle dudaklarında gezindi,

Parmaklarını saçlarına batırdı ve genellikle aile kavgaları, dünyevi bağlantılar ve güzel konuşmalarla ilgili tüm düşünceleri kafasından kovdu.

O bir duldu. Bu tür bir öpücüğün nereye varacağını çok iyi biliyordu ve Thorne oraya götürülmekten çok memnundu.

"Margaret, hiç kimse seninle gölgeli bir ormanda bir bankta sevişti mi?"

Gözlerini ona dikti. "Gölgeli bir ormanda bir bankta *seninle* sevişen oldu mu?"

"Bugüne kadar olmaz. O zaman evlenecek miyiz?"

Aptal olduğu için ona lanet olsun, çünkü oturdu, kucağından kalkıp yanına yerleşti ve eteklerini düzeltti.

"Hawthorne, durumun nasıl ya da ne şekilde aktarılacağından emin olamadığım yönleri var. Bunlar kolayca cevap vermemi engelliyor."

Belki de çocuk sahibi olamıyordu? Belki de otlara ve çiçeklere olan ilgisinin nedeni buydu. Thorne kendini bir hanımefendinin her sözüne asılacak en güvenilir sırdaş olarak sunmak üzereydi ki uzun bir çığlık havayı böldü.

"Bu Greta," dedi Margaret, kürsüden fırlayarak. "Bu Greta ve bu bir imparatorluk öfke nöbetinin başlangıcı." Margaret patikadan aşağıya doğru koşmaya başladı ve Thorne da peşinden koştu.

"Bizi *ziyaretiniz* konusunda uyarmamış rağmen, Valerian," dedi Grey, "elbette istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ancak burada, Londra'da topuklarınızı tekmelemenin, desteklediğinizi iddia ettiğiniz projeyi nasıl ilerleteceğini bilemiyorum."

Grey için bu sıradan sorgulama bir azarlama anlamına geliyordu. Londra yolculuğu, kötü yollar, kırık bir araba tekerleği ve bir posta arabasında yer bulmak için yeterli parayı harcamak istememesi nedeniyle Valerian'ın olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Valerian önceki akşam vardığında Kont ve Kontes'i Bay Tresham ve leydisinin ev sahipliğinde düzenlenen resmi bir akşam yemeğinde bulmuştu.

Bancroft Summerfield'in kabul edilmeyeceği bir şirket, Tanrı'ya şükür.

"Londra'daki lord topuklarını tekmelemek bu projeyi nasıl destekliyor?" Valerian karşılık verdi. Durdle Kapısı'nın tanıdık tablosu artık aile salonunda asılıydı, kasaba evinin emlak ofisine kıyasla havadar ve neşeli bir mekândı. Diğer değişiklikler daha inceydi.

Dorning'in Londra'daki evi daha iyi kokuyordu; çamurlu botlar ve tozlu köşeler yerine tarçın, pişen ekmek ve güneş ışığı kokuyordu. Hizmetçiler merdivenlerde birbirleriyle sohbet etmek için boş durmak yerine hızlıca hareket ediyorlardı. Büfenin üzerindeki çiçekler tazeydi, sarkmıyor ya da yaprakları halıya saçılmıyordu.

Grey evlenmişti. Valerian törende hazır bulunmuştu ama evdeki ayrıntılar yeminleri resmi bir törenin yapamayacağı şekilde gerçek kılmıştı.

"Ticaret projesini ben üstlenmiyorum," dedi Grey, lavanta kadife döşemeli bir sandalyeye yerleşirken. "Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Dorning Malikânesi'ndeki sizler, Malikâne'nin sahip olduğu her türlü mahsul, bitki, dönüm veya kaynağı kullanabilirsiniz, ancak bu girişimi kârlı hale getirmek sizin elinizde."

Valerian kardeşlerinden herhangi biri için ölebilirdi, tabii önce onu Bedlam'a götürmezlerse.

"Sermayemiz yok," diye söze başladı, halının enine doğru volta atıp tekrar geri dönerek. "yok, çünkü Dorning Hall ellerimizi sabana, küreğe, makasa, çapaya ve dizginlere tam anlamıyla koymamızı gerektiriyor, bu çabalar ne kadar centilmenlik dışı olsa da. Yönetim konusunda uzmanlığımız yok, çünkü süslü insanlar olarak yetiştirildiğimiz için parfüm ve tisan karışımı yapmak eğitimimizin sınırları dışında kalıyor. Papa'nın topladığı çeşitli deneyleri ve tuhaflıkları yetiştirmek için büyük ölçüde boşa giden araziye ek olarak, bize iyi bir fikir, Grey ve imkansız bir programdan başka bir şey vermediniz. İyi fikirler, hatta parlak fikirler bile, tıpkı imkânsız programlar gibi yerde kalır."

Grey iyi görünüyordu, gerçi her zaman yakışıklı bir şeytan olmuştu. Dinlenmişti, artık zayıf değildi, bakışları çok fazla bağımlısı olan ve yeterli parası olmayan bir adamın sürekli endişesini kaybetmişti.

Bu iyi bir şeydi ama evliliğin verdiği huzur ve sevinç, Grey'in dik kafalılık depolarını da canlandırmıştı.

"Sizin deyiminizle programın bir anlamı yok," dedi Grey, arkasından işlemeli saten bir yastık çıkarıp kanepeye fırlatarak. "Yuletide ürünleri pazara sevk olacaktınız. Bu aylar önceydi ve ben henüz bu tarafa gönderilen tek bir poşet bile görmedim."

"Yakın gelecekte de göremeyeceksin," diye karşı çıktı Valerian. Bir uşak çay tepsisini getirirken sessizliğe gömüldü. Valerian'ın tanıdığı bir uşak değildi ama Grey'in kontesi birliğe bazı ev personeli getirmişti ve Valerian şimdi her zaman Dorning ailesinin evi olarak düşündüğü bir konutta *ziyaretçiydi*.

Grey uşağa, "Teşekkür Thiel," dedi. "Kardeşim için dökeceğim."

Bir yıl önce Valerian çay isteseydi, lanet olası çay için zili çalar ve kendisi için doldururdu. Değişim -Grey'in aile reisliğinden ev sahipliğine geçişi- gerekli, iyi ve sinir bozucuydu. Belki de Ash ve Sycamore'un başka bir yerde yaşamasının, Willow'un karısı ve tazılarıyla birlikte taşrada kalmasının nedeni buydu.

"Kahvaltı ettim," dedi Valerian. "Bana çay yok."

Grey çaydanlığın kapağını kaldırıp yükselen buharı koklayarak, "O zaman bir ikramı kaçıracaksın," dedi. "Yasemin çiçekli barut. Beatitude bunu tercih eder."

"Bu kokuya sahip bir parfümü tercih eder miydi? Tıraş sabununuzun ona bu kokuyu hatırlatmasını ister miydi?"

Grey kapağı yerine yerleştirdi. "Belki de. Hem rahatlatıcı hem de güzel olduğunu söylüyor."

"Bir koku nasıl yakalanır Grey? Mesela çiçeklerden ve çaydanlıktan bir losyona nasıl geçer?"

Grey çay tepsisini aldı ve pencerenin yanındaki okuma koltuğuna geçti. Tepsiyi yan masaya bıraktı ve botlarını bileklerinden çaprazlayarak arkasına yaslandı. Artık daha rahat hareket ediyordu, evlenmeden önce olduğu gibi görgü ve nezaket timsali değildi; bu da iyi yönde bir başka değişiklikti.

"Nereden bilebilirim ki? Ben bir kontum, eczacı değil."

"Bu çok tuhaf, çünkü ben de eczacı değilim. Bildiğim kadarıyla diğer kardeşlerimden hiçbiri ne bir eczacının, ne bir parfümcünün, ne de bir simyacının becerisine sahip olduğunu iddia edebilir. Ancak, belki de avantajlı bir evlilikle, bu gizemli bilgiye sahip olan birine rastlarsak, bunu karşılıksız olarak vermeye istekli olan birine - *ki teklif edecek bir şeyimiz yok - o zaman* tisanlarımızı ve poşetlerimizi satabileceğimiz bir yerimiz yok, *değil mi?* Ne bir damıtımevimiz ne de miktar olarak mal üretebilecek büyüklükte bir aktarımız var. Çiftliklerimizde kullanmak için gerekli olan araçlar dışında, mallarımızı Londra'ya taşıyacak vagonlarımız yok.

"Elimizde olan tek şey," diye devam etti Valerian, salonda bir tur daha atarak, "parmaklarını şıklatmanın uygulanabilir bir ticari girişimle sonuçlanacağını düşünen bir ağabeyimiz var, ancak aynı ağabey, binlerce dönümlük ekilebilir araziye yönetirken tüm bir çeyiz evini ve bir aile kanadını yıkmanın birkaç haftalık bir iş olduğunu düşünüyor."

"Aylar oldu Valerian. Yıkımın yaz boyunca tamamlanabileceğini umuyordum."

Grey kendine bir fincan çay doldurdu ve Valerian bunu kardeşinin kucağına dökmeyi çok istedi.

"Böylece neredeyse bir mucizeyi başardık, tek bir tarla bile çürümeden malikaneyi yerle bir ettik ve enkazı sattık. Başka bir mucize yaratamayınca ve bu botanik işini bir gecede ayağa kaldıramayınca, cevabınız elimizdeki en iyi araziye Shire'daki en büyük soytarıya satılık olarak sunmak oldu. *Delirdin mi sen?*"

Grey çayına bir tutam şeker ekledi, hafifçe karıştırdı, kaşığı fincana iki kez vurdu ve bir yudum aldı. "Bana avantajlı evlilikten bahset."

"Thorne her zaman Margaret Summerfield'a karşı bir ilgi beslemiştir."

Grey fincanını ve tabağını yere bıraktı. "Thorne mu? Bizim Hawthorne ve Margaret Summerfield mı?" Bu fikri düşünmüş gibi görünüyordu. "O özgür ruhlu biri, ya da Charles'la evlenmeden önce öyleydi. Aklıma hep çitlerin ve dere kenarlarının arasında mantar ya da mandalina toplayan babam geldi. Yeğenleri var.

Şimdi ayak altında. Onun Thorne'a pek avantaj sağlayacağını sanmıyorum." Botlarına bakarak gülümsedi. "Bariz olanın ötesinde elbette."

Vay, vay, vay. Grey Dorning bir görgü timsaliydi, görgü kurallarının ve centilmenliğin yürüyen bir kanıtıydı, ama artık *evli* bir beyefendi, cinsel hazzı kabul edebilen bir yaratıktı.

Tam zamanında.

"Margaret Summerfield, Charles öldüğünden beri Summerton'da yeğenleriyle birlikte yaşıyor," dedi Valerian. "Su çayırımızı oluşturmak için derenin kullanılmasına izin verdi ve sonuç olarak saman veriminiz yüzde yirmi arttı. İlkbahar kuzularınız ortalama yüzde on daha ağır, çünkü onları erken otlatabiliyoruz. Kuzulama döneminde daha az koyun kaybediyorsunuz çünkü sürülerimiz kış boyunca daha iyi yem yedikleri için daha iyi kilodalar. O su çayırını satarsanız Thorne sizi evlatlıktan reddedebilir."

"Anlıyorum."

Grey görmemişti. Dorning Hall'u tüm kalbiyle seviyordu ama Thorne onun Dorset'teki faktörü haline gelirken, o da devamsız bir ev sahibi konumuna sürükleniyordu. Grey'in bir süre dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Thorne da bu sorumlulukla büyümüştü. Çoğunlukla.

"Dahası da var," dedi Valerian.

"Evet, var." Grey çayından bir yudum daha almak için fincanını ve tabağını kaldırdı. "Bancroft Summerfield araziye satın almakla ilgileniyor. Hatchards'ta karşılaştık, beni siyasi incelemelere göz atarken buldu. Satışı benim için değerli hale getirebileceğini iddia ediyor."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Valerian'ın midesindeki çay aniden ekşidi. "Bancroft'un parası Thorne'un mutluluğundan daha mı değerli?"

"Tabii ki hayır." Grey'in cevabı hızlı ve kesindi. "Ama Dorning Hall'un binlerce dönüm arazisi var. Başka bir su çayırı yapabiliriz."

"Hayır Grey, yapamayız. Dorning Hall'da bol miktarda kışlık yakacak var ama yıl boyunca sadece iki su kaynağımız var ve bir su çayırı, en soğuk aylarda alçak arazide sabit, ılımlı bir akış gerektirir. Arazimizi düşündüğünüzde Thorne'un dereyi kullanmasının dahice ve aynı zamanda mümkün olan tek seçenek olduğunu göreceksiniz."

Dahası, malikânedeki son yıkım ve kurtarma çalışmaları, malikâneyi verimli bir şekilde işletmek için gereken sürekli iş gücü ve bu yeni botanik girişimi arasında Dorning Hall'un daha fazla su yapısı *oluşturmak* için ayıracak kaynağı yoktu.

Grey bunu nasıl göremezdi? Valerian, Kont'a kendi arazisi hakkında nutuk çekmek yerine, "Margaret Summerfield'a ihtiyacımız var," dedi. "Araziyi Bancroft'a satmak onun iyi niyetine ve belki de Thorne'un sadakatine mal olur."

Grey efendi gagasını kırıştırdı. "Thorne aşık o zaman?"

"Kısrağının Greymore'un ne zaman yavruladığını hatırlıyor musun?" "Bir eş kısrağ değildir Valerian."

"Bu esrarengiz gerçek, benim bile zayıf idrakimin içine sürüklendi, lord hazretleri. Thorne haftalarca uyumadı, lanetlileri besledi.

tayını elle tuttu, anne ayakta durmaya istekli olmadığında ona bir askı taktı. Haftalarca ahırda uyudu ve bir kez bile şikayet etmedi ya da diğer görevlerinden kaçmadı. Onun iradesine karşı gelmek sizin zararınıza olur ve sizi temin ederim ki, ben onun yerini almak için uygun bir aday değilim; arazi yöneticiniz, baş çiftçiniz, çit tabakanız, saman istifleyiciniz, tay uzmanı, çit , hendek kazıcınız, mühendisiniz, baş kırkıcınız, proje ustabaşınız ve komşularla kiracıların elçisiyim."

Tedirgin bir sessizlik oldu ama Grey kurnaz bir adamdı. Valerian evliliğin bunu bile değiştirmemiş olması için dua etti.

"Geçtiğimiz yıl epey bir süre yoktum, biliyorum."

"Çok ilgili bir toprak sahibiydiniz ve yokluğunuz hissedildi." *Siz kardeşlerinizden boşluğu doldurmalarını, yeni bir girişim başlatmalarını ve zar zor kâr eden bir mülkü sorunsuz bir şekilde işletmelerini beklerken.*

Valerian bunu söyleyemezdi, çünkü besleniyor, giydiriliyor, barındırılıyor ve ata bindiriliyordu; bu da boş bir evin kahyası olmak anlamına geliyordu. Şimdiye kadar geçimini sağlamak için çok az şey yapmıştı ama en azından Thorne'un endişelerini destekleyebilirdi.

"Bancroft'a hiçbir taahhütte bulunmadım," dedi Grey. "Onu bir süre daha oyalayabilirim ama büyüme mevsimi başladı Valerian. Babamın otları ve çiçekleri ne zaman bir işe yarayacak?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Thorne'un Margaret Summerfield'ı yakından tanınması, onun kokular konusunda bir dahi olmasından kaynaklanıyordu."

"Dorning Hall civarındaki hiç kimse hiçbir konuda dahi değildir," dedi Grey, ağzına bir çay keki atarken. "Tüm İngiltere Dorset'i büyük pastoral ötesinin arkası olarak görüyor, ki kesinlikle öyle ve Yaratıcı bilgeliğiyle onu hep öyle tutsun."

"Yine de, krallığın en önde gelen görgü adamlarından biri oldunuz ve Dorset'ten geliyorsunuz ya da eskiden öyleydiniz. Ayrıca Leydi Casriel kocası olma konusunda sizi fazlasıyla yeterli buluyor."

Grey onun sol göğsüne dokundu. "Touché. Korkarım hukuk okuması için yanlış kardeşi göndermişim."

Öyleydi ama Ash'in bir yere gidip bir şeyler yapması gerekiyordu ve ailenin iki erkek kardeş için yeterli imkânı yoktu.

yıllarını baro için okuyarak geçirdi.

"O su çayırını Bancroft Summerfield'a satmayacaksınız değil mi?"

"Önce sana ve Thorne'a danışmadan olmaz ama gerçekten satmak zorunda kalabilirim. Bancroft, sezonun gözdesi Bayan Emily Pepper'ın eteklerini kokluyor. Anlaşmalarının ulusal hazineye rakip olduğu söyleniyor ve Beatitude hoş bir genç kadın olduğunu iddia ediyor."

"Böyle güzel bir genç kadın neden bir taşra beyiyle evlensin ki?"

"Babası kumaş ticareti yapıyor ve toprak sahiplerinin arasına girmeye çalışıyor.

kentsoylu. Emily'nin unvanlı sosyete arasında sefil olacağının farkındadır ve merdiveni nesilden nesile tırmanmaya isteklidir, ya da Beatitude böyle diyor. Artık yakışıklı kafamı mirasçılarla ve emsalsizlerle meşgul etmeme lüksüne sahibim. Ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsiniz."

Valerian bu rahatlamayı Grey'in takındığı rahat pozda, halıya kırıntı dökülmesini umursamadan basit bir çay tepsisinin keyfini çıkarışında . Kravatı bile sade bir düğümdü, yarım santim ortadaydı ve bu resmiyet ona çok yakışıyordu.

"Oak, Hampshire'da bir görev almayı düşünüyor," dedi Valerian.

"Bu konuda sana yazacaktı."

"Yazışmalar, okur-yazar bir adamın varoluşunun felaketidir. Birinin yetenekli neslinin ustası mı olacak?"

Oak yazdıysa bile Grey mektubu henüz okumamıştı. "Münzevi bir dul kadın için eski tabloları restore edecek, tabii anlaşabilirlerse. Dul kadın hakkında bir şeyler biliyorsa, Beatitude'a bundan bahsedeceğim. Hampshire'da akrabaları var, değil mi?"

"Markiz. . Bu botanik girişiminin gelir getirmeye başlamasını istiyorum Valerian. Buraya azarlamak için gönderildiyse, Dorset'e dönmekte ve yasemin çayı parfümleri hazırlamaya başlamakta özgürsün."

Tanrım, sonunda onu öldüreceğim. "Dinlemiyor musun? Bildiğim kadarıyla bir yasemin çayı parfümünün geliştirilmesi yıllar alabilir. Thorne kokuların zamanla değiştiğini, rafta dururken kokularını kaybedebildiklerini ya da uygulandıktan sonra kokularının bozulabildiğini söylüyor. İmalathanemiz yok çünkü yolun dibindeki göze batan harabeyi kaldırmakla meşgulüzBizde hiç

Çünkü nerede iş kuracağımız kısmen ne sattığımıza ve kime sattığımıza bağlı. *Deniyoruz* Grey, ama siz destek adına hiçbir şey sunmuyorsunuz; yargılama, cehalet ve ilgisizlik adına her şeyi sunuyorsunuz."

Valerian uzun zamandır ilk kez bir kardeşine sesini yükseltmişti. Grey'in tüm dikkatini de kazanmıştı.

"Yüce Tanrı karışmamamı söylüyor. Kardeşlerimin nasıl devam edeceklerini çözmelerine izin vermeliyim, çünkü onlar kendilerini kanıtlamak için sadece bir şansa ihtiyaç duyan yetenekli ve çalışkan bir grup."

"O zaman Tanrı aşkına müdahale etmeyin. En iyi araziyi elimizden almakla tehdit etmeyin, Salon'un personeline rakip projeler yığarken saçma sapan son tarihler dayatmayın. İmkânsızı beklemeyin."

Grey ayağa kalktı ve kravatını fırçaladı. "Dediğiniz gibi, bu durum görüldüğünden çok daha fazlasını içeriyor. Kimseye bir şey söylemedim ama Ash ve Cam'in şüphelendiğinden eminim."

"Neyden şüpheleniyorsun?"

"Beatitude, imkânsızı değil, bir çocuğu beklemektir. Paradan çok görgü kurallarına sahip, yoksul bir kont olarak ayak sürüme isteğim sona erdi. Endişelerini anlıyorum Valerian, ama sadece bir yere kadar sabredebileceğimi anlamalısın. Kontluğun paraya ihtiyacı var ve öyle ya da böyle bu parayı bulacağım."

Tabii ki. Grey'in Beatitude'un yanından ayrılmayı reddetmesi, arazisini satmak gibi tuhaf bir fikre sıcak bakması, botanik girişimiyle ilgili aceleciliği... Grey kendisi ya da kontluğu için değil, her zaman olduğu gibi ailesi için endişeleniyordu.

"Tebrikler," dedi Valerian, "ama Beatitude'u doğum için acele ettiremeyeceğiniz gibi, kardeşlerinize karşı da bir süre daha sabırlı olmalısınız. Kardeşleriniz aile kaynaklarını makul bir şekilde yönetmeniz konusunda size artık güvenemediğinde, kısa vadede elde edeceğiniz fonlar çok az teselli olacaktır."

Birkaç yıl önce, bu açıklama yumruklaşmaya ya da en azından Grey'in efendice öfkesini göstermesine neden olabilirdi. O sadece

Şimdi başını salladı, anlayış gösteriyordu ama hiç de teslimiyetçi değildi.

GRETA'NIN TANTRUMLARI çeşitli şekillerde ortaya çıkıyordu. Kış boyunca, sessiz bir öfke nöbeti geliştirmişti. Bir köşeye sıkışmış bir şekilde oturur, kollarını yukarı çekilmiş dizlerine dolardı. Onu kendi kendine kurduğu sefalet topundan kurtarmaya çalışan olursa, tekrar rahat bırakılana kadar bir şeytan gibi çılgık atardı.

Her zamanki işi çılgık atmak, ağlamak, kendini yere atmak ve ona yaklaşmaya çalışan herkesi acımasızca tekmelemektir. Margaret ona ulaştığında, Fenny onu ikna etmeye çalışırken o çoktan bahçe çeşmesinin yanında yere yığılmış, bir ölüm perisi gibi uluyordu.

Adriana, Greta'nın dramatizmine karşı, "Bu benim suçum değil," diye bağırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım ve neden hep böyle davranıyor?"

Eve dönerken Margaret'e kolayca ayak uyduran Hawthorne Dorningin önünde neden böyle devam etmek zorundaydı?

"Bayan Fenner, Adriana'yı içeri götürür müsünüz lütfen?" Margaret sakın bir tonda konuşmaya çalışarak sordu.

Adriana, Greta'nın ağlamasından duyulacak kadar yüksek bir sesle, "Kırdı," dedi. "Müzik kutusunu kırdı ve şimdi *bir daha asla* çalmayacak."

Bu gözlem, aynı anda altı basın çetesi tarafından kuşatılmış gibi havayı tekmeleyen Greta'dan daha da büyük bir coşkuya neden oldu.

"Greta, bu saçmalığı derhal kes." Margaret yaklaştı, botu küçük ve sert bir şeye çarptı. Müzik kutusunun anahtarı da diğer mekanik parçalar gibi kaldırım taşlarının üzerinde duruyordu. "Bayan Fenner, eve lütfen."

Fenny Adriana'yı bileğinden tutup götürdü ve Margaret'i çok üzgün küçük bir kız ve teklifini yeniden düşündüğü şüphesiz olan bir taliple baş başa bıraktı.

Margaret çocuğun yanına çömelerek, "Greta, Adriana gitti," dedi. "Lütfen sakin ol."

Bu uyarı anlamsızdı. Greta bir saat boyunca son ses devam edebilir ve sonra aniden sessizleşir, ayağa kalkar ve somurtmak bir köşe bulurdu. Margaret genellikle somurtmanın uykuya dönüşmesini bekler, sonra Greta'yı yatağına taşırdı.

Greta küçük bir yumrukla Margaret'in çenesine vurdu.

"Vurmak yok." Hawthorne Greta'yı kucağına aldı ve onunla birlikte çeşmenin kenarına oturdu.

Greta'nın güçlü bir şekilde çırpındığı, yumrukların ve ayakların havada uçuştığı ve Hawthorne'un onun çırpınışlarını kolayca kontrol altına aldığı bir savaş başladı.

"Sakinleşene kadar gitmene izin vermeyeceğim," dedi, kucağını işgal eden elbiseli bir kasırgayı düşününce yeterince hoş bir şekilde. "Kendine zarar verirsin ve buna izin veremeyiz."

"*Kırıldı*," diye hıçkırdı Greta. "*Sonsuza dek* kırıldı. Adriana söyledi."

Birkaç dakika daha feryat edip çırpındıktan sonra, çırpınışlar daha çok göstermelik hale geldi; Greta'nın sağlığını riske atmadan onu yormak gibi hoş bir etkisi olan refleksif özgürlük girişimleri.

"Müzik kutusu için mi endişeleniyorsun?" Hawthorne sordu.

"*B-broken. Sonsuza dek.*" Hiçbir ağıt bu kadar yürek parçalayıcı, hiçbir keder bu kadar büyük olmamıştı. Margaret bir mendil çıkardı ve Hawthorne'a uzattı.

Greta'ya tutunmayı kaybetmeden mendili kapmayı başardı. "Onu tekrar bir araya getireceğiz."

"Ama *bozuk*."

"Bir keresinde kolum kırılmıştı," dedi Hawthorne. "İyileşti. Gördün mü?" Uzun, güçlü bir kolunu uzattı. "Müzik kutusu da tamir edilebilir."

Greta'nın sevmeye ve okşanmaya iyi yanıt vermediğini biliyor gibiydi. Onu sıkıca tuttu, başka bir şey yapmadı.

"Kolunu mu kırdın?" Greta burnunu çekti.

"Başka biri kırdı. Ben kaldırımlarda savunmasız yatarken üzerinde tepindiler. Canım çok yandı. Kendini incittiğini görmek istemem, küçük Greta."

"Müzik kutusuna zarar verdim. Bu-"

"Onu onaracağız, ama önce gevşeyen her parçayı bulmalıyız. Her yay ve tel, her vida. Eğer bir parça eksikse."

yenisi için Londra'ya gönderecek ya da demirciye yeni bir tane yaptırarak. Teyzene bir özür borçlusun."

Greta Margaret'e baktı, gözyaşları içindeki küçük yüzü şaşkınlık içindeydi.

"Bana vurmaya çalıştığın için," dedi Margaret. "Sevdiğimiz insanlara vurmamız."

"Sana vurmak istemedim. istedim."

Hawthorne mendili Greta'ya uzattı. "Birinin gitmesini istiyorsanız, ona gitmesini söyleyin ya da elinizi sallayın. Kapalı bir yumruk, isterseniz de istemeseniz de canınızı yakacaktır."

Mantıklı bir öneriydi ama Greta öfkelenildiğinde hiçbir işe yaramıyordu.

Yanaklarını sildi, burnunu sildi ve Hawthorne'a mendilini uzattı.

Kirlenmiş çamaşırların hiçbir önemi yokmuş gibi mendili bir kenara bıraktı. "Adriana Yuletide'de bana bir kez vurmuştu." Greta ürpererek iç çekti.

"Kazara. O bir korsandı. Acıdı."

"Ve özür diledi," dedi Margaret. "Çünkü senin incinmeni istemiyordu ve üzgündü."

"Ama sana vurmadım." Greta, gevşek müzik kutusu parçalarına basmamaya dikkat ederek Hawthorne'un kucağından kalktı. "Uzaklaştın. Müzik kutusunu onarmak istiyorum. Bay Hawthorne Dorning söyledi." Hawthorne'un adını tek bir kelimeymiş gibi telaffuz etti: *Bay Hawthorne-Dorning*.

Greta'yla birlikte sabahın geri kalanının boşa gitmesine neden olabilecek, kasıtlı olmayan ama bir zarar için özür dilemenin etik mantığını tartışmak ister gibi görünüyordu.

"O zaman parçaları bulalım," dedi Margaret. "Gerçi ne dair en ufak bir fikrim yok."

Hawthorne kendini kaldırım taşlarına bırakarak Greta'nın yanına çömeldi. Ana dişliye benzeyen, düzensiz aralıklarla küçük dişleri olan küçük bir metal makarayı eline aldı.

"Mekanizmayı çalıştıran anahtara, ahşap muhafazaya ve gevşemiş olan diğer her şeye ihtiyacımız olacak," dedi.

"Anahtar bende." Greta küçük metal düğmeyi kaptı ve ona uzattı. "Mekanizma nedir?"

"Siz ikiniz bana izin verirsiniz," dedi Margaret, "hemen döneceğim. Adriana'yı kontrol etmek istiyorum." Margaret, Fenny'den tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyordu, çünkü kızlar güvenilir muhabirler değildi. O halde mahremiyete ihtiyacı vardı.

Hawthorne başını kaldırmadan, "İyi olacağız," dedi. "Müziği yapan şey mekanizmadır. Hiç bir piyanofortun içine bakıp çekiçlerin tellere nasıl vurduğunu fark ettiniz mi?"

Margaret, piyanonun salonun zemininde parçalanmasına yol açabilecek olsa da onu açıklamalarıyla baş başa bıraktı. Arka koridora kadar ilerledikten sonra yedek mendilini çıkardı, koltuğa oturdu ve kendini ağlamaya bıraktı.

Fenny onu beş dakika sonra orada, en azından dış görünüşü itibariyle az çok sakin bir halde buldu.

"Adriana bir puzzle başlatmamızı önerdi, çünkü Greta onları çok seviyor."

Margaret mendilini katlayarak, "Ne kadar düşünceli," diye cevap verdi. "Ne oldu?"

Fenny yerleşmenin diğer yarısını aldı. "Müzik kutusu için didişiyorlardı, buna bir son vermeliydim, biliyorum. Greta müzikle pek ilgilenmiyor gibiydi ama kutunun içinde dönüp dururken çıkardığı ses hoşuna gidiyordu ya da belki de titreşimler hoşuna gidiyordu. Bu çocukla kim bilebilir ki? Adriana sabırsızlandı ve müzik kutusunu kapıp götürmeye çalıştı ve lanet şey taşların düştü. Gerisini siz de duydunuz."

Artık bahçeden hiçbir ses gelmiyordu, sadece kutsanmış, güneşli bir huzur vardı. "Onu sakinleştirdi, Fenny. Greta'yı kucağına aldı, çırpınmasına izin verdi.

Gücünün sınırına kadar ve asla sesini yükseltmedi."

"Bazen yenilikler karşısında afallıyor. Bir dahaki sefere şansı o kadar yaver gitmeyebilir."

"Ona kırdığı şeyleri tamir etmeyi öğretecek." Çok önemli bir ders. Margaret'in henüz öğrenemediği bir ders. "İğrenmemişti, kızmamıştı, sabırlı ve nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı."

Fenny onun dizini okşadı. "Onunla evlenmekte tereddüt etmeniz bir nedeni de Greta'nın öfkesi miydi?"

"Sebebin bir kısmı." Hepsi değil. Hepsi değil ama Margaret'in kolayca kabul edebileceğinden daha büyük bir kısmı. Greta farklıydı, genellikle

gürültülü, itici, şaşırtıcı bir şekilde.

Benimle evlendiğinde, savaşların benim olacak ve çocukların da benim olacak. Hawthorne bu sözlerde ciddiydi, gerçekten, dürüstçe.

"Bay Dorning'le sohbet ederken bana önemli bir şeyi ," dedi Margaret. "Kardeşi bir kont."

"Ayrıca, tanıma şerefine nail olan herkese göre, gerçekten iyi bir adam. Dorningler iyi bir aileye benziyor."

"Onları komşu olarak tanıyorum ve haklısınız. O kadar çalışkan ve gösterişsizler ki aynı zamanda unvan sahibi olduklarını unutuyorum. Leydi Jacaranda önemli bir servete sahip küçük bir unvanla evlendi. Kocasını da bir kontun varisi. Willow Dorning başka bir kontun kızıyla evlendi. Onlar önemli insanlar, Fenny. Gerçek bir önemi var, sadece yerel meclisin değil."

"Ve Bancroft'un gerçek sonuçlarla uğraşacak durumu yok."

"Şu anda değil ama zengin biriyle evlenirse Summerton ve kızların peşine düşecek parası olacak ve onlara bakmak için şu anda olduğundan daha iyi bir konumda olacak. Bunu deneyeceğinden korktuğum için deli miyim ben?"

"Yerleşim yerleri oldukça büyük ve Summerton çok güzel. Bazı insanların asla yeteri kadar parası olmaz ve başkalarından çalmak için dürüstçe para kazanmaktan daha çok çalışırlar. Git Bay Dorning'e onunla evleneceğini söyle."

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi Margaret. "Bir süre daha düşünüyormuş gibi düşündüm, böylece... uzlaşmanın bir yolunu bulabilirdim."

"Sen dul bir kadınsın." Fenny gülümsemesi yorgun bir halde ayağa kalktı. "Uzlaşmaya varamazsın. Onunla evlen. O istikrarlı, iyi huylu, güvenilir çılgın atan çocuklara karşı sabırlı. Şu anda bekâr bir erkek için bundan daha iyi bir tavsiye düşünemiyorum."

İyi öpüşüyor ve çiftleşmeyi çok seviyor ama ben ona aşık oldum çünkü nazik ve onurlu biri.

"Durumu kötüleşiyor mu Fenny?"

"Greta giderek büyüyor," dedi Fenny. "Eğer Bay Dorning onu öfke nöbetinden uzaklaştırdıysa, belki o da büyüyor. Umut edebiliriz."

Fenny geldiği yoldan geri döndü ve Margaret ayağa kalktı. Greta'nın öfke nöbetleri tüm ev halkı için yorucu ve aynı zamanda korkutucuydu. Bancroft bir yıl kadar önce köyün ödünç kitap veren kütüphanesinde ve fırınında bunlardan birini görmüş ve dehşete düşmüştü. Greta'nın gerçek bir öfke nöbeti geçirmesine kıyasla o gösteri önemsiz kalmıştı.

Margaret saçlarını düzelitti, mendilini bir kenara bıraktı ve Hawthorne'a, Bancroft kasabadan dönmeden önce özel bir ruhsat alması koşuluyla, onun yasal karısı olacağını söylemeye hazırlandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Sevgili Bayan Pepper, büyüleyici görünüyorsunuz." Bancroft kendi yansımasına bir selam verdi.

Çok coşkulu. Çok ciddi. Emily Pepper bir kuş beyinli değildi, ama bir Püriten de değildi.

"Sevgili Bayan Pepper, her zamanki gibi sizi görmek bir zevk." Bir selam daha, ama o kadar alçak değil.

Daha iyi, yine de tam olarak değil... O lanet olası Dorningler bir ipek asilzadesinin varis kızını nasıl karşılayacaklarını çok iyi bilirlerdi.

"Bayan Pepper, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz." Biraz daha fazla gülümseme, biraz daha az eğilme, böylece bir adam genç bayanın gözlerinin içine onaylayarak bakabilirdi.

"Bunun işe yarayacağına inanıyorum." Bancroft silindir şapkasını kafasına vurdu. "Baston, Rutherford."

Bancroft'un en seçkin acenteden en yüksek tavsiyeyle gelen uşağı, gerekli eşyanın üzerinden geçti.

Bancroft sade pirinç sapı incelerken, "Bu gerçek bir sopa," dedi. "Elimizdekilerin en iyisi bu mu?"

"Daha süslü bir versiyonunu temin etmeye çalışabilirim, Bay Summerfield. Bir sabah ziyareti için, abartısız bir yaklaşım genellikle en etkileyici olanıdır." Rutherford bir beyefendinin neşeli sakinliğini yansıtıyordu ve kendisi de son derece şıktı. Merdivenlerin altında casusluk yapmanın yararlı olduğunu çoktan kanıtlamıştı ve Bancroft'un gardırobuna hiç bu kadar özenle bakılmamıştı.

Bancroft onuncu kez kendine baktı. Rutherford'a göre kıyafeti son derece şıktı. Mavi sabahlık ve krem yelek Bancroft'a biraz sıkıcı görünmüştü, şehre yeni gelmiş ve dikkatleri üzerine çekmek istemeyen bir taşra beyefendisi gibi.

"Tıpkı diğer tüm hayranlar gibi görüneceğim, bu olmaz."

"*Yaka* çiçeğinizi henüz seçmedik efendim ve bu palto gözleriniz için harika şeyler yapıyor."

Summerfield ailesinin gözleri maviydi, gerçek İngiliz mavisini, Dorning'lerin çoğunu etkileyen deniz salyangozu moru değil.

"Sunulanların arasında mavi bir çiçek var mı?" Bancroft, Rutherford'dan bir çift lekesiz çocuk eldivenini kabul ederken sordu.

"Ben pembe düşünmüştüm efendim. Hanımlar bezelye ya da karanfilin kızarmasını tercih ediyor ve kontrast bir dokunuş gündüz kıyafetlerine canlılık katıyor."

Pembe mi? Bancroft hayatında hiç pembe giymemişti. Önceki akşam da pembe yelekli, peltek bir züppe onu iskambil kâğıtları konusunda rahatlatmıştı.

"Emin misin, Rutherford?"

Rutherford görevine göre gençti, muhtemelen henüz otuzunda bile değildi ama davranışları kusursuzdu. Alınmak yerine, ki uzmanlığı düşünüldüğünde bunu gerçekten yapabiliirdi, Bancroft'un sorusunu değerlendirir gibi göründü.

"Her beyefendinin gardırobu, giyen kişiyi temsil etmek istediği şekilde daha iyi temsil etmek için ayrıntılarında farklılık gösterecektir, Bay Bancroft. Kanıt, ilk olarak sizin üzerinizde bıraktığı izlenimde yatar. Dünyanın -ve Bayan Pepper ile babasının- sizi nasıl görmesini istediğinizi biliyorsunuz. Bu sabah pazarda sunulan seçenekler arasından üç olasılık seçme cüretini gösterdim. Eğer arzu ettiğiniz buysa, memnuniyetle üç tane daha getirebilirim."

"Bir bakalım," dedi Bancroft eldivenlerini çekerek. Eldivenler tam oturmuştu, Dorset'te yaşlanan köylülerin diktiği eldivenlere hiç benzemiyorlardı. Bancroft'un çizimleri mükemmel bir şekilde parlıyordu. Kravatı bir sanat eseri idi. Gerçekten de Londra'nın uygar dünyanın merkezi olmasının iyi nedenleri vardı.

Bancroft ön kapıda durup vitrinde kendini seyretti, çünkü muhteşem bir izlenim bırakmıştı. Dorning'lerin

her zaman çok iyi görünüyorlardı. Her biri, babalarının unvanı nedeniyle hak etmedikleri bir konuma ek olarak, Kasaba bronzunun ve Kasaba tarzının avantajına sahipti.

"Ben de bunu düşünmüştüm," dedi Rutherford, birkaç menekşe ve yeşil bir dalla bağlanmış pembe bir karanfilden oluşan küçük bir buketi kaldırarak.

"Menekşeler umurumda değil."

"Gün geçtikçe solma eğilimindedirler," dedi Rutherford, küçük bir tutam lavanta ile paketlenmiş düz beyaz bir goncayı seçerken.

"Şu iğrenç ottan kurtulun," dedi Bancroft. "Lanet şey bütün odayı kokutuyor. Yine de goncayı seviyorum."

Rutherford goncayı bozmadan lavantayı çıkardı ve yaka *çiçeğini* Bancroft'un yakasına taktı. "Beğendiniz mi, efendim?"

Üçüncü seçenek soluk maviydi, Bancroft'un tanımadığı küçük bir çiçektir, ama onu kır yollarında ve bordürlerde yetişirken görmüştü - ucuz bir çit çiçeği.

"Kesinlikle," dedi Bancroft. "Güllerin *bir* havası vardır. Bayan Pepper üzerinde bir kez daha mükemmel bir izlenim bırakacağım."

"Eminim öyle olacaktır, efendim." İroniye kaçmadan cesaretlendirici olarak nitelendirilebilecek kadar iyi bir neşeyle söylendi.

Bancroft, dün gece oyun masalarındaki kayıplarına rağmen, dünyayla barışık bir şekilde Bayan Pepper'ın evine doğru üç sokak boyunca yürüdü. Tüm beyefendiler birkaç el kâğıt oynadı ve kimse her zaman kazanamadı. Londra'daki hayat, yaşanması gerektiği gibi bir hayattı. İyi giyinilmiş, iyi bakılmış, iyi karşılanmış, iyi eğlenilmiş. Hartley Dorset'ten yünlü koyunlar ve filizlenen mısırlarla ilgili iki kasvetli rapor göndermişti ama Bancroft bunlara üstünkörü bir ilgi göstermişti.

Summerton'la ilgili paragraflar daha ilgi çekiciydi ve bir dulun mülk yönetimi konusundaki uzmanlığının sınırlılığı düşünülüyordu oldukça iyi işlediği anlaşılıyordu. Bancroft, Hartley'nin sorumluluklarına Summerton'u da ekleme zamanı geldiğinde, bir başka hasta mülkü devralmak istemediği için bu iyi bir şeydi.

Bayan Pepper'ın yerleşimlerinin yardımıyla bunu er ya da geç yapacaktı.

O iyi hanımefendi onu kapıda içtenlikle karşılar, bir başka adam, bir baronet, onu uğurladı.

Baronet'in sahayı terk etmesi sportmenceydi ama Bancroft nefes nefese kalmış bir köpek yavrusu değildi. Kendisine eşlik etmekten hoşlanan bir bayanı ziyaret eden, varlıklı ve itibarlı bir adamdı. Rutherford durumu bu şekilde özetlemişti ve Rutherford ne demek istediğini biliyordu.

"Bay Summerfield, ne iyi ettiniz de geldiniz." Bayan Pepper ona gülümseyerek selam verdi, ağırlamaktan memnun olduğu her halinden belliydi. "Kahve , değil mi? Lütfen içtiğinizi söyleyin, çünkü çok severim."

Bancroft kahveyi pek sevmezdi. "Nasıl isterseniz, hanımefendi. Her zaman tam olarak istediğiniz gibi."

"Eğer istediğimi yaparsak, efendim, Kasaba'nın eziyetinden ve kömür dumanından kurtulmuş oluruz. Dorset'te, değil mi?"

Belli ki biraz araştırma yapmış, bu çok cesaret verici bir işaret. "Bunu sana kim söyledi?"

"Belki de yaptınız?" Onu yeşil, pembe ve krem renkleriyle döşenmiş güneşli bir salona götürdü. Sadece duvar kâğıdı bile -yemyeşil orman bitkileri, tavus kuşları ve kızarmış orkidelerden oluşan bir desen- beş dönümlük bir arazinin daha masrafını karşılayabilirdi.

Bancroft, "Belki daha önceki bir konuşmamızda size Summerfield Evi'nden bahsetmişimdir," dedi. "Ailemin oturduğu yere karşı derin bir sevgi itiraf etmeliyim, eğer orayı görme şerefine nail olsaydınız siz de öyle yapardınız. Binlerce dönümlük arazisi krallığın en güzel kırsalı." Kokan koyunlar, daha da kokan öküzler, çamurlu topraklar ve tüylü atlardan hoşlananlar için güzeldi. Kışın biraz cereyan yapsa da evin kendisi muhteşemdi.

Yine de Summerfield eviydi ve Bancroft, toprağın tek başına bir adama gerçek bir itibar kazandırdığını takdir ediyordu.

"Peki ailenizin mülkleri nerede?" Bancroft, ev sahibesi ona bir kanepeyi işaret edip -daha da cesaretlendirerek- yanına otururken sordu.

"Babamın çok sayıda mülkü var ama henüz Dorset'te mülk sahibi olduğunu sanmıyorum. Kasabaya daha yakın projeler bulma eğiliminde. Kahvenizi nasıl seversiniz?"

"Sağlıklı bir miktar süt ve bir tutam şekerle."

Bir refakatçi pencerenin yanında oturmuş, bir sineğin geçmesini bekleyen bir örümcek gibi iğnesiyle uğraşıyordu. Arkadaşlarına göre gençti, ayrıca gülümsemeyen bir şekilde güzeldi.

Bayan Pepper, Bancroft'un sadece içer gibi yaptığı kahveyi uzattı.

"Peki, büyük gayrimenkul sahibi bir adam olarak, yılın bu zamanında sizi ne meşgul ediyor?" Bayan Pepper sordu. "Baharın, insanın malından mülkünden ayrılması için uygunsuz bir zaman olduğunu düşünürdüm."

"Çok uzun değil, canım. İyi bir personele ve iyi bir araziye sahip olduğum için şanslıyım. Neredeyse kendi kendine işliyor. Bu yılki ekim işimiz bitti, gerisi doğanın elinde." Hartley'nin raporları kırkma ve ot biçme konusunda gevezelik ediyordu ama Bancroft, Charles'ın ölümü üzerine Hartley'yi işe aldığından beri aynı sızlanmaları ve endişeleri duymuştu.

Tarım, kibar bir sohbetin geçebileceği en sıkıcı konu olsa gerek.

Bayan Pepper arkadaşına gülümseyerek, "İyi bir yardım çok önemlidir," dedi. "Sevgili Bayan Briggs olmasaydı kendimi kaybederdim."

Briggs nakış kasmağına bakarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, bayan."

"Dorset bir koyun ülkesi, değil mi?" Bayan Pepper sade kahvesinden bir yudum alarak sordu.

Bancroft bu manzara karşısında neredeyse yüzünü buruşturacaktı. "Sürülerimiz geliyor, o kadar ki saman depolarımızı artırmak için bir su çayırı satın almayı düşünüyoruz."

"Oh, gerçekten mi?" Durgun kahverengi gözleri Bancroft'a, Hartley'nin o lanet olası su çayırı hakkındaki övgü dolu sözlerine daha fazla kulak vermiş olmayı diletti. "Su çayırının ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım, Bay Bancroft. Belki siz bana açıklayabilirsiniz?"

"Kavram basit, canım. Akarsu kenarlarındaki çimenlerin kışın bile yeşil kaldığını ve ilkbaharda yeniden yeşillenen ilk çimen olduğunu hiç fark ettin mi?"

"Fark ettiğimi söyleyemem. Bayan Briggs, bu fenomeni fark ettiniz mi?"

"Sussex'te bir kızken, hanımefendi. Büyükbabam bir su çayırına bakardı."

"Ben de büyülendim." Genç kadın kahvesini tazeledi. "Dünya harikalarla dolu ve ben bunların bile varamıyorum. Akan su çimenleri nasıl yeşil tutuyor?"

"Hızlı akan bir su o kadar kolay donmaz,"-ya da Hartley öyle düşünmüştü-"ve böylece çimenler ve altındaki toprak genel olarak kış toprağından daha sıcak olur. Çimenler sonbaharda daha uzun süre büyümeye devam eder ve ilkbaharda büyümeye daha erken başlar."

"Birinin otlağıının altında bir mangal kömürü olması gibi. Ne kadar zekice. Biraz limonlu kek alın, efendim. Summerfield'da böyle bir mucize olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Arazinin bir Summerfield holdingi ile birleştiğı başka bir mülkten bir tane satın alma sürecindeyiz. İnsan komşuları hakkında kötü konuşmayı sevmez ama o su çayırının şimdiki sahibi de o kötü şöhretli ünvanlardan birine sahip. Bir miktar nakit para lord hazretlerinin işine yarayacaktır, ben ise daha büyük kaynaklara sahip olduğum için uzun vadede zenginliğe bakabilirim."

Limonlu kek mükemmeldi, hem nemli hem de tatlıydı. Bayan Pepper, babasının toprak sahibi olma sanatıyla uğraştığından, ancak konu ekinler, hayvanlar ve *benzerleri* olduğunda pek az gerçek uzmanlığa sahip olduğundan bahsetti.

Bu sırada arkadaşı köşede sessizce dikiş dikiyor, Bancroft da kahvesini yudumluyormuş gibi yapıyordu. Bütün Londra, Osgood Pepper'ın toprak sahibi soyluların saflarına katılmaya çalıştığını biliyordu -ticaret sınıfından olmayan kim vardı ki?

Bir insanın doğuştan ya da eğitim olarak uygun olmadığı zorlukları üstlenmesi ne kadar da üzücü.

"Daha fazla kahve için zili çalayım mı?" Bayan Pepper otuz dakika kadar sonra sordu.

"Lütfen benim hesabıma değil. Gelecek hafta Framley'lerin balosuna katılacak mısınız, Bayan Pepper?"

Bayan Framley, konuk listesinde unvan sahibi olsun ya da olmasın herkesin yer aldığı hırslı bir ev sahibesiydi. Bancroft'un bir daveti vardı çünkü annesi ve Bayan Framley arkadaşlıklar. Emily Pepper'ın yerleşim yerleri, unvanı ya da soyu olmamasına rağmen böyle bir toplantıda hoş karşılanacağı anlamına geliyordu.

"Sanırım bu daveti kabul ettim, değil mi Bayan Briggs?"

"Yaptınız, bayan."

"O zaman bana bir dans ayırmanızı rica edebilir miyim? Açılış setinde değil elbette ama gecenin ilerleyen saatlerinde sizinle odada bir tur atmak çok keyifli olur."

Bayan Pepper ayağa kalkarak, başka bir ev sahibesi Bancroft'a kapıyı gösterdikten çok sonra ziyaretin sona erdiğini işaret etti.

"Kasabada hâlâ çok yeniyim," dedi. "Size akşam yemeği valsimi sunarsam protokolü gücendirmiş olur muyum Bay Bancroft?"

"Protokolü rencide etmek mi? Sevgili genç bayan, bana sevinmem için bir neden veriyorsunuz." Onu salondan çıkarırken, aptal bir kadın olmadığı her halinden belli olan refakatçi dikişine devam etti. "Akşam yemeği valsi sayesinde sohbet etmek için daha fazla vaktimiz olacak ve hiçbir şey beni daha mutlu edemez, tabii yarın moda olan saatte Hyde Park'ta benimle gezintiye çıkmak istemezseniz?"

Zayıf kalpler hiçbir zaman büyük anlaşmalar kazanamazdı ve ayrıca Bancroft Bayan Pepper'dan hoşlanıyordu. Tek bir terlikli parmağı bile edep sınırlarını aşmadan dostça ve pratik bir hava yayıyordu. Kışların uzun ve kasvetli geçtiği ve toplantıların kayda değer tek sosyal buluşma olduğu Dorset'te iyi iş çıkarırdı.

"Bilgili bir eskort eşliğinde at arabasıyla geçit töreni yapmaktan çok hoşlanıyorum," dedi. "Taşradan gelen komşularınızdan bazılarına rastlarsak bizi tanıştırır mısınız?"

Oh, daha iyi ve daha iyi. "Görgü kuralları en azından bu kadarını gerektirir."

"O halde bir sonraki karşılaşmamızı dört gözle bekleyeceğim Bay Bancroft.

Dört bekliyorum."

Kahverengi gözler çok etkileyiciydi. "Ben de öyle Bayan Pepper." Elini eğerek uzattı, sessiz bir uşaktan bastonunu, şapkasını ve eldivenlerini aldı ve kapı çalındığında şapkasını giymek üzereydi.

Üç taze yüzlü beyefendi bir anda fuayeye doluştu ve uzun süreli bir vedalaşmayı imkânsız hale getirdi. Bancroft sadece şapkasının kenarını genç dallara dokundurdu ve geri çekildi.

Üç yavru köpek de yakalarına pembe güller takmıştı, ancak her yaka çiçeği farklı bir çiçekle süslenmişti. Bancroft bu gerçeği Rutherford'a söylemek için aklına bir not aldı, ama belli ki Bayan Pepper en sevdiğini seçmişti ve ne kadar da iyi bir seçim yapmıştı.

THORNE mendilini çeşmenin etrafındaki kaldırım taşlarına yaydı ve Greta'yla birlikte müzik kutusunun bulabildikleri her parçasını küçük keten karenin üzerine yerleştirdiler.

"Görünüşe göre hepsi bu kadar," dedi. Müzik kutusu çocuk odasında yıllarca dayanmış ve metal iç kısımdan çok ahşap gövdeye zarar vermişti.

"*Emin* misin?" Greta gözlerini mendilin üzerindeki ufak tefek şeylere dikerek sordu.

Bu çocuk için üstünkörü bir güvence yeterli olmazdı. Adriana için belki. Greta için değil.

"Bir bakalım o zaman," dedi Thorne, kendini yürüme yoluna indirip sırtını kuru fıskiyeyle dayayarak otururken. "Burası işin kalbi." Üzerinde bir dizi minik diş bulunan metal tamburu havaya kaldırdı. "Buradaki silindiri açarsak bir yay buluruz ve o yayı sararak buradaki fıçıyı döndürürüz."

Greta ona bir kez daha kaşlarını çattı. "İçinde bir yay olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi Thorne anahtarı eline alarak, "anahtarı bu deliğe sokup çevirdiğinizde yayın direncini hissedebilir ve sıkılaştığını duyabilirsiniz." Anahtarı bir kez çevirdi.

"Oh. Deneyebilir miyim?" "Çok sıkı değil."

Greta anahtarı temkinli bir şekilde yarım çevirdi. "Bundan biraz daha fazlası."

Tam bir çevirme ve namlu, birkaç teneke çubuk değerinde tekerleme için zorunlu olarak döndü.

"Onu *görebiliyorum*," dedi Greta, kendinden geçmiş bir halde.

"Müzik yaptığını görebiliyorum!"

Margaret terastan merdivenlerden indi. Çocuk başını kaldırıp bakmadı ama Thorne kesinlikle baktı. Kadının gözleri kuşkulu bir şekilde parlıyordu ve duruşu nişastasını kaybetmişti. Greta müzik kutusunun mekanizmasının üzerine çömelmiş halde kalırken o ayağa kalktı.

"Margaret Teyze, gel bak. Fıçının dönüşünü ve notaların çıkışını izleyebilirsin. Yayı kurduğunuzda müzik kutusu kendi kendine çalışıyor."

Tanrıya şükür, melodi azaldı.

"Neden Adriana'ya göstermiyorsun?" Margaret önerdi. "Çocuk odasında bir yapboz üzerinde çalışıyor."

Greta ayağa fırladı, müzik kutusu mekanizması elindeydi. "Bu şimdiye kadarki en harika hediye Bay Hawthorne-Dorning. Teşekkür ederim."

Gülümsemesi ona birini hatırlattı, ama gülümsemesi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, sonra da merdivenlere doğru koşmaya başladı.

"Greta!" Thorne seslendi. "Buna ihtiyacın olacak." Anahtarı ona uzattı.

Koşarak geri döndü, anahtarı kaptı ve reverans yaptı. "Teşekkür . Adriana'ya göstereceğim. Ve Fenny'ye. Ambers'a, Cook'a ve Bayan Blevins'e de göstereceğim." Listesine eklemeler yaparak evin içinde kayboldu. "Kırık bir oyuncak bir çocuğa hiç bu kadar zevk vermemiştir." Thorne dedi ki. "Greta'nın hayata benzersiz bir bakışı var."

"Onun için endişeleniyorum." Margaret mendili aldı ve kenarlarını içindeki tahta parçaları ve vidaların üzerine katladı. "Çok zeki, çok inatçı. İsteseniz bile hiçbir şeyi unutmaz ve ne kadar hayalperest olsa da şaşırtıcı derecede mantıklıdır."

"Onu seviyorsun," dedi Thorne. "İkisini de seviyorsun."

"Tüm kalbimle. Neden bir müzik kutusu seçtin?"

Nişanlandık mı? Bu soru Thorne'un sinirlerini, müzik kutusu silindirin metal dişlerine takılan iğneler kadar germiştir.

Thorne, "Esinti artıyor," dedi, "ve sen pelerinin olmadan dışarı çıktın. İçeri girelim mi?"

"Sanırım yapmalıyız. Yağmur kokusu alıyorum ama hâlâ biraz uzakta."

Thorne bahçede bir bahar gününden ve kur yapma heveslerinin olası yenilgisinden başka bir şeyin kokusunu alamıyordu. "Müzik kutusunu getirdim çünkü Adriana bana canlı hikâyelerden ve ayrıntılı resimlerden hoşlanacak bir çocuk gibi geldi, Greta ise... Greta başka şeylerden hoşlanır. Bir mühendisin içgüdülerine sahip."

Margaret teras kapısının hemen dışında durakladı. "Bu sonuca nasıl varabildiniz?"

"Asya bozkırlarını savunurken yüksek bir noktadan bakması gerektiğini biliyordu. Kendisinden iki kat daha uzun bir mobilyaya nasıl tırmanacağını çözdü. Bulmacaları çözer."

"O kargaşa yaratırken," dedi Margaret kapıdan uzaklaşarak. "Oturma odam müzik odasının dışında."

Bir dizi Fransız kapısını açtı ve Thorne'u hafifçe yıpranmış mavi bir kanepa, biraz çizik bir masa ve alçak bir ocağa sırtını dayamış bir salon sobasının yanına yerleştirilmiş sallanan bir sandalyenin bulunduğu küçük kare bir odaya götürdü. Sallanan sandalyenin önünde bir tabure, karşısında da bir okuma koltuğu vardı.

Eşsiz kokular -tarçın ve hanımeli, belki biraz da sedir- küçük sığınağa özel bir inziva yeri havası veriyordu.

"Burada rahatsız edilmeyeceğiz," dedi Margaret, kapıları kapatıp mendili kurutma kağıdının üzerine koyarken, "Fenny'nin çocuk odasında huzuru sağlayabileceğini varsayarsak. Evlilik teklifinizi kabul etmeye karar verdim."

Ses tonu o kadar yavandı ki, yarın akşamki yemek menüsündeki sebze seçimini duyuruyor olabilirdi.

"Gerçekten mi?"

Sonrası ilginçti. Margaret zaten temiz olan bir ocağı süpürdü, düzenli bir şekilde istiflenmiş olan yazışmaları düzeltti, düzgün bir şekilde fiyonklanmış olan bir perde kanadını düzeltti.

"Cesaretini topluyorsun," dedi Thorne. "İşaretleri öğreniyorum. Gerçekten istemediğin sürece benimle evlenme. İkimizin de pragmatik olmasıyla ilgili konuşmanızı anlıyorum, ancak size uzun zamandır saygı duyuyorum ve eşiniz olmayı dört gözle bekliyorum. Eğer

Bu birliktelik konusunda aynı şekilde hevesli değilseniz, o zaman teklifimi unutalım ve ben kırkım geri döneyim, orada..."

Eğer böyle bir şey mümkünse, mutlak unutuşa giden yolu kesip biçecekti. Eğer mümkün olmasaydı, Valerian'ın birkaç yıl önce yapmaya başladığı elma konyağına başlardı. Son derece etkili olan bu içki, üniversiteli gençlerle dolu bir masaya bir el piquet dağıtan bir iskambil kâğıdı kadar kolay içiliyordu.

Margaret onu bileğinden tuttu ve okuma koltuğuna götürdü. Çorapların üzerine tünedi. "Lütfen oturun. Sorun Charles." "Onu hâlâ seviyorsun. Biliyorum. Bu senin bir kanıtı-"

Başını iki yana salladı. "İyi değildi." Göğsüne vurdu. "İşte. Çocukluğunda geçirdiği hastalıklar yüzünden kalbi zayıflamıştı ve sağlıklı ve mutlu görünmesine rağmen kolayca yoruluyor, çarpıntı ve terleme eğilimi gösteriyordu."

Vay canına. Ölen sevgili bir kocanın karısının kalbinde her zaman bir yeri olacaktır. Trajik bir şekilde hastalığa yakalanan ve her seferinde cesur bir gülümsemeyle ölümüne kahramanca göğüs geren sevgili bir koca... Thorne bununla rekabet edemezdi. Bir beyefendi olarak, böyle bir sevgiyi yerinden etmek istememeliydi.

"Özür dilerim. Hasta olduğunu bilmiyordum."

"Bancroft, Charles'ın hastalıklı et yediğini, birilerinin bu hastalığın ailede yaygın olduğu sonucuna varmaması için ortaya attı. Eğer koca bir evde neden sadece bir kişinin gıda zehirlenmesine yakalandığını merak eden biri varsa, bu soruyu hiç gündeme getirmedim."

"Ve sen de onunla tartışamayacak kadar kederden çökmüştün."

"Elbette üzgündüm," dedi Margaret. "Çok üzüldüm ama Charles bana evlenme teklif ettiğinde sağlığının tehlikede olduğunu söylemişti. Ölümü bir kayıptı ama sanırım onun için aynı zamanda bir rahatlamaydı. Öldüğünde yanında değildim. Buna pişmanım ama hastalığının öngörülemez olduğu konusunda beni uyarmıştı. Haftalarca iyi olur ve sonra görünürde hiçbir sebep yokken yatağa düşerdi. Hava değişiklikleri onu bazı yıllar etkiler, bazı yıllar etkilemezdi. Bütün yazı hamakta kitap okuyarak geçirir, sonra sonbahar toplantısında benimle minuet dansı yapacak kadar zinde olurdu. Hastalığına çok az anlam verebiliyordum ama bizimkinin kısa ve mutlu bir evlilik olacağını söylediğinde ona inanmıştım."

"Onu kocan olarak kabul etmekle çok cesur davrandın."

Margaret ayağa kalktı ve masaya giderek bir çekmece açtı. Bir mendil çıkardı ve ona uzattı. "Greta'nın el koyduğunun yerine koymak için. Cesur değildim."

Thorne, bu zor konuşmayı daha iyi yapabilmek için onu kucağına çekmek istedi ama tıpkı perişan haldeki Greta'yı kucağına alma isteğine direndiği gibi, Margaret'in perde çubuğundan sarkan poşetleri sıkmasını ve çizmesinin ucuyla halı saçaklarını düzeltmesini izlemekle yetindi.

"Herhangi bir asker kadar cesurdun. Bu evliliğe, ardından kalp acısı geleceğini bilerek girdin."

"Kendimce sebeplerim vardı Hawthorne. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Teyzemin sağlığı kötüydü, mirasım mütevazı olacaktı ve ben de cazibemle talipleri cezbedecek kadar neşeli bir genç kadın değildim."

"Beni cezbettin. Hâlâ da çekiyorsun." *Her zamankinden daha fazla.*

"Sen üniversiteye gitmiştin, ben ise... Dorset'in bizim köşesini seviyorum, görüyorsun. Her çiti ve dereyi, her peri tepesini ve tarlayı bilirim. Bir kontun oğlunun servetini orduda, kilisede ya da diplomaside bulma olasılığı yüksekken, burayı asla terk etmek istemiyorum. Teklif etseydiniz, sizi geri çevirebilirdim."

Ya da beni kabul edebilirdin, şansına lanet olsun.

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Ben evlenme teklif etmedim ve sen sevgili Charles'ınla evlendin. Şimdi de benimle evleneceksin, her ne kadar hâlâ çekincelerin varmış gibi görünse de."

Elini onun elinin içinde tutarak tekrar yatağa uzandı. "Sizin de çekinceleriniz olmalı ama bunları dile getirmeyecek kadar centilmensiniz. Charles'la evliliğimiz mükemmel olmaktan çok uzaktı, bu da benim saçmalamamın amacı. Gittikçe zayıflıyor, evden çıkamıyor, giyinmek için harcadığı çaba bile onu bitkin düşürüyordu. Bazı günler merdivenlerden yukarı taşınması gerekiyordu, yoksa daha ilk inişte kalbi çarpmaya başlıyordu. İlk yıldan sonra..."

Thorne'un parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Ben eşten çok hemşireydim," diye devam etti. "Senden taleplerim olacak, Hawthorne. Senden sadakat bekleyeceğim. Bazı ilgiler. Bir eşin hakkı. Yakın ilişkilerden hoşlandığını söylemiştin. *Benimle de* bundan zevk alacaksın, anlıyor musun?"

Ne söylemeye çalışıyordu ki? "Evliliğimizin fiziksel olarak samimi olacağını anlıyorum. Bunu dört gözle bekliyorum." Bu özel salonda bu tür yakınlıklardan söz etmek bile Thorne'un hayal gücünü sapkın yönleri çekiyordu.

"Sadece samimi değil Hawthorne, bu konuşma samimi. Birlikte coşkulu olabileceğim bir koca istiyorum. Yatağa tutku ve enerji getirecek bir koca istiyorum. Ben... Ben şehvet ve neşe istiyorum. Gıcırdayan yatak ipleri. Nefes nefese öpüşmeler. *Ter istiyorum.*"

Margaret kamburunu çıkarmış oturuyordu ama gözleri kararlılıkla parlıyordu ve Thorne'un elini sertçe kavramıştı. Böyle bir çelişkiler yumağı ve çok ama çok sevgili.

Thorne ayağa kalkarak, "Tutku benim bol bol vereceğim bir şey," dedi. "Senin için tutku." Onu ayağa kaldırdı, saçlarını yanaklarından geriye doğru düzeltti ve kollarına aldı.

Tüm o cesur ve gereksiz konuşmalarından sonra, görünüşe göre harekete geçerek onu şaşırtmıştı. Thorne onu kucakladığında hafifçe irkildi.

"Şu anda eteklerini kaldırabilirim, Margaret Summerfield." öperken, bu olasılık içinde fesatlık duyguları uyandırdı. "Seni masanın bir köşesine oturtur ve iki dakika içinde içine girerim. Korseni gevşetebilir ve bir dakika içinde ağzımla ve ellerimle göğüslerini okşayabilirim."

Kendisine sadece göğüslere göz ucuyla okşama izni verdi. "Seni şaşırtıcı derecede samimi bir şekilde öpebilirim. Senden aynı zevki alabilirim..." Bu tatlı fanteziyi açıklamak yerine ağzını onunkıyla birleştirdi.

Margaret kollarını ona doladı ve onu öyle bir öptü ki neredeyse düşecekti. Yanına ve onu kendine çekti, bir yandan da öpüşmeyi derinleştirdi. Elleri her yerdeydi - kollarında ve göğsünde, sırtında,

düşmelerinde... Ye cavorting tanrılar .

Üreme. Ye cennet gibi korolar .

evlilik sevinci. "Margaret." Bir uyarı, bir itidal ricası.

Onu tekrar altına çekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Margaret biraz çıldırdı - birazdan da fazla. Hawthorne'a olan arzusunu, baharın ilk güzel gününde zirveye ulaşmaya ve doğanın tüm ihtişamını seyretmeye kararlı bir şekilde tepeye tırmanmaya çalıştığı gibi savurdu.

Hawthorne, Charles değildi. Margaret'in kafasındaki küçük, inatçı bir ses bu konuda üzgün olmaya çalışıyordu ama bu duygu bir türlü geçmiyordu. Hawthorne sağlıklı, dinç, hayatının baharında, fiziksel aktiviteden ve -görünüşe göre- öpüşmekten zevk alan biriydi.

Öp onu.

"Yarım bir eştim," dedi Margaret, yanağını Hawthorne'un göğsüne yaslamak için geri çekilerek. Durmaksızın çarpan kalbinin ona nasıl bir keyif verdiğini bilemezdi, Charles'ın kalp atışlarının en nazik çiftleşmelerden sonra bile hızlı bir ritim tutturduğunu kaç kez duyduğunu anlayamazdı.

Hawthorne, "Eşinize tamamen bağlıdınız," diye cevap verdi.

"Yanağından öperdim ama asla yakınlaşmak istemezdim. Bana yaklaştığında, bu çabanın onun hayatına mal olacağından endişe ederdim. Arzularımı, öfkemi, üzüntümü, hatta sevincimi bile dizginlerdim. Hastalığı, sonunda uykuya yenik düşen huysuz bir çocuk gibiydi. Çocuğu uyandırdığınızda tüm ev halkı yeniden kargaşaya sürüklenebilir."

Margaret bir kez olsun kapalı bir yerde olmaktan, meraklı gözlerin onu göremeyeceği bir yerde, bir erkekle birlikte olmaktan zevk alan bir adamın kollarında olmaktan memnundu.

Greta'yı mobilyaların arasından çekip çıkarabilen ve onu kucağında rahatça taşıyabilen bir adam.

Hawthorne'un gözlerini görebilecek kadar geri çekilerek, "Bir isteğim daha var," dedi.

"Eğer ilki gibi bir şeyse, ben erkeksi beklentilerin tapınağıyım." Margaret'in saçının bir tutamını tekrar saç buklesinin içine soktu ve bu sıradan hareket bile onun dokunuşuna daha fazla aç kalmasına neden oldu.

Uyuyakalmışım. Bu düşünce, tıpkı uzun zaman önce yaz sabahları uyandığında köyün kenarındaki ateşböceğini tam çiçek açmış halde bulacağından emin olduğu gibi, bütün ve gerçek olarak aklına düştü.

"Beni ileri görüşlü bulacaksın."

"Margaret, bence sen harikası."

"Bence sen de harikası Hawthorne Dorning."

Birbirlerine gülümsüyorlardı ve Margaret'in bir zamanlar neşe ve güven dolu olan kızının ışıltısı içinden süzülüyordu.

"Özel ruhsatla evlenmek istiyorum, lütfen."

Hawthorne onu kendine çekti, kollarını gevşekçe omuzlarına doladı. Oh, onun kokusu... temiz, erkeksi. Biraz at ve deri, biraz çayır ve tanen. Hepsi eski güzel İngiliz lavantasının altında dans ediyordu. Gün bitmeden bu ofisteki poşetleri lavantayla değiştirecekti.

"Cazibemden faydalanmak için beklemene gerek yok, biliyorsun." Bunu fısıldadı, nefesi kızın kulağını gıcıklıyordu. "Yeminleri beklemeye ikna edilebilirim. Beni öpücüklere ve iltifatlara boğ, birkaç cesur söz ver. Kendini sonuna kadar zorlarsan, doğuştan gelen utangaçlığımın en fazla dört ya da beş... saniye içinde parçalanacağını tahmin ediyorum."

Bir çiftlik horozu kadar utangaçtı.

"Özel bir ruhsat istiyorum Hawthorne, böylece Bancroft Londra'dan dönmeden önce bu evlilik bir oldu bittiye getirilmiş olacak." Kimse onu Londra'dan geri çağırmadan önce.

Hawthorne onun alına bir öpücük kondurdu, çapkınca değil düşünceli bir öpücüktü bu. "Ben de gıcırdayan yatak iplerimin tek başına seni heyecanlandıracağını umuyordum. Bancroft kızları senden almakla mı tehdit , Margaret?"

"Açıkça değil, henüz değil. Summerfield Evi'nin daha büyük ve daha ferah olduğundan bahsediyor. *Bir gün* zengin bir amcanın onlar için dul bir teyzeden daha büyük bir avantaj olacağını söylüyor. Muhtemelen onların parasına ve Summertown'a razı olacaktır, ama ben onların vasisiyim, bu yüzden ideal olarak beni de kontrol etmesi gerekecek."

Hawthorne geri adım attı. "Ve seni kontrol edebilmek için kızlara ihtiyacı var."

Gözlerindeki tutku ışığı söğümüştü, ki bu en iyisiydi.

"Bir çift çaresiz çocuğa olan bağlılığınıza hayranım," dedi okuma koltuğunun koluna oturarak. "Sana söz veriyorum, onların iyiliği beni de en az seni ilgilendirdiği kadar ilgilendirecek, ama madem pragmatik davranıyoruz, Margaret, bir şeyi daha açıklığa kavuşturabilir miyiz?"

Pragmatik kelimesi Margaret'in hem kendisini de Hawthorne'u tanımlamak için kullandığı bir kelimeydi ama şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Thorne pragmatikti, aynı zamanda görünüşe göre romantikti. Buna karşılık Margaret, çocuklar söz konusu olduğunda acımasızdı.

"İstediğiniz kadar açıklığa kavuşturabiliriz," dedi, "ama belki de bu tartışmaya terasta devam etmeliyiz?"

Thorne onun elini tuttu ve kalçasına için yaklaştırdı. "Umarım çocukların önünde dostça öpüşmek sizin kutsal evlilik versiyonunuzda yer alıyordur."

"... öyle."

"Güzel." Dudaklarını kadının parmak eklemlerine bastırdı, hızlı ve şefkatli bir şaplak. "Koku ve tisanes tariflerine ihtiyacım var Margaret. Ailemin onlara ihtiyacı var. Casriel sabırsızlanıyor ve on metrelik fünyesi olan bir Congreve roketi gibi. Uzun bir süre boyunca sadece mırıldanır ve homurdanır, ta ki tek yapacağının bu olduğunu düşünene kadar. Sonra o fitilin son iki santimi yanar ve sonuçlar gürültülü, geniş kapsamlı ve öngörülemmez olur. Sabrının sınırlarına ulaşana kadar erkeklerin en kibarıdır."

"Greta gibi. Birlikte on sakin gün geçirdi ve sanırım sevgili küçük kızım kendini kontrol edebilecek bazı rezervler buluyor. Sonra kedi gider

ya da Adriana oyuncak sandığını Greta'yla konuşmadan yeniden düzenler. Ortalık karışır."

Margaret başını Thorne'un omzuna yaslama isteğine boyun eğdi, çünkü Greta'nın hiddetli halini hatırlamak bile ürkütücüydü.

Hawthorne, "Casriel'i botanik ürünler satmanın kârlı olacağına ikna edemezsem," dedi, "ortalık karışabilir. Kardeşlerimden en az ikisi, muhtemelen üçü, Casriel'in fikrini hayata geçirmem için bana güveniyor ve sattığımız tek şey zaten piyasada bulunan aynı poşetler ve kokular olursa bunu başarılı bir şekilde yapamam. Örneğin kellik için bir tedaviden bahsettiniz."

Margaret kendini itti, çünkü Thorne başparmağını bileğinin üzerinde gezdirirken düşünemiyordu.

"Bir tedavi değil, bir tedavi. Benim uydurduğum bir şey değil." Yine de aylar boyunca erkek kafa derisinde saç büyümesini geri getirdiğini iddia eden iki farklı tarif biliyordu. Hannah bunlara yemin ederken, Margaret sadece kafa derisine aylarca günde üç kez kuvvetli bir şekilde masaj yapmanın istenen sonucu verdiğinden şüpheleniyordu.

"O zaman eyer ağrıları için bir merheme, fazla yiyenler için patentli bir ilaca, erkeklik gücünü geri kazandıran bir pudraya, benzersiz, etkili ve merhum kontun biriktirdiği muazzam koleksiyon sayesinde sadece bizim ulaşabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var-"

Margaret elini kaldırdı. "İlaçlarla uğraşamam, Thorne. Aktarlık sanatı bu konuda benden esirgendi." Margaret'in örmeye hazır olduğu tüm aldatmacalar ve yarım yalanlar arasında bu gerçek sağlam bir zemine oturuyordu. "Bu ilaçları inceledim, doğru, ama bildiklerimi uygulama yeteneğim yok. Hannah bu konuda size daha iyi yardımcı olabilir. Kokular konusunda çok daha sağlam temellerim var."

Bancroft bile Margaret'in tıraş sabunu ya da saç pomadı için birkaç tarif vermesine itiraz edemezdi.

Thorne bir an ona baktı, bakışları Greta'yı akla getirdi. Çocuk bir düzine bilginin üzerinden sıçrayarak çok mantıklı bir sonuca varabiliyordu, ama ancak mantığının seyri takip edilebildikten sonra.

"Sonra kokularla başlıyoruz," dedi. "Dorning Hall'un sunduklarını kullanarak oluşturabileceğiniz en tatlı, değerli, ilgi çekici kokular. Babam dünyanın dört bir yanından bitki topladı ve arazide neyin nerede yetiştiği ve her bitkinin tercih ettiği koşullar hakkında titiz notlar tuttu. Ancak Casriel kış bahçesinin boyutunu küçülttü, bu nedenle babamın dikkatli sistemi bazı durumlarda yıprandı."

"Konservatuarın yeniden düzenlenmesine yardım etmeyi çok isterim ama şu özel lisans ne olacak Thorne?" Bu onun tahmin edebileceğinden çok daha önemliydi.

"Londra'da üç kardeşim var. Bir ekspres göndereceğim ve en fazla iki hafta içinde ruhsatı almış olacağız."

Margaret ona sarıldı, yaşadığı rahatlamanın büyüklüğü ağlamak için tuhaf bir istek yarattı. "Teşekkür ederim Hawthorne. Endüstri konusundaki yeteneğinize her zaman hayran olmuşumdur. Başkaları plan yapmak ve ertelemekle uğraşırken sen bir işi başarıyorsun. Bu bir erkekte güzel bir özellik."

"Sekiz kardeşiniz olduğunda, planlama ve erteleme sonsuza kadar sürebilir ve kulağa didişme gibi gelebilir. Bu konuda söyleyeceğin başka bir şey var mı Margaret? Eğer Bancroft Charles'ın ona duyduğu güvene ihanet ettiyse, bunu şimdi bilmek isterim."

Charles'ın güvenine ihanet ettim. Thorne'un sorusundaki incelik, Margaret'in eski suçluluk duygusuna kapılmasına izin vermeden önce içine işlemiştir.

"Bancroft hiçbir zaman uygunsuz tekliflerde bulunmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Yasaların benimle evlenmesini engellediğini biliyor ve kendini boş yere zorlayacak bir adam değil."

Thorne'un vücudunda tuttuğu gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Beni rahatlattın. Düello yapmaktan yana değilim ama geldiğinde yumruk yumruğa dövüşmekten de çekinmem. Bu öğleden sonra Londra'ya bir mektup göndereceğim ve Valerian yarın gün batımından önce Doktorlar Avlusu'nda olmalı."

Planlarının gerçekleştirileceğine dair büyük bir güven ve kesinlik içinde konuşuyordu. "Charles'la yaptığımız her şey onun sağlığının sınırlarına bağlıydı. Yaptığımız her plan -piknik, gezinti, komşuları ziyaret, hatta sıcacık bir ateşin önünde oturup evdeki kitapları gözden geçirmek- bir son notla nitelendirilirdi:

Charles'ın sağığına bağılı olarak. Nasıl hissettiğıine bağılı olarak. O anda efor sarf etmeye hazır olup olmadığına bağılı olarak. Eğer biraz kestirmek enerjisini yerine getirirse, bahçede yürüme isteğini yerine getirmek için yaptığım işi bıraktırdım. O güzel günler için yaşadık."

Thorne elini yavaşça kadının sırtında gezdirerek, "Çok şey atlatmışsın," dedi. "Senin çekingen olduğunu, pek sosyal olmadığını düşünmüştüm. Sağlık durumunun kötü olmasının Summerfield'in sosyalleşmesini engelleyebileceğı hiç aklıma gelmemişti. Onu gördüğümde her zaman cana yakın, her zaman neşeliydi."

Charles'ın gururu evliliğın önündeki diğeri sınırlamaydı. Margaret, Bancroft'un gururu - hangi mantıklı toprak sahibi şalgamdan kaçınırdı ki? - da daha belirgin hale geldikçe, bunu daha yeni anlamıştı.

"Karın olmak için sabırsızlanıyorum," dedi Margaret, "ama bana karşı sabırlı olmalısın. Sen Charles değilsin ama ben hâlâ benim."

"Birbirimize karşı sabırlı olacağız," dedi Thorne. "Ve fırtınaları birlikte atlatacağız, çünkü fırtınalar olacak."

Göklere kendi amaçları için emir vermiş olsaydı, yorumu daha iyi bir zamanlamaya sahip olamazdı. Gök gürültüsü güneyden hafifçe gümbürdedi.

"Defol git," dedi Margaret. "Kardeşlerine yaz. Babanın notlarını okuyacağım ve Dorning kardeşlerin girişimine özgü olacak miktarda hangi kokuları üretebileceğini düşüneceğim."

Thorne onun yanağına bir öpücük kondurdu - ayrılmak zorunda olduklarında ihtiyatlı bir seçim.

-Ve eğildi. "Cuma günü sizi ziyaret edebilir miyim?"

Margaret bir elini onun göğsünde gezdirdi ve bel kemerinin kuzeyinde durdu. "Beni her gün arayabilirsin."

"Cuma öğleden sonra hava güzelse, yürüyerek gezmek için giyinin. Size arazinin en sevdiğim köşelerinden bazılarını göstermek isterim."

Aman Tanrım. Bu gülümsemeye ve bu ses tonuyla Margaret, mülkün takdir edilecek kısımlarının güzel ve kesinlikle tamamen özel olacağından emin olabilirdi.

"Sana mülkümün birkaç bölümünü de göstermek isterim Hawthorne."

Bu kez onu dudaklarından öptü, gülümseyen bir öpücüktü bu. Gök gürültüsü tekrar gümbürdedi ve sonra adam kapıdan çıktı ve koşar adımlarla

yükselen bir rüzgarın ortasında terasta.

"Grey'in masasında oturuyorsun." Oak, Dorning Hall emlak ofisine girdi, kelepçeleri geriye dönüktü, eklemlerinde ve kollarında boya lekeleri vardı. "Orada iyi görünüyorsun."

"Valerian, Sycamore, Ash, Willow ve Casriel'e yazıyorum ama beni ilk tebrik eden siz olabilirsiniz. Bayan Summerfield eşim olmayı kabul ederek beni onurlandırdı."

Bu yapmacık ve resmi kelimeler, gerçeğin Thorne'da yarattığı rahatlama, sevinç ve endişe karışımını ifade edemezdi.

Oak masanın etrafından dolandı, Thorne'un başını güreş tutar gibi kavradı ve parmak eklemlerini sertçe tacına sürttü. "Tebrikler, en iyi dileklerimle, hanımefendinin itiraz etmeyeceğini varsayarak gelini öpeceğim." Thorne'un alnını öptü ve gitmesine izin verdi. "Aferin Hawthorne. Bir tarih belirledin mi?"

Thorne ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Valerian'a bize özel bir ruhsat temin etmesi için yazıyorum. Margaret yaygara istemiyor."

"*Seni* istiyor mu?" Oak masanın karşısındaki sandalyeye yerleşti, babanın bir öğüt vermeyi gerekli gördüğü durumlarda her Dorning kardeşinin oturduğu sandalyeye. Babam pek disiplinli biri değildi ama hayal kırıklığı yaramaz bir çocuğun gururunu iki dakika içinde yerle bir edebilirdi.

"Neden beni istemediğini ima ediyorsun?" Thorne mektubun üzerine kum serperek cevap verdi. "Teklifimi kabul etti ve Margaret kendi aklını bilen bir kadın."

"Mar-gar-et." Oak sıırıttı. "Belli ki onu istiyorsun, ama zaten ondan her zaman biraz hoşlanmıştın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Oak ayağa kalktı ve yağmurun tarlaların ve otlakların görüntüsünü kırık dökük, damlayan bir kırsal manzara taklidine dönüştürdüğü pencereye gitti.

"Sen benim
kardeşimsin." "Bu
onura sahibim."

"Bir sürü başka değerli insan gibi," dedi Oak. "Babamı takip ettin. Ben de seni takip ettim. Babam bitkileri severdi. Her küçük ot ve kır çiçeği onu üst kattaki fidanlık için ürettiği küçük ot ve kır çiçeklerinden daha çok büyülerdi. Sen toprağın kendisini, sağladığı bol rızkı seviyordun. En azından ikinizin tartışacak ortak bir zemini vardı. Doğanın mucizesini asla tuvalde yeterince yakalayamayacak olsam da, şeyi, tüm pastoral gösteriyi sevmeyi öğrendim."

Seni takip ettim. Thorne da Margaret'i birçok kez takip etmişti. "İnsan küçük kardeşlerin sinsi olabileceğini unutuyor."

Meşe pencereden büfeye doğru yürüdü. "Büyük kardeşlerin de ebeveynler gibi umursamaz olabilecekleri asla unutulmamalıdır. Sycamore görmezden gelinmeyi reddetti. Göreceli mahremiyetimin tadını çıkarmayı öğrendim."

Valerian ise her iki stratejiyi de biraz kullandı. "Hampshire'a taşınmak hoşunuza gidecek mi?"

Çok uzakta değildi ama yine de Thorne, Valerian'ın bu fikre neden karşı çıktığını anlamıştı. Dorning Hall'da gürültülü ve kavgacı bir kalabalık içinde geçen yıllardan sonra, Dorning kardeşlerin çoğu evden ayrılmak için acele ediyor gibiydi.

"Hayır, aslında. Yazıştığım hanımefendi kendi bildiğini okuyan, titiz ve asık suratlı birine benziyor ama bana keyif aldığım bir iş sağlayabilecek konumda."

"Seni özleyeceğim." Bunun farkına varması Thorne'un nişanlanmaktan duyduğu memnuniyeti bir nebze olsun azalttı. "Valerian ve Sycamore'la mantıklı konuşabilirsin. Ara sıra benimle de mantıklı konuşabiliyorsun. Neden Margaret'in beni koca olarak isteyip istemediğini sordun?"

Oak büfeyi karıştırdı ve tozlu bir şişe çıkardı. "Oldukça varlıklı bir dul. Kimseyle evlenmesine gerek yok ama senin karın olmayı kabul etti. Tabii ki seni istiyor." İki porsiyon doldurdu ve birini Thorne'a uzattı. "Evlilik mutluluğuna."

Thorne buna içti, brendi kasvetli bir öğleden sonraya rahatlatıcı bir sıcaklık yaydı.

Thorne, "İstemek var, bir de düğün var," dedi. "Soruyu sormanın bir nedeni vardı, Oak."

Oak elinde içkisiyle pencerenin önündeki yerini aldı. Merhum kont kaç kez aynı yerde durup topraklarına bakmış, bir ya da iki oğlu ya da altı oğlu babalarının dikkatini çekmeye çalışmış ama başaramamıştı?

Margaret'in kızlarına iyi bir baba olacağım, çünkü ihtiyaçları olan şey bu. Masanın başındaki rostoyu kesecek ya da ara sıra çocuk odasını ziyaret edecek ya da limon damlası dağıtacak bir üvey amca değil. Bu faaliyetler önemliydi ama bir erkeği çocuk yetiştirme ayrıcalığına layık kılmıyordu.

Oak içkisine baktı. "Her zaman Margaret Mallory'nin Lucas Weller ile birlikte olacağını düşünmüştümdür."

"Hannah'nın torunu mu?"

"Büyük yeğen, torun, hangisi olduğundan emin değilim. Sık sık Hannah ve Margaret'le, bazen de tek başına Margaret'le birlikte bitki arardı."

"Yani, yollarda yalnız başlarına mı, yoksa meraklı ağabeyimden başka kimsenin onları gözetleyemeyeceği bir yerde mi?" Bu eski tarihin ne önemi vardı ki? Lucas reşit olduğunu görece kadar yaşamamıştı ve Margaret, Thorne'un teklifini kabul etmişti.

"Dorset'in kırsal kesiminde yaşıyoruz, Thorne. Yollar bile trafikten geçilmez. Mektup hazır mı? Onu köye sizin için postalayacağım."

Oak görünüşe göre Lucas Weller ve Margaret Mallory Summerfield konusunda söylemek istediği her şeyi söylemişti ama yeterince konuşmuştu. Tıpkı Thorne'un Bayan Plumley'le oynaşması gibi, Margaret de genç Lucas'a aşık olmuş olabilirdi. Eğer Lucas'ın biraz akli olsaydı, o da Margaret'e aşık olurdu.

"Mektubu hana götürebilirim," dedi Thorne, kumu tekrar kavanoza dökerken. "Bu sağanak yağmurda dışarı çıkmak istemezsin."

"İyi bir fırtınada başıboş dolaşmayı severim," diye yanıtladı Oak içkisini bitirirken. "Dereler dolar, gökyüzü dikkat çeker, vahşi yaşam bir süreliğine sahneyi terk eder." Boş bardağını büfenin üzerine koydu. "Summerton'da mı yaşayacaksın?"

Bu soru, Thorne'un müstakbel koca olarak yeni statüsünün pembe ışıltısının üzerine bir başka pratiklik katmanı daha attı.

"Kâhyanın kulübesine yerleşiriz diye düşünmüştüm. Burası kesinlikle yeterince büyük ve Margaret

Ek kira kazanmak için Summerton." Summerton'da yaşama fikri pek de iğrenç sayılmazdı -ev ve bahçe çok güzeldi- ama Dorning Hall Thorne'un eviydi.

Thorne'un kâhyanın kulübesinde sadece birkaç ay yaşamış olması, Margaret'in burayı kendisi ve kızlar için en uygun konut haline getirmekte özgür olacağı anlamına geliyordu.

Oak, Thorne'un bardağını alıp konyağını bitirirken, "Eminim her şeyi halledeceksiniz," dedi. "Ne de olsa yerleşmek için hayatınızın geri kalanını geçireceksiniz. O da ne?"

"Bir mendil." Thorne mektubu, Margaret'in Greta'nın kullandığı mendilin yerine koyması için verdiği keten parçasının etrafına katladı. Margaret'in hediyesinden gönülsüzce ayrıldı ama Casriel sabırsızlanmaya başlayınca mecbur kaldı.

"Londra'ya ekspresle bir mendil göndermek için zor kazanılan parayı mı ödüyorsunuz?"

"Cephane gönderiyorum." Thorne mektubu katlamayı bitirdi, mühür yüzüğüyle mühürledi, sonra da etrafına bir sicim bağladı; Oak mektubu kurcalamaya meyilli olsaydı sicim Oak'u caydırmazdı. "Gönderdiğin için teşekkürler."

Oak mektubu aldı ve kapının yanında durdu. "Tören hakkında biraz düşün. Margaret Charles'la da özel izinle evlendi, biliyorsun. Köylüler yeşil alanda mutlu çifti alkışlamadı, herkesin duyması için çanlar çalınmadı, toplantı odasında düğün kahvaltısı yapılmadı. Her şey çok sessizdi ve kısa bir süre sonra Charles onu aylar süren bir düğün yolculuğuna çıkardı."

"Hasat sonrasına kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz," dedi Thorne. "Margaret görevlerimin Dorning Hall'da olmamı gerektirdiğini anlıyor, özellikle de Grey Londra'da gezip tozmakta ısrar ederse."

"Grey evli," dedi Oak. "Beatitude'un ısrarcı olduğuna inanıyorum."

"Ve Margaret nikâhımızın gizli kalması konusunda ısrar ediyor, lütfen. İyi haberimi odada uyuklayanlara fısıldamak yok, Oak. Evlendiğimizde bir duyuru yaparız."

Oak parmağını mektubun kenarında gezdirdi. "Bunun Bancroft'la bir ilgisi var, değil mi?"

"Evet."

Oak daha fazlasını söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra mektubuyla birlikte selam verdi. "Ben doğanın tadını çıkarmaya gidiyorum."

"Seninle yolun dibine kadar geleceğim."

"Sevecen bir erkek evlat bile aynı gün içinde niyetini iki kez ziyaret etmez, Thorne."

"Ne kadar şanslıyım ki, evlat sevgisi konusunda bilgili bir ağabeyim var, gerçi aynı ağabey ay ışığında bir bayana serenat bile yapmamıştır."

Oak odadan çıkıp merdivenlerden inerken ona eşlik etti. "Birkaç bayana serenat yaptım. İnsanın kendini aptal yerine koyması için üniversiteyi bitirmesi gerekmiyor."

Oak Oxford'da bir yıl okumayı denemiş ve hemen ardından bunun anlamsız olduğunu ilan etmişti. Oraya kardeşleri olmadan gitmişti, Sycamore bu fikre karşı çıkıyordu, gerçi Thorne asıl sorunun ailenin mali durumu olduğundan şüpheleniyordu.

"Margaret konusunda kendimi aptal yerine koymuyorum. Yeniden evlenmek için nedenleri var ve ona kokular konusundaki uzmanlığının yeni ticari girişimimiz için değerli bir varlık olacağını açıkça belirttim."

Oak basamakların dibinden sağa, arka koridora doğru gitti. "Bu, ona güzel mavi gözlerine bir sone sunmadan önce miydi yoksa sonra mı? Bu ifadeyi onun sevdiğin özelliklerinin listesine ekledin mi? Güzel gülüşü, nazik kalbi, mükemmel hardal sıvaları? Belki de hassas ticari duygularınızı Fransız şiirinin dizeleri arasında aktardınız?"

"Ona değer verdiğimi biliyor."

Oak duvardaki askıdan Thorne'un pelerinini indirdi ve ona doğru fırlattı. "Oh, pekala, bu her şeyi değiştirir. Ben atıma *bakarım*, Thorne. Hanımefendi teklifine evet dese bile, ona nasıl kur yapacağını bulsan iyi edersin, yoksa evliliğin boyu nadasa bırakılmış bir tarla olarak kalır." Omuz silkerek kendi pelerininin içine girdi, etekleri çizmelerinin üst kısmına doğru kıvrıldı.

Thorne eski bir fötr şapkayı kafasına geçirerek, "Çok sinirlisin," dedi. "Sen asla sinirlenmezsin."

"Her zaman sinirliyimdir ama senin aksine, öfkemi hayvanlarla ve çitlerle güreşerek çıkarmıyorum. Çoğunlukla senin iyi biri olduğuna güveniyorum."

Margaret'e kocalık yap Thorne, ama onunla evlenirsen kendini Dorning Hall'a bağlamış olacağını hiç düşündün mü? Grey parmaklarını şıklatıyor ve bizden otlarını ve çitlerini kârlı bir girişime dönüştürmemizi bekliyor, oysa Dorning Hall'u hepimizin yardımlarıyla zar zor ayakta tutabiliyordu."

"Grey'in de bizim hatırı sayılır masraflarımızı karşılamasını bekliyorduk."

Oak arka kapıyı açınca ortaya nemli, gölgeli ve bahar yağmuruyla bereketlenmiş bir dünya çıktı. "Grey'i hepimiz gibi ben de seviyorum ama o kont. Dorning Hall'u kurtarmak onun sorumluluğunda, sizin ya da bizim değil. Sizin durumunuzda takas şu ana kadar adil oldu çünkü malikânenin üretime devam etmesi için kışınızı yırtarak çalıştınız. Grey bir eş almakta, mülkü istediği gibi terk etmekte özgürdü. Hayatınızın geri kalanını ona borçlu değilsiniz, hele ki eş seçiminizi."

"Öyle değil Oak. Margaret ve ben birbirimize çok uygunuz."

"Çünkü sen onun parfümlerini istiyorsun, o da Bancroft'un Summerfield'ı mahvettiği gibi Summerton'ı da mahvetmesini engellemeni istiyor. Sanırım iyi evlilikler daha azından doğuyor." Kapıdan çıktı, Thorne da onu takip etti. "Bir mektubu posta hanına teslim etmem konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Sana güveniyorum ama Hannah Weller'ı ziyaret etmek istiyordum. Bugün her zamanki gibi iyi bir gün."

Yürüyüş yolunun ezilmiş kabukları Thorne'un botlarının altında çıtırdadı, bu da Margaret'e Summerton'daki yürüyüş programını sormasını hatırlattı - Fransız şiirinin lanet olası dizeleri arasında.

"Benimle birlikte ayağa kalkar mısın?" Thorne arabanın önüne vardıklarında sordu.

"Pardon?"

"Yeminlerimizi ederken, benimle birlikte ayağa kalkar mısın?" Çünkü tören için en azından bir erkek kardeşin hazır bulunması iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Thorne, nikâhınıza şahitlik etmekten onur duyacağım; her ne kadar bu işe, hanımefendiye tüm kadınların hak ettiği şekilde hizmet etmeden, hele hele kendi motivasyonlarını düşünmeden giriştiğin için aptal olduğumu bilsem de."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Oak onu o kadar sert itti ki Thorne neredeyse k  ının   zerine d    yordu. "Tabii ki evet, ama ger  ekten de leydine kur yapmalıs  n. Nasıl devam etmek istiyorsan   yle ba  la."

Thorne k    k, g  zel kokulu bir ofiste payla  ılan   p  c  kleri, Margaret'in ona yaslanıp ba  ını omzuna yasladığını d    nd  .

"Biraz romantizm toplayabilirim." Ger  i -bu onu rahatsız ediyordu- Margaret'in bir ya da iki parf  m tarifi vermesine de ger  ekten ihtiya  ı vardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bancroft, "Londra trafiğinin ebedi lanetin bir habercisi olduğuna inanıyorum," dedi. "Kusuruma bakmayın."

Bayan Pepper şemsiyesini yavaşça çevirerek, "Birinci ve ikinci arabacılarımız İskoç," diye cevap verdi. "Beni utandırmak için ebedi lanetten söz etmekten daha fazlası gerekir, Bay Summerfield."

Bancroft, kiraladığı arabayı temiz havaya hakaret eden bir balık arabasının yanından manevra yaparak geçirdi, ancak güpegündüz caddenin ortasında duran bir gübre arabası tarafından durduruldu.

"Oraya diyorum!" diye seslendi arabacıya. "Hadi gidelim, olur mu?"

Son derece kirli giysiler içindeki iri yarı bir adam, durmuş olan aracın yanından hantalca geçti. "Arkadan gelen tekerci sancılandı. Bugün daha fazla çekemez. Yardım ekipleri yolda."

"Ah, ," diye Bayan Pepper. "Biraz somnifera onu getirebilir. Bir bakayım mı?"

"Canım," diye mırıldandı Bancroft, "bu doğru bir şey değil." "Ama bir hayvan acı çekiyor ve ben hayvanları çok severim."

"İyi bir özellik, ama eminim bu adam sığırlarını tanıyor. Sayın bayım, Hyde Park'a edebilmem için bu ekibi desteklememe yardımcı olursanız minnettar kalırım." Ekip de kiralanmıştı; önlerinde beyaz çorapları olan bir çift parlak kestane rengi at. Ev sahibi onlardan kur yapan çift olarak söz etmişti ve Bancroft'un hedeflerinin şerefine onları gerçek bir şarkıya bırakmıştı.

"Evet," dedi arabacı. "Hemen yola koyulun." Bayan Pepper'ın tüylü perçemini çekti ve ekibin başına doğru yürüdü. Yabancı bir büyüyle kestaneleri birkaç metre geri gitmeye ikna etti - cadde trafiğe boğulmaya başladığında bu hiç de küçük başarı değildi - ve yön değiştirmeleri için manevra yaptırdı.

"Aferin," dedi Bayan Pepper. "İnsanları dost canlısı görünse de Londra'yı bunaltıcı buluyorum. Dorset'i özlüyor musunuz?"

Hayır, Bancroft yapmadı. Hem de hiç. Kasabanın telaşını ve uğultusunu seviyordu, iki sokak ötede dolaşıp sofistike beyefendilerin eşliğinde uzun bir whist akşamı bulabilmeyi seviyordu. Tarlalara yayılan inek pisliği kokusunu, yeni buzağların böğürmelerini ya da sadece çiftleşme, kuzulama ve diğer pastoral angarya işlerden konuşabilen komşularının arkadaşlığını özlemiyordu.

"Manzaranın güzelliğini özlüyorum," -ona bir gülümseme gönderdi- "gerçi Londra'nın herhangi bir alçakgönüllü kasabanın yüzünü kızartacak güzellikleri var."

"Dorset'teki köşenizi görmeyi çok isterdim, Bay Summerfield. Oradan çok sevgiyle bahsediyorsunuz. Sanırım bir sonraki sağa dönüşü yapmak istiyorsunuz." "Gerçekten de öyle." Bancroft yönünü değiştirmiş olmasına rağmen aslında keşfedilmemiş bir zemindeydi. Sapağı döndü ve bulvarın sonunda, parkın yeşil alanı birkaç sokak ötede belirdi. "Şehre yeni gelen bir hanımefendiye göre Londra'da yolunuzu iyi biliyorsunuz gibi görünüyor."

"Babam emlak işleriyle uğraştığı için, küçüklüğümden beri haritalar, etütler ve yükseklik ölçümleri gördüm. Summerfield Evi kaç dönüm?"

Bancroft malikânesini masalsı bir şekilde anlatmaya başladı - manzaralar! Büyüleyici komşular! Kırsal yaşamın ilahi huzuru!..- Bu, araç bir kez daha parkın kalabalık sınırları içinde durmak zorunda kalana kadar sürdü.

"Bunu sen planladın, değil mi?" Bayan Pepper onun koluna dokunarak şöyle dedi. "Aynı gezinti günün başka bir saatinde olsa sadece çeyrek saatimizi alırdı. Çok zekisiniz Bay Summerfield."

Koluna dokunan, tam bir okşama sayılmayacak ama kesinlikle dostça olan bu dokunuş Bancroft'u cesaretlendirdi. "Bana Bancroft demelisin. Benim bütün

arkadaşlar yapar." Margaret'ten başka kimse ona Bancroft demiyordu ve Margaret'in ona aşına olması kaçınılmazdı.

"Bu uygun olur mu? sanmıyorum. Eve gider gitmez Briggs'e soracağım, ama babamın beni duymayacağı bir yerde soracağım. Bana Emily diyebilir misin diye soracağım. Adım umutsuzca sade, ama zaten ben de sadeyim."

"Sizi temin ederim ki siz kadınsı çekiciliğin örnek kartısınız." Bayan Pepper'a ait olduğu söylenenler gibi yerleşimlerle övünen bir kadın asla sade olamazdı.

"Dalkavuk. Her zaman nasıl devam edeceğini biliyorsun, *Bancroft*. Armanızda hiç leke yok mu? Sizi daha az korkutucu derecede mükemmel bir adam yapabilecek bir gençlik patavatsızlığı yok mu?"

Muhtemelen bir dul kadının vaftiz oğlunu azarlamasına ya da torununa hava atmasına izin vermek için tüm araba geçidi durdurulmuştu ama yine de kimse Bancroft ve misafirine dikkat etmiyordu.

Şimdi değil, *ama yapacaklardı*. "Aslına bakarsanız, iki tane gençlik patavatsızlığım var, ikisi de erkek. Hem yaramazlık hem de görünüş olarak babalarına çekmiş sevimli çocuklar. Bu tür durumlardan bahsetmemek gerekir, ancak size karşı dürüst olabileceğime inanıyorum."

Hesaplanmış bir risk, ama burada, parkta, korunaklı bir genç bayan bile ne yapabilirdi? Hemen eve götürülmeyi mi talep ederdi? Bu Bancroft'a özür dilemek ve pişmanlık beyanında bulunmak için yarım saat kazandırırdı.

Yine de pişmanlık duymuyordu. Oğulları bir çift şeytandı ve ikisini de çok seviyordu. Anneleri ise başka bir hikayeydi.

Bayan Pepper şemsiyesini katlarken, "Briggs beni bu konuda uyarmıştı," dedi. Araba akçaağaçların altında durmuş ve akşamüstü gölgesi yolu kaplamıştı. "Varlıklı beyefendiler hayvani ruhlarını şımartmayı göze alabilirler ve ben buna dikkat etmemeliyim, ama elbette edeceğim. Bu çocuklara bakıyor musunuz?"

"Her ihtiyaçlarını karşılıyorum, onları düzenli olarak görüyorum ve her şefkatli babanın yapması gerektiği gibi refahlarını izliyorum." Charles her iki çocuk için de yıllık gelir sigortası yaptırmıştı; üç aylık faizler çocuklar yirmi bir yaşına gelene kadar annelerine kalacaktı. Yirmi beş yaşına geldiğinde ise anapara kendisine devredilecekti.

Bancroft zaman zaman oğullarından borç almış, ancak avukatları bu borçları faiziyle birlikte geri ödemesi konusunda ısrar etmişti. Her üç ayda bir annelerine kendi parasını göndermek zorunda kalmanın onu rahatsız etmesinden başka bir nedeni olmasa bile, geri ödemeleri yapacaktı.

"Bu küçük sevgililer kaç yaşında?" Bayan Pepper sordu.

"İkisi de on yaşında."

"İkizler mi?"

"Korkarım ki hayır."

Bayan Pepper şemsiyesini açtı. "Babamın bir çeşit bunama olduğunu söylediği genç erkekliğin pençesindeydin. Çocuğunuza karşı sorumlu olmanız sizin lehinize çok şey anlatıyor."

Öndeki araba sakın bir yürüyüşle ilerledi. Kestaneler de Bancroft'un herhangi bir talimatı olmadan aynı şeyi yaptılar.

"Madem size güveniyorum, bir çift yeğenimden de sorumlu olduğumu bilmelisiniz. Kız kardeşim ödülüne çok erken gitti ve onun kızları artık benim sorumluluğumda."

Bayan Pepper karşı yönden gelen bir arabaya el salladı; bu, genç bir hanımefendinin toplum içinde sergileyeceği bir davranış değildi.

"O kızlar annelerini çok özleyiyor olmalılar. Şu anda seni de en az o kadar özleyiyor olmalılar."

Ne kadar yufka yürekli bir yaratıktı. "Greta ve Adriana şimdilik dul teyzelerinin gözetimindeler. Margaret kardeşimle evliydi ama birliktelikleri verimli olmadı. Buna karşılık ben iki kez anne baba oldum, varlıklı bir adamım ve saygılı bir amcamım. Artık kızlar okula gitmeye hazır olduklarına göre, onların yetiştirilmesinde daha aktif bir rol almak istiyorum." Ve paralarını idare çok aktif bir rol.

"Bir çift yetim kız için bu kadar endişelenmen çok asilce, Bancroft. Eminim teyzeleri onları kanatlarınızın altına aldığınızı görünce rahatlayacaktır."

Bancroft, Bayan Pepper'ın tepkisi karşısında rahatlamıştı. Her kadın, ayaklarının altında iki bakıma muhtaç kadın olan bir talibe bu kadar iyi gözle bakmazdı.

"Teyze biraz sorunlu," dedi. "Margaret Charles'ın ölümünü hiçbir zaman tam olarak atlatamadı ve çocuklara yaklaşımı gerçek bir sıcaklıktan ziyade bir görev gibi. Biraz eksantrik biri. Çocukların temel ihtiyaçlarını asla ihmal etmez ama onunla daha uzun süre kalırlarsa kızlar için endişeleniyorum."

Öndeki araba başka bir yola saptı ve -görölmeye değer!- başka hiçbir araba yolu kapatmadı. Bancroft yine de kestanelerin yürümeye devam etmesine izin verdi.

"O kızları kurtarmalısın, Bancroft. Çocukken sadece görev için çalışan birkaç mürebbiyem vardı. birer ejderhaydı. Okulu bitirene kadar yaşamış olmam bir mucize."

"Kesinlikle. Kızları kurtarmalıyım. Bu şekilde düşüneceğinizi umuyordum ama benim evim bir bekâr evi ve bunlar annesiz kızlar. Ben bile geçişlerini kolaylaştıracak bir tür anne figürü sağlamadan çocukları tanıdıkları her şeyden koparmazdım."

"Bir şeyler düşüneceksin." Koluna yumuşak bir vuruş daha, daha çok bir okşayış. "Sen becerikli ve zeki bir adamsın ve yeğenlerine değer verdiğini biliyorum. Çözüm sana gelecektir. Bundan eminim. Bana Dorset'ten biraz daha bahset."

Bancroft onu sonsuz güneş ışığı, pırıl pırıl şelaleler, neşeli toplantılar ve güzel gece gökyüzü hakkında övgülerle eğlendirdi, o kadar ki Bayan Pepper'ı Briggs'in çatık kaşlı şirketine geri teslim ettiğinde, kendisi de Dorset'i biraz özlemişti.

"THORNE SANA BİR EKSPRES MI GÖNDERDİ?" Casriel sordu.

Valerian eczacının raflarındaki kavanoz sırasını aşağı doğru kaydırdı. "Kesinlikle öyle. Sana, Sycamore'a, Will'e ve Ash'e ayrı ayrı yazıyor ama sana da söyleyebilirim..."

Dükkâna bir çift bayan girdi, görünüşlerine bakılırsa bir anne ve kızıydılar.

"Londra'nın yarısı Gerçek Daffy'nin İksiri ile mi besleniyor?" Casriel mavi bir şişeye bakarak mırıldandı.

"Godfrey's Cordial içmekten sersemlememiş olan yarısı." Eczacı, bir karışımın bağırsakları tutarken diğerinin gevşettiğini, bu nedenle iki ilacın genellikle birlikte satın alındığını belirtmişti.

"Peki ya Thorne'un mektubunun içeriği?" Casriel şişeyi raftaki iki düzine benzerinin arasına geri koyarak sordu.

"Bu tartışmayı dışarıda bitirelim."

Eczacı, yaşlı kadının anlattığı semptomları dinlemeye dalmışken, genç kadın annesinin yanından başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Eczacı dükkânlarında hiç bu kadar vakit geçirmemiştim," dedi Casriel yürüyüş yoluna ulaştıklarında. "Ne kadar da saçma."

"Bu saçmalık kârlı. İnsanlar öksürük, grip, ague, baş ağrısı, çıban, ateş, melankoli, rüzgar, nezle, uykusuzluk, damla hastalığı, saman nezlesi-"

"Valerian, bu yeterli olacaktır." Casriel köşeye doğru hızlı adımlarla ilerledi.

"Evet, öyle. Danslar moda olur ve olmaz. Şu anda vals moda olabilir ama bundan iki yıl sonra, eğer bir adamın bildiği tek dans valsse, her sette oturuyor olabilir. İnsan hastalıkları her zaman modadır ve Daffy'nin İksiri yüzyılı aşkın bir süredir satılmaktadır. Eğer babamın bitkilerini patentli ilaçlar haline getirirsek ve bunlardan biri popüler olursa, yüklü bir meblağ kazanabiliriz." *Çok büyük* meblağlar.

"Afyon ya da başka bir isimle konyak satmak ve sözde tıbbi amaçla kullanıldığı için vergiden kaçınmak. Babamın mirasını bu şekilde kullanmamızı isteyeceğine inanamıyorum. İşte tam da bu yüzden beyefendiler ticaretle uğraşmazlar - çünkü ticaret dediğimiz şeyin büyük bir kısmı aslında güzel reklamlara bürünmüş bir aldatmacadan ibarettir."

"Sen bildiğinden daha çok babamızın oğlusun."

Jermyn Sokağı'nın köşesini döndüler, sanki Casriel eczanenin görüntüsünü bile geride bırakmaya can atıyordu, ama kuşkusuz bir iki sokak sonra başka bir eczane daha görünecekti.

"Patentli ilaçlardan oluşan koca depolar olduğunu biliyor musunuz? Valerian sordu.

"Gazete okuyorum. İnsan duyuruları görmeden edemiyor. Lord Fremund'un Göksel Tentürü'nün bir sevkiyatı yeni geldi! Aziz Wigbert'in Balsamı sınırlı bir süre için satılacak! Lady Mary's Finest Black Cherry Comfort artık mevcut!"

"Bazıları biraz bile yarayabilir."

"Eğer bir kişi insanların parasını alıyorsa, bunu ara sıra iyi bir şey karşılığında yapmalıdır. İnsanlar Godfrey's Cordial'a bağımlı hale geliyor. Bebekleri battaniyelerinin içinde saatlerce kıpırdamadan yatan küçük bebeklere dönüştürüyorlar."

Jermyn Caddesi böyle güzel bir günde kol kola yürüyen züppeler ve havalılarla doluydu. Trafik çoğunlukla gösterişli bir faytonun ya da sarı tekerlekli bir curricule'nin şeritlerinde aylaklık eden yakışıklılardan oluşuyordu.

"Bu itirazlar sizin mi yoksa eşinizin mi?" Valerian sordu. Bunlar centilmence itirazlardı ama Casriel bunları daha önce dile getirmemişti.

"Hanımefendinin hassas durumu insanı düşünmeye sevk ediyor."

"Endişelenmeye mi?"

"O da var. Beatitude bir ebe kullanmak istemiyor. Baldızının ebesini kullanmak istiyor."

"Bu, taşralı bir bekârın rahatça tartışacağı bir konu değil Casriel. Rakiplerimizi araştırmak için dışarıdayız." Daha da önemlisi, Casriel babasıyla ilgili endişelerini dile getirmeye başlarsa, tüm gezi muhtemelen boşa gidecekti.

"Bunu tartışırken rahat olduğumu mu düşünüyorsun?" Casriel karşılık verdi. "Ben erkeksi bir sükûnet siperi, neşenin ve kocalık huzurunun kalesi olmalıyım. Beatitude'un elini karnına götürdüğünü gördüğümde paniğe kapılıyorum. Tostunu daha yavaş kemiriyor ve benim sindirimim de tereddütlü oluyor. Bu durumda bir eşe sahip olmak, kimsenin uyarıda bulunmadığı bir eziyettir. Bir gün, evlilik mutluluğunun bulutları üzerinde yelken açıyorsunuz-"

"Casriel, belki de şimdi sırası değildir."

"-tüm yaratılışa karşı hayırseverlik içinde ve yeminlerinizi etmeden önce olduğundan daha sık soyunuyorsunuz. Bir sonraki adımda, erkekçe huylarınızın yok olmasını diliyorsunuz, çünkü

"Sevgili eşimin karşılaştığı durum akıl almaz ve senin lanet olası kızgınlığın dışında-"

"Lordum, *halkın içindeyiz*."

"Kulüpler diyarı olarak bilinen o erkeksi koruma alanının kalbindeyiz ve kontesim için istediğim zaman ve istediğim yerde endişelenebilirim."

"Belki de bir sinir toniğine ihtiyacınız vardır. Nereden bir düzine alabileceğinizi biliyorum."

"Kardeşim bir zekidir. Kim bilebilirdi ki? Bu koku da ne?"

Casriel, erkekler için modaya uygun saç kesimi ve aksesuarlar sunan bir mağazanın önünde aniden durdu.

"Orada parfümlerin yanı sıra taraklar, fırçalar, tıraş sabunları, merhemler ve benzeri şeyler satıyorlar."

Casriel, Valerian onu durduramadan kapıdan içeri daldı. İçeride beyefendiler, hepsi tıraş edilmiş, düzeltilmiş, fırçalanmış ve pırıl pırıl parlatılmış taze yüzlü tezgâhtarlarla sohbet ediyordu. Bir kadın tezgâhtar, erkek müşterilerin ilgisini modacılar ve tuhafiyeciler tarafından sıklıkla işe alınan erkek tezgâhtarlar gibi çeker miydi? Valerian bu olasılığı, Dorning kardeşler arasında tek başına ticaret içgüdüğü varmış gibi görünen Sycamore'la konuşmak için bir not aldı.

Eğer bir oyun cehennemi ticaret olarak kabul edilebilirse.

"Buradan ayrıldığımda çiçek satıcısı gibi kokacağım," dedi Casriel, altın menekşelerle kabartılmış yeşil kâğıda sarılı bir kalıp sert öğütülmüş sabunu koklayarak. "Beatitude'un koku alma duyusu son zamanlarda keskinleşti. Kulübe mi, kütüphaneye mi gittiğimi, Tresham'a mı yoksa Sycamore'a mı uğradığımı anlayabiliyor..."

Birbiri ardına sabun kalıplarını alıp her birini burnunun altında tutarak konuşmasını sürdürdü. "Çiçekler," diye mırıldandı. "Lavanta ve yasemin, lavanta ve turunçgiller, lavanta ve lavanta... Hepsi çok güzel ama ya yazın Provence gibi kokmak istemiyorsam? Ben bir İngilizim."

Valerian gül kokan pomadından bir nefes çekerek, "Sen bir aptalsın," diye cevap verdi. "Ama sen eğitilebilir bir aptalsın. Kardeşlerinin bu kuruluşla, eczacılarla, Truefitt, Harris ve büyük Floris'in kendisiyle rekabet etmesini bekliyorsun... Ve bu aileler

hepsi yıllardır, hatta on yıllardır bu işin içinde. Önümüze koyduğunuz görevin karmaşıklığını kavramaya başladınız mı?"

"Hadi gidelim buradan." Valerian oyalanmayı düşünürken Casriel kapıya doğru ilerledi. "Bana Thorne'un ekspresinden hiç bahsetmedin."

Caddeye ulaştılar ve Casriel tekrar yola koyuldu, bu sefer eve doğru gidiyordu.

"Kavşakta sizden ayrılacağım," dedi Valerian. "Şehre doğru gitmeliyim."

"Kiralık mülklere mi bakıyorsunuz? Eğer beyefendilere hizmet vereceksek, bulunmamız gereken mahalle burası Valerian. Müşterileriniz neredeyse oraya gidin. Karmaşık bir kavram değil."

"Aynen size söylediğim gibi. Dünyanın en pahalı şehrinin en pahalı mahallesinde bir dükkan kiralamamız gerekiyor."

Casriel ilerlemeye devam etti. "Geniş bir alana ihtiyacımız yok. Belki Sycamore bir şeyler biliyordur."

"Bugün Hawthorne'la olan işimi bitirir bitirmez onu arayacağım."

"Sevgili Thorne nasıl? Dirseklerine kadar yün balyalarına batmıştı umarım?" Casriel'in sesi alaycı olmaktan çok hüzünlüydü.

"Dorset'i özlüyorsun. Bunu kabul et. Kontesinizi Mayfair'de dolaştırmak iyi hoş da, Dorning Hall'a döndüğünüze çok sevineceksiniz." Valerian Dorset'i özlüyordu ve oradan ayrılmak için eline geçen ilk fırsatı değerlendirdiğinde bu hiç de mantıklı değildi.

Lord Hazretleri, gümüşten yapılmış bir tür ejderha olan sapını inceledi. "Evimi doğru ama sizleri kendi başınızın çaresine bakmanız için biraz yalnız bırakmaya çalışıyorum. Siz Dorning Malikânesi'nden kişisel eşyalarınızı alırken, bir ev sahibinin suç işleyen kiracılarını tahliye etmesi gibi etrafınızda dolaşmak istemedim."

Kardeşlerini dünyaya salmak istemeyen ve gösteriyi ilk elden izlemek zorunda kalırsa kararlılığını kaybedebilecek bir ağabey gibi.

"Şunu kokla." Valerian ona, köşesine bir dal çan çiçeği işlenmiş düz bir keten parçası uzattı.

Casriel yürüyüş yolunda bir aşağı bir yukarı baktı, sonra mendili alıp kokladı. Kaşları kalktı. Bir nefes daha aldı.

"Bu ev kokusu. Babamın ormanlarının, ayırklarının ve... Dorset güneşinin mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Hatta biraz yosun ya da eğreli otu, pencere kenarında soğumaya bırakılmış kek kokusu bile var... Bunu nereden aldın?"

"Thorne gönderdi. Bu Margaret Summerfield'ın sıradan yaratımlarından *biri*. Eğer su ayırkını satmak gibi saçma bir fikre daha kapılırsanız, Thorne'a göre bu kokuyu yaratan ve bunun gibi bir düzine daha yapabilen zihne erişiminizi de kaybedeceksiniz."

Casriel mendili cebine soktu. "Hawthorne beni tehdit mi ediyor?"

"Seninle *iş* konuşuyor Casriel. Sebep ve sonuçları açıklıyor ve ben kendi adıma onun sade konuşmasını alkışlıyorum. Şimdi Doktorlar Kamarası'na gidiyorum."

"Valerian, evlilikle bir haber var mı?"

"Bir bakıma evet. Hawthorne, Bayan Summerfield ile nişanlandı ve nikahları özel bir izinle kıyılacak."

Valerian Londra'daki eve geldiğinden beri Casriel ilk kez gerçekten odaklanmış görünüyordu. "Hawthorne Bayan Summerfield'la özel izinle mi *evleniyor*? Bunu onun parfümlerine erişebilmek için mi yapıyor?"

"Birileri bir şeyler yapsa iyi olur Casriel, çünkü Dorning Malikânesi'nin sahibi sindirim sistemiyle uğraşmakla meşgul. Yine de Hawthorne'un bir eş aldığında iki küçük çocuğun sorumluluğunu da üstleneceğini hatırlatmama izin verin. Denetlemesi gereken mklere Summerton'u da ekleyecek, aynı zamanda Dorning Malikanesi'ni yönetecek ve Dorset'ten Londra'ya hiçbir ücret ödmeden havada sihirli bir şekilde uçmadan önce kendi kendine üretileceğini düşündüğünüz tüm kokuların üretimiyle ilgilenecek."

Casriel mendili çıkardı ve tekrar burnuna götürdü. "Bu kokuyla yapılmış bir sinir toniğine ihtiyacım var. Belki de hepimizin ihtiyacı vardır. Thorne'a yazacağım ve su ayırkının şimdilik satılmayacağını söyleyeceğim."

"Çok güzel, hazır konu açılmışken nişanını kutlamayı da düşünebilirsin, ama o bundan söz edilmesini istemiyor."

Dorset'e geri dönecek. Tören çok ihtiyatlı olacak."

"Bundan hoşlanmıyorum Valerian. Bir Dorning evlendiğinde tüm dünya sevinmeli. Sunağa giderken gizlice dolaşmamıza gerek yok."

"Bancroft Summerfield evlilik yoluyla potansiyel akrabalarımız arasında olduğu için Thorne'un sağduyu talebine saygı duymak niyetindeyim."

Lord gagası kırıştı. "Kayınvalideler vergi gibidir. İnsan neden var olduklarını anlar ama onları sevmek zorunda değildir. Sağduyulu olmalıyız. Ben damadı iyi talihi için tebrik ederken sen ne yapacaksın?"

"Thorne benden Bancroft'u ve onun ilgisini çeken herhangi bir kadını yakından takip etmemi istedi."

Casriel şapkasının açısını ayarladı. Evlendiğinden beri biraz daha az düğmeli, biraz daha az muhafazakâr bir moda ikonuydu.

"Bayan Emily Pepper ile tanıştırılmanız gerekecek. Kontesime danışacağım ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde hanımefendi ile tanışmanızı sağlayacağım." Kasabada dolaşan modaya uygun bir kont değil, bir kez daha bir göreve niyetlenmiş bir Dorning kardeş olarak .

Valerian, Bayan Pepper'la tanışmaktan şimdiden korkarak ters yöne gitti. Görür görmez hanımefendi hakkında iki şey biliyordu. Birincisi, eğer Bancroft onun yerleşimlerini kokluyorsa, bunlar gerçekten de önemli yerleşim yerleriydi. İkincisi, eğer Bancroft Summerfield'ı talip olarak ciddiye alıyorsa, çok zeki ve muhtemelen çok anlayışlı da değildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Lütfen çocukları içeride tut, Fenny." Margaret, güzel bir Cuma sabahı boyunca bir süpürge dolabının duygusal alanına kadar küçülmüş olan aile salonunu boydan boya arşınladı.

"Evden çıkmayacaklar, söz veriyorum hanımefendi. Kızlar resimli bir macera kitabı üzerinde çalışıyorlar ve istesem de onları bahçeye çıkarabileceğimden şüpheliyim."

Margaret bu maceraları fidanlığa yaptığı ziyarette duymuştu. Cesur ve bilge bir kadın yaban havucu ararken eski bir maden kuyusuna düşmüştü; bu kaza gerçek hayattan çok kolay alınabilirdi.

"Toplamlar ne olacak?" Margaret, bakışları yüzüncü kez pencerenin altındaki arka bahçeye kaydı. "Bu hafta hiç hesap yapmadılar."

"Neden yapsınlar ki?" Fenny nakış kasnağını bir kenara bıraktı. "İkisi de sanki küçük kafalarında abaküs varmış gibi hesap kitap yapıyorlar. Sanırım bunu senden almışlar."

Her zamanki yanıt -ama çocuklar benimle akraba değil- anlamsız görünüyordu. "O zaman çıkarma işlemleri üzerinde çalışmalılar ya da belki de çarpma işlemini tanıtmanın zamanı gelmiştir. Greta zaten bu kavramı kavramış görünüyor."

Margaret ise kafasında tek bir düşünce bile tutamıyordu. Bahar humması ya da daha büyük olasılıkla *Hawthorne humması* onu etkilemişti. O gün muhteşemdi, aynı zamanda *Cuma günüydü*, ondan yürüyüş gezisi için giyinmesini istemişti. Neşe ve endişe arasında gidip gelen bu duygu

ona. Ne Charles ne de Lucas ona böyle bir şey ilham etmemişti, yine de her iki adamdan da hoşlanmış, etkilenmiş ve onlara bağlanmıştı.

"Bay Dorning birazdan burada olur," dedi Fenny. "Belki de onu çeşmenin yanında beklemelisiniz."

"İnsan çok hevesli görünmek istemiyor."

"Siz ve Bay Dorning evleneceksiniz. Hevesli olmanıza *izin var*. Bunca yıl Saint Charles'a ve daha da uzun yıllar onun yeğenlerine baktıktan sonra, değişiklik olsun diye birinin gelip size bakması fikri beni oldukça memnun ediyor."

"Teşekkür , Fenny. Sadece-"

İşte oradaydı, ormandan çıkıyordu. Hawthorne binici kıyafeti giymişti, çok da iyi giymişti ve başı açıktı.

"Göze hoş geliyor, değil mi?" Fenny pencerenin önünde Margaret'e . "Siz gidin, yürüyüşünüzün tadını çıkarın. Ben de cesur bilge kadının maden kuyusunun dibinde ne yaptığına bakayım."

Margaret bir an daha Hawthorne Dorning'in bahçeyi sinsi sinsi geçişini hayranlıkla seyrettikten sonra kapıya doğru döndü. "Çarpma işlemine başla, Fenny. Kızlar buna hazır."

"Evet, hanımefendi."

Ve Margaret evden, Fenny'nin bilmiş gülümsemesinden, her şeyden kurtulmaya hazırdı. Hawthorne çeşmenin yanında durdu, yüz ifadesinden Margaret evden çıkar çıkmaz onu gördüğü anlaşılıyordu. Margaret yürümeye devam etti, teras merdivenlerinden aşağı, asfalt yol boyunca, doğruca Hawthorne'un açık kollarına doğru.

"Bay Dorning, iyi günler." Tanrım, çok güzel kokuyordu. Odun, deri, naneli diş tozu, tıraş sabunu ve bahar kokuyordu.

Kucağı onu sardı, güvenli ve kıymetliydi. "Bayan. Summerfield. Umarım iyisinizdir."

Özgürce verilen ve cömertçe karşılık bulan sevginin yanında kelimeler yavan kalıyordu. *Bu adamla evli olmayı çok seveceğim.*

"Pembeler içindeyim," dedi Margaret geri adım atarak. "Ve keyfim de çok yerinde. Mülkünüzde bir yürüyüş turu yapacak mıyız?"

"Bunun için bugün ayırabileceğim birkaç saatten çok daha uzun bir süreye ihtiyacım var," dedi Hawthorne, Margaret'in kolunu kendi kolunun arasından geçirerek. "Ama sonunda, evet, seninle Dorning Hall'un her dönümünü gezmek ve her kiracıyı ziyaret etmek isterim. Bana gösterecek vaktin olduğunda Summerton'un bütün çitlerini ve tarlalarını görmek isterim. İşe hayran kalarak başlayalım."

Margaret önceki gün kızlarla birlikte ormandaydı ama çançiçeklerine kadar gitmemişti. Sadece kokusundan bile onların tüm ihtişamlarına ulaştıklarını ve yakında solmaya başlayacaklarını anlayabiliyordu.

"Mavi çiçeklere ve lütfen kardeşiniz Oak'ı önümüzdeki birkaç gün içinde onları çizmeye davet edin. Bu yıl bahar kır çiçekleri için iyi bir yıl oldu." Margaret bunların hiçbirini toplamamıştı ama Hannah'nın civarda yiyecek aradığını biliyordu.

"Greta ve Adriana nasıl?" Hawthorne bahçede dolaşırken sordu.

"Yakında çarpma işleminin mucizelerine adım atacaklar. Bebeklerim büyüyor. Bazı günler bu bir rahatlama, bazı günlerse..."

"Yılların nereye gittiğini merak ediyorsunuz. Omuzlarımda küçük Tabitha ile mutfak bahçemizin etrafında yürüdüğümü hatırlıyorum. Şimdi yeğenim süslü bir bitirme okuluna gidiyor, bir yerli gibi Fransızca konuşuyor, tüm piyano sonatlarını ezbere alıyor ve mum ışığında balo salonlarını hayal ediyor. Bu nasıl oldu?"

Mavi çan çiçekleri görüldü ve kesinlikle hiç bu kadar güzel görünmemişlerdi. Benekli güneş ışığı yeni yapraklarla tüllemiş ağaçların arasından göz kırpyordu. Çocuklara göre baharın kokusu olan narin bir koku havayı sarmıştı ve soluk menekşe çiçekleri çimenli açıklığı kaplamıştı.

"Hawthorne, o bir piknik sepeti mi?" Margaret çiçeklerin üzerine basmamaya çalışıyordu ama çiçeklerin ayaklarının altından kaçamayacak kadar kalındı. "Bu bir piknik sepeti, battaniyeler ve şarap... Oh, seninle ne yapacağım ben?"

Ortamı güzel, egzotik bir ülkeden bir seyahatnameden fırlamış gibi düzenlemişti. Tek bir battaniye değil, üç kalınlıkta battaniye sermişti; bir yağlı bez, bir yün soğutucu ve ardından bir yorgan. Battaniyelerin bir köşesinde hasır bir sepet, diğerinde bir yastık duruyordu. Sadece

Battaniyelerin yanında içi laleler, çan çiçekleri ve Fransız leylaklarıyla dolu küçük bir porselen çömlek duruyordu.

Ve bu onun içindi. Hawthorne, büyük bir mülkü yönetmenin getirdiği sayısız görevin ortasında bunu onun için yapmıştı. Margaret en yakın kayanın üzerine oturdu ve hemen ağlamaya başladı.

Sebepsiz yere, sebep yokken.

Hawthorne yanına geldi ve ona bir mendil uzattı. "Margaret?"

Mendili salladı. "Saçmalıyorum. Bu bir *piknik*. Benim çan çiçeği ormanımda, çiçeklerle birlikte..." Kendi gözyaşları ona hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama Hawthorne kolunu onun omuzlarına dol, bu dünyadaki her şeyi anlamlandırdı.

"Oak beni azarladı," dedi. "Sana kur yapmam gerektiğini söyledi, öylece tariflerini alıp yeminlerimi mırıldanmam ve ot biçmeye hazırlanmak için tırpanları bilemeye geri dönmem değil."

"Oak kendi işine bakmalı."

"Genelde öyle yapar, bu yüzden dersini dikkatle dinledim.

O haklı, ama bunu söylediğimi ona söylememelisiniz."

"Şeref sözü," dedi Margaret gözlerini silerken. "Asla söylemeyeceğim. Bana kur yapmana gerek yok, ama yaptığına sevindim. Daha önce hiç piknik yapmamıştım, tabii çocuklar oynayıp gürültü yapmadıkça ve aşırı yorulmadıkça."

"Ben de hiç piknik yapmadım," dedi Hawthorne, "iki kardeş son şişe şarap için tartışmadıkça, bir diğeri yemeğimi çalmaya çalışmadıkça ve dördüncüsü battaniyenin benim payıma düşen uzanmadıkça. Benimle piknik yapar mısın, Margaret?"

Gözleri çok mavi ve bakışları çok ciddiydi. Margaret onu öpmek zorundaydı. Kendine büyük bir hakimiyetle onun yanağını öptü.

"Birbirimizle çan çiçeği ormanını, battaniyeleri ve şarabı paylaşacağız." Margaret, Hawthorne'un hemen yanında durmuş, mükemmel anın tadını çıkarıyordu. Gün, çançiçekleri, adam... Her şey bir kez olsun tam da onun istediği gibiydi ve -en mükemmeli de- o anın tam da Hawthorne'un istediği gibi olduğunu hissediyordu.

BİR ZAMANLAR Thorne, Gowain'in üzerinde dörtmala eve dönüyor, Dorning Hall'a dönerken bir sonbahar fırtınasından kaçmaya çalışıyordu. Gowain her zamanki gibi dereyi tek seferde atlamaya çalışmış ve her zamanki gibi suya büyük bir sıçrayışla iniş yapmıştı.

Ve sonra at ayağını kaybederek yere düşmüş, dizlerini burnuna çekerek Thorne'u soğuk ve hızla akan bir selin içine fırlatmıştı. Akıntının hemen aşağısında üç çeyrek tonluk bir atın çırpınması Thorne'un bütün bu olanları anlamasını daha da zorlaştırmıştı. Atın altından kayıp gitmesinin, aniden ıslanmasının ve zihninin karışmasının yarattığı şok, ıslak giysilerini çıkarıp sıcak bir banyoya girdikten sonra da peşini bırakmamıştı.

Margaret'in gözyaşları da benzer şekilde beklenmedik bir gelişmeydi, Thorne'un kalbini soğuk suyun vücudunu sarstığı kadar sarsmış ve bir şekilde acı vermişti. Thorne onu üzgün görmekten nefret *ediyordu*. Onun ağlamasını durdurmak için battaniyeleri kapıp sepeti çalıların arasına atabilirdi. Margaret Summerfield mantıklı bir kadındı, doğası gereği bağımsızdı ve duygusallıktan uzaktı.

İşte bu yüzden Margaret'in burnunu çekmesi onu çok üzüyordu ve Margaret'in ona doğru kıvrılıp *yaslandığını* hissetmek her türlü hassas duyguyu harekete geçiriyordu. O ve Margaret evleneceklerdi, gerçekten, samimiyetle, sonsuza dek evleneceklerdi. Gerçek, Thorne'un tahmin ettiğinden daha karmaşık ve daha ürkütücüydü.

Piknik battaniyelerini görünce ağlayan bir kadın yaralanabilir.
Muhtemelen yaralanmıştı.

"Gezintiye çıkmadan önce kendimizi güçlendirelim mi?" Thorne sordu. "Yemekler mütevazı; tavuklu sandviçler, peynir ve elmalı tartlar. Oak'ın Fransız çikolatalarından biraz çaldım ama insan kardeşinin özel dükkânlarını asla yağmalamaz, bu yüzden hırsızlığım birkaç parçayla sınırlı kaldı."

Margaret ağlamaklı kirpiklerinin arasından ona baktı. "Kardeşlerinden mi çalıyorsun?"

"Kardeşlerim arasındaki mülkiyet kanunları karmaşık ve saçma. İlk çocukluğumuzdan beri, her birimiz özel ilgi alanımıza giren eşyaları biriktirdik. Meşe çikolatalarını sever. Sycamore'un belli bir eskiz türüne tutkusu vardı."

Margaret omzunu onunkine çarptı. "Yaramaz izimler mi?" "Adama biraz gurur bırakalım. Onlar sadece eskizdi ona çekici geliyordu. Valerian moda eşyalara değeri verirdi - bir çift altın kol düğmesi, işlemeli bir mendil. Hatta annesinin eşini kaybetmiş birkaç küpesi bile vardı. Willow, cesur tazıların yer aldığı macera öyküleri karaladı."

"Ne ?"

"Meraklı kardeşler. Her ocuk kendi hazinesini diğerlerinden saklamaya çalıştı ama boşuna. Birbirimizin mahremiyetini ihlal etme konusunda çok alışkandık ama niyetimiz değeri eşyaları yok etmek değildi."

"Amacınız birbirinizin huzurunu yok etmektir. Kardeşler ne tuhaf yaratıklar olmalı."

Tuhaf ve sevgili. "Yazılı olmayan kurallarımız vardı. Oak'ın çikolatalarını bulursam, saklandığı yerin keşfedildiğine dair bir uyarı olarak bir ya da iki tane alırdım. Hepsini yalayıp yutmak sportmenliğe aykırı olurdu. Valerian, Willow'un hikâyelerine rastlarsa, yemek saatinde onlardan birinden gelişigüzel bir alıntı yapardı. Willow saklandığı yeri değıştirmesi gerektiğini bilirdi. Sycamore, çizimlerinde yer alan kadınlara ara sıra bıyık ya da göz bandı eklendiğini görecekti."

"Ama sadece bir ya da iki kişiye. Anlıyorum."

Görmüyordu -bu derece saçmalığı gerçekten kavramak için kardeş sahibi olmak gerekirdi- ama Margaret herhangi bir yargıda da bulunmadı.

"Hayali bir kız kardeşim vardı," dedi. "Adı Pamela'ydı, ünlü romanın erdemli kahramanı gibi. Çok nazikti ve her zaman ahlaki yönünden emindi. Büyüdüğümde, kendi kendime onun okulu bitirdiğini söyler ve ona mektuplar yazardım, ama on altı yaşına geldiğimde, bu fanteziye bile izin vermeyi bıraktım. zamana kadar beni onaylamayacağını söyleyebilirim."

Ne kadar hüznü ve yalnız geçen bir kızlık dönemiyle mücadele etmek için ne kadar da hayalperest bir yol.

"Yemek yiyelim mi?" Thorne ayağa kalkıp Margaret'e elini uzatarak sordu.

Ayağa kalktı ve kollarını ona doladı. "Evlenmek üzere nişanlandığımız için çok mutluyum Hawthorne. Uygun olacağımızdan şüpheleniyordum. Şimdi bundan eminim. İyi bir dinleyici ve romantiksiniz. Sanki

Dorning ailesinin son ve en iyi hazinesini buldum ve hepsini kendim için yutmak niyetindeyim."

Thorne, Margaret'in kollarındaki hissine çoktan alışmış, onun kucağında tanıdık bir rahatlık hissetmişti. Yine de, tıpkı çocuksu zevklerin gizli bir deposuna sahip olmadığı gibi, hafif, esprili bir karşılığı yoktu.

"Tek arkadaşın hayali olduğu için üzgünüm." Eziyet edeceği ve koruyacağı, birlikte savaşacağı ve uğruna mücadele edeceği bir kardeşi olmadığı için üzgündü.

"Kitaplarım vardı, güzel kırlar vardı, Hannah benimle ilgilendi. Biri yönetiyor. Şu piknik battaniyesini araştıralım mı?" Thorne'u elinden tutarak açıklığa doğru götürdü, görünüşe göre yemeğe devam etmekten mutluydu.

Acıkmıştı -sık sık acıkırdı- ama aynı zamanda huzursuzdu. Çocukluk aile bilgilerinin paylaşılması, Margaret'in kızlık dönemiyle ilgili zararsız bir güven, küçük bir sevgi... Bu karşılaşmada Thorne'un dengesini bozacak hiçbir şey olmamalıydı ama yine de dengesi bozulmuştu.

Belki de yaşadığı şey, kendini büyülü bir diyarda bulan her yolcunun başına gelen farklı bir dünyaya adım atma duygusuydu. Gizli derinlikleri olan ve kıymeti gittikçe artan sevgili, cazibeli bir kadınla evlenecekti. Belki de sonunda sadece kendisi için hazırlanmış bir hazine bulmuştu.

MARGARET'İN Hawthorne Dorning'e olan ilgisi, genç bir kızın yüksek mevkideki bir delikanlıya duyduğu aşktan, dul bir kadının bir gün şanslı bir kadının onun karısı olacağına dair sessiz gözlemine kadar ilerlemişti.

Evlenmesi gereken en son kadındı ama yine de o şanslı, şanslı durum görünüşe göre onun olacaktı.

"Acaba sen söyleyen vardı Yalnız büyüyor yukarı?" o sepetin yanında diz çökerek sordu.

Thorne, "Bir sürü kardeşim ve her iki ebeveynim de her zaman yanımdaydı," diyor. cevap verdi, oturmak bağdaş kurdu üzerinde ve Battaniyeler. "Benim

Büyükannem çeyiz evinde oturuyordu ve çeşitli amcalar, halalar ve kuzenler sürekli ziyarete geliyordu. Yalnızlık çekmemeliydim."

Önce kâğıda sarılmış ve sicimle bağlanmış elmalı tartları buldu. Onları Hawthorne'a uzattı, o da sicimi kesmek için bir katlanır bıçak çıkardı.

"Seni dışarıda yürürken gördüğümde genellikle yalnızdın," dedi. "Onları henüz yeme."

"Neden olmasın?" Bir ısırık aldı ve tartı ona uzattı. "Çok lezzetliler."

Kadınlar ve erkekler arasındaki her fark, Margaret ve onun niyetleri arasındaki her fark, bu basit harekette özetlenmişti. Hawthorne acıktığında yedi. Bolluğundan paylaşırdı. Bedensel dürtülerine güvenir ve sandviçlerden önce tatlıları tattığı için özür dilemezdi. Margaret'in kendinden şüphe ettiği yerde o açık sözlüydü ve zevklerinin tadını anılardan ya da kuşkulardan arınmış bir şekilde çıkarıyordu.

Margaret tarçın, tereyağlı hamur işi, elma ve tatlılıktan bir ısırık aldı. "Yasak meyve," dedi arkasına yaslanarak. "Haklısın. Çok güzel."

"Biraz daha al."

"Almamalıyız."

Hawthorne yaklaştı. "Tek bir meraklı küçük kardeşi olmadan büyüyen biri nasıl olur da ispiyonlanma korkusunu bu kadar iyi geliştirebilir? Biz özeliz, Margaret May. Kendi ormanında, başka kimseyi görmeden. Keyfine bak."

Margaret onun kokusuna odaklanmış olsa da tartı tekrar eline aldı. Adam yakındaydı, onun olacaktı ve söylediği gibi özellerdi.

Çok özel. "Eğer gerçekten eğleneceksem, o zaman tartı kaldırmalıyız."

Tartı kâğıdın üzerine koydu ve ellerinin üzerine yaslandı. "Ben de eğlenecek miyim?"

Eğik güneş saçlarını kumrala çevirmiş ve yeni tıraş edilmiş yanaklarının parlaklığını yakalamıştı. Çevresindeki doğayla uyumluydu ama aynı zamanda bir kadının ne zaman kur yapmaya ihtiyaç duyduğunu, özlem duyduğunu bilecek kadar da kültürlüydü.

Margaret da ona kur yapmak istiyordu. Onu tanımak, ona sahip çıkmak, fiziksel ve kişisel ama aynı zamanda endişeli bir özlemle ona bağlanmak istiyordu. Erkekler ortadan kayboldu. Margaret'in onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda ölmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardı. Diğer erkekler -Bancroft- işe karışıyordu ve sadece güçlü bir erkek müttefiki olan bir kadın, Bancroft'un yakında onu içine sokacağı kaçınılmaz savaşta eşit olabilirdi.

Bunun için Hawthorne'a sandığından çok daha fazla ihtiyacı vardı. "Yeminlerimizi önceden tahmin edebileceğimizi söylemişsiniz, efendim. Şimdi onları beklemek istiyorum."

Kol düğmelerinden birini manşetinden çıkardı. "Son üç gündür zihnimde yeminimizi bekliyordum," -ikinci bir kol düğmesi cebinde kayboldu- "ve gecelerdir." Sırada kravat iğnesi vardı, onu cep saati ve zinciri izledi.

Ne kadar düzenli ve metodik. Soyunmaya doğru atılan bu sıradan adımlar neden Margaret'in içini karmakarışık hale getirsin ki?

"İstersen botlarını taşımana yardım edebilirim," dedi, "tabii botların ayağındayken bana tecavüz etmeye niyetin yoksa?"

"O ırzına geçilmesini istiyorsun?"

"Hevesle. Sen?"

Margaret gülmek, Hawthorne'un peşinden ormana doğru koşmak istiyordu. "Aynı şekilde."

Önce büyük çizmelerinden birini, sonra diğerini çıkardı ve çimenlerin üzerine yan yana koydu. "Valerian iki gün önce özel lisansımız için başvurdu. Ekspresini bu sabah aldım. Ruhsat Çarşamba'ya kadar hazır olur ve en geç Perşembe günü elimizde olur. Eğer yeminlerimizi bekliyorsak, çok da fazla beklemiyoruz demektir."

"Yeminlerimizi bekleyeceğiz, Hawthorne." Özel ruhsatla ilgili haber acınacak derecede rahatlatıcıydı. Margaret, Lucas Weller'in cazibesine kapıldığı için kendini çoktan affetmişti - daha iyisini bilmiyordu, evlilik dışı cinsel birleşmenin gebe kalmayla sonuçlanabileceğini ya da cinsel birleşmenin *tam olarak* neyi gerektirdiğini bile bilmiyordu. Hawthorne'un kardeşler ve geniş aile bakımından zengin yetiştirilme tarzını duyduktan sonra kendini bir kez daha affetmişti.

Lucas çok yalnız ve garip bir kıza biraz ilgi göstermişti. Ondan hoşlanmıştı. Ona güzel olduğunu söylemişti. Eğer ona

Ay'ı onun için gökyüzünden koparıp almaktan memnun olurdu. Öldüğünde, birkaç hafta sonrasına kadar fark etmediği bir şekilde ondan aydan daha fazlasını istemişti.

O yalnız, şaşkın, yarı vahşi kız Lucas'ın ateşli beceriksizliklerinden daha iyisini hak ediyordu ve şimdi daha iyisine sahip olacaktı. Çok daha iyisine.

"Hawthorne, dur."

Durakladı, boyunbağı çözülmüştü. "Fikrini mi değiştirdin?"

Bir dünya ihtiyatlı erkek hoşgörüsü bu soruyu renklendirdi ve Margaret bir kez daha aşık olduğunu hissetti. Fikrini değiştirmiş olsaydı, Hawthorne düğmelerini ilikler, elmalı tartını bitirir ve onun dönecliğinden hiç söz etmezdi.

Lucas'ın ısrarcı ve kandırıcı tavrının tam tersi. Ayrıca tutkulu bir şekilde tahrik olduğu anları, sırf karısı nadiren ve çok ihtiyaç duyduğu öğle uykusunun ortasında olduğu için heba edilmemesi gereken değerli hediyeler olarak gören Charles'ın da tam tersiydi.

"Fikrimi değiştirmedim. Elbisem için yardıma ihtiyacım var." Margaret battaniyenin üzerinde döndü, saçlarını ensesinden topladı ve ona sırtını gösterdi. "Beni memnun eder misiniz?"

Hawthorne kulağına fısıldamadan önce bir anlık bir uyarı - boynundaki sıcaklık- almıştı.

"İkimiz de tükenene ve sersemleyene kadar seni zorlayacağım, sonra seni tekrar zorlayacağım. Belki de seni o kadar memnun edeceğim ki, seni eve kadar taşımamı isteyeceksin." Margaret'in ensesini öptü ve kollarından aşağı ürperti gönderdi.

Güzel gün güzelleşti, gelecek aydınlandı. "Birbirimizi memnun edeceğiz."

Hawthorne'un düğmelerle arası iyiydi, bu da evlenilecek bir erkekte bulunması gereken iyi bir özellikti. Dokunuşu canlıydı, Margaret'in saçlarına takılmadı ve elleri de dolaşmadı. Temiz hava kürek kemikleri arasına dokundu ve sonra Hawthorne onu arkadan kucakladı.

"Bana karşı acımasızlık derecesinde dürüst olmalısın Margaret. Senin hoşuna gitmeyen bir şekilde davranırsam benimle dalga geçme."

Onun ön kolunu öptü. "Bu bir başlangıç Hawthorne, başlamak için bir yer. Mükemmellik beklemiyorum, sen de beklememelisin."

"Pratik," dedi, başının üstünü öptü ve arkasına yaslandı. "Senin aklıselimliğine bayılıyorum. Belki de düşmelerimi düzeltmek istersin?"

Şey, hayır. Margaret, Hawthorne sırtüstü uzanmış, dünya umurunda değilken her düğmeyi dikkatle açmak yerine onları koparmayı tercih ederdi. Her iki tarafı da çözdüğünde arkasına yaslandı.

"Şimdi ne olacak?"

Ceketini silkip piknik battaniyesinin üzerine örtecek kadar doğrulabildi. "Sırada yelek mi var?"

."

Margaret, birçok kadının kocaları için yaptığı gibi Charles'a uşaklık etmişti. Charles kendi görünüşü konusunda bilinçliydi, daha dinç erkeklerin kaslarını ve iştahlarını kıskanırdı. Hawthorne'u soymak Charles'a yardım etmeye hiç benzemiyordu.

Hawthorne'un gövdesi sağlam ve mükemmel durumdaydı. Esnek kaslar büyük, uzun kemiklerin etrafına sarılmıştı ve bütün bir araya geldiğinde türünün en iyi örneğini sergiliyordu. Margaret elini Hawthorne'un göğsünde gezdirirken Charles'ın kıskançlığının ne kadar haklı olduğunu düşünmeden edemedi. Hastalık ondan çok şey esirgemişti ve çoğunlukla, sonuna kadar sıkıntılarına sessizce katlanmıştı.

Ama ben onunla birlikte ölmedim ve bunun için minnettarım.

"Benim için gömleğini çıkarır mısın?" Margaret, Hawthorne'un yeleğinin son düğmelerini de çözerek sordu.

"Çok az şey beni daha çok memnun eder." Gömleğini başının üzerine çekti, otururken göbeğindeki kaslar esnedi.

Margaret hâlâ aşağı yukarı ama elbisesinin arkasındaki düğmeler açıktı. Baştan çıkarmak için giyinmemiş olması aptalcaydı. Kırlarda yürümek için giyinmişti, Hawthorne'un birkaç öpücük çalabileceğini ya da bir kazığı geçtiklerinde elini tutabileceğini umuyordu.

"Stay giyiyorum."

"Uzun sürmeyecek, değil mi?" Hawthorne kızın elbisesini başından çıkarıp bağcıklarını çözmeye başladı ve bu konuda da oldukça başarılıydı.

"Başka kadınları soymuşsun."

"Birkaç tane, son zamanlarda hiç olmadı. Üniversitede kendini dul olarak tanıtan bir kadınla kötü bir başlangıç yapmıştım, ta ki iri yarı, kıskanç bir kocaya sahip olmak daha kazançlı bir statü olana kadar. İnsan böyle bir deneyimden sonra kadınlara karşı dikkatli olmayı öğreniyor."

"Bu hikayede daha fazlası var."

"Bunu size başka bir zaman memnuniyetle anlatacağım. Şu kadarını söyleyeyim, kendimi altın kaplama bir aptal yerine , bu yüzden kolum kırıldı ve aynı hatayı ikinci kez yapmadım. Bu yeterince gevşek mi?"

Margaret kıpırdayabilmek için ayağa kalkmak zorunda kaldı. "Dışarıda kombinezonumla dolaşmaya cüret ettiğimi hissediyorum." Cüretkâr ama aynı zamanda yıllardır ilk kez gerçek kendisi gibi.

"Thorne onun bileğini çekiştirerek, "Sen çok tatlısın," dedi. Benimle seviş."

Bu baştan çıkarma işini Margaret başlatmıştı ama bu cesareti nereden bulduğu bir muammaydı. Belki de Hawthorne, iyi mizahı, pragmatizmi ve kükreyen erkek canlılığıyla ona ilham vermişti. Onun için durum basitti: Evleneceklerdi. Birbirlerini arzuluyorlardı. Mahremiyetleri ve zamanları vardı.

Margaret kendini battaniyeye bıraktı ve onu öptü, ancak onun için bu durum hiç de basit değildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Hyde Park'ın en تنها köşesindeki en تنها patika, Valerian'ın düşünmesi gereken şey için yeterince تنها sayılmazdı. Londra onu delirtiyordu ya da belki de Casriel ve yeni kontesine olan yakınlığı bu etkiyi yaratıyordu.

Sycamore zaten Ash'e ev sahipliği yapıyordu ve Valerian'ı onlara katılması için davet etmemişti, bu da Valerian'ın günlerini, genel olarak mantıklı ve kendi halinde bir adam olan Casriel'in her yemek, at arabası yolculuğu ve fuayedeki sıradan karşılaşmalar boyunca Leydi Casriel'e koyun gözüyle bakmasını izleyerek geçirmesi anlamına geliyordu.

"Eğer bu kadar kıskanç olmasaydım, bunu eğlenceli bulurdum." Bu güven, Valerian'ın Clovis adında huysuz bir doru içdiş olan atına güvenle emanet edilebilirdi. At, Londra'da kapalı kaldığı için Valerian'dan daha mutlu değildi ama sabah koşuları Clovis'in insan düşmanı eğilimlerini bastırmak için uzun bir yol kat etti.

Gün boyunca dört nala koşmuşlardı ama Valerian yine de şehir evindeki kahvaltıya dönmek istemiyordu.

"Biraz daha çay, aşkım?" diye mırıldandı, sesini alçaltarak. "Teşekkür ederim sevgilim," diye yumuşak bir falsetto ile cevap verdi. "Kadehimi kaldırıp, uluyarak binadan kaçmaya hazır olana kadar. Hawthorne benden ne istediğini bilmiyor..."

Patikadaki bir gelen sesler Clovis'in kulaklarını dikti.

"Sana söylüyorum Briggs, asıl sorun bu berbat alışkanlık."

Bir diři, hem de sinirli bir diři. Tam da Valerian'ın sabahının ihtiyaı olmayan řey. Yol, akıaaıaıların altına gizlenmiş bir ıeşmede sona eriyordu, bu yůzden geri dőnmek Valerian'ın kaıış yolu olmadan kapana kısılmasına neden olacaktı.

"İleri," fııldadı atına.

Clovis virajın etrafından dolaştı ve durdu. "Bayan Pepper." Valerian şapkasını eğdi. "Bayan Briggs."

Yol arkadařı midilli boyunun biraz ůzerinde bir hayvanın ůzerinde oturuyordu. O ve bineęi aynı řehitlik ifadesini takınmıřlardı ve eęer bir seyisleri varsa, o da gőrevlerini terk etmiřti.

"Bay Dorning." Bayan Pepper, kıırağı dizginleri kaparken binicilik kıyafetinin eteklerini karıştırmayı bıraktı. "Gůnaydın. Eęer bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde konuşmama kulak misafiri olduysanız, umarım bunu gőrmezden gelirsiniz."

"Hiı şansın yok," dedi Valerian yere doğru sallanarak. "Ayağa kalk Clovis, yoksa eve hırsızların avlusundan gideceğiz."

Clovis, Valerian'ın sevimli bir beyefendiyi taklit ettięi kadar iyi yaptıęı masum-kůıık midilli gőrűnűműnű taklit etti.

"Acaba seyisinizi mi kaybettiniz?" Valerian, Bayan Pepper'ın kıırağına yaklaşarak sordu.

Bayan Briggs, istenmeyen bir otlak arkadaşını gören bir atın burnunu ıekmesi gibi burnunu ıekti.

"Bizi biraz bırakmasını emrettim," diye Bayan Pepper. "Aşağılanmama tanık olmasını istemiyorum. Ayrıca sessizlik yemini etmediği takdirde Briggs'in dilinin kesilmesi emrini de verdim."

"Dudaklarım műhűrlű," dedi Briggs. "řehir evinin mahremiyetini yeniden kazanana kadar."

Dizginler dűzgűn bir řekilde ayarlanmıřtı, dizgin de őyle. Valerian en yakın dizgini tuttu. "Kıraęının adı ne?"

"Poppy. Bir hanımefendinin bineği olarak şiddetle tavsiye edildi."

"Dizginleri bu şekilde eline almamalı. Onunla sertıe konuş bir dahaki sefere yapar." Talimat verme alışkanlığı doğal olarak gelişmişti, ancak Valerian genellikle genı delikanlılara bir bayana dans teklif etme ıilesinden nasıl konusunda talimat veriyordu.

Poppy dizginleri tekrar kaptı.

"Madam," dedi Valerian en tehditkâr ses tonuyla, "bu yakıřıksız davranıřınız yetiřtirilme tarzınıza gőlge dűřűrűyor, sizi utandırıyor.

ve korkunç bir kaderi riske atıyor. Derhal durun."

"Aman Tanrım." Bayan Pepper dizginleri daha sıkı tuttu. "Gizli derinlikleriniz var Bay Dorning."

"Ben arkamı dönene kadar iyi olacak," diyerek Bayan Pepper'ın yanına gitti. "Bir beyefendi genellikle bir hanımefendinin ata binmesine yardım ettikten sonra eteklerini düzeltmesine yardımcı olur, hanımefendi mutlaka atın kontrolü ile ilgilenir. Bir seyis, bir kadının güvenliği söz konusu olduğunda aptallık olan böyle bir özgürlüğü almaya o kadar istekli değildir."

Üzengi derisinden bir kumaş parçasını çekerek kurtardı ve düz bir şekilde aşağıya sarkıttı, ardından atın diğer tarafına doğru yürüdü. "Üzengi üzerinde biraz doğrul. Tek yapabildiğin öne doğru eğilmekse, bunu yap."

Bayan Pepper razı oldu ve koltuğun altından bir tomar kadife daha çıkardı, sonra eyer ile arasından bir kat daha kurtardı.

"Daha rahat mı?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, evet. Şimdi bir de eve dönerken ölümle burun buruna gelmekten kaçınabilsem. Bugün ata binmeyi çok istiyordum ama Briggs bunu yasakladı."

Valerian tekrar eyere tırmandı ve Clovis'e, binicisinin emirlerine rutin olarak saygı gösteriyormuş gibi durduğu için bir sıvaz verdi. Clovis bu kurguyu er ya da geç ortadan kaldıracaktı.

Valerian, "Bir kenara binen bayanlar genellikle tırıs gitmekten kaçınırlar," dedi. "Kanter veya yürüyüşü tercih ederler, bu yürüyüşler daha yumuşaktır."

Briggs, muhtemelen Companion dilinden İngilizceye *"I told you so"* olarak çevrilebilecek bir ses çıkardı.

Bayan Pepper, "Ama insan tırısa kalkmayı öğrenmeli," diye cevap verdi, "tırıs bazen yürüyüşle koşu arasında olur."

İyi eğitilmiş bir at, özellikle de bir hanımefendinin bineği, binicinin ipuçlarını nasıl vereceğini bilmesi koşuluyla, yürüyüşten dörtnal yürüyüşe ve tekrar geri dönüşe sorunsuzca geçebilir.

Valerian Clovis'i ileri doğru itti ve kısarak da onun yanına düştü. "Ata binmeyi bilmiyorsun." Bayan Pepper da pek yetenekli bir dansçı sayılmazdı, gerçi Valerian onunla sadece bir dakika dans etmişti. Bancroft Summerfield, Valerian'ın gözlemlediği iki olayda onunla vals yaptığını iddia etmişti.

Sonuçları izlemek rahatsız ediciydi.

"Ata binmeyi biliyordum, bir zamanlar bir kız üzerine oturabilirdi.

Sekiz yaşındayken bir takla attım ve bileğimi burktum. Atları severim ve seyislerle çok mutlu saatler geçirdim -kendim de iyi bir seyis sayılırım- ama sonra Fransızca, davranış, cebir, Almanca, İtalyanca, piyanoforte öğrenmekle meşgul oldum."

Kısarak başını yukarı kaldırdı ve bu da dizginleri Bayan Pepper'ın ellerinden çekmesine neden oldu.

"Azarla onu," dedi Valerian, kısarak kendi kötü davranışından yararlanıp eşikten bir ağız dolusu ot koparıırken. "Dizginleri kısaltın ve onu ölümcül bir azapla tehdit edin."

"Kötü kız, Poppycock," dedi Bayan Pepper, özellikle utangaç bir kedi yavrusunun dikkatini çekebilecek tonda. "Yazıklar olsun sana."

Valerian uzandı ve kısrağın dizginlerini sıkıca tuttu. "Seni utanmaz küçük yük, eğer bir kez daha aynı şekilde davranırsan, üzerine bizzat oturur ve sana unutamayacağın bir görgü kursu veririm."

"Asi köpekler konusunda Briggs gibi konuşuyorsun."

"Briggs'in zeki bir kadın olduğu açık; çünkü atlar da köpekler de tutarlı bir şekilde uygulanan mantıklı kurallardan faydalananıyor."

Bayan Pepper, "Tutarlı bir şekilde uygulanan mantıklı kurallardan fayda görmüyorum," dedi. "Özgürlüğünün sınırlarını test ettiği için kısrağı suçlayamam."

"Poppycock iyi eğitimli, kendine hakim, konuşkan bir genç kadın değil. O, yapması gereken bir işi olan evcil bir hayvan. Rahat bir ahırda, dizlerine kadar samana batmış, toynaklarının dibinde bir yığın saman varken sınırlarını istediği gibi test edebilir."

Bayan Pepper dizginleriyle oynadı. "Kendime hakim ve iyi eğitimli olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Bir balo salonunda ya da iskambil masasında bu soru çapkınca olabilirdi. Eyerde beceriksizce tünemiş, sadık bir arkadaşından başka kimsenin duymadığı bir hanımefendiden Bayan Pepper'ın sorusu bir belirsizlik iması taşıyordu.

"Yetenekli bir konuşmacı, esprili ve zeki olduğunuza dair ilk elden kanıtım var. Yine de valsini gerekliliklerini düşünün. Partneriniz ne hakkında olduğunu biliyorsa ve

Dans pistinde kendinize güvenir ve nazik olursanız, rolünüzü yerine getirmeniz çok daha kolay olur. Partneriniz bocaladığında, ritmi bulamadığında ve neredeyse eteğinizi çiğnediğinde... hayat çok daha zordur. Poppycock ile dansta lider partner siz olmalısınız. Bunu anladığında daha mutlu bir at olacaktır."

Clovis, bir binicinin kendine aşırı güvenmemesi için bu teoriyi zaman zaman tartışmaya izin veriyordu. Erkek kardeşler Valerian'ın hayatındaki bir başka güvenilir tevazu kaynağıydı ve kız kardeşler... kız kardeşler başlı başına bir karmaşıklık alemiydi.

Peki neden ikisini de ?

"Beni Bay Summerfield ile vals yaparken gördünüz," dedi Bayan Pepper, Valerian'ın onun için bir dal tutmasına izin vererek. "Ben tam olarak bir zarafet abidesi değilim."

"Beyefendi dansı yöneten partner olarak dansın sorumluluğunu üstlenir. Ben de Bay Summerfield'a valsini temellerini öğretmeye çalıştım. Kendisi bazı konularda doğal yeteneklere sahip değil." Bancroft bu çabaya ne alçakgönüllülük, ne mizah ne azim getirmişti.

Briggs cobb'unun birkaç metre geride kalmasına izin vermişti ama Valerian bunun tasarlanarak mı yoksa varsayılan bir durum mu olduğundan emin değildi.

"Siz ve o komşusunuz," dedi Bayan Pepper. "Bundan bahsetmişti. Samimi misiniz?"

"Dorning'lerin herkesle ve her kesimle arası iyi. Bugünlerde pek de yoksul sayılmayız ama bir aile olarak cazibe depolarımız servetimizden daha güvenilirdir."

"Yani bir mesleğiniz ya da uğraşınız yok mu?"

Ne kadar rahatsız edici, anlayışlı bir soru. "Aslında sorumluluklarım var. Ailem botanik hazinelerinden oluşan mirasını ticari bir işletmeye dönüştürüyor. Kardeşim Hawthorne Dorset'teki ürünlerin üretiminden sorumlu olacak, diğer kardeşlerim ve ben de Londra'daki işlerle ilgileneceğiz." Uygun bir şekilde belirsiz ama dürüst bir yanıt.

"Benim mirasım kumaş," dedi Bayan Pepper, sanki bu miras bir ulaşım cümlesiymiş gibi. "İpekler ve satenler, yünler ve ketenler. Bir parça kadifenin değerini kuruşuna kadar söyleyebilirim ve dantel gözüm Papa'ya birden fazla servet kazandırdı. Pamuktan uzak duruyoruz,

Çünkü en iyi kalite Amerikalılardan alınıyor ve babam onların durumunun istikrarsız ve ahlaki açıdan iğrenç olduğunu söylüyor. Aslında, tüm kumaş işi modaya göre değişebilir, bu yüzden babam mülk sahibi sınıflara girmeye çok hevesli."

"Arazinin de kendine has zorlukları var. Tarım çok geniş ve değişen bir bilim dalı ve kiralarda eskisi gibi değil."

Ve bu boş bir sohbet değildi. Ama Bayan Pepper bir hanımefendinin müfredatına alışılmadık bir ekleme olan cebir çalışıyordu. Gevezelik muhtemelen onu sıkıyordu.

Daha geniş bir patikaya ulaşmışlardı; burada işçi kıyafetleri giymiş bir adam, muhtemelen aşçıyı pazara götürmek gibi çifte görev yapan kıllı, kaba bir arabanın üzerinde oturuyordu.

"Damadın mı?"

"Her gece evlendirilmem için dua eden cefakâr Diller. Ben onun sinirlerini bozuyorum."

"Ve benimki." Bu, Bayan Pepper'ın yanından geçip damadın yanına giden Briggs'ten geldi.

"Size iyi günler dilerim," dedi Valerian. "Eğer eyerde nasıl kalacağınız ya da balo salonunu geri çevirirken nasıl daha iyi bir izlenim bırakacağınız konusunda birkaç ipucu isterseniz, size memnuniyetle yardımcı olurum."

Genelde bu talimatlar için ücret alırdı ama onun durumunda...

"Teşekkür ederim ama dansımın umutsuz olduğunu düşünüyorum Bay Dorning ve eğer Bancroft Summerfield partnerim olacaksa, kendimi geliştirmek için pek de hevesli değilim. Yakın zamanda Dorset'e dönme yok, değil mi?"

"Londra'da ailemin satın alabileceği ya da kiralayabileceği ticari bir mülk bulmakla görevlendirildim. Bu görev tamamlanana kadar Londra'da kalmaya mahkumum. Neden?"

"Benim de bir işim var, Bay Dorning." Yumuşak ve mutlu olmayan bir sesle konuştu. "Bay Summerfield bizi kendisiyle birlikte Dorset'e dönmeye davet etti. Kırsal bölgeleri çok sevsem de yolculuk uzun sürecek."

Hedefi evlilik miydi? Onun işi bu muydu, Bayan Bancroft Summerfield olmak mı? Valerian onu bunu soracak kadar iyi tanıımıyordu ve planları onu hiç ilgilendirmiyordu.

Bancroft Summerfield ona kur yapıyor gibi görünüyordu ve Bancroft onun işiydi.

"Dorset çok güzel bir yer Bayan Pepper ve Summerfield Evi de cana yakın komşuların ortasında yer alıyor. Bay Summerfield genel bir davet mi yoksa daha spesifik bir şey mi teklif etti?" "Hava müsait olursa önümüzdeki hafta Çarşamba günü yola çıkacağız, Dorset'e kadar bize kendisi eşlik edecek. Sözde hassasiyetime hürmeten, yolculuğu kolay aşamalarla yapacağız, ancak babam durum daha fazla ilerlemeden mülke bir göz atmaya kararlı."

"Bu yolculuğu dört gözle beklemiyorsun."

Yüzünü sabah güneşine doğru çevirdi. "gerekeni yapıyoruz Bay Dorning. Belki yakında bir gün komşu oluruz."

Valerian, Bancroft Summerfield'la evlenmek zorunda kalacağı anlamına gelmiyorsa, onun komşusu olmak istemiyordu.

"Summerfield Evi çok güzel bir evdir." Bir kadına "*Daha kötüsünü de yapabilirdin.*" demekle eşdeğer. Kendi koşullarının da onunkine benzediğini fark etti: Babasının botanik takıntısının kuru çırası üzerinde ticari bir potansiyel kıvılcımı tutuşturmaya çalışıyordu. Bu görev ne hoşuna giden ne de sezgisel olarak kavrayabildiği bir görevdi ama yine de denemek zorundaydı.

Yapmamız gerekeni yaparız.

"Çok güzel bir evim var Bay Dorning. Dürüst olmam gerekirse birkaç tane. Babamı aramalısınız. Londra'da her türlü tuhaf mülkün sahibi. Vicdanlı bir ev sahibi ve sağlam bir iş adamıdır. Ailenizin girişimi için uygun bir yer biliyor olabilir."

"Teşekkür ederim." Valerian'ın haftalarca boşuna zorlayabileceği bir kapıyı açmıştı. Bir kontun oğluydu ama bu ona tüccar sınıfının arasına girme garantisi vermiyordu. Aslında tam tersi.

"Bana gülmediniz," dedi dizginlerini toplayarak. "Bay Bancroft benimle vals yapmaya kalkıştığında tüm kibar sosyete benimle dalga geçti. Gözlerinizde sadece nezaket vardı."

Sonra gözlerini kaçırdı. "Size vals yapmayı öğretebilirim, Bayan Pepper. Ben bir dans ustası sayılırım." Kelimeler

Ama gerçekten, babasını ziyaret etme daveti için ona başka nasıl teşekkür edebilirdi ki?

"Belki Dorset'ten döndüğümde."

Ya Dorset'ten dönerse? "Önümüzdeki Çarşamba mı gidiyorsun?" Başını salladı.

"Her şeye rağmen sizi Dorset'te görebilirim, Bayan Pepper." Şapkasının kenarına dokundu ve kısrakını bekleyen seyise doğru yönlendirdi.

Çitlembik ormanında Margaret'le sevişmek cüretkâr, küstah, gülünç ve mükemmel bir duyguydu. Hawthorne ona güzel bir yemekle ya da Dorning Hall'un güzel manzarasında bir gezintiyle kur yapmayı düşünmüştü. Daha cesur anlarında, ona Wordsworth'ün bazı saçmalıklarını okumayı düşünmüştü. Bu jestlerin hiçbiri evlilikleri için istediği türden bir sahicilik taşımıyordu.

Çiçeklerin arasında piknik yapmak, Margaret'in deyimiyle konuşmak ve dokunmak için bir başlangıç noktası olarak aklına gelmişti.

Margaret'in onu arzuluyor olması güven vericiydi, eteğini ve çoraplarını sıyırıp onu soyması ise... Margaret ona sarıldığında zihni cümleler kurmayı bıraktı.

"Neyin normal olduğunu bilmiyorum," dedi Margaret. "Charles hastaydı ve özellikle evliliğimizin ilk yılından sonra yakınlaşmalarımız sınırlıydı."

Hawthorne, ince keten elbisesinin üzerinden göğüslerini şekillendirdi. Fevkalade iyi yapılmıştı, kıvrımları dolgun ve yuvarlaktı.

"Bana günde üç kez ilişkiye girmenin normal sayılacağı söylendi," dedi, dekoltesini bir arada tutan fiyongu çözerken. "Kendini oynak hissediyorsan dört."

"*Günde* üç kez mi?" Eğlenmekten ziyade meraklanmış görünüyordu. "Peki ya gece? Ben-"

Hawthorne onu öptü, çünkü şaşkınlığı o kadar sevimliydi ve üreme organlarına olan yakınlığının etkisinden habersiz görünüyordu.

"Herhangi bir kuraldan haberim yok Margaret. Ne zaman istersek o zaman sevişiriz ama beni sabah, öğle ve akşam yatak odasına çağırırsan Dorning Hall'daki görevlerim aksar."

"Buna izin veremem," dedi omuzlarını oynatarak.

İç çamaşırının yakası aşağıya indi ve Thorne birkaç dakikasını onun çıplak göğüslerinin ihtişamıyla tanışarak geçirdi. Teni solgundu ve mavi damarlarla süslenmişti. Meme uçları küçük ve buruşuktu.

Thorne tadına baktı. "Çiçekler." Pembe, tatlı, tatlı.

"Nesin sen...? Bu...? *Merhametli*, sonsuz..." Margaret'in elleri adamın omuzlarında kararsızca çırpındı, sonra parmaklarını adamın saçlarına gömdü. "Bunu sevdim."

Thorne herkesin bildiğinden daha hasta olduğu anlaşılan zavallı Summerfield'ı düşünmeden edemedi. "Başka ne istersin, Margaret?"

"Beni acele ettirme."

Thorne göğüslerini değiştirerek avuçlarını Margaret'in belinden kalçalarına, oradan da arka tarafına doğru kaydırды. Kısmen Margaret istediği için, kısmen de bunun tadını çıkarması gereken bir başlangıç olduğu için yavaşça hareket etti.

öptü, üzerinde gezindi. "Çillerimiz olacak."

"Biz de bebek sahibi olabiliriz." Anlamsız bir gözlemde ama yine de bu çiftleşme Thorne için farklıydı. Bir bekâr olarak çocuk sahibi olma düşüncesi onu endişelendiriyordu. Rekreasyonlarını ne yaptığını bilen kadınlarla sınırlamıştı ama yine de... çocuğunun kendisinininkinden başka bir çatı altında yetişeceğini düşünmek rahatsız ediciydi. Kendisiyle sadece geçici bir heves olarak ilgilenen bir kadınla evlenmeyi düşünmek de aynı derecede cazip değildi.

Bulduğu çözüm, kendini tüketene kadar çalışmak, partnerlerini dikkatle seçmek ve gerektiğinde kendini tatmin etmek olmuştu.

Margaret'le birlikte, endişe verici olan şey bir mucizeye dönüştü. Onunla birlikte çocuk büyütmek, sadece sevgilisi ve kocası değil, aynı zamanda çocuklarının babası olmak bir ayrıcalık ve macera olacaktı.

"Bir bebek," dedi göğsüne doğru eğilerek. "Charles'ın hastalığı bu kadar kötüyken, bebek bir komplikasyon olurdu. Seviyorum

bebekler."

Thorne onu kollarıyla sararak, "Bebeklerimizi fazlasıyla seveceğim," dedi. *Senden fazlasıyla hoşlanıyorum.* Bu aptallığı kabul etmektense, saçındaki tokaları aramakla meşgul oldu. Birkaç dakika uğraştıktan sonra saç örgüsü serbest kaldı ve Thorne'un koluna sürtündü. Arzu ısrarla mırıldandı ama Margaret acele edilmemesini istemişti.

Thorne onun sırtını okşadı ve bekledi.

Tırnaklarını Thorne'un göğsündeki kıllarda gezdirerek, "Ben evlendim," dedi. "Bu kurumun doğasını kavradım ve kollarında çırılçıplak kaldım ama yine de... odaklanamıyorum. Düşünemiyorum, plan yapamıyorum ya da endişelenemiyorum. Sadece atfedebileceğim bir tür yönelim bozukluğuyla sarhoş gibiyim-"

Thorne iki parmağını dudaklarına götürdü. "Düşünmeye gerek yok, sadece sevmek." Sırt üstü yatmaktan, ellerinin serbest olmasından hoşlanıyordu ama Margaret'in daha az karar almak ve dikkatinin dağılmasını istediğini de hissediyordu. Onları yuvarladı, böylece Margaret battaniyelerin üzerinde onun altında kaldı.

"Bu olur mu, madam?"

"Çiçeklerin kokusunu alabiliyorum. Hareket ettiğimizde kokularını daha çok bırakıyorlar. Bu... çökmüş."

Gülümsemesi çökerticiydi. Bacaklarını çizmeleriyle birlikte ona doladı ve Thorne derin, şehvetli bir öpücük için kendine zaman ayırdı. Alnını onun göğsüne dayadığında, Margaret onun altında yavaş, erotik bir ritimle hareket ediyordu.

"Benden seni aceleye getirmememi istemiştin," dedi.

"Beni aceleye getirmemeni söylemiştim ve getirmedi."

Böyle hareket ettiğinde... "Şimdi kabul edilebilir mi?"

Elini göğsünün üzerinde gezdirdi, parmak uçları göğüs ucunu okşadı. "Şimdi çok güzel olur."

Tanrı'ya şükür.

Acele *etmemek* -özellikle ve zorunlu olarak *acele etmemek*- Thorne'un partnerlerine borçlu olduğuna inandığı olağan kısıtlamanın ötesinde bir uyarılma katmanı *ekledi*. Margaret elini onun etrafına sarıp tam olarak neresini istediğini gösterdiğinde neredeyse çözülyordu.

Kalçalarını hafifçe esnetti ve birleşmeye başladı. Margaret önce hareketsiz kaldı, elleri başının yanında battaniyenin üzerindeydi. Tek ses battaniyenin altındaki yeşilliğin fısıltısı ve derenin uzaktan gelen şırıltısıydı. Thorne'un sevgilisine odaklanabilmesi için tüm doğa nefesini tutmuş gibiydi.

Ve sonra Margaret hareket etmeye başladı. Ritmi yakaladı, sonra tempoyu artırdı.

"Margaret, yapmamaya çalışıyorum-" "Sus."

Oh, seni çiçek açan zevkler. Ayak bileklerini adamın sırtının alt kısmına kilitledi ve önce ısrarcı, sonra da talepkâr oldu. Thorne botlarının sırtında yarattığı hisse, sonra da kollarına batan tırnaklarının acısına odaklandı. Bu hiç yardımcı olmadı, çünkü her his bir şekilde çok daha fazla tahrik edici hale geldi, ta ki kontrolü azgın arzusunun etrafına bağlanmış yıpranmış, yanan bir ipe dönüşene kadar.

"Hawthorne..." Margaret tutkunun ele geçirdiği bir kadın haline gelirken adı neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. Thorne kükreyen bir zevk dalgası içinde boğulana kadar çırpındı, çırpındı, nefes nefese kaldı ve inledi.

Karısı olacak kadının üzerinde nefes nefese asılı kalırken, *aklını kaybetmek* deyimini ona yeni bir anlam ifade ediyordu. Düşünceler zihinsel erişiminin hemen ötesinde sürüklenip gidiyordu ve tefekkür bir dizi izlenimden ibaretti.

Göğsü kızarmış.

Göğsü çok güzel.

Bunu yüksek sesle söylememek için çeneni kapalı

tut. Belki de bunu yüksek sesle söylememi isterdi.

Hangi aptal mendilimi pantolonumun cebinde, ulaşamayacağım bir yerde bıraktı?

Margaret onun altında yatıyordu, gözleri kapalıydı. "Çizmelerimi hiç çıkarmadım."

Thorne daha da yaklaşarak yanağını onunkine dayadı. "Botların ayağındayken seni sallamayı seviyorum Margaret." Bunu tehlikeli derecede seviyordu ve ondan daha da çok hoşlanıyordu. Sessiz, kendi halinde, düzgün Bayan Margaret Summerfield, Bayan Margaret May Mallory'nin vahşi ruhunu bastıramamıştı. Tüm yaratılışta bunu bilme ayrıcalığına sahip olan tek kişi şüphesiz Thorne'du.

"Ve bunu günde üç kez mi yapacağız, Hawthorne? Kendimi oynak hissedersen dört mü?"

Onun gülümsediğini *hissede biliyordu*. O da gülümsüyordu, hem içi hem dışı. "Erkeklik onurumu savunacak durumda değilken benimle alay ediyorsun." Bahar güneşi sırtını hoş bir şekilde ısıttı ve açlığın başlangıcı, yenilenen uyarılma kıpırtılarını susturdu. Hayat bundan daha tatlı olamazdı ve hiçbir zaman bir sevgili Margaret'in o anda onun için olduğu kadar değerli olmamıştı.

"Kadınlık onurum vahşi doğada dilenmeye gitti. Sakıncası olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum."

Thorne onun şakağını öperek, "Aldırma," dedi. "Benimleyken olmaz, Margaret. Asla olmaz."

Kadın onu inceledi, bakışları ciddiydi. "Keşke önce seninle evlenseydim Hawthorne."

Sen neden yapmadın? Ama o zaman neden ona sormadı? "Gelecek hafta evlenebiliriz, o zamana kadar yürüme yeteneğimi geri kazandığımı varsayarsak."

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. "Hadi biraz elmalı tart yiyerek enerjimizi geri kazanalım. Önümüzdeki hafta evlenmek kulağa hoş geliyor, ancak sizi uyarıyorum efendim, bahar havasının beni oynak yapma eğilimi var."

"O zaman bahar benim en sevdiğim mevsim oldu." Kendini onun üzerinden kaldırdı ve mendilini almak için battaniyenin üzerinde süründü. Giyinmek, dereye doğru bir gezintiyle noktalanan yavaş bir egzersizdi. Margaret'in de Thorne gibi el ele tutuşmayı sevdiği anlaşılıyordu -kim bilir- ve Thorne'un mütevazı bir yemek eşliğinde bir saatlik bir mola olarak düşündüğü şey, hayatının en tatlı öğleden sonrasına dönüştü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hawthorne Dorning'le sevişmek, Charles Summerfield'la evlenmeyi kabul ettiğinde Margaret'in terk ettiği bir yönünü ortaya çıkarmıştı. O günden sonra, artık tarlalarda ve çitlerde dolaşmak yoktu. Artık bir ot fıçısı ya da çikolatanın tıbbi nitelikleri üzerine yeni bir tez yüzünden zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaktı. Artık Shire'daki başka hiçbir kadının -belki de dünyadaki hiçbir kadının- daha önce sürmediği bir kokuyu sürmenin sırf zevki için kokuları karıştırmak yoktu.

Evlilikleri uzadıkça sıklaşan ani sağlık sorunlarından birine yakalanma ihtimaline karşı Charles'ın ona yakın olması gerekiyordu. Artık zamanı kendisine ait değildi ve parfümleri Charles'ın sindirimini kötüleştirmeyen uysal kokularla sınırlıydı.

geçen hafta, fırtınaları seven ve Hannah'yla tedavi seçenekleri üzerine tartışmaktan zevk alan genç bir kadın olmaktan çıkıp, dul bir kadın olan Bayan Charles Summerfield'a dönüşüyordu.

Beş gün önce Hawthorne'la yaptığı piknikten beri her gün saatlerini dışarıda geçiriyordu. İncelemeler koleksiyonunun tozunu almış, hatta bir çift uşığı şifonyerini temizlemekle görevlendirmişti.

"Affedersiniz, hanımefendi." Calpurnia Higgins adında minyon, enerjik bir genç kadın olan baş hizmetçi, Margaret'in ofisinin kapısında durdu. "Bir ziyaretçiniz var. Bay Dorning sizi aile salonunda bekliyor."

Margaret masasından kalkarak, "Isırmaz, Higgins," dedi. "Gümüşleri çalmaya gelmiş gibi görünmene gerek yok." O sadece aklımı çaldı.

Higgins, papazın tavsiyesi üzerine ev halkına katılmıştı, ancak yerel halkın kıvrak ve karakteristik konuşmasından yoksundu. F'leri v'lere dönüşmüyordu ve bir kelime sesli harfle başladığında önüne gereksiz bir w harfi eklemiyordu. Kaçak bir köle olabilirdi ama Margaret bunun işvereni ilgilendirmedini düşünüyordu.

Ne de bir hanımefendinin geçmişi özeldir.

Higgins'in ifadesi kuşkulu kaldı. "Ambers, Dorning erkeklerinin cazibesinin çok, parasının ise az olduğunu söylüyor."

Bu ne tür bir aile içi yaramazlıktı?

Hawthorne, Pazar ayininden sonra Margaret'le birlikte yolun kenarına kadar yürümüşü; bu nezaket komşuların dikkatinden kaçmamıştı. Adriana ve Greta'nın sırtta gezdirmek için yaygara koparmasıyla birlikte geçirilen zaman romantik olmaktan çok uzaktı.

Yine de Hawthorne veda etmeden önce Margaret'in yanağını öpmüş ve iki kız da kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Sonra onları da öpmeyi teklif etmiş, bu aptallık Adriana'nın sonraki bir saat boyunca süslenmesine ve Greta'nın dikkatinin dağılmasına neden olmuştu. Ambers tüm bu alışverişi görmüştü.

Margaret, "Ambers lafı yaymaktan daha iyisini bilir," dedi. "Mr. Dorning mükemmel bir beyefendidir." Ve çok yetenekli bir öpücü. "Madem öyle diyorsunuz, hanımefendi. Çay tepsisi getireyim mi?"

"Çay ve biraz sandviç çok makbule geçer."

Higgins daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama Margaret onu arayan kişiye katılmaya can atıyordu. En son ne zaman Hawthorne'la ormanda yürümek dışında bir şey yapmak için istekli olmuştu?

"Aklında ne var, Higgins?"

Hizmetçi kadın botlarına baktı. "Burada işler değişecek mi Bayan Summerfield? Bunu sormak bana düşmez biliyorum ama Ambers, Dinwiddie'lerin hizmetçisiyle arkadaş ve Bay Dorning sizi iki kez eve bıraktı. Şimdi yine arıyor ve daha önce hiç beyefendi bir ziyaretçiniz olmamıştı."

Bu konuşma sadece küstahlığı açısından değil, uzunluğu açısından da olağanüstüydü. Higgins, gevezelikte eksikliğini endüstride telafi eden sessiz bir ruhtu.

"Londra'ya geri dönemem, görüyorsunuz," diye devam etti Higgins. "Orada başarılı olamadım. Londra çok büyük ve yoğun ... geri dönemem."

Margaret bir ev kadını kendini aştığı için azarlayabilecekken, bunun yerine güvence verme dürtüsünü dizginledi. Görünüşte mutlu olan kaç genç kadın, sessiz kaldıkları koşulların zorlaştırdığı geçmişleriyle baş ediyordu? Yine de Margaret, Hawthorne ile ortak bir evin ayrıntılarını konuşmamıştı. Belki de ziyareti, diğer şeylerin yanı sıra bunu yapmak için de bir fırsattı.

"Ambers'ın dedikodusu beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi Margaret, ama bu onu kesinlikle şaşırtmamıştı. "Emin olabilirsin ki Higgins, ev içi düzenlemelerim değişirse, personelim mümkün olduğunca az kesintiye uğrayacaktır. Çok çalışkansınız ve davranışlarınız örnek teşkil ediyor. Eğer ayrılmak isterseniz, size samimi ve parlak bir karakter yazacağım, ama gittiğinizi görmekten üzüntü duyarım."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Utangaç bir gülümsemeyle söyledi. "Çay tepsisine bakacağım."

"Ve sandviçler." "Ve sandviçler."

Higgins aceleyle merdivenlere yöneldi, ancak Margaret'in Hawthorne'la vakit geçirme ihtimalinden duyduğu sevinç, bir hizmetçiyle yaptığı basit bir konuşmanın ortaya çıkardığı sorunlar yüzünden yatışmıştı: Hawthorne'un eve katılması değişiklikler anlamına gelecekti. Erkek hizmetçiler evin efendisinin gardırobuna ve özel odalarına bakmak için yarışacaklardı. Kâhyanın önemi hizmetçininkinden daha belirgin bir şekilde artacaktı. Kreş personeli de bu dramaya dahil olabilir.

Pazara giderken konserde kimin nereye oturacağı gibi basit bir şey yeniden müzakere edilecekti.

Hawthorne'un binici kıyafetleri içindeki görüntüsü Margaret'in bu kaygıları bir kenara bırakmasına ve niyetinin kucaklaşmasının keyfini çıkarmasına neden oldu.

"Seni özledim."

"Beni Pazar günü gördün." Onu dudaklarından öptü, neredeyse iffetli bir bu. "Ben de seni özledim. Seni özlemekle meşgul olduğum için dün ayağıma çekiç düşürdüm ve bu sabah tıraş olurken kendimi kestim. Sen hesaba katılması gereken bir güç ve kur yapılması gereken tehlikeli bir kadınsın Margaret Summerfield."

"Teşekkür . uzun zamandır hesaba katılması gereken bir güç olamadım." Margaret onun her zamanki lavanta, nişasta ve nane kokularının altında daha topraksı bir şey sezdi. "Bugün farklı bir ata mı bindin?"

"Oak'ın atlarla bir akrabalığı olduğunu iddia ettiği büyük bir bindim. Eyer altındaki bir mastodon kardeşimin iğdişinden daha zarif olurdu. Kendi bineğimin nallarını yeniletiyordum ve sizi görmek için aciliyet hissettim." Hawthorne'un ses tonu çapkınlıktan çok dikkat dağıtıcıydı.

"Sanırım özel lisans henüz gelmedi?"

Higgins çay tepsisiyle araya girdi, ancak Cook görünüşe göre Hawthorne Dorning'i yürüyüş halindeki bir alayla karıştırmıştı.

Higgins reverans yapıp geri çekilirken Hawthorne, "Mutfağa saygılarımı sunarım," dedi. "Ne tesadüf ki ben açım."

Margaret, Hawthorne'un ona elmalı tart ısırıkları yedirdiği anıların saldırısına uğradı. Hawthorne onu öpücük yağmuruna tutarken, gömleğini çıplak omuzlarının üzerine örterek onu neredeyse çillerden koruyordu. Hawthorne vücudunu ikinci kez onunkiyle birleştirirken gülüyordu.

"Acıktıysan oturalım."

Bir hayal kırıklığı olan berjer koltuğa oturdu. Margaret kanepenin ona en yakın köşesini tuttu ve iki fincan çay doldurdu.

"Çayınızı nasıl tercih ettiğinizi bilmem gerekir," dedi, küçük gariplik mutlu ruh halinden bir ısırık daha aldı.

"Aynı senin yaptığın gibi: bir tutam şeker, bir topak süt. Canım, bir sorunumuz var."

Margaret çaydanlığı bıraktı. *Canım* çok sevimliydi ama *bir sorunumuz var ki* iç organları yanlış bir şekilde titriyordu. "Özel bir ruhsatımız var mı?"

"Var, ki bu büyük şans. Valerian ruhsatla birlikte bir de not sıkıştırmış. Bancroft bugün Londra'dan ayrılıyor ve misafirlerini Summerfield Evi'ne getiriyor. Eğer Bancroft dönmeden önce evlenmek istiyorsanız, nikâhımız biraz aciliyet kazanmış demektir."

Bir sandviçe uzandı, bu da hayatın değişmekte olduğunu biraz sarsıcı bir şekilde hatırlattı. Bir misafir olarak Hawthorne servis edilmeyi beklerdi. Ama o bir misafir değildi. Onun nişanlısı, sevgilisi ve yakında kocası olacaktı.

"Bancroft şık bir şekilde seyahat ediyor," dedi Margaret. "Arabası muazzamdır ve tekerlekler üzerinde gerçek bir yatağa dönüşür. Londra'dan buraya uzun bir gün gibi kısa bir sürede geldiğini biliyorum."

"Kızlara bir şey söyledin mi?" "Ne hakkında?"

"Siz Bayan Hawthorne Dorning oluyorsunuz."

"Özel ruhsat elime geçene kadar beklemek istedim."

Hawthorne sandviçini tatmadan yere bıraktı. "Teklifimi yerine getireceğim konusunda bana güvenmediniz mi?" Bu soru sadece merak uyandırıcıydı.

"Tavukları saymamayı öğrendim, Hawthorne. Charles'ı son gördüğümde keyfi yerindeydi ve ona göre nispeten sağlıklıydı. Üç gün sonra, Bancroft bana bir not gönderdi - lanet olası, sefil, lanet bir not - kocamın öldüğünü bildirdi."

Hawthorne kayarak onun yanına oturdu ve bir kolunu ona doladı omuzlar. "Ben Özür dilerim. İşte bu. bir daha fazla Sebep değil için Bancroft gibi. Bir süredir huzurunuzu kaçırıyor, değil mi?" "Hem de çok." Margaret'in aklına Greta'nın kırdığı vazo geldi. Bir an, küçük aile yadigârı tüm diğer eşyaların üzerinde huzurla oturuyordu. Gürültü ve telaş. ve Ev. Bu Sonraki, o vardı halının üzerinde paramparça yatıyordu. Bancroft'un ani dönüş haberi

aynen . "Bugün evlenebilir miyiz Hawthorne?"

Onu alnından öptü. "Yapabiliriz ama sanırım Bancroft gelmeden önce en azından yarın sabaha kadar vaktimiz var. Bayan Emily Pepper ve babasını misafir olarak getirecek. Anladığım kadarıyla Bancroft, Bayan Pepper söz konusu olduğunda evlilik onuruna layık görülüyor ve kendisi oldukça varis. O bir seyahat etmeyecek

Eğer onu olumlu yönde etkilemek istiyorsa, koçunu paylaşan bayanla son sürat gitmemelidir."

Bu hiç iyi değildi, hiç iyi değildi. "Eğer varlıklı bir karısı varsa, Adriana ve Greta'nın bakımını üstlenmek için daha iyi bir konumda olacaktır."

"Eğer herhangi bir karısı varsa, en azından düğün yolculuğu tamamlanana kadar başka meseleler onu meşgul edecektir."

Rahatlatıcı bir düşünceydi ama Margaret buna inanmayı göze alamazdı. "O zaman yarın sabah. Erkenden ve hiç telaşlanmadan. Fenny şahidim olacak."

"Oak bana eşlik etmeyi kabul etti. Dorning Hall'a dönerken papazı göreceğim. Töreni nerede yapmak istersiniz?"

Özel ruhsatın avantajlarından biri de yeminlerin cemaat kilisesi dışında bir yerde edilebilmesiydi. "Bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

Hawthorne ona bir sandviç uzatarak, "Bir fikrim var," dedi. "Sen bu yemeğin hakkını vermeme yardım ederken bunu tartışabiliriz. Gücüne ihtiyacın olacak Margaret. Yakında evli bir kadın olacaksın."

Ona takılıyordu ve Margaret bu nezaketin karşılığında bir gülümseme bulabildi. Hawthorne'la yarın evlenecek olmaları, ne mutlu ona ki bu kadar uyumlu bir adamdı, gerçekten de sevinmek için bir nedendi. Sandviçini yedi ve ne tür güçlü bir kadının Bancroft Summerfield ile evlenmeyi düşünebileceğini merak etti.

CASRIEL'in son tasarruf tedbirlerinden biri, Dorning Hall konservatuarının boyutunu üçte bir oranında küçültmek, cam ve çerçeveyi mirasa konan bir komşusuna satmak olmuştu. Casriel daha az egzotik envanterin bir kısmını fiyata dahil etmişti, ancak kalan alan hala aşırı büyümüş bir mağara niteliği taşıyordu. Oak, "Burası alışılmadık bir şapel seçimi," dedi. Hawthorne'un saçları. "Babam bunu onayladı."

"Çevredeki bitki örtüsü ilgisini çektiği sürece çadırda yaşamayı onaylardı. Beni telaşlandırmayı bırak."

Oak, Hawthorne'un saçlarını son bir kez okşayarak, "İyi o zaman," diye cevap verdi. "Saçların, mayıs direği etrafında caka satmayı yeni bitirmiş bir köy delikanlısı gibi havaya kalkmış bir halde evlen. Gergin misin?"

Oak gergindi, bu da çok dokunaklı ve sinir bozucuydu. "Sıkı çalışmak geçmişte beni hiç yıldırmadı. Nerede olabilir?"

"Şimdiye kadar mı? Ya Londra yolunu yarılamıştır, ya Cornwall'a gidiyordur, ya da Bournemouth'tan gemiye biniyordur. Böylesine güzel bir kadınla kutsal evlilik yapmayı gerçekten *zor bir iş* olarak mı görüyorsun?"

"Margaret'le onu ve çocukları benim evime nasıl taşıyacağımızı konuşma fırsatımız olmadı. Hangi mobilyalar Summerton'da kalacak, hangi mobilyalar Margaret'in çeyizi olarak gelecek? Çalışanları nasıl paylaşılacak ve taşındığında Summerton'a ne olacak? Deyim yerindeyse, henüz anlamaya varamadık. O varlıklı bir kadın ve ben... ben çok çalışmaya hazırım."

Oak bankın üzerine doğru yürüdü ve oturdu. Sabah kıyafetlerini giymek için zaman ayırdığında yakışıklı bir şeytandı. Saçları çok uzundu ve kemiklerinde daha fazla ete ihtiyacı vardı, ama görünüşe olan kayıtsızlığı ona imrenilecek bir kendine sahip olma havası veriyordu.

Oak bir kolunu bankın arkasına dayayarak, "*Çok fazla* çalıştığını söyleyebilirim," dedi. "Son bir haftadır akşam yemeğini paylaşmadık. Sabahın ilk ışıklarıyla gitmiş oluyorsun ve üç günlük bir uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Thorne, tercihen Margaret'le aynı yatakta olmak üzere üç günlük bir uykuya ihtiyacı olduğunu hissediyordu ama yine de... "Evliliğin getireceği değişiklikleri hesaba katmamıştım."

Oak bankı okşadı. "Oak Kardeş'e her şeyi anlat. Aptallığın için seni döveceğim ve nezaketim sayesinde kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Keşke her zamanki çocukluk ritüelleri hâlâ işe yarasaydı. Thorne ayakta kalmaya devam etti. "Margaret'le evlendiğimde bir anlamda babamın botanikleriyle de evlenmiş oluyorum. Casriel'in girişimini daha önce yapmadığım bir şekilde devam ettirmeyi taahhüt ediyorum. Margaret benden bunu bekleyecek ve yetiştirmem gereken bir ailem olduğu için ben de kendimden bunu beklemeliyim."

Papazla konuştuktan sonra Thorne'un aklına bu düşünce gelmişti. Margaret, Bancroft'un çoktan döndüğü haberiyle anlaşılabilir bir şekilde dikkati dağılmıştı ama belki de evliliğin getireceği kargaşanın büyüklüğünü de fark ediyordu. Bir kadın eş olduğunda ailesinin evinden ayrılmayı beklerdi. Kendi evini, iki çocuğunu, çalışanlarını, malını ve mülkünü bırakıp gitmeyi beklemiyordu.

"Sanki," dedi Oak, "hiç kimse bir girişimde bulunmayı denememiş, elinden gelenin en iyisini yapmamış, sonra da çıkarlarının başka yerde olduğuna karar vermemiş gibi. Efsanevi sağduyunu çalmaları için perilere ıslık mı çaldın, Thorne?"

"Çocuklar, kimsenin karar veremeyeceği bir *girişim* değildir."

"Çocuklar hareket ettirilebilir. Yürüyen orduları takip edebilirler. Okula gidebilirler. Eşlerin de bir şekilde taşınabilir olduğunu duydum."

Ama hayaller taşınabilir miydi? Hawthorne, Casriel'in bir gün kendisine daha mütevazı kiralardan birini, bakım ve bilgi gerektiren bir yeri verebileceğini hayal etmişti. Bu hayal artık yok oluyor, yerini botanik girişimini başarılı kılma işi alıyordu. Bu işin içinde Margaret gibi bir eşe sahip olmak da vardı -ki bu çok hoş bir düşünceydi- ama aynı zamanda yetiştirmesi gereken iki çocuk ve muhtemelen daha fazlasını da üstlenmek vardı.

Thorne çocukları severdi, özellikle de Adriana ve Greta'yı severdi ama onlar *onu* seviyor muydu? "Hampshire'a gidecek misin?" *Hayır de. Şimdi değil, henüz değil.*

"Tüm yerel beylerin kızlarına ve oğullarına suluboya ve eskiz yapmayı öğrettim. Arazideki her manzarayı resmettim. Casriel'in tuhaf başlangıcı için ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla etiket ve reklam tamamladım, sonunda etiketleri takacak ürünlerimiz olduğunu varsayarsak. Yaşım tutuyor ve yeteneklerim var. Ne demişler, dünyada kendi yolumu çizme vaktim geldi."

"Lütfen ot biçme sonrasına kadar bekleyin." Bu Thorne'a birkaç hafta verirdi... ne? Evlilik hayatına alışması için mi?

"Dul kadınla hala pazarlık yapıyorum, ama beni işe almazsa, bir görev aramaya devam edeceğim. Göller bölgesine kadar ilan veriyorum."

Göller çok güzeldi ama aynı zamanda çok da uzaktaydı.

Kapı açıldı ve içeri serin bir hava girdi. "Hanımlar geldiler," dedi papaz gülümseyerek. "Eğer siz beyler hazırsanız, birazdan başlayabiliriz."

Oak ayağa kalkarak, "Hannah'yı salondan getireyim," dedi. "Sen çok şanslı bir adamsın Hawthorne Dorning. Margaret Summerfield'ı da şanslı bir kadın yap." Thorne'un omzunu sıktı ve dünyayı umursamadan yürüyüp gitti.

Oak haklıydı ama Hawthorne bunu ona söylemezdi: Margaret, çok sevdiği iki çocuğunun iyiliğinin yanı sıra tüm Hawthorne'un ellerine bırakıyordu. Hawthorne şanslı bir adamdı ve şüpheleri varsa bile, Cuma öğleden sonra onları etmişti.

Çoğunlukla.

"Margaret." Geline bir el uzattı. "Çok güzel görünüyorsun."

Saçlarını yumuşak bir şekilde şekillendirmişti, bal sarısı uzun bir tutam omzunun üzerinden kıvrılıyordu. Elbisesi soluk bir lavantaydı, kesimi sade ve eski modaydı. Omuzlarına beyaz dantelden bir şal örtmüş ve bileğine çan çiçeklerinden oluşan küçük bir korsaj ilıştirmişti.

Thorne onu öpmek istediğinde elinin üzerine eğildi.

Bunun için daha sonra yeterince zamanımız olacak.

Reverans yaptı. "Bay Dorning."

"Bayan Summerfield." Muhtemelen ona son kez böyle hitap edilecekti. Bu onu rahatsız etti mi? "Bayan Fenner, bize katıldığınız için teşekkür ederim. Sanırım kardeşim Oak'ı tanıyorsunuz, kendisi de yanımızda olacak."

Oak, Hannah Weller'ı kış bahçesine götürdü. "Zamanlamam kusursuz değil mi? Hanımlar, memnun oldum. Hanımefendi, kardeşime çok iyi bakacaksınız, lütfen ve eğer herhangi bir şekilde hayal kırıklığı yaratırsa, bana başvuracaksınız ve konu ele alınacak."

Bu şakalaşma Margaret'in kafasını karıştırdı.

"Thorne, "Kutsal evlilik kavramını hiç düşünmemiş bir adamın, salona adım atmadan önce çamurlu çizmelerini çıkarmayı hatırlamaktan aciz bir adamın, güzel bir eşle kutsanmış bir adama biraz akıl verebileceğini ima ediyor," dedi. Yine de endişelenmeyin. Oak, Lakes'e kadar uzanan görevler için başvuruyor. Muhtemelen onu fazla göremeyeceğiz."

"Sizi özleyeceğim Efendi Oak," dedi Hannah. "Bayan Margaret, ısıt ısıt görünüyorsunuz."

Kucaklaşmalar birbirini izledi, ancak Thorne'un gözüne Margaret da endişeli ve belki de biraz uykusuz görünüyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordu papaz. "Söylemeliyim ki, çevre alışılmadık ama oldukça güzel."

Thorne geç saatlere kadar ağaçları ve saksı bitkilerini güreştirmiş, çiçek açan türleri araştırmış ve neyin nereden taşındığının bir listesini yapmıştı. Babam konservatuarın bir haritasını çıkarmıştı, ancak bunun mevcut yapıyı ne ölçüde yansıttığını kim bilebilirdi?

Papaz hazır bulunanları sıraladı; Hannah kürsüye çıktı ve tanıklar gelinle damadın iki yanında durdu. Thorne pek çok düğüne katılmış olmasına rağmen törenin kısıtlılığına ve Margaret'in dördüncü parmağında zaten bir çift yüzük olduğunu görüp düz bir altın yüzük çıkardığı ana hazırlıklı değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yüzükleri çevirerek. "Hiç düşünmemiştim..." Yüzükleri Bayan Fenner'a uzattı, o da onları tek eldivenle birlikte tuttu.

"Önemli değil," dedi Thorne, sade yüzüğü parmağına geçirirken. Yüzük çok büyüktü, merhum Kont'un koleksiyonunda yer alıyordu ve babasının ölümü sırasında Thorne'a verilmişti. "Londra'ya bir dahaki gelişimizde yeniden boyutlandırtırız."

Bu belirsiz bir gülümsemeye neden oldu, sonra papaz dünyevi cürufar ve cennetsel ödüller hakkında saçmalamaya başladı. Çok kısa gibi görünen tören, sonunda Bayan Fenner utangaç bir kucaklamayla Hawthorne'u tebrik edene ve Oak, Hawthorne onu kenara itmeden gelini öpene kadar uzadı.

Düğün kahvaltısı, Dorning Hall personeli güzel gümüşleri ortaya çıkarmış olsa da, merhametli bir şekilde mütevazı bir öğle yemeğine indirgenmişti ve sonra Oak, Vicar, Bayan Fenner ve yaşlı Hannah'ı eve götürmeyi teklif ediyordu.

Oak konukları yemek salonundan çıkardıktan sonra Margaret bileğindeki korsajı çözerek, "Biz karı kocayız," dedi. "Sen de kadar yorgun musun?"

Bu bir davet miydi? Bir güven mi? Bir koca düğün kahvaltısından kalkıp karısını yatağına mı götürürdü? Hawthorne'un Dorning Hall'daki eski odası havalandırılmamıştı.

"Konservatuarda geç saate kadar kaldım. Belki oraya dönmek istersiniz?"

Korsajını su bardağına koydu. "Dürüst olmak gerekirse, kış bahçesindeki kokular biraz bunaltıcıydı. Oldukça büyük bir kütüphaneniz var. Bir tur atalım mı?"

Tüm o ağaç güreşleri, çalıların yeniden düzenlenmesi ve kış bahçesi *biraz bunaltıcı* olmuştu. "Size kütüphaneyi göstermekten mutluluk duyarım."

"Hannah'yı davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için çok önemliydi ve bu ihmalden dolayı yıllarca pişmanlık duyabilirdim."

"Sizin sahip olduğunuz aile kadar yakın. Keşke ailemden daha fazla kişi katılabilseydi."

Margaret şalını omuzlarına sararken başını kaldırdı. "Burada olamadıkları için üzgünüm. Seninle evli olduğum için çok mutluyum."

Vay canına. "Ve ben de sana." Margaret'in sandalyesini tuttu ve Cuma günü paylaştıkları rahatlığın nereye gittiğini merak etti, çünkü bugün ağzından çıkan her kelime yanlış yere düşüyordu. Margaret'inkilerden birkaçı da ters düşüyordu.

Yemek yemek için eldivenlerini çıkarmışlardı ve Margaret eldivenlerini tekrar takamadan adam onun elini tuttu. "Ciddiyim. Sana uzun zamandır saygı duyuyorum Margaret Dorning ve sana iyi bir koca olmak için sabırsızlanıyorum."

Kaşları aşağıya indi. "Margaret Dorning." Thorne, Papaz'ın kayıt defterine adını bu şekilde imzalarken onu izlemişti ama hitap şekli kafasını karıştırmış gibiydi.

"Margaret May Mallory Summerfield Dorning," dedi Thorne. "Kütüphane bu tarafta." Margaret portrelere, büstlere, kurutulmuş çiçek aranjmanlarına ve Thorne'un yıllar önce görmeyi bıraktığı diğer eşyalara bakarken onu evin içinde gezdirdi.

"Sen bir kontun oğlusun," dedi uzun uzun.

"Bazı şeylere yardım edilemez. Neyse ki ben aynı zamanda tutkulu bir amatör botanikçinin oğluyum ve sekiz zorlu ve

değerli kardeşlerim. Dorning Hall kütüphanesine hoş geldiniz."

Margaret kapının hemen önünde durdu. Burası soğuktu ve muhtemelen iyice tozlanmaya ihtiyacı vardı ama güzel bir odaydı ve doğal ışıkla doluydu.

"Biliyor musun, buralara bakmasam iyi olacak Hawthorne. Eğer baban benim bildiğim botanikçinin yarısı kadar botanikçiye, onun risale koleksiyonunu okumaya başlayacağım ve gelecek bahara kadar Summerton'a geri dönemeyeceğiz." Elini bıraktı ve doğruca merhum kontun tıbbi monografi koleksiyonunun yazarlara göre alfabetik olarak düzenlendiği raflara gitti. Kütüphanenin geri kalanı darmadağın olabilirdi ama babamın risaleleri özenle kataloglanmıştı.

Margaret raftan bir tane çekerken, Thorne onun küflü kitaplar uğruna yeni kocasını bu kadar kolay görmezden gelmesine şaşırarak, güzel elbisesiyle başını kitap okumaya eğmiş bir halde çizdiği resme minnet duymak arasında kaldı.

Sonra onun sözlerinin önemi, günün diğer çıkmazları, pişmanlık duyulan değiş tokuşları ve gariplikleri arasında filizlendi.

Thorne yavaşça, "Summerton'a geri dön," dedi. "Sandıklarını almak için mi?"

Yukarı baktı. "Sandıklarım mı?"

"Evime taşınmak için." Kâhyanın evi, Thorne'un mülkiyetine sahip olmasına rağmen tapusu yoktu.

Margaret monografi kapattı ve göğsüne yasladı. "Senin evin mi?"

"Yaşadığım yer." *Evlendiğim için ailemin yaşayacağını düşündüğüm yerde.* "Evliliğin birlikte yaşamak anlamına geldiğini sanıyordum, bu da senin ve kızların benim taşınmanız anlamına geliyor."

Tezini rafa kaldırdı. "Evliliğin birlikte yaşamak anlamına da geldiğini düşünmüştüm, ama çocuklardan ayrılacağımızı, Summerton'u kapatacağımızı, personelimizi çıkaracağımızı tahmin etmemiştim..."

Ve şimdi bu çabaları üstlenmeyi teklif etmiyordu. Thorne ona yaklaşıp, "Biz evliyiz," dedi.

Birkaç adım sonra onun bakışlarının tedirgin olduğunu gördü, oysa düşün gününde tedirgin *olmaması* gerekirdi.

Tam onun önünde durdu. "Bunu çözmek için zamanımız var. Daha evimi bile görmedin ve çocuklar beni çok az tanıyor. Bu işi aceleye getirmeyelim."

Sonunda söyleyecek doğru şeyi bulmuştu, çünkü Margaret'in rahatlamaı daha belirgin olamazdı. "Zamanımız var. Teşekkür ederim Hawthorne. Düşünecek çok şey var."

Hayır, yoktu. Karı koca birlikte yaşamalıydı ve kâhyanın evi bunun için oldukça uygun bir yerdi. Summerton dışarı çıkarılabilir, tüm personel görevlerine devam edebilir ve *evlilik hayatı* devam edebilirdi.

"Sana Dorning Hall'un geri kalanını göstereyim," dedi ve onu elinden tutup kütüphaneden çıkardı. "Eğer bana uşaklık etmek isterseniz, turumuzu tamamladıktan sonra üzerinizi değiştirebilir ve sizi Summerton'a geri götürebilirim."

Gerçi düşün gecesı olmadan evlilik neydi ki?

"Bugün başka bir piknik için bana katılmayı düşünür müsün?"

Teselli olarak Margaret'le piknik yapmak iyi olurdu. "Gerçekten de öyle." Ana merdivenin dibinde durdu ve elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Seninle evli olduğum için gerçekten çok ama çok mutluyum, Margaret."

Kadın onu öptü, Hawthorne'un aklından tamamen evli düşünceler geçirmesine neden olan, tamamen evli bir öpücüktü, ta ki biri boğazını temizleyene kadar.

Hawthorne başını kaldırdığında Valerian'ın fuayede durduğunu ve kocaman bir sırıtışla baktığını gördü. "Zamanlama her şeydir," dedi. "Sanırım Bayan Hawthorne Dorning?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Margaret'in ilk düğün gününe ait anılar, ikinci düğün gününe karıştı.

Charles'la evlendiğinde onun gerçekten ne kadar hasta olduğunu ya da hastalığının ne kadar kısa bir süre sonra ilişkilerinde itici güç haline geleceğini bilmiyordu. Charles'ın sağlığı tehlikeli bir hal almadan önce bir yılları vardı ve bu süre birçok açıdan birbirlerine çok iyi uyduklarını fark etmeleri için yeterliydi. Minnettarlık ve karşılıklı saygının sessiz, kabullenici bir aşka dönüşmesi için yeterli zaman. Charles'ın kız kardeşi ve kocasıyla uzun bir yolculuğa çıkmak ve ardından Margaret'in çok özlediği Dorset'in o köşesine, evine dönmek için yeterli zaman.

Düğün günü de tıpkı bunun gibi aceleye getirilmiş, garip ve yorucu olmuştu. *Lütfen Tanrım, bunun gelecekteki şeylerin bir alameti olmasına izin verme.*

Hawthorne, "Belki de çocuklara bugünkü gelişmelerden bahsetmeliyiz," dedi Margaret'i bir konserden aşağı indirirken. Resmi kıyafetlerini değiştirmişti ve daha neşeli olmasa da daha rahat görünüyordu.

Summerton'ın ön terasının önünde, elleri onun kollarında, onunla birlikte durmaya devam etti. "Beklemeyi tercih ederim." Daha evlenirken giydiği elbiseyi çıkarmadan ilk tartışmalarını mı yaşayacaklardı?

"Valerian'ın sözünü kestiğim için özür dilerim. Londra'da bize iş yapabileceğimiz bir yer bulması gerekiyordu."

Margaret kocasını kucakladı, ama evin açık görüş alanında duruyorlardı. "Onu Oak'ın çağırdığından şüpheleniyorum. Bu

kardeşlerinizin yaptığı türden bir şey gibi görünüyor. Çok arkadaş canlısıydılar."

Oak ile yolları tarlalar ve çitler arasında kesişen iki insan gibi tanışmışlardı. Meşe ona her zaman dostça el sallardı, ama sonra o çizim yapmaya devam ederdi ve o da yiyecek aramaya geri dönerdi. Yerel meclislerde Valerian'a bir iki kez karşı çıkmıştı ama artık o adamlar da kontun kendisi gibi ailesindendi.

Margaret, Hawthorne'un ailesinin ve onların sonuçlarının onunla evlenme motivasyonunun bir parçası olduğunu itiraf etse de bu biraz fazlaydı.

"Belki de bir programa ihtiyacımız var," dedi Hawthorne, kollarıyla Margaret'i nazikçe sararak. "Önceliklerin ve görevlerin bir listesi. Ot biçme zamanı yaklaşırken, her ne kadar sen karım olsan da -yeni karım- zamanım bana ait olmayacak. Benim zamanımın en azından bir kısmı senin olmalı."

Listelerden ve programlardan nefret ederim. Hayatının sonunda Charles'ın tüm günü, katı bir programa göre uygulanan ilaçların, tisanların ve tentürlerin bir listesinden ibaretti. Greta'nın günü daha gevşek bir çerçeveye sınırlıydı, ancak yine de ev halkını kreşin ötesinde kısıtlayan bir çerçeveydi. Adriana bile bir rutin olmadan huzursuz olurken, Margaret...

Belirli bir yere gitmeden tek başıma uzun bir yürüyüş yapmak istiyorum. Bunu itiraf etmeye cesaret edemedi. Mükemmel gözleri ve kulakları olan bir seyis atın başının yanında geziniyordu.

"Havanın güzelliğinden yararlanıp bir bankta oyalanalım mı?" dedi geri çekilerek.

Hawthorne damada, "Arabayı Dorning Hall'a geri götürebilirsin," dedi. "Ben eve yürüyeceğim."

Adam ata bindi ve şapkasını Margaret'e doğru sallayarak atı yolun aşağısına doğru yönlendirdi.

"Ormanda seni öptüğüm banktan mı bahsediyorsun?" Hawthorne sordu.

"Tam olarak." Hawthorne ise artık yaşamadığı Dorning Hall'dan evi olarak bahsediyordu.

Margaret onunla kollarını birleştirdi ve arabayı geçti. Çocuklar şüphesiz çocuk odasının penceresinden, hizmetkârların yarısı da başka noktalardan izliyordu. Fenny'ye talimat verilmişti.

Margaret'e Dorning Hall'a yaptığı bir ziyarette eşlik ettiğinden başka kimseye bir şey söylemedi.

Ormanın mahremiyetine kavuştuklarında Hawthorne onu bankın üzerine bıraktı ve yanına indi. "Nereden başlayalım?"

Bunu sorması bile büyük incelik. Yasalara göre, koca aile içi bir zorbaydı ve bir kadının umabileceği tek şey onun iyiliksever bir diktatör olmasıydı. Margaret, Hawthorne'un karısının kendi evine taşınmasını bekleyeceğini tahmin etmeliydi.

"Hiçbir şey yapmayarak başlamak istiyorum," dedi Margaret. "Seçeneklerimizi düşünmek, tartışmak ve belki de denemek için biraz zamana ihtiyacım var. Çocuklar kolayca üzülebilir, Bancroft her an gelebilir ve nikâhımıza vereceği tepki önemli olacaktır."

Hawthorne öne doğru oturmuş, dirseğini dizlerine dayamıştı. Bu duruş omuzlarının genişliğini ve sırtının uzun çizgisini vurguluyordu. "Ben Bancroft'la evlenmedim, Margaret."

Seninle Bancroft yüzünden evlendim, gerçi bu tamamen dürüstçe değildi. Hawthorne kendi başına ve geniş omuzlarından çok daha fazlası için çekiciydi.

"Benimle aceleyle evlendin, bunun için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Bir kez benimsendikten sonra geri dönülmesi zor bir yöne doğru yola çıkmaktansa, kısa bir süre için rotamız üzerinde düşünmeyi tercih ederim. Çocuklar pek çok şeye uyum sağlayabilir ama değişiklikler gelişigüzel önlerine atılırsa uyum sağlayamazlar."

Arkasına yaslandı ve bir kolunu bank boyunca uzattı. "Bir düğün gecesi istiyorum." Ses tonu yarı kararlı, yarı bilinçli ve tamamen sevecendi.

"Bunu ben de istiyorum. Aklında bu gece mi vardı?"

"Bir parçamın aklında tam da bu an var. Bir yanım haklı olduğunu biliyor. Bundan sonra atacağımız adımları dikkatle değerlendirmeliyiz ve önce çocukları düşünmeniz size duyduğum saygının nedenlerinden biri. Yine de artık ayaklarımın altında iki erkek kardeşimin olduğunun farkındayım, ikisi de bana nasıl koca olacağımı, dönümlerce otlığı nasıl idare edeceğimi -her ne kadar on yıldır bu bölgede otlakları idare ediyor olsam da- bu lanet botanik girişimini nasıl başlatacağımı anlatmaya istekli. Ve gerçekten umurumda değil.

Bancroft Summerfield'in nikâhımıza ne diyeceğini merak ediyorum. Sizin sonuçlarınız artık onunkileri aşıyor ve bu da onun karışmasına bir son vermeli."

"Kardeşlerin sana biraz huzur verecek, yoksa onlarla konuşacağım."

Hawthorne onun elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "*Konuşabilir* miyiz, Margaret? Kardeşlerim için endişelenmeli miyim?"

"Yeni evlisiniz, işleriniz konusunda biraz mahremiyete hakkınız var ve genel olarak Dorning Hall'a fayda sağlayacak projelerle çok ilgilisiniz. Kardeşleriniz ya sizin çok meşgul bir adam olduğunuza saygı gösterecek ya da ben onların yanlış anlamalarını düzelteceğim."

Adamın kolu kadının omuzlarına dolandı. "Kolay kolay düzelmezler."

"Seni eğlendirdim. Beni dinle Hawthorne: Charles'ın evine katıldığımda, hizmetçisinden uşağına, doktorundan bahçıvanına kadar herkes Charles'ı sağlıklı tutma çabalarına karşı çıktı. Charles'ın danıştığı doktorlar tavsiyelerimi desteklese de Bancroft uzmanlığımla açıkça alay etti. Kimse onun seyahat edebileceği kadar iyi olduğunu düşünmüyordu ama o ölmeden önce Dorset'in ötesindeki dünyayı görmeyi çok istiyordu. Kocama ne zaman sıcak bir banyo sipariş etsem, uşaklardan soğuk banyoların daha sağlıklı olduğuna dair mırıldanmalar duyuyordum, sanki uşaklar benden daha çok şey biliyormuş gibi."

Eski bir öfkeyle ayağa kalktı. "Bancroft personelin önünde beni aşağıladı, kocama içirdiğim *iksirlerden* küçümseyerek söz etti. Kâhya o kadar ileri gitti ki, kocamın bakımına katkıda bulunacak değerli bir şeyim olmadığının kanıtı olarak Bay Summerfield'in gerilemeye devam ettiğini söyledi. Ertesi gün Charles'a o çürüğü işten attırdım, çok az tazminatla ve çok tutumlu bir karakterle. Kardeşlerin seninle ilgili konularda benim isteklerime saygı göstermeyi öğrenecekler, yoksa onları bu düşüncesizliklerine pişman ederim."

Hawthorne ayağa kalktı. "Sizi kızdırmak istememiştim ve Charles'ın durumunun sizin için bu kadar zorlayıcı olmasına üzüldüm. Samanlık sadece bir ay kadar sürer ama bu süre zarfında kardeşlerimin sizinle kılıç tokuşturamayacak kadar yorgun olmalarını sağlayacağım."

Bir ay... Hawthorne'un bitkin düştüğü, günlerini şu ya da bu uzak tarlada geçirdiği, komşularına güç verdiği bir ay

Margaret ise düğün gecesi kadar ilerisini bile düşünmemişti. Her şeye burnunu sokan Bancroft'a ve entrikalarına lanet olsun.

"Size bir şey gösterebilir miyim?" Margaret sordu.

Hawthorne başını eğdi ve kocasına yakışır bir şekilde .

Onun göğsüne bir şaplak attı. "O tür bir şey değil. Gel bakalım."

Ona parmaklarını salladı ve o da elini tuttu. "Kendine güvenen bir kadından çok hoşlanıyorum. Daha ziyade bir piknik boyunca çizmelerini çıkarmayan sevgili."

"Sana bu öğleden sonra piknik sözü vermiştim. Sanırım size sunacak daha iyi bir şeyim var."

Hawthorne arka bahçeye gitmek üzereyken onu sıkıca tuttu. "İlk tartışmamızı başlatma riskini göze alarak, bana geçen hafta yaptığımız piknikten daha iyi bir şey sunamayacağınızı söylememe izin verin."

"Evet, . Çok daha iyi."

Hawthorne evcil bir kuzu gibi uysalca geldi.

"Bize mallarımızı satabileceğimiz bir tezgah buldun mu?" Oak, Valerian'a bir bardak konyak uzatarak sordu.

Valerian bir koku aldı. "Bu iyi bir şey."

"Hawthorne iyi bir kardeştir ve bugün onun düğün günü. Bu özel ruhsat konusunda ne kadar aceleci davranmaya niyetli olduğunu bilseydim, ruhsatı eve bizzat getirmeni söylerdim."

Dorning Hall hâlâ evdeydi. Bu gerçek Valerian'ın yüzüne atını yola doğru çevirdiğinde çarpmıştı. Thorne'un yeminini konservatuarda etmeyi seçmiş olması -genellikle saksı bitkileri ve kirli kaldırım taşlarından oluşan bir yığın olan konservatuarın düzenli, davetkâr, kibar bir versiyonu- Malikâne'nin onun kalbindeki yeri hakkında da çok şey söylüyordu.

"Neredeyse bizzat teslim ," diye yanıtladı Valerian, "ama Bay Osgood Pepper ruhsatı gönderdiğim gün öğleden sonra beni görmeye tenezzül etti."

Oak bu kutlama yemeğini aile salonunda servis ve bu salon sadece ikisinin paylaşabileceği kadar büyüktü. "Osgood Pepper ünlü Bayan Emily Pepper ile akraba mı?"

Emily Pepper ünlü olmalıydı. Valerian'ın karşılaştığı en kendini beğenmiş genç kadınlardan biriydi. Bancroft'la olan ilişkilerinin, onun kimsenin bilmesini istemediği kadar karmaşık olduğundan neredeyse emindi.

Zavallı kadının hiç ritim duygusu yoktu. Hem de hiç. "Osgood onun babası ve o da onun tek çocuğu."

"Dolayısıyla mirasçı statüsü. Bir unvan satın alabilecekken neden Bancroft'la evlensin ki?"

"Soylu olmak için çok daha az harcamak varken neden paranızı bir unvan için harcayasınız ki? Bu açıdan bakıldığında, unvan satın almak gelecekteki tüm soyunuz için daha az maliyetli bir teklif haline gelir. Ayrıca, satın almaya değer unvanlar az bulunur."

"Demek Bay Pepper kurnazmış. Girişimimiz hakkında ne düşünüyor?"

Oak hâlâ düşün kıyafetlerini giyyordu ve güzelce temizlenmediyse lanet olsun. Tüm kardeşler arasında gençliğin sırık gibi, zayıf halini en uzun süre koruyan oydu. Belki de hep öyle kalacaktı.

"Bay Pepper tam bir muammaydı. Onun takvimine girebilmemin tek nedeni Bayan Emily'dir. Belli ki çok meşgul ve sohbet etmeye karar verdiğinde güler yüzlü, ama birileri ona birkaç görgü kuralı öğretmek için zaman ayırmalı."

Oak botlarını bir çorabın üzerine koymuştu, bunun için birinin onu azarlaması gerekiyordu. "Hepimiz çok titiz olamayız, Vanity Dearest. Pepper para kazanmakla meşgul. Keşke biz Dorningler bu konuda da çene çalmakta olduğumuz kadar başarılı olsaydık."

Çocukluk lakabı Valerian'ı üzmüştü, tıpkı Hawthorne ve Margaret'in birbirlerine bakışlarını görmek gibi. Eğer sevgili değillerse, Valerian brendi içip Emily Pepper'ı anlamsızca merak ederken bu yanlışlık düzeltiliyordu.

"Bay Pepper'ın para dolu fiçileri ve sarnıçları var," dedi Valerian. "Bunun onu mutlu ettiğini sanmıyorum. Ofisine girdiğimde ayağa bile kalkmadı, bir defter ya da raporla o kadar meşguldü ki."

Oak başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "İyi davranışlarımız ve mavi kanımız bizi mutlu etti mi?"

"Hawthorne hanımıyla evlenmekten memnun görünüyor." Aynı zamanda gergin ve sabırsız görünüyordu ki bu Thorne'un genellikle suskun ve soğukkanlı olan mizacından farklıydı.

"Osgood Pepper mağazamız için bize şık bir adres bulabilir mi?"

"Yapabilir. Asıl soru, mı? Her ne kadar beni içtenlikle dinlese de bana telaşlı gibi geldi. Ayrıca Summerfield House hakkında cevaplamaya pek hazır olmadığım sorular sordu."

Oak gözlerini açtı ve brendisinden bir yudum aldı. "Ne tür soruşturmalar?"

"Kaç dönüm? Yıl boyunca akan kaç tatlı su kaynağı var? Kiracılıklar? Kereste var mı? Hawthorne'un düşünmeden bildiği gerçekler ve rakamlar."

"Görmezden geldiklerimiz çünkü,"-Oak kadehiyle selam verdi- "biz Hawthorne değiliz. Biraz olabilirim."

"İzin verildi. Bekâr Dorning kardeşlerin safları seyreliyor ve Hawthorne'un kur yapması çok hızlı oldu. Hampshire'daki sanat koleksiyoncusundan ne haber?"

"Hawthorne'a, otlar biçilene kadar Salon'dan ayrılmayacağıma dair söz verdim."

Valerian iki içkiyi de tazelemek için ayağa kalktı, sonra da kanepedeki yerine oturdu. "İngiltere'nin akli başında her vatandaşı saman yapmaktan nefret eder."

"Hawthorne hariç. O ter, toz ve efordan zevk alıyor. Ayrıca, onu gömleksiz gören bayanlar muhtemelen sıcak saman yapımına bayılıyordur."

Evet, Oak çakırkeyif oluyordu. Fena fikir değildi. "Pepper durumumuz hakkında düşünceğini ve Summerfield House'u ziyaret ettikten sonra bana geri döneceğini söyledi."

Valerian, Bay Pepper'ın Kasaba'da kiralanacak bir mülkü olabileceği haberini iletme istemişti ama Hawthorne yeni Bayan Dorning'i, kardeşine özel bir konuşma fırsatı verecek kadar uzun süre serbest bırakmamıştı.

Yarın, ticari haberlerin taşıyıcısı olmak için yeterince yakındı.

Oak sandalyesine daha da gömüldü. "Umalım da Bayan Emily, Bancroft'u hemen yola getirebilsin. Casriel bize karşı sabrını kaybediyor, Hawthorne'un dikkati dağılıyor ve ben de bana gelir sağlayacak ilk görevi kabul etmeye giderek daha istekli oluyorum. Eğer babamın mirasının bize bir faydası olacaksa, bir an önce harekete geçmeliyiz."

"Ben buna varım." Gerçi Valerian, Bayan Pepper'ın Bancroft'u kendine getirmesinden yana değildi. Mahalleye hoş bir katkı olabilirdi ama tüm o canlılık ve mizahın Bancroft'un yanında bir ömre mahkûm olduğu düşüncesi...?

Valerian, "Eğer sarhoş oluyorsak, daha ucuz konyağa geçmeliyiz," dedi.

"Sarhoş mu? Dorning erkekleri içkilerini oldukça iyi tutarlar. Çakırkeyif olmak mümkün ama bugün daha ucuz bir içkiye geçmeyeceğim. Siz de geçmemelisiniz."

Oak her zaman durgun suların derin aktığı bir tip olmuştu. İnançla konuşmaya zahmet ettiğinde, sağduyulu bir adam onu dinlerdi. Valerian çizmelerini çorabın üzerine koydu ve çakırkeyif olmak için yerleşti.

"Mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmalıyız," dedi Valerian. "Birkaç kadeh."

"Harika bir fikir. Neden bir şişe daha göndermiyorsun?"

HAWTHORNE'un düğün gününden yeminler, resmi kıyafetler, güzel bir yemek ve bekârlığının törenle sona ermesinin ötesinde özel bir beklentisi yoktu. Yine de *gene* beklentileri vardı.

Bir düğün gecesi iyi olurdu.

Margaret'in kreşinde Adriana ve Greta'ya kendi kızlarıymış gibi bakacağına söz verdiği mutlu bir sahne de listesindeydi.

Margaret'le ormanda keyifli bir yürüyüş yapmak, sohbetin hem gündelik hem de evlilikle ilgili konulara dönmesi hiç de fena olmazdı.

Ve eğer tüm bunlar çok fazlaysa, basit bir uyumsuzluk olmaması bile takdir edilirdi.

Margaret bunun yerine onu bahçenin arka tarafındaki ağaçların hemen içinde yer alan beyaz badanalı kulübeye götürdü. Çatısı yaşlandıkça grileşen kiremitlerden yapılmıştı. Pencerele pervazlıydı ve mavi panjurlarla çerçevelenmişti. Kapının yanında birkaç nergis henüz açmıştı, lalelerin ise renklerini göstermesine bir hafta kadar vardı.

Burayı ormandaki gezintilerinde görmüş ve hiç düşünmemişti. "Bahçıvan kulübesi mi?" diye sordu Margaret mavi seramik bir saksının altından mor ve beyaz kalp gülü anahtarını çıkarırken. "Muhtemelen bir noktada. Charles'la evlendiğimde devraldım, Gerçi o öldüğünden beri hiç kullanmadım. Bu benim bitkisel ürünüm." Anahtarı kilide soktu ve kapıyı iterek açtı.

Thorne'un ilk izlenimi, peri masallarında olduğu gibi zamanın dışına çıkarılmış bir yerdı. tamamı, kuzey tarafı hariç her tarafında geniş pencereler ve hem kuzey hem de güney duvarlarında büyük şömineler bulunan, belki de yirmi metreye yirmi metrelik tek bir odaydı. Kurutulmuş otlar koyu renkli kirişlerden sarkıyordu ve güneş ışığı arduvaz zemin üzerinde bir kafes deseni oluşturuyordu.

Köşelerde toz ya da örümcek ağı yoktu ve ocaklar tertemizdi. Bir köşeyi kaplayan sade meşe yatağın ayak ucuna biri battaniyeleri katlamıştı. Başka bir köşedeki masa ve sandalyeler simetrik bir şekilde düzenlenmişti. Üçüncü bir köşede raflara dizilmiş kitaplar boy sırasına göre düzgünce dizilmişti.

Dördüncü köşe bir çeşit mutfaktı.

Hawthorne, kömür ateşi yakmak için tasarlanmış açık ızgaralara bakarak, "Bunlar güveç ocakları," dedi. Bir pencerenin altında çok yıpranmış bir meşe tezgâhı duruyordu ve tezgâhın ucundaki boşluğu, çatıdan borularla getirildiği anlaşılan su dolu bir sarnıç kaplıyordu.

Tüm bunlar ilginçti, çünkü çoğunlukla Margaret'e aitti, ancak mekanın kokusu daha da ilginçti.

Otlar kurumuş, yeşilimsi gri ya da kahverengiye dönüşmüştü ve kokuları da solmuştu. Bir tutam biberiye, lavanta, gül... Thorne bunların hepsini ayırtıramıyordu ama Margaret'in dönüşünü bir büyü altında beklemekten çok, terk edilmemiş bir alan hissine katkıda bulunuyorlardı.

"Bu kulübeyi istediğiniz gibi döşetmişsiniz," dedi, "sonra buraya gelmeyi bırakmışsınız. Neden?" Ve neden yeni kocasını buraya getirdi?

"Kızların bana ihtiyacı vardı. Onlar da benim gibi Charles için yas tutuyorlardı. Buna dokunma."

Kirişten sarkan bir yaprak demetine uzanıyordu. En yakın pencerenin önünde bunun gibi üç demet daha asılıydı.

"Ne oldu?"

"Yüksükotu. Bitkinin her parçası zehirlidir."

"*Yüksükotu* mu? Güzel yaz çiçeği mi? Ama ben onu çocukluğumdan beri hiç zarar görmeden topladım."

"Muhtemelen annen oyundan geldiğinde ellerini içindir. Bitkiye dokunmanın mide bulantısından daha tehlikeli bir şeye yol açması pek olası değil ve bu da başparmağınızı emmenizi ya da çiçeklerden nektar emmeye çalışmanızı gerektirir. Yine de tehlikeli. Çiçekleri koyduğunuz suyu bir köpek içerse ölümle sonuçlanabilir."

Bir de annesine ve kız kardeşlerine yabani yüksükotu demetleri getirdiğini düşününce. Thorne pencereden uzaklaşarak kitaplıktaki ciltli ciltlere ve incelemelere baktı.

"Bitkiniz bu yüzden mi evde değil de burada? Tehlikeli bitkilerle çalıştığınız için mi?"

"Summerton'da şifalı bitki yok ve Charles'ın en çok güvendiği ilacı yapmak için mutfağı kullanamazdım." Kitapların önünde Thorne'a katıldı ve yeşil deri ciltli bir günlük çıkardı. "Sana göstermek istediğim şey buydu. Gel benimle otur."

Onu elinden tutmak gibi çok hoş bir alışkanlığı vardı. Onu yan yana oturabilecekleri yatağa doğru çekti.

"Bu sadece bir cilt. Bunun gibi başka kitaplarım da var. Zorunluluktan dolayı Charles'ın ihtiyaç duyduğu ilaçları yapmak için önemli bir zaman harcadım ve parfümler daha çok bir zevk ve daha az bir bilim haline geldi. Her türlü kombinasyonu denedim. Limon ve gül, narenciye ve sedir. Bazıları işe yaradı, bazıları... Bu kulübenin bu kadar çok penceresi olmasının bir nedeni var."

Günlüğü, sanki geçmiş yazları anlatan bir kızlık günlüğüymüş gibi karıştırdı.

"Bunun için çok çalışmışsın," dedi Thorne, ama kızın omzunun üzerinden okuyunca ne yazdığını pek anlayamadı. *Kokuyu almak için domuz yağı yerine kullanarak soğuk bir özden soğuk bir kaynatma.* Bu ne anlama geliyordu?

"Burada Charles'ın ilaçlarını karıştırarak geçirdiğim zamanı seviyordum. Kokularım için çiçek toplamak bana yalnız dolaşmak için bir bahane veriyordu. Summerton her zaman neşeli bir ev değildi. Charles kolay yorulurdu ve ne kadar çabalasa da rahatsızlığına içerlerdi."

Thorne günlüğü bir kenara koydu. "Sana kızdı mı?"

"Tabii ki ve ben ona kızdım. Birbirimizden kısa tatiller almayı öğrendik ve bu gerginliği biraz azalttı. Ben burada kalırken Charles ara sıra Summerfield Evi'nde kalıyordu. İlk yıldan sonra Summerfield Evi'ni kiraya verdik ve Summerton'da yaşamaya başladık. Periyodik ayrılıklarımızın bahanesi, bir sonraki kiracıların gelişi için yapılan hazırlıkları denetliyor olmasıydı ama Bancroft bunu yapabiliirdi. O zamanlar bile Summerfield House'da kendi dairesi vardı."

Thorne bu konuşmanın önemli olduğunu ve Margaret'in bunu ilk evliliği sırasında sadece kendisine ait olan bu yerde yapmaktan büyük rahatlık duyduğunu hissetmişti. Yine de *bir yatağın üzerinde* oturuyorlardı ve bugün onların *düğün günüydü*.

Belki bu da önemliydi? "Charles öldüğünde periyodik tatillerinizden birini mi yapıyordunuz?"

Başını salladı. "Charles'ın bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ettim -ölmek için gitti- ama sağlığı uzun zamandır istikrarsızdı. Gitmeye hazırды ya da kendisi öyle iddia ediyordu ama ben onunla birlikte olmayı tercih ederdim."

Evlenmek için ne acımasız bir yol. "Umarım parfümler senin için ilaçlardan daha neşeli bir girişimdir." Charles'ın durumu göz önüne alındığında, artık doktorluktan kaçınmasına şaşmamalı.

"Parfümler kıyaslandığında bir zevktir." Sanki bir güven vermiş gibi ona doğru eğildi. "Bu günlüğü almanı istiyorum. Bir düzine daha var, bazıları babanızın topladığı tarifleri içeriyor, bazıları da Hannah'nın hafızasından yazdıklarına dayanıyor. Şuna bir bak.

Önce bir grup oluşturun ve bir beyefendinin burnuna hitap eden bir şey olup olmadığına bakın."

Thorne'un burnu dışında bir uzvu Margaret'in yakınlığının . "Neye baktığımı bilemeyeceğim. Gül ve limonu karıştırmaktan bahsettiniz ama sonucun ne düşünecek hayal gücünden yoksunum."

Günlüğü ondan aldı, masanın üzerine koydu ve yatağa döndü. "Bazı insanların limonalarını nane ya da lavanta ile süsledikleri gibi, limonatayı çiçek açan bir damask ile süslediğinizi hayal edin."

Görünüşe göre Margaret bunu yapabiliyordu, kokuları hayal edebiliyordu. Thorne'un akli bu ihtimal karşısında şaşkına döndü.

"Tariflerimizde yüksükotu kullanmama konusunda anlaşabilir miyiz?" diye sordu bir kolunu Margaret'in beline dolayarak. "Bu kulübeyi kilitli tutuyorsunuz, ama küçük çocuklar pencerelere tırmanıyor, anahtarları buluyor ve sağduyuyu başka türlü yeniyorlar."

"Vadideki zambaktan da kaçınalım mı? Nergis? Orman gülleri? Açelyalar? Ortancalar? Zakkum?"

"Bazılarının ne olduğunu bile bilmiyorum." Margaret ise muhtemelen onların her özelliğini ve çeşidini biliyordu.

"Zehirli bitkilerin çoğu insanlardan çok evcil hayvanlar için risk oluşturuyor, ancak sadece özsuyu bile körlüğe neden olabilen birkaç örnek var. Baban topladığı egzotik bitkiler hakkında her zaman kapsamlı notlar tutardı, bu yüzden burada güvenliğimin risk altında olduğundan endişelenmene gerek yok."

Kendinden çok emindi ama yine de Thorne endişeliydi. "Neden bu kadar yüksükotu?"

Sanki sıcak bir yer arıyormuş gibi ona sokuldu. "Çünkü küçük miktarlarda, kurutulmuş yapraklardan elde edilen bir kaynatma kalbi yavaşlatabilir. Dikkatli kullanıldığında, damla hastalığı ve benzeri durumlarla mücadelede çok etkilidir. Tutarlı bir doz karıştırdığımdan emin olmak için, ihtiyacım olanı ilkbaharda bir kerede topladım, yaprakları kuruttum ve Charles ihtiyaç duydukça ilacı hazırladım. Düğün günümde bunu tartışmak istemiyorum Hawthorne."

Kollarını ona doladı. "Ne hakkında konuşmayı tercih edersin?"

"Yeni karınızın bu kez sizinle sevişirken çizmelerini çıkarmamasını isteyip istemediğinizi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Benim yokluğumda ne öğrendin Hartley?" Bancroft, Emily ve babasıyla iki gün boyunca yollarda dolanmak onu neredeyse sersemletmiş olmasına rağmen ses tonunu hoş tuttu. Bancroft'un Bayan Pepper'ın yerleşim yerlerini ele geçirmeye niyetli olduğu kesindi; niyetini yolun kırk beş mil yukarısında bırakmıştı. Emily yolculuğun geri kalanında acele etmeyeceğine söz vermişti, Bancroft bunu öğleden sonra başlayacak yavaş bir yürüyüş olarak anlamıştı.

"Öğrendiniz mi, efendim?" Hartley davet edilmeden yerine oturdu. Gün neredeyse bitmemiş olmasına rağmen botları lekesiz değildi ve kravatı yamuktu. Adam Bay Pepper'la tanıştırlılacaksa bu pasaklılık asla işe yaramazdı.

"Sevgili Margaret'in Summerton'u düzgün bir şekilde yönetememesiyle ilgili. Yeğenlerimin yetiştirilmesindeki disiplinsizlik, küçük canlara miras kalması muhtemel tek mülk için boşa giden kaynaklar hakkında."

Hartley saatine bakma gereği duydu. "Hepatica Freeman, anlayamadığım bir nedenle, oğlunun Hannah Weller'in kulübesinin pencerelerine taş attığını söyledi. Bayan Weller onarım masrafları için tazminat istiyor."

Bancroft'un en büyük çocuğunun kamçılanma vakti geçmişti, gerçi hangi normal çocuk davetkâr bir cam karesine karşı nişan alma yeteneğini test etme ihtiyacı hissetmezdi ki?

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ne öğrendiğimi sordunuz ve Bayan Freeman bu haberi bir sonraki raporumda size iletmemi rica etti. kiracılarınızdan biri değil ama bu olayı bilmek isteyeceğinizi söyledi."

"Ahlaksız bir kadınla yaşlı bir cadının çocukça bir şaka yüzünden anlaşılamamaları benim suçum değil. Bekleyen başka var ve önemli meseleler. Bayan Freeman'ın çocuğuna daha yakından göz kulak olması , lütfen bunu ona da söyleyin."

Hartley saatini kaldırdı. "Taşlardan biri Bayan Weller'in omzuna çarptı. Seksen üç yaşında. Düşüp bir kemiğini kırmış ve düşme tehlikesi geçirmiş olsaydı, çocuk saldırı ya da daha kötü bir suçlamayla karşı karşıya kalabilirdi."

Bancroft masasının arkasından kalktı. "Hartley, benim konumumdaki bir adam köy meydanındaki küçük dramların dışında kalmaya çalışır. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim. Seçkin konukları ağırlayacağım ve onların gelişi için her şey hazır olmalı."

Hartley de ayağa kalktı. "O zaman size hizmetçiyi ya da uşağı göndereyim efendim. Belki ikisini birden? Ot biçme işi önümüzdeki hafta başlayacak ve eminim enerjimi bu girişimin başarısı için harcamamı isteyeceksiniz."

"Lanet olası ot biçme işi umurumda bile değil Hartley. Bay Osgood Pepper ve Bayan Emily Pepper yarından sonraki gün burada olmalılar, eğer Şabat günü seyahat etmekten kaçınırlarsa en geç Pazartesi. Summerton'da olup bitenleri yakından takip etmene ve o mülkün yönetimini bana hazırlamana ihtiyacım varken, sen kendini kırık camlar yüzünden çıkan kavgalara kaptırmışsın. Performansınızdan hiç memnun değilim."

Bancroft astlarına karşı asla sesini yükseltmezdi, ama boş yere tehdit de etmezdi.

Hartley'nin bu son noktayı anlamadığı anlaşılıyordu, çünkü ofisi boydan boya geçti ve ancak bir elini kapıya dayadığında durdu.

"Çiftlik arabalarınızın yarısının yeni dingillere ihtiyacı var," dedi. "Tırpanlarınız iki yıldır bilenmedi, çünkü geçen yaz bunun yapılması için emir verdiğimde kiracılarınız beni almadı. Ekiplerinizden biri kurucu olma tehlikesiyle karşı karşıya çünkü bahar otları çok hızlı geldi ve en deneyimli seyisleriniz

hepsi emekli oldu ya da istifa etti. Kiracılarınızdan üçü diğer beşiyle kavgalı, bu yüzden ot biçmenin yavaş ve çekişmeli bir girişim olmasını bekleyebilirsiniz. İyi bir fırtınada bütün bir tarlanın yemini kaybedebilirsiniz. İki fırtına olursa, kışın yarısı için saman satın almak zorunda kalırsınız. İzin verirsiniz tırpanları demirciden almalıyım, yarı bilemeyi kabul etti."

Bu Hartley'nin şimdiye kadar yaptığı en uzun konuşmaydı ve aynı zamanda en saygısızca olanıydı. Bancroft hazır parasını Londra'da tehlikeli bir hızla harcamıştı -bir beyefendi şehre gittiğinde buna ihtiyaç duyardı- ve huysuz bir çalışanla dalga geçecek durumda değildi.

"Hartley, senin sorunun yetki devretmeyi öğrenememiş olman. Ot biçme işi hiç iyi gitmiyor. Fırtınalar her zaman ürünün en azından bir kısmını mahveder. Kiracılar her zaman kavga eder, ama ben nadiren böyle ünlü konukları ağırlarım. Bayan Pepper'ın takım elbisemi beğeneceğini umuyorum. Eğer bu durumda görevinizde kalmayı düşünüyorsanız, yumuşatmanız iyi olur."

Hartley, Summerfield'daki çalışanlar arasında en iyi maaşı alan kişiydi ve barınması ve atının ahır da bu ücretin bir parçasıydı. İmkânı olmayan hiçbir bekâr kazançlı bir işe sırtını dönemezdi ama yine de gururu olan hiçbir erkek sözlü dayak yemekten hoşlanmazdı.

Hartley'nin bu ikilemle boğuşmasını izlemek Bancroft'un haftalardır yaşadığı en iyi eğlenceydi.

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı Hartley? Haklısınız: Kâhya ve hizmetçiyle görüşmem gerekiyor, lütfen onları bana gönderin." Küçük bir uşak için uygun bir iş.

"Evet efendim, söyleyeceğim bir şey daha var. Summerton'daki tırpanların hepsi keskin. Çiftlik arabaları ve ekiplerinin hepsi sağlam. Kiracıların hepsi iyi geçiniyor ve bildiğim kadarıyla Bayan Summerfield, çalışanları ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler için yılın en yoğun zamanında Kasaba'dan süslü misafirler davet edecek kadar aptal değil. Bu bilgiye güvenebilirsiniz, çünkü bunu doğrulamak için onuruma yalvardım."

"Margaret'in senden daha iyi bir kâhya olduğunu mu ima ediyorsun Hartley?"

"Kiracıları ve çalışanları ona saygı duyuyor ve Dorning Malikanesi'ne olan yakınlığından faydalaniyor. Kontun ailesi, ihtiyacı olan her komşusuna yardım etmesiyle tanınır ve kiracıları sorumluluklarını yerine getirmezse, Dorning kardeşlerden biri ya da diğeri onları çağırır ve meseleyi yoluna koyar. Bayan Summerfield da çok becerikli bir yönetici ve çocuklara da çok iyi bakıyor. İyi günler."

Hartley kapıyı usulca kapattı ve Bancroft'u, Peppers'ın ziyareti başarıyla sonuçlandıktan sonra adamı karakterli mi yoksa karaktersiz mi kovması gerektiğini düşünmeye bıraktı. Hafif bir övgüyle lanetlenen bir karakter, hiç karakter olmamasından daha zarar verici olabilirdi.

"Bugün bu kararı vermenize gerek yok." Bancroft masasındaki yerine oturdu, kalem, kâğıt, mürekkep ve kumu bir araya getirdi ve Margaret'e bir not yazdı. Eğer Peppers'ların gelişine hâlâ iki gün varsa, yarın çocukları alıp Summerfield'a yerleştirmek için yeterli zaman olacaktı.

Hawthorne ile sevişmek büyümlü bir şeydi. Yaptığı her şeye bir kasıt, odaklanma ve tadını çıkarma duygusu katıyordu. Margaret için, onun telaşsız dokunuşu, çok sık aceleye getirilmiş çiftlere ya da ilgili herkes için hayal kırıklığıyla sonuçlanan sevişme girişimlerine dahil olmuş bir ruh için merhemdi.

Yatak, Hawthorne'un boyutlarındaki bir adam için sıkışık, özellikle de gündemde hızlı bir uykudan başka bir şey varsa. "Oturabilir misin?"

Margaret onun kalçalarının üzerinden geriye doğru kayarak sordu. Kadın hâlâ vardiyasını giyyordu, adamsa -muhteşem canavar- tek bir dikiş bile atmamıştı. Soyunmadan önce her pencerenin perdesini kapatma zahmetine katlanmış, kulübeyi huzurlu anılar ve mutlu niyetlerle dolu gölgeli bir inzivaya dönüştürmüştü.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yatak başındaki yastıklara yaslandı. "Böyle mi?"

"Aynen öyle." Margaret onu yeniden öpmeye başladı ve zihninde, önümüzdeki bir ay içinde mümkün olan her pozisyonda, günün ya da gecenin akla gelebilecek her saatinde sevişeceklerine dair güvence verdi. Hawthorne'un göğüslerinin üzerindeki ellerinin ona yaptığı şey, büyük ailelerin ve neşeli birlikteliklerin malzemesiydi.

"Beni çılgına çeviriyorsun... Seni de beni çılgına çevirdiğin kadar çılgına çevirmek istiyorum," dedi alnını onun omzuna dayayarak. "Hatta bundan daha fazla çıldırtmak."

Bağparmaklarını meme uçlarının üzerinde yavaşça ileri geri gezdirdi. "Seviyorsun, Margaret. Kesinlikle istiyorsun."

Tahrik olmuştu, harika bir şekilde ama *sesi* tahrik olmuş gibi değildi. Nefes nefese kalmamış, soluk soluğa kalmamış ve ihtiyaçtan kabarmamıştı. Margaret bir okşamayla diğeri arasında bunun nedenini kavradı: Hawthorne'un kalbi sağladı. Ölümle savaşını yavaş yavaş kaybeden bir adam değildi. Sağladı, bütündü ve *ona aitti*.

Tüm iyiliksever güçlere şükürler olsun ki Hawthorne Dorning *onun* olmuştu. Kalçalarının görkemli bir dalgalanmasıyla onun üzerine çöktü, fiziksel zevk derin bir neşeyle harmanlandı.

"Evlendiğimiz için çok mutluyum," dedi, . "Senin için olabileceğim en iyi eş ol."

Bu pozisyonda göz göze gelmişlerdi ve Hawthorne'un ne kadar güzel gözleri vardı. Bu gözler ona her zaman bu evliliğin gerçek anlamda başladığı bluebell ormanını hatırlatacaktı.

"Senin için en iyi koca, kızlar için de olabileceğim en iyi baba figürü olacağım. Senin özenle toplamayı öğrendiğin tohumlar gibi olacağız. Bizi bir araya getiren tören küçük ve mütevazıydı. Zaman ve özenle bu evlilik muhteşem olabilir."

Onu tatlı tatlı öptü ve Margaret bir kadının neden sevinç gözyaşları dökebileceğini anladı. Böylesine değerli ve onurlu niyetleri olan bir adama samimi bir şekilde bağlanmanın verdiği rahatlama, hayati tehlike arz eden bir teşhisin ertelenmesi gibi muazzamdı.

Hawthorne ona ayrıntıları düşünecek zaman bırakmadı, ama dayanamayacağı türden sessiz bir yoğunlukla hareket etmeye başladı. Kadın kollarında bitkin, çıplak ve uykulu bir halde yatana kadar ona zevk üstüne zevk verdi.

"Günde üç kez derken bunu mu kastediyordun?" diye mırıldandı çenesinden öperek.

"Tabii ki hayır. Sadece bir kez harcadım, bu yüzden bu sadece bir kez sayılır. Erkek matematiği."

"Erkek matematiği nedir?"

"Kadın matematiğine göre 'kendine yardım et' demek üç bisküviden alma demek, gerisi bayatlayıp domuzlara gidecek olsa bile. Erkek matematiği ise en az üç tanesini yemeden sürece 'kendime yardım etme' sınırları içinde kaldığımı söyler. Kadın matematiği kesindir ama çok az mantığı vardır ve taraftarları bunu tutkuyla savunur."

"Bu durumda," dedi Margaret, "erkek matematiği yeterli olacaktır. Bir pencere açmak istiyorum."

Hawthorne onun şakağını öptü. "Seni sevdiğim için mi?"

"Çünkü burada temiz hava istiyorum." *Ve hayatımda. Harika Hawthorne kokulu temiz hava.* "Bu bitki çok uzun zamandır kapalı ve kullanılmıyor. O lanet yüksükotunu yakmam ya da Hannah'ya göndermem gerekiyor. Uşaklar sobaları temizlerken yeterince titiz davranmadılar ve-" Kocasının üzerinden inip yatağın yanında kendine bir yer edinirken sustu. "Buraya birkaç atıştırmalık koymam gerekiyor. Seninle sevişmek beni aç bırakıyor."

Hawthorne yarı oturmuş, yarı yastıklara yaslanmış, çıplaklığıyla göz kamaştırıyordu. "Burada sık sık sevişecek miyiz?"

"Çok değer verdiğim kocama göre günde üç kez. Vardiyam nerede?" Hawthorne, Margaret'in alçakgönüllülüğünün son işaretini en yakın okyanusa atmaya hazır olduğu bir anda onu üzerinden çekip almıştı.

"Masanın üzerinde. Sandalyeye nişan almıştım ama biri dağıttı. İsabetimi bozdu." Ona gülümsedi, bir erkeğin bir kadına nişan aldığını gördüğü en yaramaz, en memnun, en erkeksi gülümsemeydi bu.

Dorset'in uzun bir bilge kadın geleneği vardı, ancak aydınlanmamış zamanlarda bazıları onlara cadı demişti. Ay ışığı altında çıplak dans eder, tarlaların ve ormanların tanrılarına taparlardı. Hawthorne Margaret'e böyle gülümsediğinde, Margaret pagan kız kardeşleriyle arasında bir yakınlık hissetti.

Mutlu bir akrabalık. "Bütün gün önümde yatar mısın Hawthorne? Bir şeyler yemek, sonra da kreşteki kızları ziyaret etmek istiyorum."

Yataktan kalktı ve Margaret'in elbisesini alıp başının üzerinden aşağıya çekti. "Düğün kahvaltısında pek bir şey yemediniz, Bayan Dorning. Eğer yemeğinizi ihmal ederseniz, evliliğinizi yürütmek için nasıl güç toplayacaksınız?" Saç örgüsünü vardiyesından çekip çıkardı, üstteki iki düğmeyi ilikledi -Margaret düğmelerin açık olduğunu hatırlamıyordu- ve burnunu öptü.

"Bu sevinçler konusunda çok rahatsın," dedi, kendi saygınlığı için gömleğini ona fırlatarak. "Bu kadar sevecen bir erkeğe alışık değilim." Böylesine güçlü, sağlıklı, açık sözlü, sevecen bir doğa.

Hawthorne, "Değer kişilere karşı sevecenimdir," dedi. "arzuluyorum, size saygı duyuyorum ve sizden de son derece hoşlanıyorum, Bayan Dorning. Yakında bana da aynı şekilde sıcak bir saygı göstereceğinizi umuyorum."

Bu duyguları kelimelere dökmek için ne kadar cesurdu ve ne kadar dikkatliydi.

"Sana zaten sıcak bir saygı duyuyorum. Sadece buna henüz alışamadım.

Böyle bir mutluluk bir ayarlamadır."

Hawthorne giysilerini bir yığın haline getirdi - pantolon, çorap, yelek, kravat. "Bir hafta ver. Saman biçmenin ilk gününün sonunda kokuma dayanamayacaksınız ve ben de kendi kokumdan bayılmamak için rüzgârda durmak zorunda kalacağım. Tanrı'ya şükür değirmen göleti sıcak bir günün sonunda huzurlu bir yüzme için her zaman iyidir."

Ot biçme konusunda endişeliydi ve Margaret onun homurdanmalarından bunu çıkarabildiği için çok mutluydu. Birbirlerinin giyinmesine yardım etmelerinden ve Margaret Hawthorne'u çocuk odasına götürdüğünde iki kızın da onu bariz bir sevinçle karşılamasından hoşnuttu.

Adriana ona maden kuyusuna yuvarlanan kadınla ilgili hikâyesini anlattı. Greta sadece onun elini tuttu ve incelemesi için uzattığı cep saatini inceledi.

Margaret kocasına aşık olurken. Bancroft henüz dönmediği için iyi meleklerle şükürler olsun, çünkü Hawthorne'la olan bu evlilik gerçekten de tadına varılması gereken bir hediye idi.

EVLİLİK HAYATI Hawthorne'un hayal ettiği gibi başlamamıştı. İlk varsayımı, kâhyanın kulübesinin bir aile evine dönüşeceği yönündeydi. Günün sonunda tarladan döndüğünde onu karşılayan çocukların kahkahalarını ve Margaret'in şefkatinin o günleri bekârlıktan daha keyifli hale getireceğini tahmin etmişti.

Daha hoş olan yönü ise, eğer dünkü bitkisel ara bir gösterge ise, muhteşem bir başlangıç yapmıştı. Hawthorne bugün Margaret'i de yanına alarak Dorning Hall kiracılarını ziyaret edecekti; bu, Pazartesi günü başlayacak olan ot biçme işinin gerektirdiği bir düğün sonrası nezaketiydi.

Kreş ziyareti de pek planlandığı gibi gitmemişti. Thorne, Margaret'in kızlara düğün hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu. Basit ve dürüst bir şey.

Bay Dorning ve ben evlendik, umarım bizim için mutlu olursunuz. Çok büyümüşsün.

Bay Dorning bana deli gibi aşık oldu ve ben de Bayan Dorning şimdi. Çok aptalca.

Bay Dorning size babalık istiyor ama asla gerçek babanız olamayacağını biliyor. Çok dürüst. Ayrıca karmaşık.

Belki de Margaret ilham gelmesini bekliyordu ama çocuklar bir açıklama olmadan üvey amca edinemez, ev değiştiremez ve teyzelerinin hitap şeklinin değiştiğini duyamazlardı. Belki de Margaret cesaret aşılmasını bekliyordu, çünkü çocuk odasıyla ilgili bazı konularda Thorne'la anlaşmaya varmaları gerekiyordu, ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Ancak bu tartışmalar en azından ot biçme işi bitene kadar bekleyebilirdi.

Thorne arabayı Summerton'ın ön merdivenlerinin dibinde durdurdu ve dizginleri sardı. Bir seyis atın yularından tuttu.

Dizgin.

"Uzun sürmez. Ona su verin ve bırakın üflesin."

"Doğru, Bay Dorning." Damadın gülümsemesi özellikle neşeliydi.

Adam Hawthorne'un Margaret'le dün evlendiğinden şüphelenmiş miydi? Dorning Malikânesi'ndeki hizmetkârlar kış bahçesinde bir tören yapıldığını biliyorlardı. Margaret binadan ayrılmadan önce, kıdemli personel ona ve Thorne'a iyi dileklerini sunmak için fuayede sıraya girmiş, Valerian ve Oak ise bir çift aptal gibi gülümsemişlerdi.

Kıskanç aptallar, büyük ihtimalle.

"Sizinle gelmek istiyoruz!"

Bu çocukça talep Thorne'un kulağına daha kapıyı çalmadan önce ulaşmıştı. Görünüşe göre Adriana bir şeyler alıyordu.

Thorne usulca kapıyı tıklattı, sonra içeri girdi. "İyi günler." Margaret, Bayan Fenner ve iki kız, Margaret'in elinde bir bone vardı.

"Yine onunla gidiyorsun." Greta'nın sesi memnun olmuş gibi çıkmadı. "Dün de onunla birlikteydin. Bitkilerin içinde."

Margaret, Bayan Fenner'a bir bakış fırlattı. "Biri pencereden dışarıyı gözetliyordu."

"Hayal kuruyorsun," dedi Bayan Fenner, Adriana'nın ellerinden birini tutarak. "Teyzenize iyi gezmeler dileyelim, olur mu kızlar? Yapmamız gereken çarpma işlemi var."

"Çarpma işlemi sevmiyorum," dedi Adriana. "Zor ve aptalca. Teyzem ve Bay Dorning ile arabaya binmek istiyorum."

"Çarpma işlemi seviyorum," diye mırıldandı Greta. "Senden hoşlanmıyorum, Dree." "Kabalaşmayalım," dedi Margaret.

Thorne bonesini onun elinden aldı ve başına geçirdi. "Siz güzel hanımları bir araba gezintisine, hatta belki bir pikniğe götürmeyi çok isterdim. Ama bugün sadece arabayı getirdim. Tüm aile için çok küçük ve koltuğu da sert. Sizi benimle birlikte gezmeye götürdüğümde, vis-à-vis'i de getireceğim ve hava alırken güzel bir ziyaret yapabiliriz."

Adriana elini Bayan Fenner'ın elinden kurtardı. "Veez- ah-vee nedir?"

Hawthorne Margaret'i elinden tutup kapıya doğru çekiştirirken Bayan Fenner, "Fransızcanı kullan," dedi. "Karşılıklı ya da zıt anlamlara geliyor. Şimdi bunun ne olabileceğini bulabilir misin?"

Greta, Hawthorne'un saat zincirini parmakladı. "Neden bugün büyük arabayı getirmedin? O zaman hepimiz şimdi gidebilirdik."

Çocukların yetişkinleri sorgulaması kesinlikle kabul edilemezdi ama yine de Hawthorne, Greta'nın öfke nöbetlerinden birini görmüştü. Belki de bir başkasına tanık olmak üzereydi.

"Büyük arabayı getirmedim çünkü önümüzdeki hafta çok yoğun geçecek. Tüm mahalle bu yılki ot biçme işine katılacak ve mümkün olduğunca çok atın bugün dinlenmeye ihtiyacı var. Yakında güçlerinin sınırlarına kadar çalışacaklar, bu yüzden en küçük, en hafif arabayı aldım ve ona sadece bir at bağladım. Bayan Dorning, yola çıkalım mı?"

Greta sanki bir elektrik kıvılcımıyla sarsılmış gibi geri adım attı. "Teyzeme neden öyle dedi?"

"Bir hata," dedi Margaret. "Bayan Summerfield'ı kastetmişti."

Hayır, yapmadım.

"Nedir bu?" Adriana büfenin üzerinde duran katlanmış ve mühürlenmiş bir kâğıt parçasını eline alarak sordu. "Teyzem için."

Bayan Fenner notu ondan aldı ve Margaret'e uzattı. "Bu dün geldi. Akşam yemeğinde bahsetmek istemiştım ama unutmuşum."

Hawthorne, Margaret'in şapkasının kurdelelerini bağlamak için uzanırken, "Bunu konserde okuyabilirsin," dedi.

Ellerini bir kenara itti. "Bu Bancroft'tan. El yazısını tanıyorum."

Bayan Fenner, Greta ve Adriana endişeli görünüyor, Hawthorne ise öfkесinin yükseldiğini hissediyordu. Lanet olası Bancroft'tan gelen bir not neden yeni Bay ve Bayan Dorning'in bir çift olarak ilk gezintilerini mahvedecekti ki? Neden yeni evliler, çekişmeler ve suçlamalar yollarını kesmeden o lanet kapıdan çıkamıyorlardı? Margaret neden çocuklara yeni Bayan Dorning olduğunu söyleyemiyordu?

Hawthorne'a sadece birkaç satır gibi görünen notu yırtarak açtı.

"Fenny, lütfen çocukları kreşe geri götür."

"Doğru," dedi Hawthorne. "Öğleden sonra geri döneceğiz ve eminim o zamana kadar birçok çarpma problemi doğru bir şekilde çözülmüş olacak."

Margaret notu ona uzattı. "*Şimdi*, Fenny, lütfen."

Greta sanki nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Adriana tek ayağının üzerinde zıplamaya başladı. "Çocuk odasına geri dönmek *istemiyorum*. Biz *her zaman* çocuk odasındayız, teyzem ise *at arabasıyla* gezintiye çıkıyor. O *hiç* çarpma işlemi yapmak zorunda kalmıyor ve çarpma işlemi bir stu-"

"Yeter," dedi Hawthorne. "Teyzeni duydun. Git ve uslu dur." Tıpkı Hawthorne'un gözünde sabrı her geçen gün artan babası gibi konuşmuştu.

Adriana zıplamayı bıraktı. Greta onu elinden tuttu, Hawthorne'a pis bir bakış gönderdi ve mürebbiye arkadan gelirken kız kardeşini merdivenlere doğru çekti.

Huzur ve sessizlik çok güzeldi.

Çocukların ayak sesleri azalırken Margaret, "Oku," dedi. Başından bonesini çıkardı ve bir tutam saçını şapka tokasıyla yakaladı. "Çocukları almaya geliyor. Daha evleneli bir gün bile olmadı ama şimdiden çocuklarımı almaya geliyor."

Not kısaydı:

*Sevgili baldızım,
Kendi durumumdaki değişiklikleri göz önünde bulundurarak,
yeğenlerimin nihayet aile koltuğuna taşınma zamanının geldiğine
karar verdim. Yarın sabah onları almaya geleceğim, lütfen eşyalarını
Geldiğimde paketlenmiş olacak. Elbette onları ziyaret etmekte özgür
olacaksınız,
Yine de kreşimi aramadan önce yerleşmeleri için uygun bir süre
beklemenizi tavsiye ederim.
En içten duygularımla kayınbiraderiniz olarak kalacağım,
Bancroft*

Hawthorne yavaşça, "Haklıydın," dedi. "Bancroft söz konusu olduğunda aşırı tepki verdiğini ya da sorun çıkardığını düşünmüştüm ama haklıydın."

Margaret pelerinini çırparak çıkardı. "Tabii ki haklıydım. Yıllardır onunla uğraşıyorum ve herkesin sandığı gibi beğenmiş bir aptal değil. Tembel, kaba, açgözlü ve kararlı biri. Hemen ona yazacak ve aptallığının sona erdiğini açıklayacaksın. Sen ve ben karı kocayız, bu kızların bildiği tek yuva burası ve o aşağılık herife izin vermeyeceğim-"

Yoldan gelen bir tekerlek sesi, gelişmekte olan bir öfke nöbetini kesintiye uğrattı.

Hawthorne ön kapının yanındaki pencereden içeri baktı. "O burada ve seyahat arabasını da getirmiş."

"Böylece onları ve dünyevi mallarını alabilir. Çağır onu Hawthorne. Onu dövün ya da bir basın çetesiyle tehdit edin. Sadece gitmesini sağla."

Margaret, Hawthorne'la tam da Summerton fidanlığını Bancroft'un entrikalarından koruyabilmesi için evlenmişti ama yine de önerdiği taktikler tuhaftı.

"Evli olduğumuz doğru ve burası çocukların bildiği tek ev olabilir, ama Bancroft'un onlarla ilgilenmesi o kadar da kötü değil. Artık bir kocan olduğunu bilmiyor, unvanlı bir aileye bağlandığını bilmiyor. Onu aya davet etmeyi ve iyi talihinizden haberdar etmeyi öneriyorum."

"Hâlâ bana inanmıyorsun," dedi notu kapıp sallayarak. "Onun hainliğinin kanıtı kendi elinde ve sen bana inanmıyorsun."

Hawthorne anne babasının kavgalarını o kadar çok dinlemişti ki, bir çıkmazla karşılaştığında bunu fark edemiyordu. Bancroft'u zincire vurarak Yeni Güney Galler'e giden bir gemiye kaçırarak dışında söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey Margaret'i yatıştıramazdı.

Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey onu böyle sert önlemler almaya ikna edemezdi. Sorun, sadece bildirilmesi gereken işgüzar bir akrabadan kaynaklanıyordu. ay eşliğinde yapılacak kısa bir sohbetle bu durum ortadan kalkacak ve Thorne ile yeni karısı kiracılarıyla görüşmeye devam edebileceklerdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hawthorne iyi niyetliydi ama Margaret onun Bancroft'un kızlara ya da kendisine karşı oluşturduğu tehdidin ciddiyetini kavrayamadığını içten içe biliyordu. Bancroft'un bu pusuyu kurması onu şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı. Oh, şaşırttı.

"Evli olmakla çok meşguldüm," dedi Margaret aile salonuna girerken. "Stratejiler belirlemek ve topçuları yerlerine yerleştirmek için zamanımız varmış gibi davranmakla çok meşguldüm."

Hawthorne kapıyı arkalarından kapattı. "Saçların," dedi elini kulağının yanında sallayarak. "Boneni çıkardığında iğneler..." Fenny'nin Adriana'nın tek ayak üzerinde çok fazla zıpladıktan sonra saç örgülerini topladığı gibi onu toparlayacakmış gibi yaklaştı.

Margaret ona döndü ve yansımasını incelemek için pencerenin camını kullandı. Kafa derisine iğneler batırarak buklelerini topuzuna tutturdu.

"Bancroft'un çocukları almasına izin veremem, Hawthorne. Akılsız bir varise kur yapmayı ve onun hatırı için sevecen sevgi gösterisi sergilemeyi planladığına şüphe yok. Alabalıklarını avladıktan sonra kızları berbat bir okula gönderecek ve ben de onları bir daha asla göremeyeceğim."

"Buna izin vermeyeceğiz."

Hawthorne'un yaydığı sakinlik Margaret'i daha da üzdü. "Greta Summerfielda taşınmanın yaratacağı kargaşayla bile başa çıkamayacak ve bir kız okulunu idare edemeyince, onu bir yere gönderecek.

Çok daha kötüsü. Ucuz ve berbat bir yerde. Nerede olduğunu bile bilmeyeceğim."

"Margaret, onun silahlarını bozdun. Kızları senden uzak tutmak için yasal yetkisi yok. Onların vasisi sensin."

"Yardımcı vasi," dedi. "Bana sadece bunu bıraktığı için Charles'a lanet olsun." "Bunu kastetmiyorsun."

Koridordaki ayak sesleri düşmanın yaklaştığını işaret ediyordu.

"Evet Hawthorne, şu anda bunu kastediyorum. Bancroft'un kızlarını almasına izin verme." Ondan bu sonucu engelleyeceğine dair söz vermesini, yemin etmesini, şiddet vaatleriyle desteklenen güvenceler sunmasını .

Kapı çalındığında, "En iyisi bir çay tepsisi sipariş edelim," dedi. "Bancroft'la paylaşacak iyi haberlerimiz var ve nikâhımızın ışığında kızlarla ilgili planlarını yeniden değerlendirmek isteyecektir."

"Onu küçümsüyorsun."

Hawthorne, Summerton sanki kendi eviymiş gibi, "Girin," diye seslendi, ama küstahlığı iyi zamanlanmıştı, çünkü medeni bir konuşma Margaret'i aşıyordu.

Bancroft içeri girdi ve uşak kapıyı arkasından kapattı. "Margaret, iyi günler. Bay Dorning, selamlar. Bana ve Bayan Summerfield'a müsaade etmenizi rica edeceğim. Konuşmamız gereken bir aile meselesi var. Sabahı başka bir zaman sohbet ederek geçirmekten mutluluk duyarım ama şu anda acil bir işim var."

Margaret'in kafasında ağır bir tencere kırmak istemesine neden olan o yapmacık, kendinden memnun sırtışıyla gülümsedi.

"Olduğu gibi," dedi Hawthorne. "Ben artık aileden biriyim ve Margaret'in işi benim işim. Dün benimle evlenerek bana büyük bir onur verdi. Eminim ikimize de iyi dileklerini iletme istersiniz." Hawthorne, Margaret'in o anki ruh hali içinde, kocaca sevgi gösterilerinin pek tavsiye edilmediğini biliyordu ama yine de ona doğru bir gülümseme gönderdi.

"Bay Dorning doğru söylüyor, Bancroft. O ve ben karı kocayız. Dün Dorning Hall'da şahitler huzurunda evlendik."

Bancroft, "O zaman özel bir ruhsat," dedi, davet edilmeden oturarak. "Vay, vay. Umarım gerçek aşkın seyri zorunluluktan kaynaklanmamıştır."

"Aceleci davranan tek kişi-" Margaret başladı ama Hawthorne ona oturmasını işaret etti.

"Çay için zili çalalım," dedi, sesi dayanılmaz derecede makuldü. "Bancroft'un şaka yaptığından eminim. Mutlu haberimiz onu şaşırttı."

Bancroft şaşırmış görünmüyordu. Sabırsız görünüyordu.

"Zili çek," dedi Margaret, "Bancroft'un uzun süre kalmayacağından eminim. O hiç kalmaz." Onu kızdırmaması gerekiyordu ama ona hakaret etmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Onun korkunç bir insan, sefil bir ağabey ve berbat bir amca olduğu için hapse atılmasını istiyordu.

"Ben meşgul bir adamım," diye cevap verdi Bancroft. "Sadece yeğenlerimi almaya yetecek kadar oylanmam gerekiyor ve sizi evlilik mutluluğunuzla baş başa bırakacağım."

"Ot biçme hazırlıklarınız nasıl gidiyor?" Hawthorne tüm ciddiyetiyle sordu.

"Muhteşem. Hartley her zamanki gibi her şeyi halletti. Kızlar hazır mı? Daha ferah bir evde yeni bir çevre için sabırsızlanıyor musunuz?"

Bancroft'un sorunu sadece kötü olması değil, kötü olduğu halde güler yüzlü ve makul görünme ve davranma konusunda mükemmel olmasıydı. Sırf bu yüzden Margaret onun mahvolmasını diledi.

"Eminim," dedi Hawthorne, "şimdi çocuklardan ayrılmak niyetinde değilsiniz. Bu hafta hayatlarında önemli bir değişiklik oldu ve kendimi onların ailesi olarak görmekten büyük mutluluk duysam da, onların refahının kendi bencil kaygılarımdan daha öncelikli olması gerektiğini biliyorum."

Bancroft gözlerini kırptırdı, sonra gülümsemesi yerine geldi. "O halde kargaşaya neden olan sensin, Dorning. Ben onların şefkatli amcasıyım, onlara defalarca ziyaret ettikleri aile köşkünde bir sığınak sunuyorum. Sen ise tamamen yabancısın ve onları kardeşinin rızasıyla pis bir kulübeye götürüyorsun. Belki de onların, yarısı yıkılmak üzere olan Dorning Halda takılmalarını bekliyorsunuz. Margaret bile kızlara sunduğum durumun sizin koşullarınızdan daha üstün olduğunu kabul edecektir."

"Bir evde kullanılmayan yatak odası sayısının ne önemi var ki?" diye söze başladı Margaret, "bu çocukları sevecek tek kişi-"

Uşak çay tepsiyle araya girdi. Margaret çaydanlığı kırmamak için dökmeyi teklif etmeye zahmet etmedi.

Hawthorne, "Sorunun bir parçası da bu," dedi. "Kızların bildikleri tek evi terk etmelerini bekliyorsunuz, onlara hiçbir açıklama yapmadan, hayatlarında değişmeyen tek şey olan teyzelerinin yasal olarak sorumlu olduğu vasi rolünde kalacağına dair hiçbir güvence vermeden."

"Ortak vasi," diye karşı çıktı Bancroft. "Ağabeyimin vasiyetini revize ettiği sıradaki sağlık durumu göz önüne alındığında, mahkemede kolayca saldırıya uğrayabilecek alışılmadık bir düzenleme. Summerfield aile merkezimiz ve çocuklar da bana ait. Okul için, sadık bir amcanın onlara verebileceği bakım için hazırlar ve bu noktayı, evi büyük bir kiracı kulübesinden başka bir şey olmayan bir adamla tartışmaya hazır değilim."

Imp'in uzvu. Cehennemden türemiş, saygın toplumun başına bela. Aşağılık, gösterişçi, çıkarıcı, erkeklik onuruna hakaret. Margaret kafasında, en ağır hastanın bağırsaklarını rahatlatmaya yetecek güçlü bir müshil hazırlamaya başladı.

"Hawthorne bir fincan çay doldururken, Durumumuzun ayrıntıları hakkında sizi daha önce bilgilendirmediğimiz için bizi bağışlayın," dedi. Margaret ve ben evimizi burada kuracağız ve bu konutu özellikle çocukları değiştirmekten kurtarmak için seçtik."

Çaya süt ve şeker ekledi ve fincanla tabağı Margaret'e uzattı. Bancroft'un ucuz defne romu kokusu tüm salonu sarmışken bir yudum almaya cesaret edemedi.

"Buraya mı taşıniyorsun?" Bancroft sordu.

Öfkesine, dehşetine rağmen Margaret kocasına karşı bir anlık saf bir saygı duydu. Hawthorne, Summerton'da yaşama niyetini bir emrivaki, her beyefendinin yapacağı bir seçim olarak sunarken, aslında bu muazzam bir iyi niyet jestiydi.

"Tabii ki burada kalacağım," diye devam etti, "ama ev halkına bu ilaveyi bir anda yapmak yerine, yavaş yavaş hayatlarına girmeyi düşünmüştüm. Kısa sürede birbirimizi tanıma konusunda iyi bir ilerleme kaydettik ve onları çekip almanız, onlara bakan personelden ve yıllardır uyudukları yataklardan uzaklaştırmanız hiç mantıklı değil. Onlar Margaret'in bakımında başarılı olurken, sizin hiçbir deneyiminiz yok.

Hatırladığım kadarıyla çocuk yetiştiriyordu. Biraz ay ister misin Summerfield?"

Margaret bir an için Hawthorne'un tavizinin savaşı kazanmış olabileceğini dūşündü. Summerton'a taşınacağını söyleyip daha sonra rotasını değiştiremezdi, hele de Bancroft çocukların yerleşim yerlerinin etrafında bir sokak köpeği gibi dolanırken.

Bancroft, "Gerçi Summerton'u henüz ikametgâhınız haline getirmemişsiniz," diye gözlemledi. "Bu arada çayımı sade tercih ederim."

Hawthorne dumanı tüten bir fincan uzattı. "Summerton ailesine katılmak için hasat sonrasını beklemeyi planlıyorum. Kreş personeliniz hazır mı?"

"Her hizmetçi yatak yapabilir." Bancroft ayından bir yudum aldı, Adriana'ya yakışır bir yüz ifadesi takındı ve fincanla tabağı yere bıraktı. "Summerfield'da düzinelerce hizmetçi var. Onlardan herhangi biri iki küçük kıza dikiş diktirebilir ya da küçük kızlar ne yapıyorsa onu yapabilir."

Margaret, "Onlar örnek dikmek için çok küçükler," dedi.

"Mürebbiyeye ne dersiniz?" Thorne hoş bir tavırla sordu. "Her iki çocuk da hevesli birer okur. Hesap yapmakta ustalar, biraz Fransızca öğreniyorlar ve ilkel bir çizim denemesi yapıyorlar. Margaret'in onları piyanoforte ve doğa bilimlerine başlattığından eminim, belki birkaç Latince cümle de öğrenmişlerdir."

Hawthorne, Fenny'nin kızlardan bir adım önde olmak için çabalamak yerine iyi planlanmış bir müfredat öğretiyormuş gibi konuştu.

"Bir çift kızın bunca şeye ne ihtiyacı var?" Bancroft karşılık verdi. "Fransızcanın, piyano çalmanın ve resim yapmanın bir yeri olduğunu kabul ediyorum ve her hanımın iğne parasını nasıl taşıyacağını bilmesi gerekir, ama geri kalanı aşırı görünüyor."

"Onlar mirasçı," dedi Hawthorne. "İğne paralarını taşımaktan daha fazlasını yapabilmeleri gerekiyor ve ayrıca oldukça da zekiler. Eğitimden mahrum bırakılmamalılar ve kesinlikle sadece cinsiyetleri nedeniyle değil."

Bancroft burnunu kırıştırdı. "ok kız yetiştirdin, bu konuda her şeyi biliyorsundur, değil mi Dorning?"

"Kız kardeşlerimin eğitimini gördüm. Kontun Dorning Hall'da yetişen kızının, saraydaki sunumuna yaklaşırken, son zamanlarda bir bitirme okuluna taşınmasına kadar izledim. Yeğenlerimin yetiştiğini gördüm ve-"

"Ama Margaret gibi siz de bir ebeveyn değilsiniz, oysa ben bu onura iki kat daha fazla sahip olduğumu iddia edebilirim. Bir baba olarak statümün tüm iyi niyetlerinizi ve söylemlerinizi gölgede bıraktığına inanıyorum. Margaret'e elinden geleni yaptığı için minnettarım ama kızların artık kadınların şımartmasına ihtiyacı yok. Benim çatım altında yerlerini alabilirler ve eşim de -eğer hanımefendi davamı kabul etmeyi uygun görürse- onların ileri eğitimleriyle ilgilenebilir."

Bancroft, Margaret'e yumuşak bir gülümseme fırlattı ve çay kekine uzandı. Sözleri örtülü bir tehdit içeriyordu, çünkü ebeveynlik deneyimi muhtemelen gebe kalmak için gerekli olan eylemin beş dakika ötesine geçmemiştir.

Bancroft halının tozunu kırıntılarla alırken, "Mantığının ne kadar akıllıca olduğunu görüyorsun," diye mırıldandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yeni evlilerin biraz mahremiyeti olmalı, değil mi Dorning?"

Kendinden çok memnundu, masum çocukların hayatlarını mahvetmekten çok memnundu. Belki de Hawthorne bile Bancroft'un gerçek doğasından bir şeyler sezmişti, çünkü Margaret küfürlerini yutarken o sessiz kaldı.

Bancroft bir çay keki daha alıp ayağa kalkarak, "Bunun hallolduğuna sevindim," dedi. "Kızları şimdi alabilirim, sen de eşyalarını sonra gönderirsin."

Margaret'e tekrar gülümsüyordu, dudakları kıvrılmıştı ve gözleri sürungen bir odaklanmayla ona bakıyordu. Bakışlarındaki katıksız tehdit, Margaret'in içinde kaynayan protestoları durdurdu.

Hawthorne ayağa kalkarak, "Bu uygun olmaz," dedi. "Eğer bakıcınız ya da mürebbiyeniz yoksa, çocukları kısa bir ziyaret için bile ağırlamaya hazır değilsiniz demektir. Tanıdık bir rutinle büyüyorlar ve nasıl meşgul olacaklarını hiç düşünmemişsiniz. Bir baba olarak engin deneyimlerinize dayanarak bilmeniz gerektiği gibi, boşta kalan çocuklar yaramazlık yapar. Kızların nişanlınız üzerinde kötü bir izlenim bırakmasını istemezsiniz, değil mi?"

Bir şey söylenmemiş geçti arasında ve iki Erkekler, Margaret ise oturmaya devam etti ve yepyeni bir korkular listesiyle eğlendi. ", dedi Bancroft. "Margaret, belki de

Bana kreş personelinizi ödünç verecek kadar iyisiniz. Kısa vadede bu sayede çocuklar Summerfield'a taşınmanın avantajlarından yararlanırken tanıdık ilişkilerini de sürdürebilecekler. Bu anlaşmayı daha önce düşünmediğime şaşırdım."

Margaret'in içindeki her şey Bancroft'a saldırmak ve onu incitmek için can atıyordu ama yine de o bakış -o zehirli, kötü niyetli bakış- onu durdurdu. Üç yıl önce onu Charles'ı ihmal etmekle, şarlatan ilaçlarla tedavi etmekle, ölümünü arzulamakla suçlamıştı.

Bu bakış yeni suçlamaların habercisiydi ve o zaman çocuklar ne yapacaktı? Kızları görmesine bile izin verilecek miydi?

Hawthorne onu izliyordu. Yasa gereği artık kendisine ait olan yetkiyi kullanmak yerine, Margaret'in kreş personelinin kızlara eşlik edip etmeyeceğine karar vermesini bekliyordu.

"Personelin toparlanmak için zamana ihtiyacı olacak," dedi Margaret. "Çocuklar bu ziyarette yanlarına alacakları eşyaları kendileri seçmeli ve seni uyarıyorum Bancroft, eğer sen ya da hizmetkârların kızlardan birine el kaldırırsanız, bunun sonuçlarına katlanamam. Charles kadınlara vurulmasına inanmazdı ve siz de onun isteklerini çiğneyerek kendinizi tehlikeye atıyorsunuz."

Bancroft, " bırak," diye söze başladı, "ve-"

Hawthorne, "Bayan Dorning bu çocukları bebekliklerinden itibaren yetiştirdi," dedi. "Ayda bir kez uğrayıp meyan kökü şekeri dağıtmakla yetinmedi, böyle davranarak kendisine ebeveyn diyebileceğini iddia etti. Hannah Weller oğlunuz Summerfield hakkında suç duyurusunda bulunmayı düşünüyor. Eğer suç teşkil eden davranışlar babalık rehberliğinizin bir sonucuysa, kızlar burada çok daha iyi durumda. Ya kızların Summerfield'da fiziksel cezaya maruz kalmayacağını kabul edersiniz ya da onları gözetimimizden kurtarmak için sulh yargıcının yetkisine ihtiyacınız olur."

Hawthorne sinirliydi. Sonunda, öfkelenmesi gereken bir anda öfkelenmişti. Bunun için ona şükürler olsun.

Bancroft, "O zaman ben de bu güvenceyi vereceğim," dedi, "ama sonunda onlar kadar başıboş dolaşmaya eğilimli olduklarında bana şikayet etmeyin.

Margaret genç yaşıyordu. Charles iyi değildi ve sağlığı kötüleştikçe Margaret onun üzerinde aşırı bir etki yarattı. Ona bu kızlar üzerinde hiçbir zaman yetki verilmemeliydi ve eğer mecbur kalırsam, kardeşimin hatasını düzeltmek için mahkemeye gideceğim. İkinize de iyi günler ve kızları yarın Summerfield'da görmeyi umuyorum."

Hawthorne Margaret'e çok iyi okuyabileceği bir bakış gönderdi: İzin ver onu paramparça edeyim. Onun izni olmadan tek bir el bile kalkmayacaktı. Bancroft'a haddinin bildirilmesini ne kadar istese de, onun yumruk yumruğa bir kavgaya karışmasını göze alamazdı.

Bancroft da konuklarını etkilemeye çalışırken mahkemeleri bu konuya yakın vadede dahil edemezdi. Bu bağlamda, kendi topçularını henüz yerine yerleştirmemişti.

Margaret ayağa kalkarak kocasının yanında durdu. "Kızlar ziyaret için Summerfield'da sana katılacaklar, Bancroft."

Hawthorne onun elini , sanki kendi yumruklarını savurabileceğini biliyormuş gibi. "Sadece bir ziyaret."

Bancroft sadece sırttı, selam verdi ve bir çay keki daha kaptı. "Tamam, bir ziyaret. Yarına kadar. Beni uğurlamanıza gerek yok."

Hawthorne Margaret'in elini sıkıca kavrarken o da kapıya doğru yürüdü.

Hawthorne, Bancroft'un geri çekilen sırtına, "Kızları sık sık ziyaret edeceğiz," dedi. "Ve Casriel Londra'dan döndüğünde, müstakbel gelininizle tanışması için onu da getirmek istiyorum. Kendisi bu civardaki en üst düzey beyefendidir ve Londra'dan gelen misafirlerinizi kabul etmek hem ona hem de kontese karşı kibar bir davranış olacaktır."

"İstediğin güzel ol, Dorning, ama o çocukları yarın bana getir."

Margaret daha ön kapı kapanmadan gözyaşlarına boğulmuştu ve böylece son sözü Bancroft söylemiş oldu.

HAWTHORNE DAHA ÖNCE DE BİR KEZ KARANLIKTA ELE GEÇİRİLMİŞTİ,

Oxford'da bir meyhanenin arkasındaki kokuşmuş sokakta. Bir an için

Keyifli bir şekilde çakırkeyif olmuş ve yumuşak bir yatağı düşünürken, bir sonraki adımda, bir çift kabadayı sopalarıyla ona vururken, kaldırım taşlarının üzerinde yüzüstü yatıyordu.

Bancroft'un arabası yolda takırdayarak ilerlerken, Hawthorne'un yeni karısını komşulara gösterme ihtimalinden duyduğu sevinçli beklenti ile onun sessiz gözyaşlarının sesi arasındaki mesafe, aklına o deneyimi getirdi.

Thorne onu nazikçe kucaklamaya çalışarak, "Lütfen ağlama," dedi. "Bir yolunu bulacağız-"

"Ağlama mı? *Ağlama* mı? O adam, insanlığın yüzündeki o sefil, sırtan, iğrenç pislik az önce *çocuklarımı almaya* karar verdi Hawthorne. Eğer gözyaşı dökmek uygun olsaydı, şimdi olurdu." Bir mendili burnuna bastırarak odanın içinde tepindi.

Hawthorne, "Onları sadece ziyarete götürüyor," dedi ve Margaret'in muhtemelen kendisini kızartacağı tatlı bir neden ile basit bir gerçek ifadesi arasında bir denge kurmaya çalıştı.

"Hayır, vermeyecek. Onları asla geri vermeyecek ve sonra da avukatlara üç aylık raporların bir kopyasının bana verilmesine gerek olmadığını, çünkü kızların artık benim evimde olmadığını söyleyecek. Miraslarını çarçur edecek ya da yeni karısının hayır kurumuna bırakacak. Bancroft bir zamparayla evleniyorsa Tanrı o çocukların yardımcısı olsun, çünkü bu bölgede yabani olarak yetişen her zararlı bitkiyi bilirim. Adriana ve Greta'yı korumak için sert tedbirlere başvurmayacağımı sanmayın."

"Böyle konuşmak çocukların velayetini geri almamıza yardımcı olmaz, Margaret."

Kadın ona sırtını döndü. "Bancroft yarın yeğeninizi biricik evinden alıp götürme planlarını açıklasaydı, makul davranır mıydınız?"

"Kızın babası olarak Casriel'i makul olmaya ikna etmeye çalışırdım."

"Ve nefesini boşa harcamış olursun."

Sırtının çizgisi ve omuzlarının duruşu, yaklaşmaya cüret eden herhangi bir kocanın bunu dikkatli yapması gerektiğini söylüyordu. Hawthorne yine de iki adım daha yaklaştı.

"Çocuklara ne söyleyeceğiz?"

Margaret yüzünü ona döndü, yanakları kızarmış ve gözleri yaşlarla dolmuş olmasına rağmen ifadesi düzdü. "*Biz mi?*"

"Sorunlarının benim sorunlarım olacağına dair sana söz verdim ve bu da bu durumla tek başına yüzleşmeyeceğin anlamına geliyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Hawthorne. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde en büyük korkum gerçekleşecek. Çocukları Summerfield'da bırakacağım, onları sadece Fenny ve Ambers koruyacak ve çocuklar bunun sadece bir ziyaret olduğunu düşünecekler, ama kalbimde onları sonsuza dek kaybettiğimi bileceğim."

Margaret kendini bu konuda ikna etmişti ama bu şaşırtıcıydı. Başka bir kadın, iki haftalık bir ziyaretin ardından Bancroft'un mirasçısıyla nişanlanacağı ve çocukların eve döneceği umuduna sarılabılırdi. Başka bir kadın, iki günde bir Summerfield'a gitmek için zaman ayırabileceğinden emin olmak için takvime bakıyor olabiliirdi. Başka bir kadın cesur bir yüz ifadesi takınırdı. Margaret'in gözlerindeki kasvet, Thorne'un aklına kayıp yavrusunu aramak için dünyayı dolaşan, kalbi kırık, her türlü tesellinin ötesinde Demeter'i getirdi. Gerçi Zeus bir çeşit lanetlenmiş baba olsaydı, Hades'in ona müdahale etmesi asla mümkün olmazdı.

Persephone.

Thorne risk alarak gelinine iki adım daha yaklaştı. "*Çocukları sonsuza dek kaybetmediniz.*"

Margaret, sanki Thorne hiç konuşmamış gibi, "Herkes Greta'nın kırılğan olduğunu düşünüyor," dedi. "O farklı ama görüldüğü kadar da narin değil. Greta üzgün olduğunda tüm ev halkı bunu bilir. Adriana tek bir kez bile öfke nöbeti geçirmedi. Küçükken bile."

"Uyumlu bir çocuktur." Biraz gürültü yapmaya meyilli. Çok fazla gürültü.

"Greta'yı o kadar şiddetle koruyor ki, öfke nöbeti geçirmesine asla *izin vermiyor*. Greta'nın keyfi kaçtığında kendini suçluyor. Kardeşini neşelendirmek için her şeyi deniyor ve Fenny, Greta'nın öfke nöbeti geçirdiği için sopa yemesi gerektiğini ima ettiği ilk seferde, Adriana beni bitkiden almak için pencereden dışarı tırmandı. Dört yaşında bile değildi ve arka terastan benim için çığlık attığını duyabiliyordum."

Zor sorular sorulmak için yalvarıyordu ama Margaret'in sesindeki katıksız ıssızlık Thorne'un bunları sormasını engelledi.

"Bancroft'un onları ayıracağını mı söylüyorsunuz?"

Margaret iki adım ötede durmuş, gözlerini arka bahçelere dikmişti. "Hawthorne, onları milyonlarca parçaya ayıracak ve bunu yapmaktan zevk alacak. Kendisine onların şımartıldığını ve şımartıldıklarını ve kendi disiplin anlayışının -ki bu sadece onları ayırmakla başlayacak- onların iyiliği için olduğunu söyleyecek. Bu sözlerden öğreniyorum."

"Ben onlardan pek hoşlanmıyorum."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken bile kollarını kavuşturdu. "Bancroft bir keresinde kilisenin bahçesinde Greta'ya vurmuştu. Charles'ın ölümünden sonra ayinlere yeniden katılmaya başlamıştık, sıcak ve yorgundu ve vaaz sonsuza dek sürmüştü. Birisi başsağlığı dilerken bana çıkıştı ve ben daha Bancroft'un onu duyduğunu bile anlamadan ona tokat attı."

Yetişkin bir adamın küçük, şaşkın ve kederli Greta'ya vurduğu görüntü Thorne'u öylesine saf bir öfkeyle neredeyse nefessiz bırakmıştı ki, Margaret'in omzuna dokunduğunda eli titredi.

"Özür dilerim."

"Oh, cemaatin yarısı üzülmüş olmalı. Papaz yardımcısı aceleyle geldi ama kimse -ne papaz yardımcısı, ne papaz vekili, ne de Hannah-Bancroft'a karşı çıkmaya cesaret edemedi. Yapabildiği için Greta'ya vurdu ve mümkün olduğunca aleni bir şekilde kızlarla geçirdiğim zamanın onun acısına bağlı olduğunu bana bildiriyordu. O gerçekten iğrenç bir adam Hawthorne ve ben de çocukları ona teslim etmeyi kabul ettim."

Belki Margaret dramatik davranıyordu ama Hawthorne'un karısı hakkında bildiği hiçbir şey bu teoriyi desteklemiyordu.

"Çocukların ortak velisi sizsiniz," dedi, "ve çocuklar herhangi bir okula gönderilmeden önce bu konuyu dava konusu yapabilirsiniz. Eğer tercih edeceğiniz yol mahkemeye başvurmaksa, bunu destekleyeceğim." Ailesine böyle bir skandalın neden gerekli olduğunu açıklamak zorunda kalmaktan korkuyordu ama Margaret'e bir söz vermişti.

"Teşekkür ederim, ancak dava açmak bana yalvaracak, çocukların başına skandal getirecek ve muhtemelen aynı sonuca ulaşacak. Eğer Bancroft şu anda ebeveynlik başarılarıyla övünüyorsa, iki yıl sonra dava duruşmaya çıktığında daha ne kadar övünmesi gerekecek?"

Şimdi mi? Bancroft o zamana kadar zengin olacak ve muhtemelen kendi kreşinde bir ya da iki bebeği olacak."

Hawthorne ise hâlâ saman tırnığı kullanıyor ve lavanta suyu satmaya çalışıyor olacaktı. "Kâhyanın kulübesinden birkaç şey taşıyacağım," dedi, çünkü ot biçme başladıktan sonra kişisel işlere zaman kalmayacaktı.

"Neden?"

"Evli olduğumuz için mi? Bancroft ortaya koyduğumuz plandan herhangi bir sapmayı istismar edeceği için mi? Son gelişmeler ışığında bu plan mantıklı olduğu için mi?"

"Teşekkür ederim," dedi Margaret ve kapıya doğru ilerledi. "Ambers'la zor bir görüşme yapmaya gidiyorum. Onun ve Bayan Fenner'ın çocuklarla birlikte Summerfield'a gitmeye razı olmaları için çok dua edin, yoksa akıl sağlığımı tamamen kaybedeceğim."

Kapıyı sessizce kapattı ve Thorne'u yalnız bıraktı.

Bancroft onun deyimiyle çocukları kırabilirdi. Thorne açısından bu yeterince dehşet vericiydi ama evliliğinin üzerinden bir gün bile geçmeden, Bancroft'un çocuklarla ilgili planının başarılı olmasına izin verilirse, Hawthorne'un yeni evliliğinin de tamir edilemeyecek şekilde bozulacağını biliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Margaret kendi kendine çocukların Summerfield'da sadece ziyarete geldiklerini tekrar tekrar söyledi. Hawthorne'un ailesinin artık onun ailesi olduğunu ve Bancroft'un bile unvanlı bağlantıları olan birini mahkemeye sürüklemekte tereddüt edeceğini. Bancroft'un müstakbel gelini için sevecen bir görev gösterisi yapacağını ve sonra kızları sahne dekoru gibi bir kenara atacağını.

Margaret'in rasyonel aklı bu gözlemleri defalarca tekrarladı, sanki tekrarlama sonunda her anı kayıpla acıtan pürüzlü acıyı yumuşatabilirmiş gibi.

Adriana pelüş köpeğine "Ziyarete gidiyoruz," diye haber verdi. "Summerfield'da bebekken gibi çocuk odasında kalacağız. Teyze, biz bebekken Summerfield'ı ziyaret ettiğimizde sen de bizimle kaldın mı?"

"Summertown'da Charles Amca ile yaşıyordum. Ziyarete geldiğinde ailen de seninle gelirdi." Margaret o ziyaretlerden nasıl da zevk almıştı.

Greta pencerenin yanında durmuş, aşağıya bakıyordu. "Summerfield soğuk."

"Bayan Fenner ve Ambers sizi sıcak tutacak şekilde giyindiğinizden ve bol miktarda battaniyeniz olduğundan emin olacaklar."

"Ve sen de bizi görmeye geleceksin," diye ekledi Adriana, Margaret dün bu konuyu açtığından beri sık sık tekrarladığı bir sözdü bu. Hawthorne bu tartışma sırasında çoğunlukla sessiz kalmıştı ama sakinliği

ziyaretten korkmak yerine keyif alacakları konusunda çocuklara güven veriyor gibiydi.

"Seni sık sık görmeye geleceğim," dedi Margaret. "Ve Londra'dan buraya kadar gelen Bancroft Amca'nın arkadaşlarıyla tanışacaksın."

Adriana tabii ki tek ayağının üzerinde zıplamaya başladı. "Londra çok, çok, çok, çok uzakta. Neden Londra'ya gidemiyoruz?"

Margaret gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalarak çılgınca planlar düşünmüştü -çocukları alıp götürmek, ziyarete izin vermemek, çocuklarla birlikte ortadan kaybolmak- ama Hawthorne yatağı onunla paylaşmıştı ve karanlığa karışmak hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Sessiz bir uykucuydu ve Margaret onun yanına yapışmış, başı omzunda uyandı.

"O burada!" Adriana çığlık attı. "Bay Dorning burada!"

Arabanın tekerleklerinin takırtısı Adriana'nın anonsunu doğruladı. Fenny ve Ambers ilk bavulları yükleyerek yola çıkmışlardı. Hawthorne, kızları Summerfield'a götürmek için Dorning arabası ve dört kişinin ısrar etmişti.

Margaret, "Bu araba yolculuğu, köye sadece tırıs gittiğimizden daha uzun sürecektir," dedi. "Arabada bir saat kalabiliriz. Biz ayrılmadan önce ikiniz de gerekli yerleri ziyaret edin."

Adriana koridoru yırtarcasına ilerledi. Hawthorne kapıyı çalmadan eve girerken Greta pencerede kaldı.

"Bay Dorning, hoş geldiniz."

Şapkasını çıkardı. "Margaret. Greta. Adriana donanmaya katılmak için kaçtı mı?"

Greta, "Gerekli olanı kullanıyor," dedi. "Gitmek istemiyorum."

"Dene Greta," dedi Margaret. "Bir saat faytonda oturmak için uzun bir süre."

Greta önlüğünün eteklerini baş ve işaret parmakları arasında ovuşturuyordu. "Yani Summerfield'a gitmek istemiyorum. Bancroft Amca iyi biri değil."

Hawthorne şapkasını büfenin üzerine koyarken Margaret söyleyecek bir şeyler arıyordu. *Amcam kendi halinde iyi biri... Onu daha iyi tanıdığında daha çok seveceksin... Ona bir şans vermelisin...*

"Ben de ondan pek hoşlanmıyorum," dedi Hawthorne, Greta'nın göz hizasına kadar . "Summerton'a uğruyor ama fidanlığa uğramayı hiç düşünmüyor. Her zaman acelesi var ve bu ziyarete hazırlanman için sana bir gün bile vermedi. Hiç hoş biri değil."

Margaret bu gerçekleri asla dile getirmezdi. Bancroft'u küçümsediği milyonlarca yılın hiçbirinde Greta'ya karşı bu kadar dürüst olamazdı.

"Kokuyor," dedi Greta. "Bay Jeffers gibi."

"Bancroft pipo içiyor," dedi Margaret. "Siz çocukların yanında sigara içmez. Bu bir kuraldır."

"Ondan hoşlanmak zorunda değilsin," dedi Hawthorne, "ama yine de ona iyi davranışlarını göstermelisin."

"Neden?" Greta bu soruyu Hawthorne'a yöneltmişti, ki bu büyük bir şanstı, çünkü Margaret'in verecek bir cevabı yoktu.

Hawthorne, "Bence bu iş böyle yürüyor," dedi. "Eğer birine kötü davranırsak, o da bize kötü davranma hakkına sahip olur. Eğer biz nazik ve saygılı davranırsak, onların da bize nazik ve saygılı davranma olasılığı artar."

"Amca'nın nazik ve saygılı olmasını mı istiyoruz?" Greta sordu.

"Var," dedi Hawthorne. "Sanırım yavaş öğrenecek, o yüzden sabırlı olmalısınız. Eğer dayanacak gücün kalmadıysa, Bayan Fenner ya da Ambers'a biraz kestirmek istediğini söyle. Onlar, her genç hanımın hakkı olduğu gibi, sinirlerinizi yatıştırmak için kreşin huzur ve sessizliğine sahip olmanızı sağlayacaktır."

"ucunda ne var?"

"Kraliyet yaygarası koparmaya hazırım," dedi Margaret. *Tıpkı geçen gün yaptığım gibi.*

Adriana koridora çıktı. "Ben hazırım! Greta lazımlığı kullanmadı. Biz gitmeden önce lazımlığı kullanmalı, çünkü Summerfield çok uzakta."

"Kilisede ne kadar oturursak," dedi Hawthorne, "arabada da o kadar oturacağız."

Greta bu yararlı gözlemi biraz düşünür gibi oldu, sonra da merdivenlere doğru koşmaya başladı.

"Ben de seninle geleceğim!" Adriana onun peşinden koşarak bağırdı. Hawthorne bir adım daha yaklaştı ama Margaret'i kollarına almadı. "Nasılsın?"

"Sanırım bu ifade *dayanıyor*. Bu işin bitmesini istiyorum ve ayrılışımızı geciktirmek için mümkün olan her bahaneyi bulmak istiyorum."

"İyi uyuyamadınız. Bunun için üzgünüm." Bir soru soruyordu, ancak Margaret'in sadece yarım bir cevabı vardı.

Sevişmemişlerdi. Hawthorne ona iyi geceler öpücüğü vermişti - yanağından- ve o da yuvarlanıp uyuyormuş gibi yapmıştı.

"Dün gece benimle kalmana sevindim." Bu kadarını dürüstçe söyleyebilirdi. "Bancroft'un bunu yapmasından nefret ediyorum ve kızların onun entrikalarına katlanmak zorunda kalmasına kızıyorum ama şu anda sağlıklı düşünemiyorum. Lütfen bizi Summerfield'a götür ve Bancroft'un benim hakkımdaki kötü düşüncelerinin haklılığını kanıtlamama engel ol."

Hawthorne'un gülümsemesi solgundu. "Onu onayladığımız ya da sevdiğimiz için değil, çocuklar bizim örneğimizden öğrendikleri için davranışlarımıza dikkat edeceğiz."

Kızlar fuayeye geri döndü ve Hawthorne onları arabaya fırlattı.

"Kaptan'ı getirmişsin," dedi Greta. "Bu sefer çamurlu değil."

Köpek, arabacının hevesli yardımcısı gibi görünerek kutunun üzerine oturdu.

Hawthorne, "Hava değişikliği iyi gelir diye düşündüm," dedi. "Gidelim mi?"

Gülümsüyordu, sakindi ve rahattı, bu yüzden Margaret ondan neredeyse nefret ediyordu ama aynı zamanda onu çok seviyordu. O arabaya tırmandı, Hawthorne da onu takip etti ve çocuklar kimin nereye oturacağı konusunda tartışmayı bitirdiğinde, Hawthorne tavana vurdu. Araba ileri atıldı ve Margaret boğazında tüm Dorsetshire'dan daha büyük bir yumru oluşmasına rağmen yutkundu.

Hawthorne yolculuğun büyük bir bölümünde çocukları eğlendirdi; malikâneleri, Kraliyet Donanması tarafından sahiplenilen meşe ağaçlarını ve diğer simge yapıları gösterdi. Oturma yeriyle ilgili tartışmalara aracılık etti, bitmek *bilmeyen* "*daha ne kadar var?*" sorularını yanıtladı ve aşırı kirli bir şehri büyüleyici bir yer gibi gösteren bir Londra tasvirine başladı.

Kilometreler geçti ve çok geçmeden araba Summerfield ana girişinin önünde durdu. Çocuklar neredeyse atlar durmadan önce arabadan fırladılar -daha doğrusu, Adriana arabadan fırladı ve Greta arkasından indi- Margaret kocasının yanında otururken, çocuklara arabaya geri dönmeleri için bağırarak istiyordu.

"Bunu yapmam Hawthorne."

"Bunu yapmak zorunda olmamalısınız. Ayrılmadan önce Bancroft'la bu ziyaretin bitiş tarihini görüşeceğim. Misafirlerine ne isterse söyleyebilir ama çocuklar size iade edilecek."

Margaret umutlanmaya izin veremezdi ama Hawthorne'un söylediklerine inandığını takdir ediyordu. Arabadan ayrıldı ve ona elini uzatmak için döndü. Güneşli bir öğleden sonraya çıktı ve merdivenlerde endişeli bir Fenny'nin durduğunu gördü.

"Ambers çocukları yukarı çıkardı," dedi Fenny. "Gelip yerleştiklerini görmelisin."

Hawthorne kolunu uzattı.

"Çocuk odası en azından temiz miydi?" Margaret kocasının refakatini kabul ederek sordu.

"Burada çocuk odasında kömür yakıyorlar," dedi Fenny. "Kâhya ve hizmetçiyle konuştum ve buraya geldiğimden beri çocuk odasını havalandırıyoruz. Yarın ya da pazartesi günü gelecek olan Londralı konuklar yüzünden her yer altıya yedide. Çocukların büyük ölçüde bırakılacağını sanıyorum."

Hawthorne kapıyı tuttu ama uşak neredeydi? İlk uşak? Ön kapıya bakacak biri?

Hawthorne, "Greta'ya eğer bunalmış hissediyorsa biraz kestirmek için çocuk odasına götürülmeyi isteyebileceğini söyledim," dedi. "Bu taktiğin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama zararı olmaz."

"Aynı öneriyi Adriana'ya da iletacağım," dedi Fenny ana merdivenden. "Burası gerçekten çok güzel bir ev olabilirdi ama hizmetçinin dediğine göre Bay Summerfield göreve geldiğinden beri pek iyi durumda değilmiş."

Margaret Summerfield'ın tozlu ve -Greta'nın dediği gibi- soğuk olmasını umursamıyordu. Çocukların hala haberdar olmamasını gerçekten umursamalıydı, ama o anda, bir tane bile toparlayamadı

Bu konuda da en ufak bir endişe duymuyordu. Çocuk odasının merdivenlerini tırmanmak, Margaret'in tüm umutlarının ve mutluluğunun Bancroft'un açgözlülüğü uğruna söndürüleceği bir darağacına tırmanmak gibiydi.

"Bancroft yeğenlerini selamlayamayacak kadar flört provalarıyla mı meşgul?" Margaret sordu.

"Bay Summerfield'in kiracılarıyla görüşmesi gerekti," dedi Fenny. "Pazartesi sabahı biçilecek bir tarlaya giderken yolda bozulan bir saman arabasıyla ilgili bir şey. Bay Hartley oldukça sinirliydi."

"Eğer Bancroft evde değilse, çok daha iyi," dedi Margaret. "O dönmeden önce çocuklara binayı gezdiririm ve Bancroft'un başımızda dikilip kına yakmasına gerek kalmadan boş zamanlarımızda ayrılabiliriz."

Fenny yüzünü buruşturdu. "Bay Summerfield kasabadaki konukları üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyor. Ambers ve ben çocukları mümkün olduğunca gözlerden uzak tutmak niyetindeyiz."

Hawthorne çocuk odasının kapısında durakladı. "Bancroft'un kiracılarla yaptığı toplantıdan ne zaman döneceğini biliyor muyuz?"

"Bay Hartley bana bunu söylemedi."

"Bu da demek oluyor ki," dedi Margaret, "bu ziyaretin bitiş tarihi için bugün pazarlık yapamayız, değil mi?" Huysuz ses tonundan nefret ediyordu, Bancroft'un muhtemelen kendisini alt etmesinden nefret ediyordu ve en çok da görgü kurallarının kendisini koridorun zemininde çığlık atarak, tekmeleyerek bir yığın haline gelmekten alıkoymasından nefret ediyordu.

"NELSON İŞTE YENİ," dedi Oak, hasır şapkasını çıkarıp ön kolunu alnında gezdirerek. "Delikanlıyı gerçekten suçlayamam."

Hawthorne, "*Adam* Kral George delirdiğinden beri araba sürüyor," diye karşılık verdi. "Düz bir arazide bir insan nasıl olur da bir saman arabasını devirebilir..." Araba yolun yarısına kadar ilerlemişti, talihsiz sürücü şimdi ekibin başındaydı. Atlar sineklere tepiniyor ve sanki onlar da insanların beceriksizliğine tahammül edemiyormuş gibi kısa kuyruklarını kamaralarına doğru savuruyorlardı.

Tırmıkla uğraşması gereken ekipler bunun yerine vagonun etrafında düğümlemiş, sanki biri aralarına bir fil leşi düşürmüş gibi işaret ediyor ve gevezelik ediyorlardı.

Oak, "Takımı kaybetmedik," dedi. "Bu da bir şeydir."

Hawthorne, "Çünkü tek ağaç arabanın vagonundan koptu," diye karşılık verdi. "Şimdi elimizde işe yaramaz bir araba, rüzgârda savrulan bir saman yükü ve önümüzdeki iki hafta boyunca sürecektir tartışmalar için bir zemin var."

Hawthorne, Valerian elinde su kovası ve kepçeyle yürürken saatine bir göz atma riskini göze aldı.

"Ot biçmenin daha üçüncü günü," dedi Valerian, "ve şimdiden Miller'lar ve Riley'ler birbirlerine tehditler ve küfürler savurmaya başladılar. Taşra hayatı gibisi yok, değil mi?"

Bir içki aldı ve kovayı Oak'a uzattı.

Hawthorne, "Öyleyse neden Vanity Dearest," dedi, "Miller'larla Riley'lerin sahanın iki ucunda çalışmasını sağlamıyorsun?"

Valerian gözlerini gölgeledi ve devrilmiş arabaya baktı. "Didişmeye bayılıyorlar. Eğlenceli oluyor."

Tanrım, neden her yıl ot biçmek daha da zorlaşıyormuş gibi görünüyordu? "Ve didiştikleri zaman çalışmıyorlar, ama yağmur bulutları yine de yaklaşıyor. O zaman da didişmeleri zaman zaman yumruklaşmaya dönüşüyor ve bu gösteri sürerken kimse çalışmıyor."

"İşte bu yüzden buradasın," dedi Oaks, kepçeden uzun bir yudum alarak. "Hepimizi düzene sokmak için." Sanki bir şaka yapmış gibi sırttı.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Hawthorne. "Margaret bu öğleden sonra Summerfield'ı ziyaret etmemizi istedi ve ben de karımı hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım. Bunun alternatifi, yaptığım en önemli işlerden birini, Riley'ler ve Miller'lar üzerine bahis oynamak yerine o lanet vagonu düzeltmesi gereken bir çift aptalın ellerine bırakmaktır."

Oak bir ifadeyle bakma nezaketini gösterince Valerian bir adım daha yaklaştı. "Şimdi gidemezsin Thorne. Miller'larla Riley'lerin arasını düzeltebilecek biri varsa, o da sizsiniz. Devrilmiş bir vagonu bir araba yapabilecek biri varsa

biraz mizahi bir önemsizliği varsa, o da sensin. Lanet yağmurun ne zaman ölçebileceği biri varsa, o da sensin. Sosyal bir için uygun bir zaman değil."

Ot biçme bunu yaptı. Öfkeleri kısalttı, ellerden ve sırtlardan daha fazlasını kabarttı. Saman, yaralı komşuluk ilişkilerini yıprattı, şiddeti kışkırttı ve sinirleri sınıadı.

"Karıma söz verdim," dedi Hawthorne. "Benden istediği tek şey, çocukları amcalarının müdahalesinden uzak tutmaktı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Şimdi daha da makul bir istekte bulunuyor ve sen de bunun yerine öğleden sonralarımı bir grup serseriye dadılık yaparak geçirmemi istiyorsun."

Meşe şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Geçen yıl saman mahsulü azdı. Bir grup serseriye dadılık yapmak, onlarla çok sert bir kış daha arasında duran tek şey olabilir."

"Yarın Bancroft'a uğrayabilirsin," diye ekledi Valerian. "Günün ilk işinde git ve öğleden önce tarlaya dönmüş ol."

Tarlalara geri dönmek istemiyorum. Bu düşünce Hawthorne'un öfkesi ile görevine olan bağlılığı arasında bir vahiy gibi duruyordu.

"Koskoca krallığın başka neresinde," dedi, "üç kontun oğlu hayvanlar gibi terliyor, su topluyor ve ağrıyan sırtlarıyla birlikte baş ağrısı da çekiyorlar?"

Oak cevap verecek cesareti buldu. "Hiçbir yerde."

"Kasabada olmasaydı Casriel'in kendisi de burada olurdu," dedi Valerian.

"Ama o kasabada, *karısıyla birlikte*. Benim de karımla birlikte olmam gerektiği gibi."

Thorne'un ses tonundaki bir şey Valerian'a iletilmiş olmalıydı ki kovayı ve kepçeyi uzattı. "Margaret'ten özür dileyeceğiz, Thorne. Ona günün senin için berbat geçtiğini açıklayacağız. Özür dileyeceğiz."

Margaret şüphesiz Summerton'daki salonda volta atıyor, bir ziyaret için giyiniyor ve evliliğinin üzerinden bir hafta bile geçmeden kocası mazeretlerini sıraladığı için kendini yiyip bitiriyordu. Hawthorne bu görüntüden nefret ediyor ve onun hayal kırıklıklarına katkıda bulunduğu için kendisinden de nefret ediyordu.

"Özürlerimizi ona bizzat iletebiliriz," dedi Oak, gözlerini ağaçların arasından tarlaya dönen bir arabaya .

Dizginler Margaret'in elindeydi ve duruşundan geç kalan kocalar konusunda da konuşmaya hazır olduğu anlaşıyordu.

"Devrilen arabayı açıkla," dedi Valerian. "Bunun kaçıp gidebileceğin bir sorun olmadığını görmeli."

"Ve yağmur bulutları," diye ekledi Oak. "Her geçen dakika daha da yaklaşıyor." Oak ve Valerian geri çekilirken.

"Korkaklar."

Yüz ifadeleri karardı, sonra arkalarını döndüler ve ciddiyetle geri çekildiler.

Thorne arkalarından, "Şu lanet saman arabasını düzeltin," diye seslendi. "Doldurun ve ana gücünüzle samanlığa doğru itin. Bu iş bitene kadar tırpanlamayı bırakın, belki yağmur bizi teğet geçer."

Valerian dönmeden bir kolunu salladı.

"Ve lanet olası savaşı grupları ayırın."

Margaret arabayı doğrudan tarlanın karşısına sürerken bir el daha salladı. Atı durdurdu, böylece kocasıyla arasında sadece bir metre mesafe kaldı.

"Geç kaldın," dedi ve tüm evlilik tarihi boyunca hiçbir eş bu üç kelimeye daha fazla onaylamama sığdırmamıştı.

Daha fazla acı.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve burada her şey cehenneme döndü." Hawthorne'un evliliği de günden güne cehenneme dönüyordu. Bir araba dolusu samanı çekmekte olan çeki ekibi şimdi yığınların arasına atılmış kesilmiş, kurumuş ot yığınlarını atıştırıyordu.

"Atları o kurutulmamış samanlardan uzak tutun!" diye seslendi. "Yoksa gün batımından önce sancılanacaklar."

"Hawthorne, bugün kızları ziyaret edeceğimizi söylemiştin."

Aslında Pazartesi günü, otlar biçilmeye başladıktan sonra Salı günü bir ziyarette bulunacaklarını söylemişti. Dün Margaret'i bugüne ertelemişti.

"Bir bardak su içmek ister misin?" diye sordu, çünkü ona sunacak başka bir şeyi yoktu.

"Çocukları görmek isterim." Dışarıdan sakın görünüyordu, sözleri sakindi ama gözleri farklı bir hikâyeye anlatıyordu.

Onun kalbini kırıyordu, açık ve net. "Ben de onları görmek isterdim ama bazı açılardan bu insanlar benim çocuklarım. Onlara güveniyorum.

ve ben de onlara izin verdim."

Birisi ekibi yeni saman yığınının uzaklaştırırken Margaret ona baktı ve Oak ile Valerian arabanın bir tarafındaki adamları organize etti.

"Bir öğleden sonra buradaki işlerle ilgilenmek için kardeşlerine güvenemez misin Hawthorne?"

"O vagonun kendi tarafında olmasının yarısı kardeşlerim. Riley'ler ve Miller'ların kan davası mesafesine gelmelerinin yarısı, kimsenin inisiyatif almamasının, bunun yerine samanın kendi kendine oluşmasını umarak beklemesinin yarısı."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra gözlerini tarlalara dikti. "Seni hayal kırıklığına uğrattılar. Anlıyorum."

"Bundan daha fazlası," dedi Hawthorne, bir sineği sallayarak.

"Durumumuzu biliyorlar ve bunu dikkate almıyorlar. Kendi kardeşlerimden daha iyisini beklerdim." Hawthorne'un yüksek sesle dile getirmek istemediği asıl duygu *ihanetti*. "Sıcak beni sinirli yapıyor."

Sinirli olmanın da ötesinde. Birkaç dönüm saman için kafa göz yarmaya, küfretmeye ve hepsine cehenneme gitmelerini söylemeye hazır mısın?

Margaret dizginleri eline alarak, "Burada sana ihtiyaç var," dedi. "Anlıyorum. Summerfield'i kendim ziyaret edeceğim."

Ona sitem etmeyecek, azarlamayacak ya da yalvarmayacaktı ve onun için tehlikede olan şey bir yük samandan çok daha değerliydi. Valerian ve Oak'ın anlayışsızlığı ihanet boyutuna ulaşırsa, Margaret sözünü tutmayan bir kocaya karşı ne hissediyor olmalıydı?

Adamlar bir bağırış ve gürültüyle arabayı düzelttiklerinde, sıcak esinti dökülen yükü daha da uzaklaştırdı. Bazıları gevşek samanları çatallamaya başlarken, diğerleri Valerian'ın tırmıklama işine geri dönmeleri yönündeki talimatına kulak verdi.

Ne yapacaklarını biliyorlardı, sadece yapmadan önce birinin onları rahatlatmasını istiyorlardı.

"Margaret, yolda yağmur kokusu alıyor musun?" Hawthorne sordu.

Bir an için gözlerini kapattı. "Yağmur değil, sadece nem. Bir saat sonra size farklı bir cevap verebilirim ama şu anda yolda yağmur yok. Neden?"

"Çünkü Summerfield'a giderken sırlıslıkla olmamızı istemem." Kovayı ve kepçeyi iki yığının arasına bırakarak arabaya tırmandı.

Margaret dizginleri elinde tutarak bir süre oturdu. "Zaman ayırabileceğinden emin misin?"

"Eminim sen benden daha bilgeydin. Bana yeni ailemle eskisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam bununla nasıl başa çıkacağımı sormuştun. Seni ve kızları seçiyorum, Margaret. Eğer kardeşlerim ve komşularım bir öğleden sonra bensiz idare edemezlerse, onlara yardım etmemiş, kendi yeteneklerini geliştirmelerine engel olmuş olurum."

Belki de bu durumu abartmaktı, belki de mesele alışkanlıkların oluşmasına izin vermektir - Hawthorne'a güvenme ve güvenilme alışkanlığı. Belki de Casriel'in botanik girişimine karşı takındığı mesafeli tavır da benzer bir hatayı düzeltme çabasıydı. Hawthorne felsefi soruları irdelemeyi pek önemsemedi, tek önemseydiği karısının ona sadık olduğunu bilmesiydi.

"Banyo yapman gerekecek," dedi Margaret. "Biraz karakafes merhemine de ihtiyacın olacağını söyleyebilirim."

Sana ihtiyacım var. Thorne bunu söylemek yerine onun yanağını öptü. Şapkalarının kenarları birbirine çarptı ve biri alanın öbür ucundan korna çaldı.

"Bir banyo ve biraz merhem kulağa geliyor."

Oak ve Valerian onların gidişini izlediler ve Hawthorne'a her iki kardeşinin de gülümsediği görüldü. Margaret'in de gülümsediği kesindi, Hawthorne'un da.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bayan Pepper mavi ipek çiçeklerle süslü hasır şapkasını takarken Bancroft, "Umarım ziyaretinizden keyif alıyorsunuzdur," dedi. Çenesinin altında, Bancroft'un dikkatini çeken bir fiyonk bağlama becerisi vardı. Şapkasının kurdelelerinin göğüslerine bu kadar çekici bir şekilde kıvrılması tamamen tesadüf müydü?

Öyle düşünmüyordu. Emily Pepper kadınların zeki olması gerektiği gibi zekiydi, yani bir erkeğin dikkatini nasıl çekeceğini ve ona değer verildiğini nasıl hissettireceğini biliyordu.

Bayan Pepper şemsiyesini kaldırarak, "Dorsetshire çok hoş," diye cevap verdi. "Summerfield çok hoş. Babam sizin mülklerinizden çok hoşlanıyor."

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Kadın önden kapıdan çıktı ve Bancroft onu arka terasa kadar takip etmeden önce manzarayı seyretmek için bir an durdu.

"Yapmamamı tercih ederim," dedi. "Sırlar saklanmak ister ve bu da çaba gerektirir. Hadi gezelim, olur mu?" Bone kurdeleleriyle uyumlu, dantelli mavi bir şekerleme olan şemsiyesini açtı.

Ne moda anlayışı ama.

Bancroft onun koluna girerken, "Bu öyle bir sır değil," dedi. "Hartley'e saman ekiplerini eve en yakın tarlalara taşımasını söyledim çünkü siz ve Bay Pepper'ın, işlerinin başındaki işçileri görmeyi çekici bulacağınızı düşündüm."

Çocuklar kılıçlarını sallayarak mutlu bir görüntü oluşturdular. Bancroft, Hartley'e bir iki şarkının fena olmayacağını söylemişti ama şimdiye kadar kiracılar Bancroft'un sözünü dinlememişlerdi. Belki de saman şarkıları yaramazdı.

"Summerfield ile ilgili her şey büyüleyici," dedi Bayan Pepper. "Örneğin şu çardak, bir hanımefendinin birkaç saatliğine bir kitap ya da eskiz kâğıdıyla kaçması için yalvarıyor. Ben Greta ya da Adriana olsaydım, bebeklerim için orada çay partileri planlardım."

Bancroft o kadar konu arasında yeğenlerinden bahsetmek istemedi. "Bu çift yakın gelecekte bahçemi mahvetmeyecek. Bir hanımefendi gibi davranana kadar fidanlıkta kalacaklar."

Bayan Pepper onun kolunu bıraktı ve mor çiçeklerden oluşan bir saksıyı koklamak için eğildi. "Sümbüllerin her zaman çok tatlı, çok baskın olduğunu düşünmüşümdür ama bunların çok hoş bir kokusu var."

Bu da muhtemelen Margaret'in mirasının bir parçasıydı. Bahçıvanlara ve bahçe görevlilerine aşırı derecede karışmasına izin verilmişti.

"Bunlar sümbül mü? Gözlerin için çok güzel şeyler yapıyorlar, canım."

"Dalkavuk." Bahçenin dibinde, mimari gösterişin altıgen, açık kenarlı küçük bir tapınağı olan çardağa doğru ilerlemeye devam etti. "Rahmetli kız kardeşiniz çocukken kreşe mi kapatılmıştı, Bancroft?"

"Kız kardeşim çok istenen bir kızdı ve tek kızdı. Bebekliğinden itibaren aşırı şımartılmıştı." Charles, kız kardeşleri söz konusu olduğunda sevecen ağabey rolünden hoşlanmıştı ve Bancroft her zaman bazı kritik kardeşlik duygularından mahrum bırakılıp bırakılmadığını merak etmişti. Kardeşler sadece oradaydı -genellikle ebeveyn ilgisinin ve kaynaklarının alıyorlardı. Kardeşler pek de yararlı değildi ve insanın isteklerini zorlaştırma eğilimindeydiler.

"Sen ve kardeşin kreşe mi kapatıldınız?"

Bunların ne önemi vardı ki? "Kitaplarımla oldukça fazla zaman geçirdim. Charles varisti, en yaşlısı ve en sevileniydi. Charles ve babam sık sık birlikte gezerdi, Charles ayinlerde annemle babamın arasında otururdu ve Charles devlet okuluna giderdi.

iki yıl üniversite okudu." Anlaşıldığı üzere tam bir fon ve ilgi israfı.

"Sen zırvalayan bir öğretmenle uğraşırken, seni zavallı şey." Kadın çardağa çıkan basamakları çıktı ve Bancroft'un aklına belki de - muhtemelen? Belki?- kadının onu bir öpücük çalmaya davet ettiği geldi.

Şimdiye kadar yapmamıştı. Dün kış bahçesinde çok yaklaşıp ama sonra Greta saksıdaki eğreltiotunun arkasından çıkmış ve Bayan Pepper çocuğun sevimli, sessiz tavrına hayran kalmıştı.

"Burası oyuncak bebeklerin çay partisi için mükemmel bir yer," dedi Bayan Pepper, omzuna dayadığı şemsiyesiyle dönerek. "Acaba bu köğkün inÇa edilme amacı da bu olabilir mi? Bu öğleden sonra kızları bebekleriyle birlikte buraya getirmeliyim. Eminim kreş personeli görevlerine ara vermekten memnun olacaktır."

İçeriye çevreleyen minderli banklardan birine yerleşti. "Benimle otur, Bancroft. Bana çocukluğundan biraz daha bahset." Minderleri okşadı ve şemsiyesini kapattı.

Hemen onun yanına indi. "Çocukluğum olağanüstü ve mutlu geçti. Charles okula gitmediği için toprakla iç içe yaşadım. Babamı ve kâhyasını her yerde takip ettim, kiracıları geniş bir aile gibi tanıdım ve bu güzel mülkün kardeşime destek olabileceğim günü özlemle bekledim."

Bancroft'un çocukluğu tam bir sefaletti. Hiçbir zaman Charles kadar önemli ya da kız kardeşleri kadar değerli olamadığı için, uyuşuk öğretmenlerin yanına gönderilmişti. Mahallenin delikanlıları statüsünden dolayı onunla alay etmiş, o olgunlaştıkça da mahallenin kızları para kazanma umuduyla onunla flört etmişlerdi.

Hepsi de cahil hödüklerdi. En büyük zevkleri pazar günleri meydanda dolaşıp etli turtaları ağızlarına tıkıştırmak olan hödükler. Bancroft'un birlikte dostça iskambil oynayarak vakit geçirdiği kasabalı beyefendilerden çok farklıydılar.

"Ne kadar güzel bir şey olmalı," dedi Bayan Pepper, "hayatta doğduğun amacı bulmak. Summerfield senin için bu, değil mi?"

Bancroft onun elini tuttu. "Hayır dersem, beni bir sahtekar olarak tanıyacaksınız. Eğer evet dersem, o zaman çok mütevazı bir

Sadece tarlalarım ile ilgilenmek, kiracılarımla ve komşularımla benimle birlikte geliştiğini görmek, mutlu bir evi yönetmek. Aslında, daha fazlasını arzuluyorum."

O an, çalınmış bir öpücüğün ötesinde jestler için potansiyel barındırıyordu. Ilık esinti, altın güneş ışığı, çiçek ve kesilmiş çimen kokuları bir araya gelerek mükemmel bir romantik fırsat yaratmıştı. Bayan Pepper onun niyetini anlamış gibiydi, çünkü parmaklarını onunkilerin etrafında birleştirdi, bakışları ciddiydi.

"Bir adam, tarlalarını ekip biçerek ve komşularının dostane toplumunun tadını çıkararak mutlu bir yaşam sürmekten başka ne isteyebilir ki Bancroft?"

Bancroft daha yakına eğildi ve Bayan Pepper hâlâ bakışlarını onun üzerinde tutuyordu. "Summerfield çok güzel ama tek bir adam için çok büyük bir ev."

"Ah, ama artık günlerinize neşe katacak yeğenleriniz var. Yine de teyzelerinin onların neşesini kaçırmalarına izin verildiğini görebiliyorum. Onları kanatlarının altına almakta haklıydın, Bancroft. Yakında senin gözetiminde çiçek açacaklar ve kahkahaları neşene neşe katacak."

Elinden gelse yapmazdı. Avukatlarına çok fazla ücret talep etmeyen ya da aşırı eğitimli kızlar yetiştirmekle övünmeyen yatılı okullar hakkında sorular göndermişti bile. Başkente kısa bir ziyaret bile bir adamın masraflarını ve şeref borçlarını ödemesine neden oluyordu ve bir çift yeğenin üzerine titremek Bancroft'un bütçesinde yoktu.

"Kızların Margaret'le geçirdiği yıllar şüphesiz çok yıpratıcı olmuştur. Ama bana arzularınızdan bahsetmeyecek misiniz? Sizin gibi duyarlı, güzel ve bilge bir genç hanımın henüz gerçekleşmemiş birkaç hayali vardır herhalde?" Adam kızın elini okşadı ve eldiven giymelerine rağmen kız bu okşamayı hissetmek zorunda kaldı.

"Çocukları severim."

Bancroft asla paylaşmayacak olsa da umut verici bir itiraf. Oğullarıyla gurur duyuyordu ama onlar da gürültücü ve haşarı çocuklardı.

"Ve?"

"Belli ki siz de çocuklara değer veriyorsunuz, yoksa yeğenlerinize karşı bu kadar özenli davranmazdınız. Summerfield'a bu kadar iyi bakarken geleceği de göz önünde bulundurduğunuzdan emin misiniz?"

Bancroft'un Bayan Pepper'ı gördüğünden beri içinde beslediği umut, onun kendisinden bir teklif koparmaya kararlı olduğuna dair somut bir duyguya dönüştü. Fingirdek, sevgili, çekici, *iyi giyimli*, son derece açık bir fingirdek.

Bancroft tek dizinin üzerine çökmenin akıllıca olup olmadığını tartışırken terastan gelen bir bağırış araya girdi.

"Kaptan! Kaptan, gel! Seni yaramaz köpek! Utanç için. Şimdi gel!"

Bayan Pepper elini Bancroft'un elinden çekerek, "Ah, bu Adriana ve köpeği," dedi. "Bir taşra beyinin soluk soluğa köpeklerden oluşan alayından yoksun olmana şaşıyorum, Bancroft. Soylu bir arkadaşlığından çok hoşlanıyorum. Çocukları selamlayalım, olur mu?"

Merdivenlerden iniyor, Bancroft'un selamlamak istemediği kızlara el sallıyordu. En ufak bir şekilde ve köpeğe karşı duyguları tüm küfür sınırlarını aştı. Yine de en nazik gülümsemesini takındı, Bayan Pepper'a yetişti ve onu kolundan tuttu.

MARGARET, Hawthorne'a gerçeği -kızlar hakkında, Charles'la evlenmesine neden olan bütün o karmaşa hakkında- anlatmak için kendini zorlamıştı ama Hawthorne, arabayı Summerton'ın arabasının dibine sürmeden önce uyuyakalmıştı. Önünde haftalarca sürecektir saman toplama işi olmasına rağmen küvette de uyuyakalmıştı. Kocasına hiç kimse düzenli bir temponun her işe koşturmaktan çok daha iyi olduğunu söylememiş miydi?

Margaret arabayı Summerfield kapı direklerine giden yola çevirdi. "Eğer yoluma çıkarsa, efendi kardeşinize bir çift sözüm olacak."

"İkimiz de olacağız. Son zamanlarda çok meşgul ama kontesine yaltaklanmayı bırakmasını beklersem hepimiz yaşlı olacağız."

"Karakafes merhemi güneş yanıklarına iyi geldi mi?" Koku Summerton'dan buraya kadar onlara eşlik etmişti.

" oldu. Teşekkür . Bu ziyaret için emirlerim nelerdir?"

Margaret, Hawthorne'un ruh halini okuyamıyordu. Bu zorunluluğa içerlediyse bile bunu iyi saklıyordu. Çocukları özlediğini söylemişti ve Margaret ona inanmıştı. Onları kesinlikle özlemişti ve iki uzun saman günü boyunca Hawthorne'u da özlemişti.

"Kendime verdiğim emirler," dedi Margaret, atı , "ağlamamak. Neşeli ve sakin olacağım. Çocukları gördüğüme sevindim elbette ama... üzölmeyeceğim." Üzüntü, Bancroft'un notunu okuduğundan beri yaşadığı hayal kırıklığı, keder, öfke ve endişeyi anlatmaya yetmiyordu.

"Neşeli ve sakin." Hawthorne, sanki şimdi mendiline ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi dizginleri ondan aldı. "Bu, ot biçmenin başlangıcındaki halime benziyor. Ayrıca kuzulama, taylama, kırkma, ekim, hasat, çitleme, buzağılama, ağıla alma..."

"Zor, değil mi?" Margaret gözlerini keten beziyle silerken şöyle dedi. "Her zaman neşeli ve sakin olmak."

Hawthorne dizginleri bir eline geçirdi ve bir kolunu onun beline doladı. "Onları çok özlüyorsun."

Muhtemelen cevabı belli olduğu için sorusuna cevap vermemişti.

"Elbette onları özlüyorum ama daha da önemlisi onlar için endişeleniyorum. Bancroft çocuk bakımı konusunda hiçbir şey bilmiyor, bu Bayan Pepper denen kişi daha da az şey biliyor ve kızlar zor olabilir. Kaptan'ı onlarla bıraktığınıza sevindim."

"Köpeği gezdirmeleri gerekiyorsa, günde birkaç kez dışarı çıkıyorlar demektir. Çocukları kaçırmak istiyorsunuz, değil mi?"

Dürüst ve özel bir sohbetin ortasında bile Hawthorne'un havası biraz mesafeliydi. "Neden ?"

"Çünkü onları kaçırmak istiyorum. Lanet olası Bancroft ne yaptığını çok iyi biliyordu, otlar biçilmeye başladığında çocukları kaçırdı ve ben de bunu yanına bıraktım."

"yanına kâr kalmasına izin verdik."

Hawthorne ona şöyle bir baktı, sonra atı tekrar tırısa kaldırdı. "Kızları çalmasının yanına kâr kalmasına izin *vermemizin* bir nedeni var mı?"

Dikkatlice tarafsız bir soru. Margaret gerçeğin sadece yarısını söyleyebildi. "Bize tuzak kurdu. Yasalar ona karşı değil ve eğer Bayan Pepper'la evlenecekse, çocuklar onu tanımalı."

"Onu, Bayan Bancroft Summerfield olmanın yükünü üstlendikten sonra tanıyabilirler, tabii o kadar akıldan yoksun olduğunu varsayarsak." Hawthorne arabayı Summerfield yoluna çevirdi. "Bu ziyareti dört gözle mi bekliyorsun yoksa korkuyor musun?"

"İkisi de. Ya burayı seviyorlarsa Hawthorne? Bancroft büyüleyici olabilir." Margaret'in en büyük korkusu çocukların soğuk ve uzak kuzeydeki sefil bir okula gönderilmeleri miydi, yoksa Bancroft'un sevecenlik numaralarına kanmaları mı?

"Onlara bundan daha fazla kredi ver, Margaret. Onları kimin sevdiğini ve kimin kendi çıkarı için şov yaptığını biliyorlar."

"Bu ziyaretle ilgili emirlerinizi sormuştunuz." Margaret yüzünü Hawthorne'un omzuna döndü ve onu derin derin kokladı. Lavanta, karakafes otu, bir parça lanolin, çayır otları... hepsi güzel şeyler ve hepsi o. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Bana gerçeği hatırlatıyorsun, neyin önemli olduğunu hatırlatıyorsun. Ot biçmek de önemli Hawthorne, bunu biliyorum. Sadece... burada olmam gerekiyordu."

"Ot biçmek önemli," dedi atı Summerfield cephesinin önündeki dairesel yola doğru yönlendirirken, "ama kocan olmak daha önemli. Bunu bana hatırlatmak zorunda kaldığın için üzgünüm ve gelecekte daha iyisini yapmaya çalışacağım. Bunu yapacağımı biliyorsun."

Özrü o kadar içtendi ve o kadar hoş karşılanmıştı ki Margaret'in kendini hem rahatlamış hem de suçlu hissetmesine neden oldu. "Ne yapardın?"

"Onları kaçırsın. Aslında bundan hoşlanabilirim. Sakin, neşeli gülümsemeniz iyi durumda mı?"

"Yeterince iyi."

Atı ön kapının önünde durma noktasına getirdi. "Benimki de öyle. Bayan Dorning, ziyaret başlasın."

Banyo yapmak, arabada biraz kestirmek ve huzur içinde düşünme fırsatı bulmak Hawthorne'un dengesini düzeltmek için çok işe yaramıştı. Belki de bir süredir

Çok uzun süre güneşte kalmıştı ya da belki de evliliğe alışmak zaman almıştı. Bu faktörler ne olursa olsun, Margaret onu kucağına aldığına, kabarcıklarına ve güneş yanıklarına merhem sürdüğüne, düzgün bir yemek yemeye zorladığına ve temiz giysiler giydirdiğine göre artık Bancroft Summerfield sorununa odaklanabilirdi.

Adam bir çobanın osuruğuna degecek bir mülkü idare edemezdi. Tırpan için fazlasıyla hazır olan tarlalar hâlâ duruyordu, evin yakınındaki daha kısa bir ürün ise hasat ediliyordu. Malikânenin yakınındaki bir koyun sürüsü henüz kırılmamıştı ve hayvanlar sıcakta perişan haldeydi. Çitlerin bir tarafı boyanmıştı, yani arabaya bakan tarafı; bu da tahtaların daha çabuk eğrilmesine neden oluyordu.

Hawthorne karısını konserden indirdi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğer Bancroft bir mülkü yönetmekte, görünüşü idare etmekte olduğu kadar iyi olsaydı, Summerfield para içinde yüzerdi."

"Buraya her geldiğimde gördüklerim karşısında biraz daha üzülüyorum," diye yanıtladı Margaret. "Eğer manşetlerde eskiyen bir şey yoksa, ya yollarda çukurlar var ya da pencereler camlanmayı geciktirmiş. Charles burası için artık umutsuzluğa kapılırdı."

Summerfield uzaktan bakıldığında eski, görkemli bir ev gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa üç katlı gri kireçtaşı -Chilmark- hafif bir yükseltinin üzerinde gururla duruyordu. Yolun iki yanında ıhlamur ağaçları vardı ve ağaçların iki yanında da otlaklar uzanıyordu. Birinci ve ikinci kattaki pencereler beyaz renkte kesilmiş, üçüncü kat ise çatı katıyla kaplanmış gibi görünüyordu. Ön teras araba yolunun üzerine yükseltilmişti ve düzenli aralıklarla yerleştirilmiş kırmızı salvia vazoları ile cephe boyunca uzanıyordu.

"Böyle büyük bir eve sahip olmayı özlüyor musun?" Hawthorne ön kapıya vurarak sordu.

"Charles ve ben çoğunlukla Summertown'da yaşıyorduk, daha az merdivenimiz vardı. Burayı özlemiyorum ve çocuk yetiştirmek için Summertown'dan daha iyi bir yer olduğunu düşünmüyorum."

Hizmetçi onları aile salonuna götürdüğünde Hawthorne, "Kaptan'ı duyuyorum," dedi. "Eğer Kaptan bahçedeyse, çocuklar da orada olacaklardır. Bayan Dorning ve ben çocuklara katılacağız."

Hizmetçi, "Bay Summerfield da bahçede," dedi, "Bayan Pepper da öyle. Bay Pepper üst katta mektuplarının başında, ama ona misafirlerinin geldiğini haber vereceğiz."

Hizmetçi reverans yaparak geri çekildi.

"Sakin ol ve neşeli," Margaret dedi,
bakıyor Gergin ve kararlı.

"Bir önerim var," dedi Hawthorne, onu kollarının arasına çekerek.

"Önerin Uzakta, özellikle Eğer o içerir
adam kaçırma küçük çocuklar."

Hawthorne onun alnından öptü. "Bölüşelim ve fethedelim." Margaret başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

MARGARET'İN GÖRÜŞÜNE GÖRE, çocuklar Fenny'nin deyimiyle başa çıkıyorlardı. Adriana tek ayağının üzerinde zıplayarak bahçeyi boydan boya geçti. Greta iki kelimeden fazla konuşmamıştı. Hawthorne ona saatini uzattığında, sanki saatin tik takları sonsuz mutluluğun sırrını veriyormuş gibi kulağına bastırmıştı.

Fenny Adriana'nın peşinden , köpek de Ambers gibi Greta'nın yanından ayrılmıyordu. Hawthorne karşı çıksa da Margaret bir elinden Adriana'yı, diğerinden Greta'yı tutup arabaya atlamak için can atıyordu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Dorning," dedi Bayan Emily Pepper, Adriana dönüş yolunda zıplayarak yürüyüş yoluna çıkarken. "Tanrım, bu çocuğun etkileyici bir dayanıklılığı var."

Margaret, "Kızlar hava güzel olduğunda her günün bir kısmını dışarıda geçirmeye alışkınlar," diye cevap verdi. "Gün ışığı morallerine iyi geliyor ve istedikleri gibi hareket edebilecekleri bir saatleri olursa - tabii ki sınırlar dahilinde - derslerine daha iyi adapte oluyorlar."

Bayan Pepper kapattı ve zıplayarak geçen Adriana'ya uzattı. "Teyzen ve ben çardakta sohbet ederken sen de kardeşini ."

Adriana önce şemsiyeye, sonra Margaret'e baktı.

"İyi fikir," dedi Margaret, Bayan Pepper'la çene çalmak yerine kızlarla bahçeleri keşfetmeyi tercih ettiğinde. "Bayan Pepper'a ne diyorsunuz?"

"Teşekkür ederim, Bayan Pepper!" Adriana şemsiyeyi salladı ve Greta'nın bankına doğru zıpladı. "Bayan Pepper bana bir mızrak verdi! Eski şövalyeler gibi mızrak dövüşü yapabiliriz Greta ve Kaptan da bizim asil atımız olabilir!"

"Eskiden benim de böyle bir hayal gücüm vardı," dedi Bayan Pepper. "Belki de çok fazla kardeşi olmayan çocuklar, oyun arkadaşı eksikliğini telafi etmek için maceralar icat etme becerisi geliştiriyorlardır."

Genç kadının kokusu, yaşıtı birçok kadının kullandığı aşırı tatlı gül suyu ya da neroli kokusu değildi. Bu kokular bir liman topunun tüm inceliklerine sahipti ve diğer tüm rakiplerinin üzerinde katıksız bir etki gücüyle patlıyordu.

Seçtiği koku limonlu başlayıp sıcak baharatlarla harmanlanıyordu, tıpkı yağmurlu bir günde bir tutam balla iyi giden bir tisane gibi. Margaret bu kokuyu sevdi ama kadından hoşlanmak istemiyordu.

"Ben tek çocuktum," dedi Margaret, "ve genç yaşta yaşlı akrabalarımın yanına katıldım. Çoğu zaman tek başıma Shire'in büyük bölümünü dolaşmama izin verilirdi. Bu da hayal gücümü meşgul etmek için yeterliydi."

Çardağa ulaşmışlardı; Charles'ın babasının, çocuklarının güzel günlerde korsancılık, şövalyecilik ve başka ne isterlerse oynayabilmeleri için inşa ettiği bir yapı. Charles hastalığı ilerledikçe bu anıları acı verici bulmaya başlamıştı.

"Bu zamanı yeğenlerinizle geçirmeyi tercih edersiniz, değil mi?" Bayan Pepper sordu.

Bu genç bayan Greta ve Adriana'nın hayatında bir anne figürü olabilirdi. Margaret onu gücendirmek istemiyordu ama gizlenmenin de bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

"Onları çok özleyorum. Onlara beni de özlemeleri gerektiğini söylememeye çalışıyorum ama benim bir parçam..." Margaret'in bir parçası günlerdir ağlıyordu. "Bana bir söz verin, Bayan Pepper."

Bayan Pepper ardağın basamaklarına oturdu; çocukları görebilecekleri bir tnekti bu. Margaret onun yanındaki yere oturdu.

"Ben kolay kolay söz vermem, Bayan Dorning."

"Onları hafife alarak da istemiyorum, ama çocuklar söz konusu olduğunda hiç gurur duymuyorum. Eğer Bancroft'un evine katılırsan, lütfen yeğenlerime iyi bak. Onlara iyi bakın. Onlar harika çocuklar ve hayat onlar için kolay olmadı. nce ailelerini, sonra da Charles Amcalarını kaybettiler. Bancroft onları Şimdi Summerton'dan alacak ve eminim ki siz buna layıksınız ama onlar küçük kızlar ve yeni bir deėiŐikliėe alışmak için zamana ihtiyaçları olacak."

Adriana bir eliyle Greta'yı tutarken diğer eliyle de Şemsiyeyi salladı. Kaptan da onlarla birlikte bahçede ilerlerken Adriana, "*A moi, Ővalyelerim! A moi!*"

"Şövalyeler!" Margaret bağırdı. "*Ővalyelerim!*"

Adriana ığlığı aldı, Kaptan havladı ve Bayan Pepper'ın ifadesini okumak zordu.

"ocuklara saat başı Kutsal Kitap ezberleten kurumuş bir ihtiyar değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Pardon?"

"Bancroft kendini, kızları dul teyzelerinin eksantrik düşünceleri yüzünden angarya çalışmaya mahkum edildikleri izbe bir çatı katından kurtaran kişi olarak resmediyor."

"Bu hafta henüz kreŐi ziyaret etmemiş olan Bancroft mu?"

Bayan Pepper'ın gülümsemesi hafifti. "Aynı Bancroft, ben onları fark etmesi için ısrar ettiğimde onlardan saklanıyor. Çocukları severim Bayan Dorning ve Bancroft onlara zengin bir toprak sahibinin evindeki statüyü sunabilir. Onun hizmetçileri, Londra bağlantıları ve geniş arazileri var, oysa anladığım kadarıyla siz aslında kendi mülkü olmayan bir kâhya ile evlisiniz ve gösterişli bir çiftlikte yaşıyorsunuz."

Greta Şemsiyeyi kullanma sırasını aldı, ancak onu bir mızraktan çok bir mızrak gibi kullandı.

"Bancroft size iftliğimin iyi kira ödeyen birkaç kiracısı olduğunu ve Hawthorne'umun bir ailenin oğlu olduğunu söylemeyi ihmal mi etti?"

Kont mu? Bancroft'tan çok daha fazla araziyi yönetiyor ve sanırım kardeşi Valerian'ı tanıyor olabilirsiniz."

Bayan Pepper'ın soğukkanlılığı kayboldu. "Valerian Dorning? Bir bağlantı olduğunu düşünmüştüm ama biraz uzakta. Galler'deki tüm Jones'ların ya da Cornwall'daki tüm Trengrous'ların akraba olabileceği gibi."

"Hawthorne ve Valerian kardeşler. Tüm kardeşlerin botanik isimleri var ve Summerfield'in aksine Dorning malikanesi iyi yönetiliyor."

"Ancak idarecilik Summerfield'a sahip olmakla kıyaslanamaz. Kızlara Bancroft'un sunamayacağı ne sunabilirsin?" Sadece çocuğu olmayan bir kadın böyle bir soru sorabilirdi.

"Sevgiler, Bayan Pepper. O kızları ruhumun derinliklerine kadar seviyorum. Dünyadaki tüm hizmetçiler ve Londra bağlantıları, sevgisiz büyütülen bir çocuk için teselli olamaz."

"Belki ben de onları sevebilirim."

"Eğer aşkınız sadece bir belki ise, bu yeterince iyi değildir. Özellikle de Bancroft amcaları olduğu yıllar boyunca onları hiç sevmemiş ve sadece servetlerinin kontrolünü ele geçirmeye çalışmışsa."

Bayan Pepper bonesini çıkardı ve yüzünü güneşe çevirdi, genç bir hanımefendinin asla yapmaması gereken bir şeydi bu. "Summerfield Bancroft'un elinde. Çocuklardan çalmasına gerek yok, yoksa benim algılarım mı yanlış?"

Margaret, Bayan Pepper'ın algılarının zeki ve iyi korunmuş olduğundan şüpheleniyordu. Yine de Hawthorne bir strateji geliştirmişti ve şu ana kadar yaklaşımı işe yarıyordu.

"Muhafazanın ne olduğunu anlıyor musunuz, Bayan Pepper?"

"Daha önce ortak kullanımda olsa bile, bir mülke bağlı arazinin çitle çevrilmesi. Arazi, sahibi tarafından daha iyi yönetilebilir, ancak araziye erişimini kaybedenler için sonuçlar ağır olur."

"Sonuçların yıkıcı olduğunu hem Bancroft'un babası hem de kardeşi fark etti ve Summerfield'in ortak arazisinin sadece bir kısmını çitle çevirdiler. Çitle çevirmek de çok pahalıdır ve önemli miktarda malzeme ve işçilik gerektirir. Charles, babasının çitlemelerinden kaynaklanan borcu zar zor ödemişti ki, Bancroft

miras kaldı ve daha fazla çitlemeye başladı. Mirasla birlikte başka borçlar da geldi ve Bancroft iyi idare edemedi."

Bayan Pepper dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Summerfield'in bakımlı olup olmadığını anlayacak kadar kibar sosyetenin taşra evlerinde vakit geçirmedim. Ev tozlu ve cereyanlı görünüyor, hizmetçiler de mutlu olmaktan ziyade telaşlı."

Margaret kendini gerçekleri söylemeye zorladı. Personel üç yıl öncesine göre üçte bir oranında daha azdı. Tarlalar bunca zamandır hiç sürülmemişti. Ürün rotasyonu planı en iyi uygulamaların onlarca yıl gerisindeydi ve Bancroft şalgamı köylülerin mahsulü olarak gördüğü için her kış saman satın almak zorunda kalıyordu. Ev cereyan yapıyordu çünkü pencerelerin düzenli olarak yeniden camlanması gerekiyordu ve Summerfield'daki çiftlik yolları kötü durumdaydı çünkü Bancroft ekim ve hasat arasında drenaj hendeklerini temizleme zahmetine katlanmıyordu.

Buna karşın, Greta ve Adriana'nın avukatlar tarafından yönetilen fonları istikrarlı bir şekilde büyüyordu.

Bayan Pepper da bahçenin öbür ucunda devam eden kuşatmayı izlerken onu dinliyor gibi görünüyordu. Margaret bu konuşmadan iki şey öğrendi. Birincisi, Emily Pepper hiçbir şekilde Bancroft Summerfield'a aşık değildi. Onunla evlenmeyi düşünüyorsa, bunun romantik olmaktan çok pratik nedenleri vardı. İkincisi, Bayan Pepper en azından Greta ve Adriana'ya karşı görevini yerine getirecekti, hatta onları sevmeye bile başlayabilirdi ama her ne kadar bu özlemini gözlerden uzak tutsa da, kendi ailesinin özlemini çekiyordu.

Bayan Pepper'ın babası sonunda arka terasta göründü, ardından yavaşça bahçeye doğru ilerledi. Kaptan onu coşkuyla karşıladı ve tanışma faslı boyunca Bay Pepper'ın yanında kalmak için asil bir at olmayı bıraktı.

Margaret sadece yaşlı adama bakarak Pepper ailesi hakkında birkaç şey daha öğrendi.

Bay Pepper ölüyordu. Bu teşhisi doğrulamak için adamın nefesini koklamasına gerek yoktu. Solgundu ve zayıf bir adama göre yine de gözleri ve elleri şiş görünüyordu. Çok az enerjiyle hareket ediyordu, ve en önemlisi hepsinden , bakışları tutuyordu.

Margaret'in rahmetli kocasında gördüğü cesaret ve teslimiyetin birleşimi.

Emily Pepper'ın babası ağır hastaydı ve Bancroft ona hazır ve sevgiye muhtaç bir aile sunuyordu. Bancroft büyük bir servetin kontrolünü ele geçirecek ve Margaret, Bancroft çocukları kendisine geri vermemeyi seçerse onunla mahkemede mücadele edecek kaynaklardan yoksun kalacaktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Hawthorne, Margaret'le birlikte bu ziyareti bir keşif görevi olarak kullanmalarını önermişti ama her iki kolunun altına bir kız alıp işe koşma dürtüsü Bancroft'un saçmalıklarına odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Bancroft yaratıkların en iğrenç olanıydı, ahlaktan çok serveti olan bir adamdı. Aynı zamanda bir korkaktı, yani planının başarılı olacağından emin olmadıkça çocukları çalmayacaktı.

Summerfield'ın batmakta olduğu, çalışanların efendilerine çok olduğu ve Bayan Pepper'ın evin hanımı olmaktan çok uzak olduğu düşünüldüğünde, Bancroft'un güveni pek anlamlı değildi.

"Biraz konyak mı, Dorning?" diye sordu, aile salonunun büfesine geçerek. "Daha erken olduğunun farkındayım ama bahçede çığlık çığlığa bağırان veletler, bana hançer gibi bakan Margaret ve sadece iki misafir yüzünden kargaşa içinde olan personel yüzünden insanın sinirlerinin yatışması gerekiyor. Öğle yemeğinde içtiğim birkaç kadeh şarap bu zorlu görev için yeterli değildi."

Hawthorne bir kabul etti. "Başarılı bir ."

Bancroft ağzına kadar dolu olan kadehini kaldırdı. "Kelimenin tam anlamıyla başarılı bir çiftçiliğe. Sanırım Bayan Pepper da Bay Pepper gibi Summerfield'dan çok etkilendi."

Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın? "Hoş bir benziyor. Taşra hayatı onun için bir alışma süreci olacak."

"Taşra hayatı mı? Sevgili dostum, eğer teklifimi kabul ederse, sana garanti ederim ki atalarımızın bırakacağız ve zamanımızın çoğunu Londra'da geçireceğiz. Paris'in baharda çok güzel olduğunu ve Lizbon'un da tavsiye edilecek çok şeyi olduğunu duydum."

Brendi muhtemelen personel tarafından sulandırılmıştı. Tağşiş önemsizdi, ancak bağbozumu başlangıçta birinci kalite olmamıştı.

Hawthorne, "Eminim çocuklar döndüğünüzde gezilerinizi dinlemeye bayılacaklar," dedi. "Seyahat ederken onlara düzenli olarak yazmalısın."

"Çocuklara yazmak mı? Onlar kız, Bay Dorning. Belki babanız botanik gezilerindeyken oğullarına ara sıra yazıyordu, ama kızlar tamamen başka bir konu. Avantajlı bir şekilde evlendirilecek yaşa gelene kadar yatılı okullara gönderilebilirler. Bu iş böyle yapılır."

Hawthorne neredeyse dolu olan bardağını tozlu şöminenin üzerine koyarken, Bancroft da kalitesiz bir konyak içti.

"Çok sayıda kız yetiştirdiniz, o halde onların yetiştirilmesi konusunda bir uzman mısınız?"

"Basit bir iş," dedi Bancroft bardağını yeniden doldururken, "ama olması gerekenden daha fazla para gerektiriyor. Her aptal bu kadarını görebilir."

"Bu kadar yük olduklarına göre, onları bize ne zaman geri vermeyi planlıyorsunuz?"

Hawthorne spinetinde bir do majör çaldı -o da tozluydu- ama enstrümanın akordu o kadar bozuktaki sonuç minör oldu. Sol ve Fa majör kulağa aynı derecede sert geliyordu.

"Dorning, seni mantıklı bir adam olarak görüyorum, ancak eş seçimin tartışılır. Dul kadının buzlarını çözmeye çalışırken neden ayaklarının altında bir çift kız olsun istiyorsun?"

Bancroft'un soruyu tamamen reddetmek yerine geçiştirmesi cesaret vericiydi. Margaret'i Hawthorne'un yüzüne karşı aşağılaması ise içten içe sarhoş olduğunu gösteriyordu.

"O bayan benim karım, Summerfield. Diline dikkat et." Hawthorne yumruğunu masaya vurmak isterken yumuşak bir sesle konuştu.

Bancroft'un yüzüne. Yarı sarhoşken bir adamı toza çevirmek sportmence olmadığı gibi, bu durumda iyi bir strateji de değildi.

Bancroft, "Misafir salonundaki piyanoyu akortlu tutuyorum," dedi. "Sadece gösteriş için olan bir enstrümanla uğraşmanın anlamı yok."

"Yani kızlar müzik çalışmalarını misafir salonunda mı yapıyorlar?"

"Kızlar, kızlar, kızlar... Sen onların babası değilsin, Dorning. Onlar için hiçbir şey değilsin ve hakkında çok az şey bildiğin bir meseleden uzak durmanı öneririm. Bu dostça bir tavsiye, dikkate iyi edersin. Müdahale etmek için cesaret edebildiğim kadar bekledim ama görevimi biliyorum. Bu kadınlar neyi tartışıyor olabilir?"

Bahçede Margaret ve Bayan Pepper bir bankı paylaşıyorlardı. Bay Pepper kızlarla sohbet ediyordu, Kaptan da onun yanındaydı. Bayan Fenner ve Ambers başka bir oturuyordu. Ortamın neşeli ve rahat olması gerekirdi ama o bahçede mutlu olan kimse var mıydı?

"Belki de hanımlar modayı tartışıyorlardır. Bayan Pepper'ın kıyafetleri oldukça şık."

"Yaşlı adamın tek çocuğu, büyük bir servetin mirasçısı olacak ve bana karşı çok olumlu bir eğilimi var, Dorning. Kızlara istediğim gibi davranabilirim."

"Yani Bayan Pepper kızlarla istediğiniz gibi ilgilenebilir, ama yeğenlerinizle neden uğraşıyorsunuz? Margaret onları seviyor, onlara çok iyi bakıyor ve benim de bazı bağlantılarım yok değil."

Bancroft'un ikinci porsiyon konyağının yarısı çoktan bitmişti. Ya sinirlerini yatıştırmak için aşırı önlemler alıyordu ya da hedeflerine aşırı güveniyordu.

"O kızları kurtarmak benim görevimdi, Dorning. Onları Summerton'dan uzaklaştırdığım için kalpsiz olduğumu düşünebilirsiniz ama Margaret'in gözetiminde kimse güvende değil. Kendini çok iyi bir şifacı sanıyor, ya da öyleydi, ama bu konuda alçakgönüllülüğü öğrendi. Zavallı Charles'ı onun öldürdüğünü biliyor muydun?"

Hayır, yapmamıştı ama Bancroft'un zehrini servis ederkenki neşesi dehşet vericiydi. "Bu ciddi bir suçlama. Lütfen kendinizi açıklayın."

"Gerçekten de ciddi ve cinayetin zaman aşımı süresi bir süre daha dolmayacak, değil mi? Onu şarlatanlığıyla zehirledi. Zavallı adamın kalbi kötüydü. Londra'daki en iyi doktorlar durumunun ümitsiz olduğunu söyledi. Eve gidip işlerini yoluna koymasını, çünkü sonunun yaklaştığını söylediler. Onun yerine Margaret'le evlendi. Sonra vasiyetini değiştirdi ve benim olması gereken şey üç uzun yıl sonra bir sürü değersiz kadına gitti."

Bancroft'un konuşması bazı soruları yanıtlarken da gündeme getirdi. "Summerfield House'un tamamına sahipsiniz, oysa küçük bir evlat olarak bu mirasın size ait olacağı asla garanti değildi."

Bancroft eliyle içkisini işaret ederek konyağı parmak eklemlerinin üzerine döktü. "Benim kanlı bir

O zavallı çocuklar her yıl ihtiyaç duyacaklarından daha büyük meblağlar için düzenli faiz biriktirirken, bir sürü lanet borç. Bu adil değil ve bir katil yeğenlerimi benden daha iyi etkilediğini iddia ediyor."

Yani Bancroft sadece açgözlü değil, kendisine zarar verecek hiçbir şey yapmamış kadınlara karşı da intikamcıydı.

Ne büyüleyici. Margaret yıllarca Bancroft'un suçlamalarına dayanmış, kızlarını huzurlu ve sevgi dolu bir evde büyütmüş ve Bancroft'tan hesap sormaktansa tıp hakkında bildiği her şeyi bir kenara bırakmıştı.

Thorne, Bancroft'a mendilini uzattı. "Bu ilginç bir hikâye ama inanmam için ayrıntılar gerekiyor. Charles tam olarak nasıl öldü?"

Bancroft elini Thorne'un keten beziyle sildi. "Gördüğüm kadarıyla şimdi dikkatini . Margaret'le evlendiğin için seni suçlamıyorum - yeterince güzel bir kız ve küçük oğullar olabildiğince iyi geçinmeli- ama iksir ve tentür konusunda dikkatli ol. Charles ona güvenirdi, o lanet kaynatma üzerine yemin ederdi. Çiçeklerden yapıldı. Yüksükotu, gülhatmi ya da onun gibi bir şey. İğrenç bir şey.

"Charles burada, Summerfield'daydı," devam etti Bancroft, "evi yeni kiracılar için düzene sokuyor ya da evlendiği harpiden birkaç günlüğüne uzaklaşıyordu. Durumu iyi değildi, ben de ona sihirli iksirinden biraz verdim, ama işe yaramadı. Biraz daha verdim ve o da

Daha da kötüleşti, ben de ona daha fazla verdim... Uşak sabah onu uyandırmak için içeri girdi ve gitmişti. İlaçlar -tabiri caizse- onu öldürmüştü, buna şüphe yok."

Bu üzücü hatıra, Bancroft'un konyağının geri kalanını tüketmesini gerektirmiş gibi görünüyor.

Hawthorne, şiddetli dürtülere karşı bir tür tonik olarak bahçedeki sahneye odaklanmasını sağladı. Hayır, şiddetli dürtüler değil, onurlu dürtüler. Bu dürtülerle harekete geçmeden önce Margaret'le gerçekleri ve stratejiyi teyit etmek istiyordu.

Hawthorne, "Bu olaylar dizisini kendinize sakladınız," dedi. "Neden Charles'ın ölümü sırasında suçlamada bulunmadınız?"

"Kederliydim, Dorning. Üzüntüden kahrolmuştum. Kendi gözlerimin kanıtına inanmak istemedim. Bir kadının, sağlığının yerinde olduğunu bildiği bir adamla evlenip sonra da onu öldürmesi... Gotik romanlardan fırlamış hüzünlü bir hikâye bu, insanın tek kardeşinin hayatını söndürmesini bekleyeceği bir dram değil. Ayrıca insan evine skandal getirmek de istemez. Doktorlar ölüm nedeni üzerinde tartışmayı bitirene kadar, kim bilir mirasıma ne olacaktı? Kançılara tüm mirası sonsuza kadar bağlayabilirdi."

"Göz korkutucu bir beklenti." Muhtemelen yıllardır beklentileri üzerinden ticaret yapan bir varis için.

"Çocukların neden Margaret'in evinde yetiştirilemeyeceğini anlıyor musun?" Bancroft sordu. "Onlar için elimden geleni yapmalıyım..."

Hawthorne'un gördüğü şey, kendini kandırma, açgözlülük ve öğle vakti sarhoş olmuş bir adamdı. "Ve sen de kızları kurtarmak için Bayan Pepper'ın elini ve servetini kazanmana yardım edebilecekleri zamanı ayarladın."

Bancroft içkisine gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Talih cüretkârlardan yanadır ve Charles'ın vasiyeti durumu gereksiz yere karmaşık hale getirdi ama artık her şey olması gerektiği gibi."

"Tam olarak değil," dedi Hawthorne. "Ama yakında. Bir konyak daha içelim, sonra da çocuklarla vedalaşayım."

"Bunun yolunu bulacağını biliyordum. Margaret küçük suçlamalarından ayrıldığı için homurdanacak, bu yüzden onu bir şeyle oyalamanızı öneririm.

Bir ya da iki bebeği var ve bu konudaki otoritemi engellemeye çalışırsa alacağı riski ona hatırlatmaktan zarar gelmez. Charles'ın ona karşı hiç sert davranmadığını itiraf etmekten üzüntü duyuyorum - bu sizin düzeltebileceğiniz bir ihmal, hmm?"

Hawthorne, "Margaret sizi tekrar çağırmanız için ısrar edecek," dedi. "Cuma uygun. Belki o zamana kadar siz ve Bayan Pepper bir anlaşmaya varmış olursunuz."

"Bu mutlu düşünceye içelim, olur mu?"

"Bana yok," dedi Hawthorne, "ama ben bahçede aileme katılırken siz de buyurun. Bizi uğurlamanıza gerek yok ve hafta sonunda dönmemizi bekleyin."

Hawthorne'un önce çocukları kaçırmadığını varsayarsak.

MARGARET'in sakin neşesi her an biraz daha azalıyordu. Çocuklar, Bayan Pepper gibi onunla ve Hawthorne'la birlikte ön tarafa doğru yürümüşlerdi. Bancroft, hayırsever bir takdir sayesinde, ortalıkta görünmüyordu. Ambers ve Bayan Fenner bir düzine metre ötede Bayan Pepper'la sohbet ederek bekliyordı.

"Siz gittikten sonra size yazacağız," dedi Adriana. "Size bugün yazacaktık ama sonra siz ziyaret ettiniz."

"," diye mırıldandı Greta.

"Öyle miydin?" Hawthorne Greta'yı kucağına alarak sordu. "On iki mil koşmak için büyük bir mesafe. Yolunuzu nasıl bulabilirdiniz ki?"

Greta onun omzuna sarıldı, bu Margaret'in o güne kadar gördüğü en sevimli ve en yürek parçalayıcı manzara olmalıydı.

"Kaptan yolu biliyor," dedi Greta. "Onu da yanımıza alır ve botlarımızı giyerdik."

"Kahvaltıdan kalan tostumuzu ve reçelimizi sakladık," diye ekledi Adriana. "Bayan Pepper iyi biri ama Amca..."

"Kötü kokuyor," dedi Greta. "Nefesi kokuyor. Kıyafetleri kokuyor. Ondandır hoşlanmıyorum."

"Bayan Pepper etraftayken çok güler yüzlü ve tatlı davranıyor ama sonra şöyle yapıyor,"-Adriana eliyle bir kışkırtma hareketi yaptı-"Bayan Pepper arkasını döndüğünde Fenny bizi kreşe geri götürüyor. Sadece Kaptan'ın yürüyüşe ihtiyacı olduğunda dışarı çıkabiliyoruz."

"Eve gitmek istiyoruz," dedi Greta. "Hemen eve gitmek istiyoruz."

Bu özel ses tonu, *şimdi* kelimesine yapılan bu vurgu, büyük bir öfke nöbetinin habercisi olabilirdi. Margaret cevapları sıraladı - haber vermeden gitmek kabalık olurdu, Bancroft'un duyguları incinebilirdi, hiçbir şey paketlenmemişti - ama kalbinde, bu yalanların bahane olduğunu biliyordu.

Kızlar Bancroft'un elindeydi, Bayan Pepper teyze olma ihtimalinden çok etkilenmişti ve Bancroft artık bu pazarlık kozunu -bununla birlikte gelen fonlar bir yana- asla bırakmayacaktı.

"Seni eve götürmek istiyorum," dedi Hawthorne, "ama bunun yerine Cuma günü tekrar aramakla yetineceğiz."

Bu Margaret için iyi bir haberdi. "Yarından sonraki gün," dedi. "Hiç de uzun değil."

"Al." Hawthorne Greta'ya saatini uzattı. "Bu saatin her tik takında bir sonraki ziyaret yaklaşıyor. Saati Cuma günü birlikte kurabiliriz."

"Bir saat alabilir miyim?" Adriana sordu.

Hawthorne Greta'yı ayağa kaldırdı ve büyük eliyle Adriana'nın başını okşadı. "Kaptan'dan sen sorumlusun, senin gözetiminde geliyor gibi görünüyor. Ancak yatağınızda uyumasına izin vermemelisiniz."

Adriana Greta'yla bakıştı. "Biliyoruz. O, çocuk odasında işi olmayan pis bir tazi."

Greta burnu havada, eli Bancroft'u anımsatan bir tavırla kalçasında, "*Lanet* olası pis bir tazi," dedi. "Ama Fenny, Kaptan'ın Summerton'daki çocuk odasında yattığını söyledi -bir gece yattı, yani bu yalan değil- ve Bayan Pepper da Kaptan'ın burada bizimle birlikte çocuk odasında kalması gerektiğini söyledi. Ben eve gitmek istiyorum."

Hawthorne, "Cuma gününe kadar sabırlı olun," dedi. "Hepimiz sabırlı olacağız. İkinize de aile salonunda piyanoforte çalışmanızı tavsiye ediyorum."

Cesur şövalyelerin *gürültülü* oyunu için sık sık dışarı çıkın ve botlarınızı her zaman içerde giyin."

peşindeydi?

"Ve koşmak yok," diye ekledi, "en azından kapalı alanlarda. Bancroft Amca tepemizde koşan ayakların gürültüsüne tahammül edemez."

Oh... *Evet, elbette*. "İç sesler," dedi Margaret, kolunu Hawthorne'un kolunun arasından geçirerek. "Her zaman iç sesler, özellikle de Bancroft Amca'nın yanında."

Kızlar arasında bir bakış daha geçti.

"Cuma gününe kadar." Hawthorne çocuklara aptalca bir selam verdikten sonra Bayan Pepper, Fenny ve Ambers'a daha resmi bir nezaket gösterdi. "Hanımlar, memnun oldum. Yakında tekrar görüşeceğiz."

Ambers ve Fenny kızları toplarken Margaret Bayan Pepper'a yaklaştı. "Bayan Pepper, sizinle tanışmak bir zevk." *Babanızın ölmek üzere olduğunu biliyor musunuz?* Margaret'in deneyimlerine göre, aileler genellikle umutsuz bir vakanın gerçeğini bilirdi, bu gerçeği kabul etmeseler bile.

Bayan Pepper reverans , "Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Bay Dorning, yeri gelirse lütfen kardeşiniz Valerian'a selamlarımı iletin."

Sonra ayrılık anı sona erdi ve Hawthorne atı yoldan aşağı doğru sürüyordu.

Margaret ona doğru eğilerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu ziyarete zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bancroft'u benden uzak tuttuğunuz için teşekkür ederim ve Cuma günü dönmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu arabadan atlamak ve kızlarıma bir kez daha sarılmak için yola koşmak istiyorum. Bancroft onları geri almamıza asla izin vermeyecek. Bunu artık biliyorum, ama aynı zamanda kızların dayandığını da biliyorum ve bu... bu da bir şeydir."

Belki de kalp acısı böyleydi - bir yükselip bir alçalan, asla tam olarak çözülmeyen ve asla tüm mantığı yok etmeyen. Keder bu tanıma kesinlikle uyuyordu ve Margaret ilk evliliğinde bu duyguyla yakın bir tanışıklık geliştirmişti. Daha fazla keder beklentisi

-bir eşten ziyade bir ebeveynin kederi- elini Hawthorne'un koluna dolamasına neden oldu.

Bu ziyareti bir keşif görevi olarak görmekte haklıydı, ancak kanıtlardaki gerçekler cesaret kırıcıydı.

Hawthorne kapı direklerinin arasından döndürene kadar sessiz kaldı. "Cuma günü döneceğiz. Bunu kastetmiştim."

"Ot biçmeye rağmen mi?"

"Samanla mahvolmaya. Hannah Weller'a bir uğrayalım, olur mu?"

HANNAH, Hawthorne ve Margaret'e şöyle bir baktı ve çaydanlığı kaynamaya bıraktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu, bir kutu bitki alarak.

Küçük kulübenin kokusu Hawthorne için bir keşifti; nereden anasona, gülden bala kadar her şeyin karışımıydı. Margaret muhtemelen denemeden yirmi farklı aroma sayabilirdi.

"Bancroft'u ziyaret ettik," dedi Margaret kapüşonunu açarken. "Ziyaret iyi geçti, bu hem hoş hem de korkunçtu. Kızlarımın Summerfield'a yerleşmesini istemiyorum. Kızlarımı evde istiyorum."

Kadınlar arasında öyle bir bakış geçti ki Hawthorne'un Greta ile Adriana arasındaki bakışmalar geldi. Bir gün o ve Margaret bu şekilde iletişim kurabileceklerdi ama aralarında sırlar varken ve Bancroft yaramazlık yaparken değil.

"İkimiz de çocukların evde olmasını istiyoruz," dedi, "kızlar da evde olmak istiyor."

"Bancroft'un Londralı misafirleri var." Margaret şapkasını kapının arkasındaki kancaya astı. "Bayan Emily Pepper'a kur yapıyor ve üzülerek itiraf etmeliyim ki nazik ve zeki birine benziyor."

"Korkunç biri olmasını mı tercih ederdin?" Hannah, kenarlarında mavi çiçek desenleri olan çay fincanlarını hazırlarken sordu.

Hawthorne, "Margaret, Bayan Pepper'ın bu kadar zengin olmamasını tercih ederdi," dedi.

Kulübenin karşısında Margaret, Oak'ın elinden çıkmış gibi görünen bir portrenin önünde durakladı. Çerçevesi kaba ahşaptı,

Bu da tasvir edilen rustik adama uyuyordu. Hannah'nın torunu Lucas neşeli, arkadaş canlısı bir gençti, çok erken yaşta aramızdan ayrıldı ve...

Hawthorne'un ensesinden garip bir ürperti geçti. O gözleri tanıyordu, o arsız gülümsemeyi biliyordu ama nerede...?

Çaydanlığın sesi duyuldu ve Hannah suyu demliğe boşalttı, ardından süzgeci, şekeri, balı ve sütü koydu. "Bisküvi havasında mıyız?"

"Tereyağıyla mı yapılmış?" Margaret sordu ama Hawthorne bunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu.

"Evet, küçük hanım." Hannah masaya bir kutu daha koydu. "Tereyağıyla yapılmış. Bazı insanlar zaman zaman bir tarif üzerinde deney yapmayı sever."

Hawthorne, "Sizinle ilaç deneyleri hakkında konuşmak istiyorum," dedi, "ilaçlarla."

"Otur." Hannah bir sandalyeyi okşadı. "Biraz papatya çayı iç, istediğin kadar sohbet edebiliriz."

Hawthorne kadınların sandalyelerini tuttuktan sonra küçük masadaki yerini aldı. Belki de bitkilerin kokusu öfkesini yatıştırıyordu. Belki de gerçeğe yaklaştığı düşüncesi ona sabır veriyordu. Burayı seviyordu, Dorning Hall'daki yüksek tavanlardan ve yaldızlı iskele camlarından daha çok seviyordu.

Hannah çayı doldurdu, demliğin sapı bir havluya sarılıydı. "Kendi kendine kızların gerekirse Summerfield'da idare edeceklerini söylemeye çalışıyorsun," dedi. "Başkalarının çıkarları söz konusu olduğunda Bancroft'a o kadar iyi niyet beslemiyorum. Sana inat çocukları gönderecek, Margaret. O kadar katı kalpli biri."

Margaret'in fincanına bir parça şeker koydu. "Çayını nasıl istersin, genç Hawthorne?"

"Belki bir damla bal?"

"İyi seçim. Birkaç bisküvi al." Hannah kendisi için doldurdu. "Sen de Margaret. Kötü kaderinle barışmaya çalıştığını görebiliyorum. Bu konuda iyisin."

Margaret çay fincanını ellerinin arasına aldı. "Bazen öyle olmak zorundayız."

"Bu sefer olmaz," dedi Hawthorne, "eğer söyleyecek bir şeyim varsa olmaz. Bana yüksükotundan ve Charles Summerfield'in

hastalık."

Margaret ay fincanının üzerine eğildi ve sessiz kaldı.

"Vaka yeterince basitti," dedi Hannah. "Klasik damla hastalığı belirtileri vardı. Enerjisi tükeniyordu, nefes alamıyordu, yüzünde, ellerinde, ayaklarında şişlikler vardı... iyi bir genç adam için çok utanç vericiydi. Margaret ona düzenli olarak sıcak suda eritilmiş yüksük otu verdi ve semptomları azaldı. Londralı doktorlara bir iki şey gösterdi."

"Yüksükotu bir tedavi midir?"

Margaret ona bir bisküvi uzattı. "Bazı insanlar için öyle görünüyor, en azından bir süreliğine. Charles için değil. Sonunda aynı dozdan giderek daha az rahatladı. Dozu arttırdık ve yine bir rahatladı."

"Londra'daki doktorların asla yaşayamayacağını söylediği yıllar boyunca yaşadı," diye ekledi Hannah. "Güzel yıllardı, çoğunlukla rahattı çünkü Margaret ona çok iyi bakıyordu."

"Benimle de ilgilendi Hannah, kızlarla da."

"Yüksükotu çalışmayı bıraktığında ne olur?" diye sordu Hawthorne. Bisküviler sadece tereyağlı ve biraz tarçınlıydı, papatya demini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ama çay sadece infüzyonundan ibaret değildi. Diğer tatlar papatyayı ustalıkla tamamlayarak ayı zengin bir keyfe dönüştürüyordu.

Margaret, "Charles için ilaç hâlâ bir miktar fayda sağlamaya devam ediyordu," dedi, "tamamen değil. Charles çoğu gün yataktan kalkabiliyordu. İyi bir günde Summertton'dan Summerfield'a otobüsle gitmeyi hâlâ başarabiliyordu."

"Ama zemin kaybediyordu," dedi Hannah. "Margaret ve kızlardan ayrılacak olması dışında bunun onu pek rahatsız ettiğini sanmıyorum. İşleri düzenliydi -bunu bana kendisi söylemişti- ama tatlı bir hayatı vardı ve bunu terk etmek onun için üzücü olmalıydı."

Hawthorne kendine bir bisküvi daha aldı. "Gitmeye hazır değildi o zaman?"

Margaret başını kaldırıp çayına baktı. "Hayır, değildi, gerçekten değildi ve onu bırakmaya hazır değildim ama kötü bir kalple zamanlama her zaman tahmin edilemez. Bir hasta iyileşiyor gibi görünebilir ve

sonra günün sonunda sakın bir saatin tadını çıkarırken vefat eder. Bir başka hasta ise ölümün eşigindeymiş gibi görünür ama sonra toparlanır ve hayatına normal bir tempoda devam edebilir."

"Yüksükotu hiç tehlikeli olur mu? Margaret bitkinin zehirli olduğundan bahsetti, ancak ilaç hastanın sağlığı için tehlike oluşturuyor mu?"

Margaret sessiz kaldığında Hannah, "Evet," dedi. "Yüksükotu hem melek hem de şeytandır. Şişliği indirbir doz ile karın ağrısına ve daha kötüsüne neden olan bir doz arasındaki fark tehlikeli derecede yakındır. Bazı insanlar için bu ikisi örtüşür."

"Böyle bir ilacı nasıl idare ediyorsunuz?"

Margaret masadan kalktı. "Deney yapıyorsunuz. Sık sık küçük bir dozla başlıyorsun ve damla belirtileri azalmaya başlar başlamaz azaltıyorsun. Evliliğimizin ilk yılında Charles bir kez bile ilacın kötü etkilerine maruz kalmadı."

"Peki sonra?"

Sırtını Hawthorne'a dönerek portreyi tekrar incelemek için yer değiştirdi. "Sonra daha da zorlaştı. Charles'ın daha yüksek bir doza ihtiyacı vardı, ama onları daha uzak aralıklarla vermemiz gerekiyordu, yoksa karnı rahatsızlanıyor, kalbi çarpıyor ve başı ağrıyordu. Zaman geçtikçe dengeleme , ancak Charles metanetliydi ve dozun çok yüksek olduğuna dair kanıtlara rağmen daha fazla ilaç isteyerek benimle tartıştığında, mantığını görene kadar ona karşılık verdim. Sefalet en mantıklı adamı bile zorlaştırabilir."

Hawthorne onun arkasında durmaya gitti. "Sence Charles, senin mantıklı, bilgili ve vicdanlı kişiliğin yerine, ilacı boğazından aşağı doz doz döken bir erkek kardeşi olsaydı nasıl tepki verirdi?"

Margaret döndü. "Böyle bir yol ölümle olmasa bile acı çekmeyle . İlaç bir kez zarar vermeye başladığında, yapılacak tek şey hastanın durumu düzelene kadar ilacı kesmektir. Bu tıp literatüründe iyi bir şekilde belgelenmiştir ve Hannah da ben de ilacın geçici olarak durdurulması gereken vakalar gördük."

Hannah bir bisküvi ısırdı. "Yani Bancroft kardeşini mi öldürdü? Bunun beni şaşırttığını söyleyemem."

Margaret Hawthorne'a doğru sıralandı, ağırlığı göğsüne doğru sarkıyordu. "Bancroft tembel, bencil, el altından iş çeviren, kaba ve açgözlü biri ama yapmazdı.... yapmadı..." Hawthorne'a baktı. "Bancroft ilacın işe yaramadığını, Charles'ın doktorların önerdiği soğuk banyolara ve yara bantlarına bağlı kalması gerektiğini söyledi."

Gözlerindeki acı ve kendinden şüphe, Hawthorne'un neredeyse dörtnala Summerfield'a dönüp Bancroft'u çağırmasına neden oluyordu.

"Bancroft size Charles'ı öldürdüğünüzü söyledi, değil mi? İlaçlarını değil, bizzat seni. Senin bakımın." Hawthorne Margaret'i kucağına alırken acı dolu bir sessizlik oluştu. Eğer Margaret bu konuda yalan söylerse... Sabırlı ve anlayışlı davranacak ve gerçek ortaya çıkana kadar tekrar tekrar deneyecekti.

"Cenaze töreninden sonra," dedi Margaret sessizce. "Erkekler defin işleriyle ilgilenmeye gidiyorlardı. Kadınlar da Summerfield House'a dönüp yemekleri hazırlıyorlardı. Bancroft arabaya binmemeye yardım etti ve bana -arabanın camlarındaki krep kadar açık bir şekilde- kocamı öldürdüğümü ve bir daha otlarla *uğraşma* fikrini bir kenara bırakmam gerektiğini söyledi. Kulaklarıma inanamadım. Charles öldüğünde yanında bile değildim ama Bancroft göz korkutmada iyidir."

"Ve o zamandan beri bu tehdidi yenilemesini bekliyorsunuz."

Margaret sandalyesine çökerek, "Yapabilir," dedi. "Kolaylıkla bir soruşturma . Yerel yöneticiler ona saygı duymayabilir ama ona karşı gelmezler ve çoğunlukla bizim yargıçlarımız olarak görev yaparlar."

Hawthorne onun yanına oturdu ve soğukkanlı elini tuttu. "Ve sen de benimle evlenmenin Bancroft'a en azından planlarına fazla güvenmeden önce düşünecek bir şey vereceğini umuyordun. Charles öldüğünde onunla birlikteydi ya da aynı çatı altındaydı. Bancroft'un kardeşini öldürmeyi amaçladığını sanmıyorum ama en azından Charles'ın ölümünü hızlandırdı."

Hannah kendine biraz daha çay doldurdu. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre Charles kötü bir gün geçirmiş. Akşam daha fazla ilaç istedi ve Bancroft da ona verdi; birkaç dozu arka arkaya. Charles geceyi çıkaramadı."

"Olmazdı," dedi Hannah. "Çoğu hasta yararlı olanın ötesinde bir ya da iki doza dayanabilir, ama neredeyse aynı anda birkaç doza dayanamaz. Sağlıklı bir adam bile o kadar yüksükotuna dayanabilir."

"Ah, zavallı Charles'ım." Margaret başını eğdi. "Benim zavallı, sevgili, hasta... Summerfield'a bensiz gitmesine izin vermemeliydim, ama kendi başına seyahat edebilmesi, çeşitli mülklerini ben ona telaşlanmadan ve hatırlatmadan görebilmesi... Yapmamalıydım... Oh Tanrım. Tanrı olsun. Tanrım..."

Hawthorne sandalyesini yaklaştırdı ve bir kolunu ona doladı. Margaret önce ağlamaya, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Margaret'in gözyaşları Hawthorne'un gömleğini ıslatırken Hannah ayağa kalktı, Hawthorne'un omzunu sıvazladı ve ön kapıdan çıktı.

Uzun, gürültülü, pis bir süre ağladı. Hawthorne onu kucağına oturana kadar tuttu, kollarını boynuna doladı, burnunu boğazına dayadı.

"Bancroft bana bir katille evlendiğimi söyledi," dedi Hawthorne, Margaret'in saçlarını okşayarak. "Tisanların etrafında dikkatli olmamı söyledi. Bir erkeğe şiddet uygulamayı hiç o anki kadar istememiştim."

"Güzel," dedi Margaret, sesi titreyerek. "Sağlam bir dayağı hak ediyor. Charles sinirlenince sabırsızlanmaya başladı. Daha fazla ilaç isteyebilirdi ama Summerton personeli böyle bir durumda beni çağırımları gerektiğini biliyordu. Bancroft'un Charles'ı kasten öldürmediğinden emin misin?"

"olmadığına eminim, ama Charles da ölü sayılır, değil mi? Bancroft'a da büyük kısmı kaldı."

Margaret pembe, lekeli yüzünü Hawthorne'a doğru kaldırdı, sonra da kendi sandalyesine oturmak için ayağa kalktı. "Korkunç görünüyor olmalıyım."

Hawthorne onu öptü. "sadece kocanın ölümüyle hiçbir ilgin olmadığını değil, Charles'ı ödülüne gönderen adam tarafından haksız yere zorbalığa uğradığını ve ilk tepkinin Bancroft'un *diğer* kurbanı için ağlamak olduğunu söylüyorum. Seni seviyorum Margaret Dorning, özellikle de korkmuş görüldüğünde, özellikle de saçların çözüldüğünde, özellikle de kalp kırıklığı yaşadığın bir anda onurunu korumam için bana güvendiğinde."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yüksükotu zehirlenmesi kötü bir ölüm şeklidir Hawthorne, genellikle. Belki Charles için çabuk oldu, çünkü çok zayıftı, ama yine de..."

Yüzü kızarıyor muydu? Benekli teni bunu anlamayı zorlaştırıyordu. "Bancroft yaptıklarını anlatırken yarı denizdeydi ve dediğiniz gibi, ilaçların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyor gibi görünüyor. Bu yüzden mi kızlar için onunla henüz dövüşmediniz?"

Margaret başını salladı, çayından bir yudum aldı ve bir bisküvi seçti. "Bancroft'un Charles'ın ölümünden benim sorumlu olduğuma dair suçlaması Demokles'in kılıcı gibi zihnimin bir köşesinde asılı duruyordu. Hâlâ tehdidini açıkça yenilemedi ama insan tıbbi yetersizlikle yaftalanmayı unutmuyor. Kendimi rahatlamış, kızgın, şaşkın hissediyorum... Ne hissettiğimi bilmiyorum."

Hawthorne karısının metanetine karşı büyük bir hayranlık, Bancroft'a ise düpedüz alçaklık ettiği için öfke duyuyordu. Charles Summerfield, Margaret sayesinde yıllarca sürecektir güzel ve sevgi dolu bir hayat kazanmıştı. Bancroft, kardeşinin çektiği acıların hafiflemesine minnettar olmak, Charles'ın evliliğine içerlemişti. *Kardeş* kelimesine layık bir adam değildi.

Yine de Hawthorne çoğunlukla, önündeki yolu olgun bir saman tarlasının ortasındaki tırpan sırası kadar netleştirecek kadar güçlü bir kararlılığın sancıları içindeydi.

"Çocuklar Cuma günü bize gelecekler," dedi. "Bayan Fenner'a Cuma sabahı eşyalarını toplaması için bir not gönderin."

"Emin misin? Kardeşin Londra'dan dönene kadar beklemek istemiyor musun?"

Kardeşi, *Kont*. ". Grey'den Dorning Hall'a geri dönmesini istedim ama mektubuma cevap vermedi."

"Bu yüzden Cuma gününe kadar bekleyeceğiz," dedi Margaret. "Beklemenin bu kadar cesaret gerektireceğini hiç bilmezdim." Ayağa kalkıp çay fincanlarını ve tabakları düz ahşap bir tepsiye topladı, sonra tepsiyi pencerenin yanındaki tezgâha koydu. Hawthorne'un randevuları incelediği bu kulübeye çok benziyordu, muhtemelen çocukluğundan beri bildiği bir eve en yakın olanıydı.

Hawthorne onu kollarıyla sardı ve o da sıkıca sarıldı. "Uzun zamandır çok cesurdun," dedi. "Ama bu kez cesaretin seni *benimle* evlendirdi. Yani sonuçlarla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin."

Kucaklamaya karşılık verdi, kollarında mükemmelliğini hissetti. Kendinden kuşku duymanın ve üzüntünün ağır yükünü üzerinden atmıştı ve Hawthorne ondaki farkı hissedebiliyordu.

"Ben de seni seviyorum Hawthorne Dorning."

Bu sözleri duyduğuna ne kadar sevinse de, onun için ne kadar anlamlı olsalar da, ondan duymayı umduğu tek şey bu değildi. Onu öptü ve arabaya kadar götürdü ama Summerton'a dönüş yolculuğunda Margaret başka bir şey söylemedi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kardeşin Valerian'dan." Margaret notu Hawthorne'a uzattı, o kadar yorgundu ki doğruca yatağa gidebilirdi. Bancroft'un aptallığı ve iğrençliği karşısında dehşete düşmüştü ama Charles'ın ölümüyle ilgili tehditlerinin boşa çıktığını bilmek de onu son derece rahatlatmıştı.

Hiçten de azdı, çünkü Bancroft farkında olmadan Charles'ın ölümünü hızlandırmıştı. Bayan Pepper, Bayan Bancroft Summerfield olursa Tanrı yardımcısı olsun.

"Valerian, Dorning Hall'da bana eşlik etme zevkini tatmak istiyor." Hawthorne, Margaret'in pelerinini alıp ön kapının yanındaki askıya astı, sonra da şapkasının düğmelerini çözdü.

Yorgun bir çocuk gibi soyunmasına izin verdi, eldivenlerini çıkarıp bonesinin tepesine bıraktı. "Gitmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Samanlıkta biri kaza geçirse giderdim ama sadece bir çağrı..." Notu ona uzattı. "Hayır. Şimdi olmaz. Beklemeyi öğrenebilirler."

En kısa salonda bize katılın. Konuşacak çok şey var.

V.

"Oldukça şifreli ama kulağa acil gibi gelmiyor." Hawthorne O da lanet olası samanlığına dönmekle ilgili mırıldanıyordu, ki bu büyük bir şanstı. Margaret sadece arabada onun yanında oturarak rahatlamıştı ve onu gözden kaybetmeye hazır değildi.

Ceketinin düğmelerini çözdü ve giysileri için ayrılmış olan askıya astı.

"Seni yukarı çıkarmak istiyorum," dedi, "ve ikimiz de bitkin ve huzurlu olana kadar seninle sevişmek istiyorum. Summerfield'da vakit geçirmek pek zevkli değildi, yine de kızların iyi olmasına sevindim."

"İyiler," dedi Margaret, şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Mutlu değiller."

Tam olarak o da değildi. Rahatlamıştı elbette. Çok rahatlamıştı. Bancroft'a öfkeliydi ama öfkesi hem fiziksel hem de duygusal yorgunluktan kaynaklanıyordu. Bancroft nasıl böyle sefilce davranmaya cüret ederdi? Bu kadar aptalca? Yine de zihnini bundan sonra ne yapacağına odaklayamıyordu.

"Gerçekten benimle yukarı çıkmak istediğini mi söyledin Hawthorne?"

Başparmağını dudaklarına götürdü, sıradan bir yakınlıktı bu ama yine de günün getirdiği duygu karmaşasını aşan bir arzu uyandırdı.

"Ciddiydim. Akşam yemeğine daha vakit var."

"O zaman kardeşlerine iki saat içinde burada buluşmaları için bir not gönder. Eğer söyleyecekleri önemli bir şey varsa, ikimiz de duyabiliriz."

Hawthorne onun elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Bu fikri sevdim. Hem de çok. Değişiklik olsun diye çağırdığımda tarlalarda dörtnala koşabilirler. Beni yukarı çıkarın, Bayan Dorning. Sizi özledim."

"Ben de seni özledim." Margaret elinden tutup yukarı çıkardı ve üst kattaki koridorda yanından geçerken gülümseyen Higgins'i görmezden geldi.

Hawthorne ile evliliği Margaret'in düşündüğünden daha karmaşık ve daha faydalı olmuştu. Hawthorne iyi bir adamdı ve Margaret'in aklına Charles'ı getiriyordu. Her iki kocası da onurlu, ailesine bağlı, sessiz bir şekilde cesur ve pratik insanlardı.

Ama Hawthorne ne kadar da sağlamdı. Margaret giysilerini çıkarmasına yardım etti, o da aynısını Margaret için yaptı, ama Margaret vardiyasını çıkarmadı. Bazı alışkanlıkların üstesinden gelmek zaman alır. Belki mum ışığında...

Hawthorne onu kollarının arasına alarak, "Yatağa gel," dedi. "Biz evliyiz ve herkesin sürekli kıs kıs güldüğü o mutluluğun tadını çıkarmanın zamanı geldi." Kadife bir yastıktan daha ağır değilmiş gibi onu yatağın üzerine fırlattı, sonra üzerine eğildi ve şakağını okşadı. "Bancroft'u öldürmek istedim. Ellerimi sıksa boynuna dolamak ve nefes nefese izlemek istedim ama onaylamayacağını düşündüm."

"Tam olarak değil ama çocuklara verdiğimiz örnek konusunda dikkatli olmalıyız. Yine de, beni tekrar öpme duyarlılığınızı takdir ediyorum."

Hawthorne buna mecbur kaldı, ama bu lanet olası adam Margaret'e zor gününü unutturacak kadar sabırlıydı. O da onu öptü ve kocasıyla baş başa kalmanın verdiği hazzın tadını çıkardı. Hawthorne kısa sürede olağanüstü bir şekilde tahrik oldu -bir kocada olması gereken iyi bir özellik- ve sonra Margaret'in aklına onu gıdıklamak geldi.

Gülmek ve sevmek harika hissettiriyordu. Bedenini onunkıyla birleştirmek ve erotik zevkin ihtişamının diğer her şeyi gölgede bırakmasına izin vermek tarif edilemez bir keyifti. Zevkin bu kadar coşkulu ve şehvetli olabileceğini bilmiyordu, fiziksel yakınlığın aynı anda hem yüce hem de basitçe insani olabileceğini öngörmemişti. Hawthorne'un göğsünde nefes nefese yattığında -gıdıklama güreşe dönüşmüştü- gerçekten de bitkin ve huzurlu olduğunu fark etti.

Neredeyse.

Hawthorne onun sırtında desenler çizdi, nefesi altında hafif bir gelgit oluşturdu. "Giyinmeliyim," dedi. "Bana söyle."

"Acelen ne?" Nefes alışının ritmi, dolu ve derin, yavaş ve sakin, onu uykuya doğru sürükledi. Ve evlendiği adama duyduğu derin minnettarlığa.

"Konuşmamız gereken ciddi meseleler var canım ve kardeşlerimi de çağırmam gerekiyor. Onları çağırmazsam, davetsiz olarak gelebilirler ve tam anlamıyla uyuklarken yakalanırsak katlanacağımız alaylar..."

"Dalga geçmiyorum." Margaret kocasının alnından öptü. "Kıskançlık. Bizi öyle kıskanacaklar ki, kendilerine eş bulmak için dörtnala koşacaklar.

kendi. Seni seviyorum Hawthorne. Hem de çok."

Charles onun sırtını okşarken, yanağını onunkine bastırırken bu itirafı yapabiliirdi. Charles'ın anısına değil ama o anının üzerindeki, doğru dürüst yas tutmasını ve kendini bırakmasını engelleyen gölgelere sessiz bir veda etti.

"Ben de seni seviyorum Margaret, ama konuşulması gereken ciddi konulardan söz ederken söylediklerimde ciddiydim."

Margaret kocasının gözlerinde gizlenen mizahı görmeyi umarak doğruldu ama sözlerinde alaycı bir ışık yoktu. "Kaza sonucu ölümü ve hatta cinayeti tartıştık Hawthorne. Bundan daha ciddi ne olabilir ki?"

Onu kendine yaklaştırdı, böylece yeniden ten tene oldular. "Sana cinayetten daha ciddi ne olabileceğini söyleyeyim." Dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Annelik."

HAWTHORNE bu kelimenin -annelik- şokunu Margaret'in üzerinde bir ürperti olarak hissetti. Yorganı üzerine çekti ve metanet için dua etti.

"Greta'da babasının gözleri ve gülümsemesi var," dedi. "Anlayamadığım şey, ona nasıl olup da kızınız yerine yeğeniniz denildiği."

Hawthorne, Margaret'in sırtında dört yapraklı bir yoncanın izini sürerken gergin bir sessizlik oluştu.

"Lucas hamile olduğumu bilmeden öldü."

"Özür dilerim." Bir kadın daha ne kadar kayba dayanabilirdi ki? "Nasıl öldü?"

"Kızamık. Çocukken kızamık geçirdim. İyileştim. Lucas bir yetişkindi, sağlığı yerindeydi ama hastalık akciğer hummasına kadar ilerledi ve onu kurtarmak mümkün olmadı. Görünüşe göre bebekler ve yetişkinler için daha kötü. Çok üzgündüm, çok şaşırmıştım ve hazırlıksızdım. Durum için bile açık hale gelene kadar gebe kaldığımı fark etmemiştim. Lucas bana gebe kalamayacağımı söyledi."

karşılaştım ve Hannah'ya ayrıntıları sormaya çok utandım..."

Belki Lucas o kadar cahildi ama Hawthorne bundan şüpheliydi. Hannah torununa bundan daha iyi bir eğitim vermiş olabilirdi.

"Ama gebe kaldın."

Margaret başını salladı, saçları Hawthorne'un çenesini gıdıklıyordu. "Charles nane toplarken yanıma geldi. Ağlıyordum - nane kokusu beni hâlâ hüzünlendirir- çünkü Lucas'ı özlemiştim, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü yakında herkes ne kadar aptal öğrenecekti. Bir çocuğu geçindirmek için çok az imkanım vardı ve kendimi... Sürekli yorgundum, yemeğin hiçbir cazibesi yoktu ve teyzem beni atmakla tehdit ediyordu."

"Sana kendini yakışıklı genç erkeklerden koruyacak kadar temel biyoloji öğretmeyen teyzen mi?"

Bu konuya girdiklerinden beri Margaret ilk kez Hawthorne'a baktı. "Bunun için onu mu suçluyorsun?"

Seni kesinlikle suçlamıyorum. "Ne baban, ne erkek kardeşlerin, ne de seni çekici sınırlayıcılardan koruyabilecek kuzenlerin vardı. Bütün genç kadınlar gibi senin de gebe kalma konusunda gerçekçi bir anlayışa sahip olman gerekirdi. Belki Lucas Weller seninle evlenmek istiyordu ama seninle kayın ağacında yürümeye başlamadan önce bu detayla ilgilenmeyi ihmal etti, değil mi? Hatırladığım kadarıyla Lucas sadece bir işçinin becerilerine sahipti, yine de senin gibi Hannah'dan tıp ."

"Öğreniyordu ve çok çalışkandı."

Bir kadını kendi başının çaresine bakması ve doğacağını bilmediği bir çocuk için yalnız bırakan genç bir adamın sıkı çalışma kapasitesi neye yarardı, hem de ne yarardı?

"Cahilliğim mazeret olamaz," dedi Margaret. "Lucas'ın beni öpmesine bile izin vermemeliydim. Daha iyi biliyordum."

"Tüm bitkisel uzmanlığınıza rağmen, görünüşe göre neredeyse hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bana Greta'dan bahset."

Margaret yuvarlanarak yatakta Hawthorne'un yanına uzandı. "Londra'daki doktorlar Charles'a fazla ömrü kalmadığını söylediler. Onu tanıyordum çünkü Hannah'ya düzenli olarak danışırdı ve

Evlilik teklifi - benim tıbbi bakımım karşılığında onun adı - pazarlık cennetten çıkma gibiydi. Tek zorluk Greta'nın öyle bir zamanda dünyaya gelecek olmasıydı ki, Charles ona hamile kaldığında Londra'da olmayacaktı. Ayrıca Charles ona babalık yapabilecek kadar uzun yaşamayı da beklemiyordu. Kız kardeşi hamileydi ve Greta'yı onun yanına yerleştirmek ideal bir çözüm gibi görünüyordu."

Hawthorne bu cennetten çıkma, ideal çözümü hiç umursamadı. "Charles seni Adriana ve Greta'nın kız kardeşinin ikizleri olabileceği fikrine ikna etti." Tanrı aşkına, neden anne ve çocuğun bir arada kalmasına izin vermiyorsunuz?

Ama o sırada Charles ölümle karşı karşıyaydı ve Margaret, başka bir adamın çocuğunu taşıırken Charles'la evlendiğinin öğrenilmesi halinde her türlü yargılamaya maruz kalacaktı.

"Charles'ın kız kardeşi yıllardır bir aile kurmaya çalışıyordu," dedi Margaret. "İki kez anne olma fırsatını kaçırmadı ve Charles'ın bana adını vermesi ve aynı zamanda boynuzlanmayı kabul etmesi için ısrar edecek cesaretim yoktu. Hastalığı onun saygınlığını büyük ölçüde yok etmişti ve dürüst olmak gerekirse, bir bebekle ilgili duygularım karışık. Geriye dönüp baktığımda Lucas'a sıırılsıklam aşık olduğumu görebiliyorum - sadece aşıkım - ve bir süre için ona karşı da çileden çıkmıştım."

Hawthorne, Margaret'i kollarına almak için can atıyordu ama elini yorganın altında onunkıyla birleştirmekle yetindi. "Şu anda duyguların karışık değil. O çocuklar için ölürsün."

Yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Onları kaçırmak ve onlarla birlikte en karanlık Peru'da kaybolmak istiyorum Hawthorne. Bir keresinde Greta'nın gitmesine izin vermiştim ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Charles'ın kız kardeşi cezasını tamamlarken birlikte birkaç ay geçirdik ama Greta emekleyemeden onu terk etmek zorunda kaldım. Bundan nefret ediyorum. Onu sevmek için yanımdayken başkasının bakımına bırakmış olmaktan nefret ediyorum ama şimdi Adriana benimle kaldı ve hiç annesi yok."

"Onlar sana sahip. İkisi de sana sahip." *Ve hepiniz bana sahipsiniz.*

Margaret elini onunkinden çekti. "Nereden biliyorsun?"

"Birlikteliğimize cahil bir iffet içinde gelmediğimi hatırlayacaksınız."

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Diğerlerinin yanı sıra Oxford'lu dul bir kadına da teşekkür edin. Bayan Plumley bir anneydi. O bir dul değildi. Çocuk doğurmak bir kadının vücudunu değiştirebilir."

"Ama ben vardiyamı tutuyorum..." Margaret gözlerini kapattı. "Bitkisel. Vardiyamı çıkardın ve ben de yataktan çıkmadan önce tekrar giymeyi unuttum. Karnımdaki izleri gördün."

"Hepinizi gördüm, dünyaya geldiğiniz günkü gibi çıplaktınız. Daha çekici bir manzara görmedim."

Doğrulup çarşafı kollarının altına sıkıştırdı. "Sana yalan söyledim Hawthorne. Seninle sahte bahanelerle evlendim. Bunun için üzgünüm ama gayrimeşru bir çocuğa gebe kalmış ve o çocuğu büyütmesi için başkasına vermiş bir kadınla evleneceğini düşünmemiştim. Sizin ailenizin önemli sonuçları var, benim ise... Ben her iki seferde de haddimi aşarak evlendim." Kâğıdı dikkatli bir şekilde katladı. "Kızgın mısınız?"

Hawthorne da ayağa kalktı, böylece ikisinin de sırtı yatak başlığına dönüktü. "Çok öfkeliyim."

Başını eğdi. "Öfkelenmeye hakkınız var. Evinizi Dorning Malikanesi'nin kâhyasının kulübesinde kurmak isterseniz bunu anlayışla karşılarım ama umarım kızlar-"

Yatak odasının bitişiğindeki oturma odasının kapısına hafifçe vurulunca Margaret çarşafı yukarı çekti.

"buradan!" Hawthorne bağırdı. "Bayan Dorning dinleniyor."

"Arayanlar, efendim. Kardeşleriniz burada."

Margaret sırtını yastıklara yasladı. "Kardeşlerin ısrar etmediği sürece Higgins bizi rahatsız etmezdi."

"Onlar her zaman ısrarcıdırlar, ancak siz ve ben tartışmayı bitirmedik. Henüz kimse bir yere taşınmayacak *Bayan Dorning*. İlk önceliğimiz çocukları Summerton'a geri götürmek ve bunun için kardeşlerimin bir faydası olabilir."

Adam onu öpmeden yataktan kalkmıştı ve belki de bu en iyisiydi. Valerian ve Oak, Hawthorne ve yeni karısının onu hemen kabul edememesine çok sevinecekti.

Öğleden sonra arayanlar oldu, ama günün olayları göz önüne alındığında, Hawthorne dalga geçilecek havada değildi.

Emily, "Doktorlar hava değişiminin sana iyi geleceğini söylediler," dedi. "Buraya kadar olan yolculuk seni Londra'da olduğundan daha bitkin bıraktı."

Babam onun adımlarını izlerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ne zaman bu kadar solgunlaşmıştı? Misafir salonuna vuran öğleden sonra güneşi sadece piyanonun üzerindeki tozu değil, aynı zamanda babamın sağlığının daha da kötüye gittiğini gösteriyordu.

"Üzülmeyi bırak kızım. Herkesin kralın otoyollarında yüz milden fazla yol kat ettikten sonra kendine gelmesi için zamana ihtiyacı vardır."

Hayır, yapmazlar. O yüzlerce mil, şimdiye kadar yapılmış en lüks seyahat arabasında salyangoz hızıyla kat edilirken olmazdı.

Babam zemin kaybediyor ve ben de aklımı kaybediyorum. "Madem buradayız, Summerfield hakkında ne düşünüyorsun?"

"Arazi oldukça büyük, mahalle güzel. Ev yapısal olarak sağlam ve istediğiniz gibi dekore edebilecek paranız var."

Emily'nin İngiltere'deki malikânelerin yarısını istediği gibi donatacak parası vardı ama sadece bir babası vardı.

"Kâhyaya marling, ürün rotasyonu, kiracılık ve benzeri konular hakkında soru sorduğumda kaçamak cevaplar veriyor."

Kanepe iyi döşenmiş olmasına rağmen babam rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Hartley bir erkek, eğer bu ayrıntı kaçtıysa. Muhtemelen kadınların kendisini sorgulamasına alışık değildir. Yargıçlık görevi için uygun bir kadın varsa, o da sizsiniz."

Emily babasının arkasına bir yastık tıktırdı. "Summerfield'ı almaya niyetim yok." Babam, arazinin, geçildiğinde bir cit'i silahtar yapabilecek bir köprü olduğuna inanıyordu. Emily'nin deneyimlerine göre, büyük bir arazisi olan bir cit en iyi ihtimalle alay konusu olurdu.

"Sana sunduğum son dört olasılığa o güzel burnunu kaldırdın, Emily Catherine. İtirazın mülke mi yoksa Bancroft Summerfield'a mı?"

Kanepede babasının yanındaki yerini aldı. "İkisi de. Çukurların ve çukurların daha da kötüleşmemesi için ön sürücünün yeni bir kabuk yüküne ihtiyacı var. Büyüme mevsimi iyice ilerledi ve o daha kırkma işini bile bitirmedi. Bu sabah onunla ata bindim ve size çitlerinin aşırı büyüdüğünü, hendeklerinin birkaç yıldır temizlenmediğini ve kiracı kulübelerinin onarıma ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim."

Bu Emily'yi rahatsız etti. Kiracılar kanunen kiralık bir mülkün onarımını kendileri yapamazlardı ve bu ailelerin çocukları vardı. Tüten bir baca, inatçı bir hava akımı, küflenmeyi teşvik eden bir sızıntı... Bu kötülükler Londra'nın gecekondu mahallelerinde beklenirdi, "güzel" kırsal kesimde değil.

Onu daha da rahatsız eden şey Margaret Dorning ile yaptığı konuşmaydı.

"Evladım, çok şey istiyorsun," dedi babam. "Mükemmel işletilen ama yine de sağlıklı bir kâr getiren bir mülk istiyorsun ama sana söylüyorum, çiftçilik böyle yürümez. Toprak kıskanç bir metrestir. kazancınızı alır ve karşılığında size sel ya da kuraklık verir. İhtiyatlı bir adam sadece dönümlerinden iyi bir ürün elde etmek için gerekli olan iyileştirmeleri yapar ve parasını kıt yıllar için saklar. Bancroft senin ne kadar zeki olduğunu görecektir kadar kurnaz ve buranın idaresini sana bırakacak kadar da tembel. Onu ve Summerfield'ı kolayca idare edebilirsin."

Hayat ne zaman Emily'nin kendini kurnaz ve tembel bir kocaya teslim etmesini gerektirecek bir noktaya gelmişti? "Hiçbir zaman bir taşra beyinin ücretsiz kâhyası ya da yakın dostu olmayı arzulamadım. Sen ve annem bir aşk çiftiydiniz. Kocama saygı duymamı istemek çok mu fazla?"

Babam onun elini okşadı, parmakları parmak eklemlerine karşı soğuktu. "Bu kadar açık konuşmak sana hiçbir erkeğin saygısını kazandırmaz. İdare edemeyeceğin bir adamla evlenerek sefil olacaksın ve Bancroft onu yola getirecek bir kadın için neredeyse yalvarıyor. Kumar borçlarını ödemediği Kasabayı terk etmesiyle zaten kötü bir üne sahip. Sonra da

Bu mülkü ipotek ettirecek ve borçlular hapishanesinde günlerini geçirecek, tabii eğer iyi kalpli bir at onu bir hendeğe atmazsa."

"Ve mal varlığımı yağmalamasına izin verdiğim için, yetişkin bir adama dadılık yapma ve çocuklarını büyütme işini mi üstleneceğim?"

Aklıma Valerian Dorning geldi, malı mülkü olmayan küçük bir oğul. Günlerini borçlular hapishanesinde geçirmek ya da ödenmemiş bir onur borcu bırakmak şöyle dursun, asla bir ayyaşa dönüşmezdi. Bancroft'a çok şey verilmişti ama o bunlarla çok az şey yapıyordu. Yakışıklıydı ama servet avcılarının yakışıklı olması gerekirdi.

Babam hiçbir şey söylemedi. Emily önce onun uyukladığını düşündü, Dorset'e geldiğinden beri böyle şeyler olmaya başlamıştı. Çocuklar köpeği alıştırırken bahçede oturmayı alışkanlık edinmişti ve tazı her zaman onu selamlıyor ve sonunda babasının ayaklarının dibine uzanıyordu.

Bakışları, güzel bir bahar gününün öğleden sonraki ihtişamına doğru olgunlaştığı pencereye gitti.

"Emily, zamanımız tükeniyor. İşlerim iyi yöneticilerin elinde ve önemli kararlarda sana danışacaklarını biliyorum ama sen, benim en değerli kızım, mükemmel bir eşleşme için bekleyemezsin. Bancroft senin anlaşmalarınla istediği gibi oynayabilir ve sen ne istediğini asla bilemezsin. Avukatlar onu bu konuda kontrol altında tutacaktır. Evlenmemiş bir mirasçı olarak savunmasızsınız. Durumunuzun çözüme kavuştuğunu bilmenin huzuru içinde ödülüne gitmek istiyorum."

Emily gerçeği tartışmak yerine piyano sırasına çöktü. Eğer babam hastalığını kendisi de kabul ediyorsa, onunla tartışmak nezaketsizlik ve boşa nefes tüketmek olurdu.

Ama onu kaybetmek. Ona yarım bir beyni varmış gibi davranan tek adamı, onun çıkarlarını gözeteneğine güvenebileceği tek adamı kaybetmek. Ve şimdi o da ona uzlaşmasını, anlaşmasını, en büyük iddiası kendisinin ve avukatlarının onu idare edebileceği olan bir kocaya boyun eğmesini öğütlüyordu.

"Tavsiyeni düşüneneğim baba, ama yanılıyorsun. Sadece idare edebileceğim bir adamla mutlu olabileceğimi söylüyorsunuz, tıpkı bir mürebbiyenin asi bir çocuğu idare ettiği gibi. Bunun tam tersinin doğru olduğundan şüpheleniyorum.

Yönetmem gereken bir adamla asla mutlu olamam ve kesinlikle Bancroft Summerfield böyle bir yaratık."

Bahçede bir köpek havladı, Kaptan'ın çocuklarla kovalamaca oynadığını düşündüren mutlu ve coşkulu bir ses.

"Sadık tazı yine suçlamalarıyla egzersiz yapıyor," dedi babam, koltuk minderinin kenarına doğru iterek ve sonra ayağa kalkarak. Doğrulmadan önce bir süre kanepenin kolunu tuttu. "Belki bastonumu getirip beni bahçeye götürürsün. Biraz güneşlenmek istiyorum."

Emily razı oldu ve teras merdivenlerinden inerken babasına kolunu uzatırken Margaret Dorning'in sözlerini düşündü. Bancroft köpeğe sopa atan güzel, canlı, harika çocukları sevmiyordu. Mülkünü sevmiyordu. Baldızına yalan beyanda bulunmuştu ve sıcak havalar yaklaşırken koyunlarının rahatça kırıldığını görecektik kadar umurunda değildi.

Emily babasını güneşli bir banka oturtuktan sonra bahçenin dibindeki köşklere doğru ilerledi. Gün çok güzeldi, esinti olduğu sürece pek sıcak sayılmazdı ve tırpanlanmış otların kokusu havaya hoş bir tat katıyordu.

"Sadece kendini seven bir aptalı idare edemem," diye mırıldandı Emily, kendini dürüstçe ifade edebilecek mahremiyete sahip olduğunda.

Yine de Bancroft onları teyzelerine geri göndermeyi reddederse ve Emily de Bayan Bancroft Summerfield olmayı kabul etmezse çocuklar ne olacaktı? Çok az tanıdığı bir çift kız uğruna onun teklifini kabul edecek miydi?

Belki de. Çok sevgili ve çok küçüklerdi ve onları sevecek ve koruyacak ne anneleri ne de babaları vardı.

Köpek, Bayan Fenner'ın yeşillenen çiçek tarhlarının üzerine attığı sopayı kaptı ve hazinesini babamın ayaklarının dibine bırakmak için onunla birlikte koşmaya başladı. Babam onu almak için hiçbir hareket yapmadı ama çenesi göğsünde, parlak güneş ışığında uyuklamaya devam etti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Hawthorne, Oak ve Valerian'ın kendisini aile salonunda karşılaşmasına hazırды. Bunun yerine, oda Dorning'lerle doluydu.

Casriel Kontu Grey, şık ama yorgun görünümüyle okuma koltuğuna oturmuştu. Valerian pencere kenarına uzanmış, Oak şöminenin üzerindeki portreyi inceliyor -birkaç basamağa oturmuş üç küçük çocuk- ve Sycamore büfedeki her bir sürahinin tıpasını kokluyordu.

"Canım," dedi Hawthorne, Margaret'i elinden tutup odaya çekerken, "istilaya uğradık. Beyler, size eşim Bayan Margaret Mallory Summerfield Dorning'i takdim edebilir ? Margaret'ımı benimle evlendiğine pişman edecek bir erkek kardeşimi fena benzetirim."

Yaş sırasına göre her bir kardeş elini eğerek uzattı. Sycamore Londra'da geçirdiği süre boyunca kas yapmış ve bir nebze de olsa görgü kazanmıştı. Dorning Hall'dan ayrılıp dünyaya açılmadan önce, sürahilerin içindekileri kadeh kullanmadan tadabilirdi.

"Bayan Dorning," dedi Sycamore, "benim için bir zevk. Eğer şu yakışıklı sersem, onunla evlendiğinize pişman olmanıza neden olacak bir şey yaparsa, herhangi birimize başvurabilirsiniz, biz de yumruklarımızı onun şahsına indiririz. Her seferinde işe yarar."

Hawthorne, Sycamore'u kafasının arkasından kelepçeleyerek, "Ciddi söylüyor," dedi.

"Çay için zili çalayım mı?" Margaret sordu. "Ve biraz da sandviç, sanırım."

"Benim özel bir gücüm var." Sycamore sonunda Margaret'in elini bıraktı. "Sandviçleri yok edebilirim. Bize bir tepsi sipariş edersen gösteririm."

"Ama beş dakikalığına çeneni kapatabilir misin?" Valerian düşündü. "Hadi öğrenelim, olur mu?"

Oak cep saatine baktı. "Şimdi başlıyor."

Grey ve Sycamore binici kıyafetleri içindeyken, Valerian ve Oak tarladan gelmiş ve üstünkörü bir temizlik yapmış gibi görünüyordular.

Hawthorne, "Kardeşlerimin eşsiz bir cazibesi var," dedi, "küçük dozlarda tadını çıkarmak en iyisi."

"Küçük, sık dozlar," dedi Valerian. "Oturabilir miyiz? Birkaç gün süren otlatma, her türlü yastıklı yüzeye olan minnettarlığımı artırdı."

"Banyo ihtiyacını da artırdı," dedi Sycamore.

"On yedi saniye." Oak saatini kapattı. "Cam, Londra seni iyi etkilemedi. Eskiden art arda yirmi saniyeyi ses çıkarmadan geçirebilirdin. Kaybettiğin kendine hakimiyeti yeniden kazanman için sana yardım etmeliyiz."

Hawthorne kardeşlerin en küçüğü olan Sycamore'u özlemiş ve onun için endişelenmişti. Aynı zamanda Grey'i de özlemiş ve farklı bir anlamda onun için de endişelenmişti ama şu anda tek istediği kardeşlerinin işlerini halledip kendisini ve Margaret'i yukarıda başladıkları sohbeti bitirmeleri yalnız bırakmaktı.

"Oturalım, olur mu?" Hawthorne önerdi.

Odada altı yetişkine yetecek kadar mobilya vardı. Margaret okuma koltuklarından birini, Grey de diğerini aldı. Oak, Valerian ve Sycamore kanepeye yerleşti ve Hawthorne yazı makinesinin arkasındaki sandalyeyi alıp Margaret'in koltuğunun yanına koydu.

"Mektubunuzu aldım," dedi Casriel. "Yeni Bayan Dorning'in gözünde kötü bir izlenim bırakma riskini göze alarak, hoşbeşten kaçınacağım. Bancroft Summerfield ile işler nasıl gidiyor?"

"Kardeşlerine mi yazdın?" Margaret sordu.

"Mutlu haberi bize bildirmek için," diye yanıtladı Casriel, "böylece sizi ailemize kabul edebiliriz. Kontesim, kardeşimiz Ash'in refakatinde Londra'dan beni takip edecek ve Dorning Hall sizin onurunuza uygun bir balo . Ama önce halledilmesi gereken birkaç ayrıntı var."

Bancroft Summerfield kendisinden o sıkıcı ses tonuyla bir ayrıntı olarak bahsedildiğini duysa felç geçirirdi.

Hawthorne karısının elini tutarak, "Bancroft Margaret'in yeğenlerini ziyarete davet etti," dedi. "Amacı iki yönlü. Birincisi, potansiyel bir gelini sevecen bağlılığıyla etkilemeye çalışıyor. İkincisi, kızları kendi hanesine katmak için harekete geçiyor, böylece benim ya da Margaret'in müdahalesi olmadan servetlerini yağmalayabilecek. Servet umurumuzda değil. Ne olursa olsun kızları geri alacağız."

"Serveti önemsemelisin," diye gözlemledi Casriel. "Kızlar genç birer hanım olduklarında, bu servetler eş olarak iyi bir genç adam seçmekle tamamen farklı seçeneklerle karşılaşmak arasındaki fark olabilir."

"Fallar önemlidir," dedi Valerian kelepçelerini vurarak. "Meşe mi?"

"Bancroft'un kendine ait bir serveti var. Yetimlerden çalmasına izin verilemez. Kötü bir davranış. Kötü davranışları hoş karşılamayız."

Hawthorne Margaret'in parmak eklemlerini öptü. "Margaret, ne söyleyeceksin?"

Şaşkın görünüyordu.

Sycamore, "Fikrinizi beyan edersiniz," dedi. "Bakış açınızı ailenizle birlikte dile getirirsiniz ve eğer yanlış fikirlerle doluysanız, sizi yolunuzun yanlışlığını görmeye ikna ederiz. Ya da Hawthorne ikna eder. Bir adam meyhaneyi yakmak ya da komşunun sığırlarını başıboş bırakmak istediğinde iğrenç bir şekilde makul davranır. Drama konusunda hiç yeteneği yoktur."

Margaret, "Kızların evde ve yuvada kalmasını istiyorum," dedi. "Fonlar önemli ama çocukların evde, sevildikleri ve korundukları bir yerde olmaları kadar önemli değil."

Hawthorne, "O zaman onların mirasını pazarlıkla ellerinden almayız," dedi, ama böyle bir yol izlemeyi düşünmüyordu. Kardeşleriyle birlikte

Bununla birlikte, bir sorunun tartişılması, seçilen çözümün ilgili herkesin desteğini almasını sağlamanın bir parçasıydı.

"Küçük canları alabilirim," dedi Sycamore. "ocuk odasına tırmanır ve gecenin köründe onları alıp götürürüm."

Hawthorne, "Kaptan siz pencerenin yarısına sizi çiğneyip parçalar," dedi, "yine de duyarlılığınızı takdir ediyoruz." "Bir güç gösterisi mi?"

Valerian önerdi. "Vur şu sefil herife -Yani, canına mı okuyalım? Kendi başımızın çaresine bakacağımızı bilsin mi?"

Hawthorne bu öneride saman tarlasındaki sadakatsiz davranış için üstü kapalı bir özür duydu.

"yok," dedi Margaret. "Dava açarsa karşılık verebilir."

Meşe, sanki göklerden sabır dileniyormuş gibi tavanı inceledi. "Daha fazla kötü biçim."

Tepsiler geldi -üç tane- ve Hawthorne'un kardeşleri Dornings'in en iyi yaptığı şeyi yaptılar, yiyecekleri görgü kurallarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde parçaladılar. Bancroft'a ilk ve son kez nasıl haddini bildirecekleri bilmecesi görünüşe göre müthiş bir iştah açmıştı.

Hawthorne Margaret'e bir sandviç uzattı. "Bir şeyler ye. Bir ift karganın kavga etmesine yetecek kadar bırakmazlar."

"Kavga mı ediyoruz Hawthorne?" Sessiz sorusu tepsileri karıştıran Vandallar tarafından fark edilmedi.

"Hayır, konuşmayacağız da. Charles'la evlenmene neden olan durum hakkında değil. Elinden gelenin en iyisini yaptın ve ben de senin seçimlerinden faydalanıyorum."

"kadar basit mi?"

Muhtemelen hayır ve yıllar ilerledikçe komplikasyonlar ortaya çıkacaktı. Greta yasal olarak Adriana'nın kuzeniydi ve Adriana'nın amcasıyla evliliği sırasında Bayan Charles Summerfield'dan doğmuştu. Gerçekte, iki kız arasında kan bağı yoktu ama yine de kendilerini kardeş olarak görüyorlardı. İncinmiş duygulara ve ağır sırlara yol açma potansiyeli büyüktü.

Ve yine de... "Yukarıda söylediklerinde ciddi miydin?" Hawthorne sordu.

"Ne hakkında?"

Fısıldayacak kadar yakınına eğildi. "Bana olan saygınız."

Başını salladı. "Ciddi miydin? Benim için de aynı şeyi söylediğinde?"

"Elbette ciddiydim." Yanağını okşadı, uzun ihtimaller karşısında iyimserliği çiçek açmıştı. "Bir yolunu bulacağız Margaret. Yangın, sel, kıtlık ya da aile ne olursa olsun, eğer birbirimizi önemsiyorsak, bir yolunu buluruz."

"Fısıldaşmak yok," diye seslendi Sycamore. "Grey ve Beatitude sürekli fısıldaşıp gülümsüyorlar ve bu da insanın midesini bulandırmaya yetiyor. Bunlar güzel bisküviler. Mutfakta başka kalmamıştır herhalde?"

"Adı Locust olmalıydı," dedi Valerian tepsideki son bisküviyi kaparken. "Veba gibi, ağaç gibi değil."

"Honey Locust Dorning," diye cevap verdi Sycamore, Valerian'ın elinden bisküviyi alırken. "Sadece büyüyen bir çocuk."

Oak ona bir tokat attı ve bisküviyi alıp ikiye böldü ve Valerian'la paylaştı.

"Sormak için fazla hanımefendi olduğun soruya cevap olarak," dedi Hawthorne, "evet, her zaman böyleler, ama biz artık evliyiz Margaret. 'Kardeşlerin utanç verici' demek evliliğin feshi için bir neden değil. Bancroft konusunda ne yapılacak?"

Hawthorne'un birkaç fikri vardı ve bunları açıklamaya hazırdı ama önce kardeşlerinin saçmalıklarını bitirmelerine izin verecekti.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Margaret söyledi.

Şakalaşma ve neredeyse kavga etme durdu. "Lütfen," dedi Casriel. "Hepimiz dinliyoruz."

Tabii ki öyleydiler, artık yiyecekler gitmişti.

"Kızları Cuma günü geri alabiliriz," dedi Margaret. "İçeri girin, gülümsemeleriniz hazır olsun, kızları alın ve Bancroft'a misafirperverliği için teşekkür edin."

"Ve bundan altı hafta sonra," dedi Valerian, "onu aynı şeyi yapmaktan ne alıkoyacak, özellikle de *zengin, çekici, oldukça mantıklı* bir eş edinmişken -ki onu hak etmiyor ve parası Bancroft'u çocuklar için daha da iyi bir vasi seçimi yapacak-?"

"Kesinlikle," dedi Margaret, "o halde ihtiyacımız olan şey Bancroft'un savunmasız olduğu noktalara saldırmanın bir yolu. Paraya ihtiyacı var. Kızlar, tıpkı

Bayan Pepper, bu amaç için bir araç. Ama Bancroft'un parasızlığı onu da dezavantajlı duruma düşürmüyor mu?"

Zeki kadın. Hawthorne'un planlarının yönünü tahmin etmişti.

"Biraz daha bisküvi lütfen," dedi Sycamore. "Sınır tanımayan birinin intikamını planlamak açlık işidir."

Hawthorne'a göz kırptı ve Hawthorne'un kalbindeki son şüphe kırıntısı da yok oldu. Bancroft'un planı suya düşmüştü ve kızlar yakında evde olacaklardı.

Hawthorne'un kardeşleri yollandığında Margaret, "DAHİ BİR ADAMLA EVLENDİM," dedi.

Hawthorne, "Çok sayıda ailesi olan bir adamla evlenmişsin," diye cevap verdi. "Casriel ve Sycamore'u gördüğüme şaşırdım."

"Seni seviyorlar." Margaret kollarını Hawthorne'un beline doladı ve onun katı muhteşemliğine yaslandı. "Ben de seni seviyorum." Bu sözleri söylemek hoşuna gitmişti, Hawthorne'u düşünmenin bile kalbinde yarattığı sıcaklığı hissetmek hoşuna gitmişti. Birine güvenmek istemek, ona güvenmeyi arzulamak, bu güvenin sonsuza dek saklanmak üzere, bütünüyle ve istenmeden verilmesiyle aynı şey değildi.

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Dorning. Casriel'in lanet botanik planından bir kez bile bahsetmediğinin farkında mısınız?"

"Ot biçmekten, kırmaktan ya da salonun bir kanadını yıkma planlarından da bahsetmedi. Ne bileyim, daha heybetli olmasını beklerdim."

Hawthorne onunla birlikte ön kapıdan, bütün bir köy meclisine ev sahipliği yapmış gibi görünen aile salonuna doğru yürüdü. Tabaklar, fincanlar, tabaklar, masa peçeteleri ve tepsiler odayı kaplamıştı ve çeşitli sabunların kokusu, saman tarlalarından gelen kesilmiş ot kokusuyla birlikte yayılıyordu. Summerfield kızları için bir gelecek planlayan Dorning erkeklerinin kokusu.

"Sanırım Emily Pepper'ın neden Bancroft'u düşündüğünü biliyorum," dedi Margaret, tabakları bir tepsiye toplarken.

"Aptal canavarlara karşı nazik olduğu için mi?"

Margaret'in içinden kocasını tokatlamak için garip bir dürtü geldi. "Çünkü babası ölüyor."

Hawthorne yenmemiş son bir sandviç lokmasını ağzına attı. "Ölmek mi? Pepper bana biraz seyahat yorgunu gibi göründü ama muydu?"

"Damla hastalığının tüm belirtilerini taşıyor, ancak bunun sorumlusu bir karaciğer rahatsızlığı olabilir. Kilosu düşük, enerjisi yok, nefes alamıyor, yüzü ve elleri şiş. Ayak bileklerinin ve ayaklarının şişmiş olduğundan şüpheleniyorum ve iyi uyuyamıyor." O sırada kızı da gözlerinde özel bir hüznle onu izliyordu.

Hawthorne, Casriel'in çay bardağının son suyunu da içti. "Ona yardım edebilir misin?"

Soru dikkat çekici değildi. Misafirlikten sonra ortalığı toplarken söylenen dört kelimeydi ama yine de Margaret bunların etkisini güçlü bir tonik gibi hissetti.

"Ona yardım etmek mi?"

Hawthorne boş çay bardağını işaret etti. "Charles için hazırladığın tisandan biraz demle. Sıcak suda eritilmiş yüksükotu yaprakları. Başta küçük dozlarda, sonra devam et. Bu iş hakkında Hannah Weller kadar, hatta daha fazla şey biliyordun. Gerçi bu tisanı Hannah'nın servis ettiği papatya demiyle karıştırmanın bir yolunu bulabilirsen... Margaret, iyi misin?"

Okuma koltuğuna oturmuş, kendini minderlere bırakırken el yordamıyla kolunu tutmuştu. "Ona yardım edebilirim."

"Charles'a başka türlü sahip olamayacağı yıllar yaşattınız. Kızlar onu sevgiyle hatırlayacaklar ve eğer zavallı adamın aptal kardeşi olmasaydı - çoğu kardeşin aptal olduğundan şüpheleniyorum, ancak Bancroft bu konuda çekilişi kazanıyor - kim bilir Charles kaç yıl daha yaşayabilirdi?"

Hawthorne başka bir kardeşinin çay fincanına yönelirken Margaret göğsünde garip bir hafiflik hissetti.

"Ona yardım edebilirim ve *edeceğim* de, böylece Bayan Pepper o meleyen soytarıyla evlenmek zorunda kalmayacak."

Hawthorne sandalyenin önünde diz çöktü, kollarını Margaret'in beline doladı ve yanağını onun kalçasına yasladı. "Şüpheliyim

Cuma'dan sonra Bancroft'la bir şey yapmak isteyecektir."

Margaret eliyle Hawthorne'un saçlarını düzeltti. "Babası bir şekilde sağlığına sürece, etrafta dolanan bir sonraki servet avcısına olacaktır."

"Valerian ondan çok hoşlanıyor. Onun adı geçtiğinde neredeyse sandalyesinden kalkacaktı. Oak ve Cam'in onunla dalga geçmemesi, duygularının harekete geçtiğini gösteriyor."

Öğleden sonrasının sonundaki bu rahat sarılma ne kadar . Ne kadar değerliydi. "Charles öldüğünden beri kimseyi hiçbir şey için tedavi etmedim. Bancroft'un beni yeteneklerimi kullanmaktan ve elimden geldiğince acıyı hafifletmekten alıkoymasına izin verdim."

"Hannah gerçekten ihtiyacı olanların yanında oldu."

"Her hava koşulunda bütün bölgeyi dolaşmak için çok yaşlı, Hawthorne. Benimle otlağa gelir misin?"

Ayağa kalktı, saçları bir tarafa doğru dikilmişti. "Şu lanet olası küçük karyolalı bitki mi?"

"Büyük bir yatağı oraya taşıyabiliriz ama notlarıma bakmak istiyorum."

Hawthorne onu ayağa kaldırdı ve kollarını omuzlarına doladı. "Kardeşlerime karşı sabırlıydın. Bunun için teşekkür ederim."

Hiçbir neden yokken ve kesinlikle yapmak zorunda olduğu için Margaret onu öptü. O onu öptü ve sonra Fransız kapılarından terasa çıktılar ve oradan el ele bitkisel ürünlere doğru yürüdüler.

HAWTHORNE Perşembe günü alışkanlık gereği erken kalktı, ama tarlaya gitmek yerine karısıyla kahvaltıda oyalandı.

Aslında kahvaltıdan önce karısıyla oyalandı ve kahvaltıdan sonra yine oyalandı. Bir önceki akşam bitki odasında geçirdiği zaman da Margaret'le biraz oyalanmasına ve karyolanın düzgün bir yatakla değiştirilmesi için derhal emir almasına neden olmuştu.

Margaret, Thorne'un vücudunun vahşi bölgelerinde dolaşmaya, her mahrem oyuğu ve gölgeyi keşfetmeye başlamıştı; ta ki Thorne günü, ayı, yılı ve Summerfield'da yaklaşan mücadeleyi unutana kadar. Neredeyse. Samanlığa doğru ilerlerken Hawthorne'un aklındaki en önemli şey yarın orada yapılacak olan işti. Bancroft'u tam anlamıyla dümdüz edemese bile, en azından sinirini sıkı çalışarak çıkarabilirdi.

"Dinlenmiş görünüyorsunuz," dedi Casriel. Lord Hazretleri ekiple birlikte kurumuş samanları arabalara yüklemeye çalışıyordu. Ürün oradan tarlanın uzak ucunda şekillenmekte olan yığına eklenecekti. Oak ve Valerian samanları vagonlardan yığına taşıyarak çatallıyorlardı ve normalde Hawthorne yığının en üstünde olurdu. Bu sıcak ve yorucu iş en tehlikeli işlerden biriydi, çünkü düşme riski en yüksekti ama aynı zamanda en kritik biriydi.

Düzgün bir şekilde paketlenmemiş ve inşa edilmemiş bir samanlık çürüme ve yangın riski taşıyordu.

Hawthorne çiğnemekte olduğu armutlu tartı bitirdi. "Dinlenmiş görünüyorum çünkü dinlendim. Sen gün batımına kadar su toplayacakmışın gibi görünüyorsun. Evine hoş geldin."

"Su toplamaları, güneş yanığı, çeşitlilik olsun diye arada bir arı sokması ve günlerce süren bir sırt ağrısı. İnsan kırsalın ihtişamını nasıl da özlüyor."

Casriel, Thorne'un kardeşleri arasında en bilimsel boksördü. Ona sağlam bir darbe indirmek zordu ve attığı birkaç yumruk önemli hasarlar verebilirdi. Hawthorne kontun dövüşmek için can attığını hissediyordu.

Tanrı onun yanlış yönlendirilmiş kalbini korusun. "Margaret, mızımızlandığın için seni köyün yarısının önüne atmamı onaylamayacak ama savaşanları da iyileştirecek. Burnundan nefes alıp şiir yazmak istemene neden olan harika bir karakafes merhemi var. Kızgın güneşin altında ot biçmenin getirdiği hastalıkların en azından yarısını ortadan kaldırır."

Casriel tırmağını omuzlarına dayamıştı; hırpalanmış şapkasına ve paltosunun olmayışına rağmen durgun bir zarafet ve efendice bir soğukkanlılıkla.

"Valerian senin delirdiğini söyledi. Oak onunla tartışmadı ve Sycamore bir tür patlama için geç kaldığınızı söyledi. Sen

Beni acilen buraya çağırın, sonra da artık Dorning mülkünde yaşamadığınızı öğreneyim. Yönetmek için başka bir mülk edinmişsiniz, bir eş ve çocuklar edinmişsiniz, Bancroft'la bu saçmalığa bulaşmışsınız ve bana söylenene göre sadece bir çift çocuğa sosyal bir ziyarette bulunmak için samanlıkları terk etmişsiniz."

"Benimle yürü," dedi Hawthorne, çünkü kardeşini herkesin içinde paramparça etmek istemiyordu, ama görünüşe göre onu paramparça etmeliydi. Hawthorne'un üstlendiği bazı işler hem bir görev hem de bir zevkti.

Casriel onun yanına yaklaştı ve tırmığı su kovanının yanına bıraktı. "Bu saatte bile gölge iyi geliyor. Belki de sinirlerimi yatıştırır."

Hawthorne çitten aşağı doğru yürümeye devam etti, meşe palamutları botlarının altında çıtırdıyordu. "Peki seni bu kadar sinirlendiren tam olarak nedir?"

"Ne değil, kim. Kardeşim -genellikle akıllı başında olarak anılan kardeş- aile arazilerini idare etmekle görevlendirilmişti ama o karısıyla sosyalleşmeye gitti. Bir botanik işi kurması gerekiyordu ama aylar geçmesine rağmen satacak tek bir poşetimiz bile yok. Valerian ve Oak üzerinde iyi bir etkisi olmalı. Biri sahip olamayacağı bir kadın için kuyruğunu kıstırmış durumda. Diğer Hampshire'da bir çatı katında çalışmakla tehdit ediyor.

"Kardeşlerimi kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakıyorum," diye etti Casriel, "ve eve geldiğimde... tam bir kaosla ."

Ve Casriel kaostan nefret ederdi. Hawthorne kardeşine sarılma dürtüsü ile kafasının arkasına kelepçe vurma dürtüsü arasında eşit derecede kaldı, bu yüzden ikisini de yaptı.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Casriel geri çekilip giysilerinin tozunu alırken şöyle dedi.

"Ben Dorning Malikânesi'nin kâhyası mıyım *lordum*? Kimsenin beni bu görev için işe aldığını sanmıyorum. Ne ücretim ne de işe alınma şartlarım hiç konuşulmadı. İki saattir tarlada değilsin ve sızlanıyorsun, oysa babam öldüğünden beri ot biçme işini ben yönetiyorum. İşte,"-saman arabasını süren genci işaret etti-"Bu Martin Weller'in en yaşlısı. Ben onun yaşındayken

Bu işi üstlendim ve hiçbir zaman kaytarmadım, şimdi de kaytarmıyorum."

"Sabahın yarısı olduğunda gezinmeye geliyorsun."

"Daha bitirmedim. Margaret'in çocukları artık benim çocuklarım ve bir şekilde zarar görme riski altındalar. Ben o kızların güvende olduğundan emin olana kadar samanlıklarınız çürüyebilir, erkek kardeşlerimiz yanlış kadınlarla düşüp kalkabilir ve botanik planınız kendi başının çaresine bakabilir."

"O zaman bana Dorning Hall'un nasıl olduğunu anlat-"

"Lanet olası botanik planınız hakkında gevezelik ediyorsunuz ama poşetler ve tisanlar kendi kendilerine yetişmiyor, hasat edilmiyor ya da paketlenmiyor. Dün akşam Margaret'i aktarda bir adamın hayatını kurtarabilecek bir tentür hazırlarken izledim. Bu titiz bir iş, sabır ve beceri gerektiriyor ve geliştirilmesi yıllar alıyor. İlaçları hazırlama ve kokuları harmanlama konusunda sizden ya da benden çok daha iyi. Onun uzmanlığını ve benim desteğimi istiyorsanız, Dorning Salonu için bir kâhya tutmanız gerekecek. Hartley ilgilenebilir ama gözetim tutulması gerekecek."

Hawthorne o sabah bir ültimatoma verme niyetiyle uyanmamıştı ama bu sözlerin zamanı geçmişti. Eğer Margaret gelip onu samanlıklardan koparmasaydı, muhtemelen yıllarca yetişkin kardeşler ve ağlayan koyunlar uğruna kendini tüketmeye devam edecekti.

Casriel'in bakışları tarladaydı, Weller'in arabayı yavaşça aşağıya doğru süren delikanlısındaydı.

"Margaret basitlik konusunda bizim tartıştığımızdan daha mı iyi?"

Hawthorne, "Bir tartışma yapıyoruz," dedi. "Yumruklar havada uçtuğunda, tartışıyoruz demektir. Parlak fikrinle ilgili ilerleme kaydedilmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğradın - ve bu parlak bir fikir - ama ben babamız gibi olmayı reddediyorum."

"Merhum Kont'a büyük saygı duyulurdu, Hawthorne."

"Şimdiki kont da öyle, ama babam ailesinin onu özleyip özlemediğinden çok lanet olası Latince pennyroyal ismiyle ilgileniyordu. Gördüğümüz tek şey buydu; hep giden, hep gitmek isteyen, hep uzaklara gitmeye ve başka bir lanet şey bulmaya hevesli bir adam."

egzotik eğreltiotu. Ben o adam olmak istemiyorum. Mutlu değildi, ailesi onu özliyordu ve eğrelti otlarına ailesinden daha fazla değer verdiği için aptalın tekiydi."

"Bir tutkusu vardı," dedi Casriel, ancak kelimeler sanki ezberlenmiş gibiydi.

"Artık benim de bir tutkum var," dedi Hawthorne, "ve onun adı Margaret Dorning. Bana parfüm tariflerini verdi Grey, onları *bize* verdi, ama Margaret'in bir koyunun nasıl kırılacağını bildiğinden daha fazla anlam veremiyorum. Onun yaptığı şey sanat ve bizim ona ihtiyacımız var, onun da bana ihtiyacı var ve bu da artık senin bana olmadığı anlamına geliyor."

Bu sözlü yumruk işe yaradı. Hawthorne darbenin etkisini Casriel'in gözlerindeki şaşkınlıkta gördü.

"Sana bir kardeş olarak ihtiyacım olamaz mı?"

"Aptal olma. Artık bana az maaşlı ve çok çalışan arazi sorumlunuz, kurtarma müdürünüz, baş çiftçiniz, çit tamirciniz, demirciniz, veterineriniz, baş kırkıcınız, hendek kazıcınız, çit tabakacınız vesaire vesaire olarak ihtiyacınız olamaz. İşe alacağınız kişiye elimden geldiğince yardımcı olurum ve bir kardeşiniz olarak bana her zaman ihtiyaç duyabilirsiniz. Size de aynı yardımcı olacağımdan emin olabilirsiniz ama artık Margaret'in kocası ve Greta ile Adriana'nın babası olmam gerekiyor."

Hawthorne en büyük kardeşinin saygısını kaybetmek istemiyordu, gariplik ya da kırgınlık istemiyordu ama Kont'la nasıl devam edecekleri kısmen Casriel'in elindeydi.

Casriel bir matara çıkardı ve dudaklarına götürdü. "Yüce Efendimiz bana davranmamı söyledi." Şişeyi .

"Sana eşeklik etmemeni söylemişti." Brendi iyi kalitedeydi, Bancroft Summerfield'in servis ettiği sulandırılmış içkiler gibi değildi. Hawthorne uzun bir yudum aldı ve şişeyi geri uzattı.

"Margaret'inizde gerçekten de ot biçme yaralarını iyileştirecek mucizevi bir merhem mi var?"

Casriel anlaşmazlık yerine ateşkesi seçiyordu. Akıllıca bir hareketti ama yumruk yumruğa dövüşmek de fena olmazdı.

"Böyle bir merhemi var ve evet, satış için paketleyebiliriz. Dün gece onunla bunu konuştuk. Margaret basit içerikli tarifleri tercih ediyor çünkü sonuçları tahmin edilebilir ama bu sonuçlar

aynı zamanda hazırlamadaki tutarlılığa da bağlıdır. Örneğin, bir bitkiyi şiddetli bir yağmurdan sonra hasat ederseniz, tarifi kurak bir dönemin ortasında hasat ettiğiniz kadar etkili olmayabilir. Bir su çayırında yetişen bitkiler, gölgeli bir ormanda yetişen aynı türden farklı özelliklere sahip olabilir. Aynı çiçek-"

Casriel şişeyi ona doğru fırlattı. "Demek istediğini . Yarınki Bancroft görüşmesi için hazır mısın?"

"Öyleyim." Her zaman kardeşleri olarak kalacak olan kardeşlerine kısmen teşekkür etti. "Margaret bugün bir not göndererek Bayan Fenner'dan olabildiğince gizli bir şekilde eşyalarını toplamasını istiyor."

"O halde Martin Weller'ın yaptığı istifleme işine bir göz atarsanız memnun olurum. Yıllardır sizin bu işi yaptığınızı görüyor ama bu sizin onayınızı almakla aynı şey değil."

Casriel'in tırnığını aldılar ve tarlada yan yana yürüdüler, sonra Hawthorne merdiveni saman yığınının tepesine tırmandı. Shire'in tamamı yumuşak yeşil dalgalanmalarla yuvarlanırken, tırpan ekibi işlerinin ritmine uygun, neşeli bir şarkı tutturdular.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Sakin ve neşeli," dedi Hawthorne, Margaret'i Summerfield'in önündeki arabadan çıkarırken yanağından öperek.

Garip bir şekilde kendini sakın ve neşeli hissediyordu. Hawthorne gerçekten de günde üç kez ya da gecede üç kez sevişebilirdi ve bu, tarlalarda saatler geçirdikten ve onu Dorning Hall'da bir aile yemeğine götürdükten sonraydı.

Seyisler Valerian, Sycamore ve Oak'ın bindiği atları götürürken, "Daha önce hiç böyle bir refakatçim olmamıştı," dedi. Casriel yolculuğu onlarla birlikte, ailenin armalı seyahat arabasında, uyumlu grilerden oluşan bir dörtlü tarafından çekilerek yapmıştı.

"Kayıp kuzularımızı geri alıyoruz," dedi Hawthorne. "Bırakın kardeşlerim küçük gösterilerini yapsınlar, çünkü Bancroft'un saygı duyduğu bir şey varsa o da görünüştür."

"Ve para," diye mırıldandı Margaret.

"Bunun için," -Hawthorne kolunu kanatlandırdı- "Tanrı'ya şükürler olsun." Hawthorne bu gerçeği tahmin etmişti, Margaret'i çok rahatlatmıştı.

Dorning'lerin bireysel olarak fazla paraları yoktu ama çocukların iyiliği için kaynaklarını bir araya getirmişlerdi ve Bancroft'a doğru kolektif etkilerini kullanmak üzereydiler.

Bancroft, yanında Bayan Pepper olduğu halde ön kapıdan çıkarken Hawthorne, "Şeytana bak," diye mırıldandı.

Bancroft, Casriel'e doğru eğilerek, "Bu bizim yerel aydınımız değil mi?" dedi. "Sizden düzgün bir şekilde izin almadan Kasaba'dan ayrıldığım için özür dilerim lordum. Bu çağrıya derhal geri döneceğimden emin olabilirsiniz."

su ayırıyla ilgili şu küçük meseleyi halledebiliriz." Margaret'in tüylerini diken diken eden bir tavırla Bayan Pepper'ın kolunu okşadı.

Hawthorne, en az unvanlı kardeşi kadar asil bir ifadeyle Bayan Pepper'ın önünde eğildi. "Bayan Pepper. Bay Summerfield'in *kurallarının* tatilde olduğu düşünülürse, kardeşlerimden birkaçını size *tanıtmama* izin verin. Valerian'ı zaten tanıdığınıza inanıyorum, bu yüzden size Grey'i tanıştıracabilir miyim, Casriel Kontu, kendisine kardeşim demekten memnuniyet duyarım."

Bancroft solmakta olan karanfilleri andıran bir pembe tonuna büründü. "Belki misafirleriniz için biraz içecek sipariş edebilirsiniz, Bancroft," diye önerdi Margaret tanışma faslı tamamlandığında. "Yılın bu zamanı yollar tozlu olur."

"Bir limonata iyi giderdi," dedi Bayan Pepper. "Bahçeye gidelim mi? Böylece ocuklar da bize katılabilir."

Ya da belki Bancroft'un teni daha çok n terastaki vazolarda bulunan salvia rengindeydi.

Margaret, "Otobüsle eve dönerken çocuklarla bol bol vakit geçireceğiz," dedi. "Ama bir şeyler içmek iyi olur. Bay Pepper için de biraz ilaç getirdim."

"Margaret," dedi Bancroft, "anlaşılan evlilik aklını başından almış. Çocukların Summerfield'dan ayrılmasına izin vermedim ve senin kk iksirlerin ve zehirlerin burada hoş karşılanmıyor." Gülümsemesi kesinlikle zehirliydi.

Margaret elini Hawthorne'un koluna doladı ve gülümsedi. Dürüstçe ve mutlulukla, çünkü Bancroft'un oyunları ilk kez başarısız olmaya mahkmdu.

"Casriel bastonunun sapını inceleyerek, "Bu tartışmaya uygar yetişkinler gibi içeride devam edebilir miyiz, Summerfield?" dedi.

"Elbette," dedi Bancroft, kolunu Bayan Pepper'a uzatarak, ama o iyi kadın çoktan Valerian'ın yanındaki yerini almıştı. "İçeri o zaman. Resmi salon yeterli olacaktır ve eğer hanımlar limonata isterse, o zaman limonata için zili çalacağım."

Sesi biraz fazla neşeli, tavrı fazla blflyd.

"Babam için ne tür bir ilaç getirdiniz?" Bayan Pepper topluluğu içine doluştuğunda sordu.

Bancroft'un misafir salonunda. Hawthorne, Margaret'in sandalyesinin yanında ayakta duruyordu, çünkü bu kadar çok konuk için yeterli koltuk yoktu.

"Digitalis," dedi Margaret. "Yüksük otundan yapılır ve-"

Bancroft, "Ve bu, kardeşimi öldüren tentürün ta kendisi," dedi. "Gerçekten, Margaret, bu çarşafı şimdi yayınlamak zorunda mıyız?"

"İşte bu tentür," diye devam etti Margaret, *sakin ve neşeli* bir *şekilde*, "Charles'ıma birkaç yıl daha oldukça iyi bir sağlık sağladı. Doz, bilgili birinin yönetimi altında dikkatlice uygulanmalıdır. Ne yazık ki Charles için Bancroft böyle biri değildi ve Charles burada, Summerfield'da Bancroft'la birlikteyken ilacın yanlış kullanımına neden oldu."

Bayan Pepper Bancroft'a bir bakış attı. "Kocanız öldüğünde yanında değildiniz, değil mi hanımefendi?"

"Kızlarla birlikte Summerton'daydım," dedi Margaret. "Bancroft burada Charles'la birlikte Summerfield'daydı. Bunun bir kaza olduğundan emin olsam da, Bancroft'un ilaçların ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve Charles'a güvenli olandan çok daha fazlasını verdi. Bancroft bu üzücü gerçekleri şimdiki kocama itiraf etti ama şimdi bu konuya girmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Charles'ın durumu iyi değildi ve kalp rahatsızlığında son aniden gelebilir."

Bancroft ayağa kalktı. "Margaret, kendi evimde bana iftira atmana, adımı lekelemene ve yalan söylemene izin vermeyeceğim, Charles'ın hayatına mal olan şey senin uydurduğun şeyken, hayatım boyunca böyle bir küstahlık görmedim. Eğer bir çift masum çocuğun çatınız altında yeniden ikamet etmesine izin vereceğimi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. *Gerçekten* çok yanılıyorsunuz."

Öfke ve incinmiş duygular arasındaki o sınırdan dans etmekte çok yetenekliydi ve çok güvenilir bir yalancıydı.

"Bancroft," dedi nazikçe, "bu bir kazaydı. Charles'ın istediği şeyi yapmaya çalışıyordun, eminim. İnsani bir hata yüzünden kendinizi suçlamanıza gerek yok. Eğitimli doktorlar dijitalisin nasıl güvenli bir şekilde kullanılacağını hâlâ öğreniyorlar."

"Ama yapacak bir şeyim yoktu-"

Casriel başını eğdi. "Kardeşimin bir yalancı olduğunu mu ima ediyorsun Summerfield?" Kont yumuşak, hatta samimi bir şekilde konuştu.

Valerian da aynı nezaketle, "Ben olsam buna itiraz ederdim," dedi.

"Ben de öyle," diye ekledi Oak. "Ailelerin birbirlerine karşı dürüst olamaması ne acı."

Sycamore, "Summerfield'ın yalan söylemek isteyip istememesi umurumda değil," dedi. "Bunu size bırakıyorum, ama kumarhaneme sık sık gelenlerin kısa bir süre içinde Kasabayı terk etmeden önce yeminlerini ödemelerini tercih ederim. Sanırım senin el notların, değil mi Summerfield?"

Cebinden katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı ve onları alçak masanın üzerine koydu.

Bancroft artık asabi değil, yeşilimsi soluk bir renkteydi. "Nasıl yaptın...?"

"Ben Coventry'nin sahibiyim," dedi Sycamore. "Kısa bir süre önce birkaç gece misafirperverliğimin tadını çıkardınız ve sonra aile koltuğunda uzun bir onarım kiralaması için kaçtığınızı fark ettim. Görünüşe göre bunu her bahar yapıyorsunuz ve Kasabaya bir sonraki gelişinizde farklı bir kulübe gidiyorsunuz. Şansınıza, bu borçları erkek kardeşime ve yeni baldızıma düğün hediyesi olarak verdim. Tahsilat konusunda benden daha bağışlayıcı şüphesiz. Biri limonata mı sipariş edecekti?"

Sycamore'un kardeşleri, sanki az önce tüm kraliyet silsilesini mükemmel bir şekilde anlatmış gibi ona gülümsüyorlardı. Margaret da ona gülümsedi. Borçlu olunan meblağ, çok az parası olan bir adam için oldukça yüksekti ve onur borçları derhal ödenmeliydi. Hawthorne'un isteği üzerine Sycamore, Bancroft'un senetlerini elinde tutan beyefendileri bulmuş ve Hawthorne'un kardeşlerinden aldığı yardımla bir araya getirdiği fonlarla bunları indirimli olarak satın almıştı.

Para çok iyi harcanmış.

Bancroft değildi. Işıl ışıl. İçinde gerçek, o oldu
bakıyor a dispeptik dokunuş.

Bayan Pepper senet yığınlarını aldı ve göz . "Londra'dan bunları ödemedi mi ayrıldın, Bancroft?"

"Size evimi göstermek, size bizzat eşlik etmek ve ziyaretiniz için her şeyin hazır olduğunu görmek istedim."

"Bir banka çekini yazmak iki dakika sürüyor. Bunları nasıl ödeyeceksiniz?"

"Onlara ödeme yapamıyor," dedi Margaret. "Bancroft koyunlarını kırmakta geciktiği için, yünlerini pazara götürene kadar fiyatlar düştü. Kiracısının tamiratını geciktirdi. Toprak işlemeyi reddettiği için mahsul verimi düştü. Hala dört ürün rotasyonuna geçmediği için dönümlerinin dörtte biri yerine üçte birini nadasa bırakıyor ve her şiddetli yağmurdan sonra drenaj hendekleri geri tepiyor, bu yüzden sel nedeniyle biraz mısır kaybetti."

"Ve," dedi Hawthorne, "kışlık yem için şalgam ekmeyecek."

Bayan Pepper'ın bakışları acıyordu. "Ve sen de bunu başarabileceğini düşünüyorsun."

çocuklar, Bancroft?"

Bancroft'un bu kez cevap olarak söyleyecek ne bir yalanı, ne de büyüleyici bir aldatmacası vardı. Bancroft konuştuğunda Margaret sandalyesinin kenarına çekilmiş, çocukları toplayıp gitmeye niyetlenmişti.

"Ben o çocukların yasal vasisiyim," dedi, hiç de nazikmiş gibi davranmadan. "Onlara istediğimi yapmak için yeterli yetkiye sahibim."

Plandaki zayıflık buydu. Charles'ın ölümüyle ilgili gerçeği açıklamak, borçları ortalığa saçmak, kızları kaçırmak ve Bayan Pepper'ın iyi niyeti olmadan Bancroft'un aptallığından vazgeçeceğini ummaktı.

Görünüşe göre öyle bir şansımız yok.

"Bancroft," dedi Hawthorne, "zaten olduğundan daha büyük bir aptallık yapma. Sen sadece eş vasisin, bu alışılmadık bir durum ama küçük çocukların sorumluluğunu bir kadına bırakmanın kraliyette bir örneği var. Margaret çocukları büyütmek için Charles'ın tercihiydi, siz ise haddini aşan bir beceriksizsiniz. Çocuklar ya gerçekten seçkin bir hanımefendi tarafından yetiştirilir ya da senin beceriksizliğine katlanırlar. Bu meseleyi çözmek için bizi mahkemeye vermeniz gerekecek, çünkü kızlar zaten bahçede bizi bekliyorlar. Bavulları arabaya bağlandı."

Blöf mü yapıyordu? Margaret pencereye gitti ve Fenny, iki kız, Ambers ve Kaptan'ın çiçek tarhları arasında dolaştıklarını gördü.

"Bayan Fenner'a da bir not gönderdim," dedi Hawthorne. "Mektubunuza ek olarak."

Sonradan düşünölmüş zekice bir fikir.

"Çocukları çalmaya tenezzöl mü ediyorsun?" Bancroft alay etti. "Sen o kızlar için bir hiçsin Dorning ve ben olduğum sürece-"

"Bana hatırı sayılır bir miktar borcun olduğu sürece," dedi Hawthorne, "diline sahip olsan iyi edersin. Casriel'in sulh yargıcınla arası iyi ve borç yüzünden benim gibi kolayca hapse atılabilirsin."

"Şeref borçları," diye karşılık verdi Bancroft, "mahkemede dava edilemez."

Sycamore zili çekiştirdi. "Bilmiyor muyum ama Casriel ve ben Londra'daki ev sahibinle, Bond Caddesi'ndeki birkaç iyi işletmeyle ve burayla Town arasında sana takım kiralayan fayton hanlarıyla biraz sohbet ettik... Hanımları gücendirmek pahasına Summerfield, kışın rüzgârda sallanıyor. Eğer mecbur kalırsak, o borçları da satın alırsak, geri kalan borçları da."

Dorning giysileri içindeki iki uşak ve iki seyis bahçedeki partiye katılmış, pusula noktalarında silahlı bir muhafız gibi mevzilenmişlerdi.

Seni seviyorum, Hawthorne Dorning. İleriyi düşünebilen, beklenmedik durumları planlayabilen ve bir hedefe ulaşabilen bir adamla evlenmiş olmak harikaydı.

Bayan Pepper ayağa kalktı. "Herkes bana izin verirse, babama bakmak istiyorum."

"Bunu al," dedi Margaret, retikölünden mantarlı bir şişe ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Detaylı talimatlar yazdım. Belirtildiği şekilde kullanılırsa ilaç yeterince güvenlidir. Sorularınız olursa tekrar aramaktan memnuniyet duyarım ya da Summerton' bizi ziyaret edebilirsiniz."

Bayan Pepper gittiğinde Bancroft, "Bunu yapamazsınız," dedi. "Evime girip yeğenlerimi alıp kaçamazsınız, birkaç küçük yükümlölük yüzünden beni korkunç sonuçlarla tehdit edemezsiniz ve tehditlerinize uysalca boyun eğmemi bekleyemezsiniz."

"Neden olmasın?" diye sordu Margaret. "Tehditlerine boyun eğdim ve sen de bunları yalan, açgözlölük ve alçaklıktan başka bir şeyle desteklemedin. Gırtlığına kadar borca batmış durumdasın ve bu, yeğenlerin bir yana, ev hayvanlarının koruyucusu olma vasfını bile zedeliyor."

Hukuk okumuş olan kardeşi Ash Dorning, Hawthorne'a yazdığı bir mektupta Bancroft'a çocukların fonları üzerinde asla yetki verilmemesi gerektiğini belirtmişti. Bancroft teoride yeğenlerinin varisiydi ve bu nedenle paraya olan ilgisi çelişkiliydi.

Margaret bu konuyu memnuniyetle gündeme getirecekti ama Hawthorne elini nazikçe onun omzuna koydu.

"Bancroft, karımın hatırı sayılır sabrını zorluyorsun. devam edeceğiz. Kızların ve paralarının senin yerine ortak vasisi olarak atanmamı kabul edeceksin. Mahkeme gerekli kararları verdiğinde, Margaret'in izniyle notlarınızı yırtıp atacağım."

"Bu şantajdır," diye tükürdü Bancroft. "Bu benim yasal yetkimi-"

"Alabileceğin en iyi teklif bu," dedi Margaret ona yürürken. "Ve bütün gün duyduğum en iyi fikir. Charles senden utanırdı, sen de kendinden utanmalısın. Ya bu konuda Hawthorne'a boyun eğersin ya da Summerfield'ı ve hâlâ sahip olduğun tüm itibarını kaybedersin. Charles'ın ölümü için bir soruşturma açmam gerekirse, açarım."

Casriel, Oak, Cam ve Valerian da ayaktaydı.

"Sakin olun beyler," dedi Margaret. "Bancroft artık kendinden başka kimseye zarar veremez."

Hawthorne gülümsedi, Margaret'in yetişkin bir erkekte gördüğü en memnun, en mutlu, en gururlu bu. "Sevgili sevgilim Bayan Dorning, sanırım kardeşlerim Bancroft'un sizden korunmaya ihtiyacı olursa müdahale etmek için ayağa kalktılar."

Valerian göz kırptı, Oak gülümsedi, Sycamore kelepçelerini vurdu ve Casriel sıkılmış görünüyordu.

"Oh."

Sycamore notları toplarken Hawthorne, "Gerekli yasal belgeleri göndereceğiz, Bancroft," dedi. "Tanıkların huzurunda imzalayacaksın ve sonra, bana kalırsa, doğruca cehenneme gidebilirsin. Aşkım, çocukları eve götürme vakti geldi."

Beyler Margaret'in salondan çıkmasını beklediler. Hiçbir kraliçe saray mensupları tarafından bu kadar saygı görmemişti.

Hiçbir anne çocuklarına daha büyük bir sevinçle ya da rahatlamayla sarılmamıştı.

Adriana Summerfield'a döndükleri on iki mil boyunca gevezelik etti, Greta Hawthorne'un yanında oturup cep saatini dinledi ve Margaret o gün kocasına üçüncü kez aşık oldu.

EPILOG

Margaret'in kocasını ve çiçek açan kırları daha fazla gördüğü tatlı bir zaman olan yaz durgunluğu gelmişti. Kısa yürüyüşlerinde Greta ve Adriana'yı da yanında götürüyor, kızlar Cesur Kaşifler ya da Kraliçeleri Arayış turları arasında ilginç bitkileri işaret ediyordu. Hawthorne da ara sıra onlara katılıyor ve dere kenarında piknik yapmak her haftanın programında yer alıyordu.

Emlak ofisindeki bu sessiz öğleden sonra saati, Margaret'in kocasıyla rutininin de bir parçası haline gelmişti. İş meseleleri ve yazışmalarla ilgileniyor, mülkle ilgili konuları ele alıyor ve bir evliliği hem gerçek hem de samimi kılan sıradan bilgi alışverişinde bulunuyorlardı. "Valerian'ın daha fazla arnika merhemine ihtiyacı var," dedi Margaret, notunu bir kenara bırakarak. "Bayan Pepper'ın dans dersleri ayak parmaklarına zarar veriyor." Hawthorne odaya ikinci bir masa taşımıştı, bu yüzden Margaret eşine dönük otururken o da yeni bir müzik kutusunun muhafazasını nazikçe kaldırdı.

Hawthorne elinde keskiyle başını kaldırdı. "Bayan Pepper onun akıl zarar veriyor ama Pepperidge için harikalar yarattığını duydum."

Summerfield'ı doğrudan satın almış -ya da Bay Pepper onun adına satın almıştı- mülkün adını değiştirmiş, babasını birinci kattaki bir daireye yerleştirmiş ve Hannah Weller ile düzenli randevular ayarlamıştı. Satış tamamlandıktan iki gün sonra ve Hawthorne'un kızların ortak vasisi olarak Bancroft'un yerine atanmasından bir hafta sonra, Bancroft satıştan elde ettiği gelirle Calais'ye giden hızlı bir gemiyle ortadan kaybolmuştu.

Bir dizi hoşnutsuz tüccar -ve beyefendi- hâlâ Dorset'e ihtarnameler gönderiyordu. Bayan Pepper her birini Bay Summerfield'in Paris'te bulunabileceğine dair kibar bir notla geri gönderiyordu.

"Bancroft'un gerçekten Paris'te olduğunu düşünüyor musun?" Margaret bir not daha kesip açarak sordu.

"Casriel öyle olduğunu söylüyor, bu da Beatitude'un çeşitli arkadaşlarına danıştığı ve teoriyi doğruladığı anlamına geliyor. Şu kalem tepsisini bana uzatır mısınız?"

"Sadece bunun kılıfını çıkarmıyorsunuz." Margaret uzun gümüş tabağı uzattı ve Hawthorne içine küçük bir vida yerleştirdi.

"Greta ve benim bir müzik kutusu yapmamızın zamanı geldi. Adriana bizim yardımcımız olabilir, çabalarımızı belgeleyebilir. Greta müzik kutularında ustalaştığında, başlamak için basit bir saat bulabiliriz."

Margaret mektuplarını bıraktı ve kocasına sarılmak için masaların etrafından dolaştı. Çocuklar onun amcaları olacağını öğrendiklerinde çok sevinmişler ve kardeşlerini de fahri amcaları olarak aday göstermişlerdi.

Hawthorne da Margaret'e sarıldı, yanağından öptü ve sonra onu kucağına çekti. "Bu onuru neye borçluyum Bayan Dorning?"

Böyle anılmaktan ne kadar hoşlanıyordu. Sevincini yeterince belli ettikten sonra kendi masasındaki yerine oturdu. Emlak ofisi cinsel mutluluktan nasibini almıştı ama Hawthorne müzik kutusuna odaklanmıştı ve onunla konuşmak da en az sevişmek kadar büyük bir zevkti.

"Yıllarca buralardaki tarlalarda ve yollarda dolaştım Hawthorne, ama kimse beni görmedi. O tuhaf Mallory kızının yine dolaştığını fark ettiler ama beni gerçekten *görmediler*. Siz Adriana ve Greta'yı görüyorsunuz ve bu muazzam bir fark yaratıyor."

Hawthorne tepsiye bir vida daha attı. "Greta'nın böyle küçük bir insana göre çok içten bir kahkahası var. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Greta'nın kahkahası sürpriz olmuştu, pek çok sürprizden biriydi. Bancroft'un gitmesi, çocukların güvende olması ve Hawthorne'un hem emlak işlerini hem de botanik ürünlerinin işlerini paylaşmasıyla Margaret duygusal bir bahara girmişti. O endişeleri bir kenara bırakmıştı.

fark ettiğinden daha ağırlaşmış ve yıllar sonra ilk kez umutları ve hayalleri kucaklamıştı.

Sadece planlar değil, hayaller de.

"Sence Fenny daha ne kadar görevinin başında kalacak?" Hawthorne sordu. "Bay Hartley'nin gözlerinde kararlı bir parıltı var."

Hartley, Dorning Hall'daki işini kabul ettiği hafta Fenny'yi ayinlerden eve bırakmaya başlamıştı. Bayan Pepper, Weller'lardan birini kâhya olarak işe almıştı ama Margaret ve Hawthorne düzenli olarak Pepperidge'e uğramayı ihmal etmiyorlardı. Thorne telefon görüşmelerini, Londra'nın ticari alışkanlıkları konusunda bir nimet olduğunu kanıtlamış olan Bay Pepper ile yeni kâhya arasında bölüştürüyordu.

Margaret komşuları da sık sık Leydi Casriel'in eşliğinde ziyaret ediyordu. Margaret herkesi tanıyordu ve herkes onun leydisiyle tanışmak istiyordu. Sonuç, Margaret'in bir kez daha kendini aşan bir evlilik yapmış olmasına -üstelik Dorning'in yakışıklı adamlarından biriyle- duyulan kızgınlığın yavaş yavaş azalması ve Leydi Casriel'in yerel sosyeteye daha kolay dahil olmasıydı.

"Fenny'nin mürebbiye olan iki kız kardeşi var," dedi Margaret. "Onlardan biri evimize katılana kadar muhtemelen burada kalacak. Hawthorne, bunun nedenini bilmiyorum ama içimde uyuklama isteği var."

Halsizlik sadece bir yaz öğleden sonrasının uyuşukluğundan daha fazlasıydı. Margaret sanki gözlerini kapatıp oturduğu sandalyede uyuyacakmış gibi hissediyordu.

"O zaman biraz kestirelim. Komşuları aramadığın ya da Hannah'ya danışmadığın zamanlarda sabah, öğle ve akşam bitkisel hayattasın. Gün ortasında biraz dinlenmeyi hak eden biri varsa o da sensin."

Hawthorne tepeden bakan bir koca değildi. Dorning Hall'un yönetiminde hâlâ yarı yarıya söz sahibiydi. Bay Pepper'ın botanik işi için önerdiği mülklere bakmak için Londra'ya iki kez gitmiş ve Summertown'ın arazisini ve kiracılarını iyice tanımak için zaman ayırmıştı.

Ama Margaret'e de zaman ayırdı ve onun da kendisine zaman ayırması için ısrar etti. Bitkilerin arasında piknik yemeğiyle ortaya çıkar.

Margaret, Dorning Hall'daki örnek arazileri keşfederken ve ara sıra iki kişilik bir tatil ilan ederken.

"Hawthorne, yani gerçekten uyumak istiyorum." Aslında gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

"Geçen hafta da böyle demiştin." Ayağa kalktı ve masaların etrafından dolaştı. "Ve kestirdik - ilk başta."

Ona bu ani yorgunluğun daha önce, yaklaşık beş gün önce de yaşandığını hatırlatıyordu. Margaret'in aklında bunun nedenine dair bir fikir oluştu ama şüphesini kocasıyla paylaşmadan önce emin olmak için bekleyecekti.

Margaret, Hawthorne'un elinden tutarak, "O zaman yatağa gidelim," dedi. Merdivenleri el ele tırmandılar ve gerçekten de uyudular - ilk başta.

YAZARIN NOTU

Gerçek yüksük otu bitkisini kullanarak kalbi yavaşlatmak ve daha güçlü bir şekilde kasılmasını sağlamak için hala ilaç ürettiğimizi öğrenince şaşırdım. Tıbbi etkiye sahip moleküllerin sentetik olarak kopyalanmasının zor olduğu anlaşıyor ve böylece eski yöntemlerin hala en iyi olduğuna dair bir başka örneğimiz daha var.

İngiliz doktor William Withering FRS (1741-1799) Shropshire'daki tıbbi uygulamaları sırasında bir bitki kadınının dropsy (genellikle konjestif kalp yetmezliğinden kaynaklanan ödem) tedavisine yönelik tarifine rastladı. Hastalar, diğer müdahaleler işe yaramadığında bu reçetenin semptomlarda önemli bir rahatlama sağladığını iddia ediyordu. Withering bunu araştırmayı kendine görev edindi ve yüksükotunun etken madde olduğunu fark etti.

Withering 150'den fazla vakayla ilgili dikkatli notlar tutmuş ve kısa süre içinde toksik doz ile etki dozunun çok az farkla değişebileceği sonucuna varmıştır. Yaprakların kurutulmuş tozundan yapılan seyreltik bir karışım kullanılmasını ve semptomlar azalana kadar küçük, sık dozlar uygulanmasını tavsiye etti. Londralı hekimlerin ilacı dikkatli bir dozlamaya başvurmada uyguladıklarını öğrendi ve 1785 yılında, özünde birçok vaka öyküsünü özetleyen *An Account of the Foxglove and Some of Its Medical Uses (Yüksükotu ve Bazı Tıbbi Kullanımları Üzerine Bir Hesap)* adlı kitabını yayınladı. Bu belgeyi internette bulabilirsiniz ve Withering'in hasta hasta başarıları ve başarısızlıkları hakkında kesinlikle dürüst olduğu için ilginç bir okuma yapar.

Withering, 1776'da *Büyük Britanya'da doğal olarak yetişen tüm sebzelerin Botanik Düzenlemesi* adlı, çok okunan ilk İngilizce flora kitabını yayınladı ve bu kitap ona "İngiliz Linnaeus" lakabını kazandırdı.

Withering'in tıp eğitimi, botaniğin her tıp öğrencisinin eğitiminin bir parçası olduğu Edinburgh Üniversitesi'nde tamamlandı. Amcası bir doktor, babası bir eczacıydı; eşi ise *Botanik Düzenlemesi*'ndeki illüstrasyonların çoğunu yapan amatör bir botanikçiydi. İyi bir eğitim almış, iyi bir danışmanlık hizmeti almış ve mesleği için iyi bir ortak olmuştur, ancak sonunda bugün hala faydalandığımız tıbbi bir buluşa yol açan merak kıvılcımı ona aittir.

Bununla birlikte, bir evcil hayvanın içinde yüksükotu bulunan bir vazodaki sudan içmesine ASLA izin vermeyin. Margaret, dikkatsiz ellerde tehlikeli bir bitki olduğu konusunda kesinlikle doğruyu söylüyordu!

İyi okumalar, Grace
Burrowes

SEVGİLİ OKUYUCULARIMA

Sevgili Okuyucularıma,

Umarım Hawthorne ve Margaret'in hikâyesini beğenmişsinizdir. Benim için bu hikâyeyi yazmak ayrı bir zevkti çünkü Dorsetshire araştırma yapmak için kesinlikle muhteşem bir yer. Neden kitap yazdıkça yapılacaklar listem uzuyor?

Yakında yeni bir **Gerçek Centilmen**'i yayına hazır hale getirmeyi umuyorum (Ash ve Della, şimdi beni duyabiliyor musunuz?) ama aynı zamanda Kasım ayında [Forever and a Duke'un](#) (alıntı aşağıda) yayınlanmasıyla **Rogues to Riches** serisine de ekleme yapıyorum. [Bir Nasıl Mahvederim](#) sonraki HEA'nız için o zamana kadar beklemek istemiyorsanız, Haziran ayında yazar dostum Theresa Romain ile düet olan **How to Ruin a DukeDükü** 'i yayınlayacağım. Bu hikayeye novella demekle tereddüt ediyorum, çünkü bitiş çizgisini yaklaşık 40.000 kelimede geçti (alıntı da aşağıda). Birileri hedef değiştirip durdu, ki bu bir öyküyle eğlenirken sık sık başıma gelir.

Yeni kitaplarım, satışlarım ve ön siparişlerim hakkında sizi uyaran hızlı bir e-posta istiyorsanız, beni [Bookbub](#)'da takip edin. Daha fazla ayrıntı istiyorsanız, [bültenim](#) iyi bir seçenektir. Bültene kaydolursanız kişisel bilgilerinizi asla satmayacağım veya , söz veriyorum ve yalnızca haber değeri taşıyan bir şeyim olduğunda yayınlıyorum.

Bir sonraki HEA'mıza kadar, mutlu okumalar! Grace Burrowes

Bir Dük Nasıl Mahvedilir'de yer alan, 11 Haziran 2019'da çıkacak *When His Grace Falls'tan* bir alıntı için okumaya devam edin.

BİR DÜK NASIL MAHVEDİLİR'DEN ALINTI

Emory Dükü Thaddeus, Lord Byron'ı hedef alan ve Lady Caroline Lamb'in Glenarvon'unu anımsatan Bir Dük Nasıl Mahvedilir adlı hiciv romanına konu olur. Majesteleri, Bir Dük Nasıl Mahvedilir'i annesinin eski arkadaşı Leydi Edith Charbonneau'nun yazdığından şüphelenmektedir. Bir yemekte onunla yüzleşir, ancak Leydi Edith'in böylesine başarılı bir kitabın yazarının sahip olması gereken maddi güvenceye sahip olmadığı açıktır... Leydi Edith de Emory'nin arkadaşlığından hoşlanmamaktadır.

Bir demlik demli çay ve biraz gerçek yiyecek Edith'in kötü ruh halini, masanın karşısındaki adamı tarafsız bir şekilde inceleyebileceği kadar azaltmıştı.

Emory Hazretleri her yerde yanında belli belirsiz bir sıkıntı havası taşırdı, güzel kokusu ve ince terziliğine tezat bir durumdu bu. Şüphesiz sinirli olmak için bir nedeni vardı. Annesi doğası gereği huzursuz ve hoşnutsuz bir kadındı, her şeye burnunu sokar ve dedikodu yapardı. Küçük erkek kardeşi ise yeğeni tarafından tahttan indirilmeyi bekleyen tipik bir yedekti.

Edith, "Belki kitabı annen yazmadı ama ortak bir yazar hakkında düşünmek gerek," dedi. "Düşesin çevresi Almack's setini de kapsıyor ve Leydi Caroline'i edebi başarılarından dolayı dışladılar. Eğer Majesteleri *Bir Dük Nasıl Mahvedilir*'i yazdıysa, bir işbirlikçinin ya da sıradan bir yazarın eteğinin arkasına saklanabilir."

Grace daha sonra Edith'in bifteğinin yenmemiş kısmını dilimlemeye başladı. Belki de ellerini meşgul tutmak zorunda olan insanlardan biriydi, gerçi Edith onunla yemek yediği iki yıl boyunca bu özelliğini hiç fark etmemişti.

Emory, "Leydi Caroline kalemını eline almadan çok önce kibar toplumdaki yerini kaybetmişti," diye gözlemledi, "ve hicivlerinin acımasızlığı yüzünden sürgünü hak etmişti. En azından beni alaya almaya karar veren kişi arkadaşlarımla ve ailemin geri kalanına zarar vermedi."

"Bu da yine annenizi, kuzeninizi ya da reddedilmiş bir evlilik ihtimalini akla getiriyor. Yazarın öfkesi size özel, Majesteleri."

Eti dilimlemeyi bitirdi ve kapları yere koydu. "Sir Prendergast Tattersalls'da olay çıkardı." Bu hatıra Emory'ye hafif bir gülümseme ilham etti, dudaklarının kıvrılmasından çok gözlerindeki ışığın değişmesiydi bu. Edith'in onu gerçekten neşeli gördüğü tek an, geniş ailenin yeni bir üyesinin vaftiz babası olduğu anlardı. Hiçbir erkek burnunun minik bir yumrukla sıkılmasından bu kadar memnun görünmemişti. Hiçbir bebek vaftiz babasının kollarında bu kadar özenle kucaklanmamıştı.

Dük çeşitli şekillerde burnundan, çenesinden ya da eldivenli parmağından tutularak tören devam ediyordu ve Edith bu manzara karşısında tuhaf bir şekilde büyülenmiş hissediyordu.

"Belki de suçlunuz Sör Prendergast'tır."

"Evlenmek için başka bir servet buldu. Yaraları iyileştikten sonra onu, kızlarını cesur bir şövalyenin kollarında görmekten rahatsız olmayacak birkaç kişiyle tanıştırmaya özen gösterdim."

Edith'in limonlu kekinin yarısı bitmişti. Fazla kaçırdığına pişman olmamak için yemeyi bıraktı. "Çok cömertsiniz."

"İhtiyatlı. Artık kuzeyde, Kuzen Antigone'nin dikkatinden uzakta yaşıyor."

"Bu da onu düşmanınız olmaktan çıkarmaz."

Majesteleri elini kaldırdı ve hizmetkâr koşarak geldi. "Yemeğin geri kalanını da paketleyebilirsiniz çok memnun ."

Sıradan bir istekti ama hizmetçi sanki daha önce hiç bu kadar büyük bir iltifat almamış gibi görünüyordu. "Elbette efendim. Derhal."

"Hepsi," dedi. "Her lokma, biraz erikli tart ve peynir de fena olmazdı. İyi bir yemekten iki saat sonra açlığın nasıl bastırıldığını bilirsiniz ve benim gibi güçlü kuvvetli bir adam yemeğin tadını çıkarırken iyi yemekler ziyan edilmemeli."

"Aynen öyle, efendim. Aynen öyle. Annem günde en az on yedi kez aynı şeyi söylüyor. Muhtemelen on sekiz."

Edith bakmamaya çalışırken hizmetçi tabakları topladı. Bu uzun zamandır yediği en iyi yemektir ve Emory artıkları kendisi için kutulatmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi hizmetçi telaşla mutfığa gittiğinde.

Edith'in daha önce olduğunu hatırlayamadığı bir şey yaparak ona doğrudan baktı. Emory hayatın içinde, acil işlere odaklanmış bir şekilde dolaşırdı. Dükalık konutunda sık sık peşine bir sekreter, avukat, uşak, kâhya ya da uşak takılır, her yöne emirler yağdırırken hepsi de onu takip ederdi.

Emory masada yemeğe, şaraba ve odadaki randevulara odaklanma eğilimindeydi.

Dans pistinde, partnerlerinin çoğundan çok daha uzundu, genellikle onların omuzlarının ötesine bakardı.

Bakışlarının tüm şiddeti sinir bozucuydu. Gözleri kahverengiydi, yazın vizon renginin derin, yumuşak tonuydu. Yüzüne ciddiyet katıyorlardı ve Edith bu gözlerin hak edene sert bir hesaplaşmaya hazırlanırken kısılabileceğini çok iyi biliyordu.

Görünüşe göre bakışları da nazik olabiliyordu.

Bir Dük Nasıl Mahvedilir Bir kitabınızı sipariş edin **ve Sonsuza Kadar ve Dük**'ten bir alıntı için okumaya devam edin...

FOREVER AND A DUKE'DAN ALINTI

Bir mali denetçi olarak mükemmel bir performans sergileyen Eleanora Hatfield, Elsmore Dükü Wrexham'a defterlerinin kapsamlı bir şekilde incelenmesi gerektiğini anlatmaya çalışmaktadır. Rex'in, birileri hesapların yanlış gittiğinden şüphelenmeden önce defterlerini düzene sokması gerekiyor, ancak şu anda biraz meşgul...

Rex gümüş tepsideki kalemlerden birini aldı ve yanına bir sayfa boş kâğıt çekti. Bileğini dizinin üzerine geçirdi, şövale olarak bir defteri kullandı ve kendisine küçük ev işleri konusunda cesurca ders veren kadının resmini çizmeye başladı.

Daha doğrusu onu düzelttim.

"Dürüstlüğüne dil uzatırsam uşağımın nasıl bir hakarete uğrayacağını biliyor musun?" Rex kendi nutkunu çekmek yerine çayından bir yudum daha almak için durakladı. Bayan Hatfield'in büyük ve zengin bir evin hassas işleyişini kavraması mümkün değildi. "Küstah bir uşak, yanmış tost, ekşi şarap, kavgalı hizmetçiler ve savaştan uşaklardan oluşan bir çağlayan başlatabilir. Bu kargaşa İngiliz iç savaşlarına rakip olabilir."

Bayan Hatfield'in kaşları onun en ilginç özelliği idi. Çoğu insanın kaşları tam simetrik değildir. Onunkiler, bakışlarındaki zekaya zarafet katan, birbirine tam olarak uyan iki kıvrımdı.

Neden böyle bir kadın - becerikli, iyi huylu, hatta güzel
-Kocasını yok mu? Dul olduğunu söylememişti, sadece

kocası yoktu.

", lütfen bana eşlik edin."

Başını kaldırdığında kadının bakışlarının oldukça sertleştiğini gördü. "Tüm dikkatim sende." *Ve bir çift kız kurusu gözlüğünün arkasına saklanmaması gereken gözleriniz var.*

"Mahremiyetiniz olmadığını gözlemliyorsunuz ama yine de kuzenlerinizin hangi kulüplere üye olduğunu sorsam bana söyleyebilir misiniz? Hangi terzileri, modacıları ya da çizmecileri kullandıklarını sorsam, bilir misiniz?"

"Her zamanki gibi değil." Howell ve James Hoby botlarını tercih ediyorlardı, ama Londra'da modayı takip edenlerin çoğu öyle yapardı. Rex, James'i bir kulübe üye olması için desteklemişti -Keşifçiler mi, yoksa Hayırsever Şövalyeler miydi?

"Yine de," dedi Bayan Hatfield, "o kuzenlerin hepsi sizin hareketlerinizi, tercih ettiğiniz tüccarları, programınızı, kulüplerinizi biliyor. Hizmetçileriniz bunlardan çok daha kişisel ayrıntıları biliyor. Daha az şeye sahip olan, daha az *olan* insanlar, daha çok şeye sahip olan insanları yakından izlerler. Çocuklar yetişkinler hakkında, tam tersinden daha fazla gözlemcidir. Kadınlar erkeklerin davranışları konusunda tetiktedir çünkü öyle olmak zorundayız. Aynı şey tersi için geçerli değildir, hiçbir şekilde gurur verici bir anlamda değildir."

Kadının sözleri Rex'in deneyimleriyle örtüşüyor, dahası belirsiz bir hayal kırıklığı duygusunu neden-sonuç ilişkisi içinde düzenliyordu. Rex'in sorumluluğu vardı, *gücü* vardı *ama* mahremiyeti yoktu. Hayatla bu pazarlığı yapmayı ne zaman seçmişti? Seçme şansı *var mıydı* ki?

"Beni dolandıran kişinin alışkanlıklarımı öğrenmek için uzun süredir tanıdığı olduğunu söylüyorsunuz. Bu, çalışanlarımın çoğunu tanımıyor."

Kollarını kavuşturdu. "Ve tüm ailen."

Rex onun çenesinin kıvrımlarını çizdi, bu kıvrımlar temiz bir şekilde açıldıktan sonra sert bir çeneye dönüşüyordu. "İşte, itiraz etmek zorundayım, hanımefendi. Bir daha ailemin onurunu zedelemeyeceksiniz, yoksa beni öfke gösterisine teşvik etmiş olursunuz." Altı yaşından beri böyle bir şey yapmamıştı zaten.

"Bir aile üyesi güvenime ihanet etseydi *en azından* sesimi yükseltirdim," diye karşılık verdi. "Zarif kıcımın üzerinde oturup çayımı yudumlamaz ve bir şeyler karalamazdım. Çok değerli olmadıkları sürece kırılğan nesneleri fırlatırdım. Duvarı tekmeler ve küfrederdim. Başka birine emanet etmek

para ile samimi bir inanç eylemidir. Birinin güvenliği, birinin geleceği, birinin... Size söylememe gerek yok."

Onun kıçının zarif olduğunu düşünüyordu. Kendisi de onunkiler hakkında benzer bir fikir ileri sürebilirdi, ancak o dinç bir yaşıllığa kadar yaşamak istiyordu.

"Unutmayın ki hangi çalışanın kasama el attığını öğrendiğimde benim de onurum zedelenecek. Düklerin sonsuz haysiyet rezervleri olması gerekir."

"Dükler de insandır," dedi kıyamet kalemmini eline alarak. "Bu durumun sadece Walden Ekselansları için geçerli olduğunu sanıyordum, akranları arasında nadir bir durum. Teorim artık mevcut gerçeklere uymuyor, çünkü siz de neredeyse onun kadar inatçısınız."

Rex onun burnuyla bir süre ilgilen-di. Burunlar kolaylıkla yanlış anlaşılabilir, kolaylıkla ikinci plana atılabilirdi ama bir ressamın burnu ele alışıyla bütün bir yüz asil ya da gülünç hale getirilebilirdi.

"Az önce bana iltifat mı ettiniz, Bayan Hatfield? Ettiğinizi söyleyebilirim. Beni insan türünün üyeliğine kabul ettiniz, gerçekten de çok özel bir kulüp. En son ne zaman bu kadar zekice pohpohlandığımı hatırlamıyorum."

Çayı bitirdi ve kurabiyeyi de bitirdiğini fark etti. Bayan Hatfield gözlüklerini tekrar taktı ama Rex onu gözlük takarken çizmemeye karar verdi. Sayfadaki kadın ilgi çekiciydi, hatta güzeldi ama gülümse-miyordu. Gözlükler onu çok sert, çok mutsuz gösterecekti.

"Aile üyelerinizi de fonlarınızın yanlış kullanılmasından sorumlu olanlar arasında saymalıyız, efendim."

"Şimdi kim inatçı, Bayan Hatfield? Kız kardeşlerim hesapları şişirse fark etmeyeceğimi mi sanıyorsunuz? Kendi kuzenlerimin benden çalabileceklerini, cömertliğimi suiistimal edebileceklerini ve benim bundan hiç haberim olmayacağını düşün-ecek kadar habersiz miyim?"

Rex ailesine kızabilir, onların arkadaşlığını sıkıcı bulabilir ve hatta onlardan kaçmak için ara sıra Ambledown'a gidebilirdi ama onları güvenecek kadar iyi tanıyordu.

"Utanmanıza gerek yok, Majesteleri. Varlıklarınız çok büyük, aileniz geniş. Usulsüzlüklerin kaynağını ya da kaynaklarını bulacağız."

ve sonra onlar hakkında ne yapacağınıza karar verebilirsiniz."

Kaynaklar, *çoğul* mu? "Benim ailem şüpheden uzaktır, Bayan Hatfield. Hataların olabileceğini, yanlış hesaplamaların ileriye taşınabileceğini kabul ediyorum, ancak sevdiklerime, onlardan şüphelendiğiniz yanlış davranışların gerçekleşemeyeceği kadar dikkat ediyorum. En azından bana bu kadar kredi verin. Soruşturmalarımızı hizmetliler, çalışanlar ve faktörlerle sınırlandırıyoruz."

Ödenen ve alınan para çizelgesine, sonu soru işaretiyle biten bir ok ve ardından iki tane daha çizdi. Her kardeş için bir tane mi? *Mantıksız*.

"Personelinizle başlayabiliriz, Majesteleri."

Onun açısından ihtiyatlı bir ateşkes ve şüphesiz Rex'in sağduyulu bir uygulamayla gayretini sınırlamak zorunda kalacağı son sefer olmayacaktı.

"Titizliğinizi ve diplomasinizi takdir ediyorum Bayan Hatfield. Biraz daha çay?" Demleme, kurabiye ve geçen zaman görünüşe göre megrim'inin yönünü değiştirmişti.

Para çizelgesine dışa doğru bir ok daha çizdi ve bir soru işaretiyle daha etiketledi. "Bir sonraki fincanımı da çalacak mısınız?"

Yaratılıştta o neydi-? Rex elindeki fincana baktı. *Onunkine*, süt ve şekerle doldurduğu bardağa. Boştu. Ailesini çok iyi tanıdığını, en içten motivasyonlarına ve özel eylemlerine kefil olabileceğini iddia eden o, kendi hatasını bile fark etmeden onun fincanından içmiş ve çayını bitirmişti...

Forever and a Duke kitabınızı sipariş edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

